

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OIL KNIGHTS
2

A Temporary
MEMORY

MARIE
JOHNSTON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Geçici Bir Anı

BİR PETROL ŞÖVALYELERİ ROMANI

MARIE JOHNSTON

LE YAYINCILIK

Telif Hakkı© 2023 Marie Johnston Düzenleme

Evident Ink

Düzeltilme MBE, Judy's Proofreading ve Deaton Author Services tarafından yapılmıştır Kapak Okay Creations tarafından yapılmıştır

Fotoğrafçı: Wander Aguiar Model:

Manuel

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu hikayedeki karakterler, yerler ve olaylar kurgusaldır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tesadüfi ve kasıtsızdır.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İki sevimli çocuğa dadılık yapmak, kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar geçimimi sağlamanın bir yoluydu. Onların sert bekar babalarına aşık olmamam gerekiyordu.

Ani ve kötü bir ayrılıktan sonra, hiçliğin ortasında küçük bir kasabaya , tüm hesaplarımdan ve kaynaklarımdan koptum. Durmuş bir dans kariyerim, uzun süreli bakımda olan bir annem ve hiç param yok.

Sonra Alcott "Cody" Knight ile tanıştım. Uzak durmayı öğrendiğim tipte bir adam; güdümlü, sert ve takım elbisesi içinde yıkıcı. Ama aynı zamanda iki sevimli çocuğu var ve yaz için bir dadıya ihtiyacı var.

İki ay boyunca, anneme ve kendime yardım etmek için ihtiyacımdan fazlasını ödeyecek. İki ay boyunca onun çocuklarına bakacağım, onlara dans dersleri vereceğim ve normal bir hayatın nasıl olabileceğini göreceğim. İki ay boyunca, kot pantolon ve kovboy çizmeleriyle takım elbiseden daha seksi olan ve bana önemliymişim gibi davranan bir adama aşık olmamaya çalışmalıyım.

Ama burada kalışım sadece birkaç ay içindi, kendi ayaklarımın üzerinde durabilmek ve hayatımı geri kazanabilmek için. Ayrılmaya alışmış olabilirim ama Cody ve benim geçici bir anıdan daha fazlası olabilmemizi dilemekten kendimi alamıyorum.

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20 Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Marie Johnston](#)

Bir

Tova

"Affedersiniz, ne dediniz?" Cehennem kadar zengin, yakışıklı, rüya gibi erkek arkadaşım Frederick'i daha iyi duyabilmek için uzun saçlarımı omzumun üzerinden ittim. Doğru duyduğumdan emin olmalıydım. Hayatımın gerçekten de bir erkek yüzünden yeniden raydan çıktığından emin olmalıydım. Kalp atışlarım hızlandı ve damarlarıma adrenalin damladı, bunların hepsi yavaş bir hazırlıktı. Kaç ya da savaş tepkisi.

Genelde kaçardım.

Boynumun dibinde çırpınan nabzımı gizlemek için al renkli ipek bornozumun yakalarını kapattım. Annemin, tutarlı sesleri bir araya getirebildiği zamanlardaki sözleri kafamın içinde yankılandı. *Asla gitmeyi planladığınızı bilmelerine izin verme.*

"Beni duydun," dedi Frederick o kültürlü, *senin saçmalıkların için fazla zenginim* tonuyla. Bunu bana karşı hiç kullanmamıştı ama şimdi kesinlikle beni hedef alıyordu. Şaşırmamış olmaktan nefret ediyordum. İki yıllık ilişkimize dönüp bakmak için kendime zaman tanısaydım, birikimini onun üstünlüğünü görürdüm.

bana karşı tutumunu. Her şeyi çok net görebiliyordum. "Bu bir sorun olmayacak, değil mi?"

Onu duymuştum. Sorun buydu ve kesinlikle bir sorundu. Yine de annem aptal yetiştirmedi. Büyükanнем de öyle. Eğer ikisi de yetiştirmiş olsaydı, büyükanнемin hayat arkadaşı ve ortağı Thelma bana doğruyu öğretirdi. "Bu gece müşteriler için bir koreografi ve gösteri yapacağımı söyledim ama çıplaklık yapmadığımı biliyorsun." Çoğunlukla. "Ve ben de ... Ben ..." *Derin nefes al, Tova.* "Ben seks işçisi değilim."

Arkamda, Frederick dolgun dudaklarını kibirli bir şekilde büktü ve makyaj masamın kristal çerçeveli aynasına gözlerini kısarak bakarken sarı saçlarının tepesini parmaklarıyla kabarttı. "Para el değiştirmiyor, Tova, canım."

Eskiden *Tova'sının* çok değerli olduğunu düşünürdüm, ama hızla kulak zarımda bir leke haline geliyordu. Frederick'in beni taşıdığı ev kadar, bu sevgi sözcüğünün de yem olduğu ortaya çıktı.

Onunla paylaştığım yatak odasında pembe, saten döşemeli bir taburede oturuyordum. Mekan son derece zarif bir dokunuşla düzenlenmişti ve bana bu makyaj masasının ve altın kaplamalı taburenin büyükannesine ait olduğunu söylemişti. Ev, mobilyalar, hepsi çocukluğumda sahip olduğum her şeyden daha güzeldi. Beni şımartmaktan zevk alıyordu. Bu lüksün bir tuzak olduğunu görememiştim.

Frederick hiçbir şey olmamış davranırken ben kendimi inceledim. Yanaklarımda iki pembe nokta parlıyordu. Gösteri yapmadığım sürece kızarmam genellikle bir lanetti. O zaman bu zarif kızarıklık burlesk gösterimin bir parçası gibi görünürdü, sümüklü erkeklerin ellerini üzerimden uzak tutarken mükemmelleştirmek ve tazelemek için çok çalıştığım şehvetli performansımın.

Frederick'in adı benimkinin arkasındaydı ve neredeyse menajerim gibi çalışıyordu. İkinci işim olan burleski sürdürmek için çok sevdiğim gündüz işimi bırakmam konusunda beni ikna etmişti.

sevdim. Burleskin gelir tavanı yüksek değildi ama çocuklara dans öğretmek kadar da sınırlı değildi. Kirası, ipoteği, sigortası ya da muhasebecisi olan bir binaya ihtiyaç duymadan kendi işimin patronu olabiliyordum ve Frederick'in bağlantıları vardı.

Özgür bir ajandım. Ya da ben öyle sanıyordum.

Yutkundum. "Senin paylaşmayı seven bir adam olduğunu düşünmemiştim."

Hangi tehlike işaretlerini gözden kaçırmışım?

Thelma, sigara tiryakisi sesiyle neyi açıkça belirtmiş olabilir?

Kabuk ne kadar güzel olursa, kafes de o kadar havalı olur.

Erkekler sizinle ilgilenmek istemez. Sizi kontrol etmek isterler.

Ne kadar çekici olurlarsa, o kadar çok saklanıyorlar.

Frederick'in cazibesi ve karizması vardı. Ve bana yardım etmeye çok niyetli görünüyordu. Uyarıları kaçırmamıştım, onları görmezden gelmişim. O benim istikrarlı bir geleceğe giden biletimdi, ama ben onun evcil hayvanı olmaya hazırlanıyordum. Ben takım elbiseli bir adama bayılırken, o bir kafese çekiçe vuruyordu.

Gözlerinin köşelerindeki çizgiler kanatlandı. Benden daha yaşlıydı. Kırk beş. Şık görünüşü kadar adı da beni etkilemişti. Thelma o kırmızı bayrakla kafama vururdu. Los Angeles'taki Augustus Opera Binası'ndan Frederick Augustus Baldwin. *Üçüncü* Frederick Augustus Baldwin. Ellili yıllarda büyük ekranların sevgilisiyle evlenen ünlü opera tenoru Augustus Baldwin'in torunu ve erkek arkadaşımın benden, birbirlerinden nefret ettiklerinden biraz daha az nefret eden gösterişli ebeveynlerine sahipti.

"*Yeteneklerinizi* paylaşmak benim için bir onurdur." Arkamda, benimle kapı arasında durdu. Kusursuz siyah takım elbisesi aynadaki süslü yatak odasının yansımasını engelliyordu. Benimle alay eden kapıyı görebiliyordum.

Ya kalkıp gitsem? Frederick benden daha iriydi. Şiddete başvurur muydu?

istiyor muydum?

Annemi düşündüm ve damarlarıma adrenalin doldu. Frederick'in kalmam için ne yapacağını keşfetme riskini göze .

"Bu geceye katılacak müşterilerden ikisi hesabıma on milyonlar yatırdı - *her* biri, Tova, canım. En azından onlara bir akşam yemeği ve gösteri sunabilirim, sonrasında da özel bir dans." Ellerini omuzlarıma koydu ve sıktı. "Sence de öyle değil mi?" Kavrayışı sıkılaştı.

"Ah, Frederick. Bu acıttı." Erkeklerin kötü davranışlarını dile getirmenin hiçbir zaman iyi sonuç vermediğini bilmeliydim. Hâlâ onun ilgisinden hoşlanan zararsız bir kız olduğumu anlaması için şımarık bir surat ifadesi takındım.

Ugh. Netlik şaşırtıcıydı. Annemin yolunu umursadığımdan daha yakından takip etmişim. Bakılmak, hayatta biraz yardım almak dürtüsü çok güçlüydü.

, tutuşu gevşemedi ve aynada bakışlarımla buluştu. Yüzü benimkinin yanındaydı ve mavi gözlerinde daha önce görmediğim bir karanlık vardı. "Bir erkeğin kendini tekrar etmesine gerek yok, tatlım." Gah- lakap! Rüzgârda dalgalanan bir başka kırmızı bayrak. "Bunu benim için yapacaksın ve bundan zevk aldığını bilmelerini sağlayacaksın."

Thelma'nın dediği gibi, bok .

Sinirle dudaklarımı yaladım. Zihnim yarışıyordu. Annemin beni Yorba Linda'daki büyükanneme bırakıp kaçtığı son erkek arkadaşından beri kendimi koruma konusunda kırmızı kod seviyesine gelmemiştim. O adam sonunda annemin hayatını mahvetti. Büyükannem üç yıl önce, Frederick ve cazibesiyle tanışıp ona yenik düşmemden kısa bir süre önce vefat etti.

Beni olgunlaştığım bir anda koparıp almıştı.

Şimdi altın bir kafesin içindeydim ve bana kanat çırpıyordum.

Ancak bu sefer başka şeylere de el atmamı istedi. "Bana göğüslerini rastgele erkeklere gösteren kızın geceler sonra aniden iffetli biri oluveriyor." Ayağa kalktı ve daha çok hafif bir itiş kakışa dönüşen ani bir hareketle beni serbest bıraktı. Küçümseyici kahkahası, yatağın üzerinde ve duvarlarda asılı olan duvar halılarına karşı donuktu. "Senin dünyevi bir kadın olduğuna sanıyordum. Kültürlü bir hanımefendi." Aynada, ellerini ceplerine sokup profilini sunuşunu izledim, çok nazik bir pozdu ama şimdi bunun taktığı maskenin bir parçası olduğunu görüyordum. "Zamanımı ve paramı sokaklardan gelen bir kız için harcadığımı düşünmekten nefret ediyorum. Sana tüm bunları teklif ettiğimi düşünmekten nefret ediyorum" - kollarını açarak takım elbisesinin kesimini daha da etkileyici hale getirdi

"Hiçbir şey için."

Ellerimi makyaj masasının serin meşe yüzeyine koyarak kendimi dengeledim. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Çocukluğuma dair görüntüler kafamın içinde bir belirip bir kayboluyordu.

Annem gecenin bir yarısı toplar, ses çıkarmazsam bir jumbo enayi seçeceğimi söylerdi. Dans stüdyolarının sahipleriyle görev takası yapardı. Genellikle bu, süpürmek ve tuvaletleri temizlemek anlamına gelirdi. Büyüdüğümde, bir keresinde tuvalet temizlemenin sakso çekmek için kullanılan bir örtmece olduğunu fark ettim.

Bir yetişkin olarak gecekondlu ağaları, şehvet düşkün yönetmenler ve narsist erkek arkadaşlarla karşılaşmıştım. Frederick'in benim çıkış biletim olduğunu düşünmüştüm. Ama o hepsinin bir araya gelmiş haliydi ve eğer dikkatli davranmazsam, bozulmamış kafesimin küçük kare kapısı yapıştırılarak kapatılacak ve duvara çarpacaktı.

"Tabii ki hayır. Çok cömert davrandın." Ve kontrolcüydim, eğer kendime karşı dürüst olsaydım, ki sonunda öyleydim. Frederick nasıl giyindiğimi, nasıl sahne aldığımı, nerede dans ettiğimi ve mali durumumu etkilemişti. Son kısım canımı yaktı ve kanıma sürekli bir panik akışı pompaladı.

Daha çok manyakça bir bakışa benzeyen bir gülümsemeyi zorladım. "Bu fikre biraz zaman alacak. Bir süredir tek kişilik bir kadınıym." Tüm hayatım boyunca. Üçlü, çoklu ya da grup seks yapmıyordum ama bunların hiçbiri bana göre değildi ve bu da sorun değildi.

Görünüşe göre Frederick için değil. Bu gece çırılçıplak soyunmamı istiyordu, hiç yapmadığım bir şey ve tuvaletleri temizlememi.

Midem bulandı. Frederick'le iki yıl önce bir gösteriden sonra tanıştım. Thelma bana gerçek aşkı asla bir milyonerin cebinde bulamayacağımı söylemişti ama ben dinlememiştim.

Odayı geçip yanıma geldi ve omuzlarımı okşadı. "İşte benim iyi kızım." Onun sözlerini duymak, gösteri öncesi rutininin bir parçası olarak içtiğim protein karışımını sertleştirdi. "Özel bir gösteri alacaklar. Ve sonra çok özel bir akşam yemeği."

Saçlarıma bir öpücük kondurmak için eğildi. Göz kapaklarımdan kapanmasına izin verdim. Onun gibi adamlar kolay kolay kandırılmazdı. Gözlerimi açtığımda beni izlediğini gördüm.

"Bu aramızdaki şeyleri değiştirmeyecek, değil mi?" Sesime biraz daha fazla sızlanma ekledim. Ona göre, bu ilişkideki alt düzey partner bendim. Böyle düşünmeye devam etmesine ihtiyacım vardı. "Benim hakkımda farklı düşünmeyeceksin, değil mi?"

Gülümsedi, mavi gözleri yırtıcı bir parıltıyla parlıyordu. "Nasıl yapabilirdim, Tova, canım?" Diz çöktü, saç perdelerimi kaldırdı ve kulak mememi dilledi.

Bedenimi bir ürperti sardı. Eğer bir oyuncu değilsem, hiçbir şey değildim. Yeteneklerimi çağırdım ve sinirlerimi gizleyen soluksuz bir kıkırdama çıkardım.

"Seni çok değerli bir şekilde ödüllendireceğim," diye mırıldandı ve midem kalktı. "Özel bir şey, sadece bizim için."

Bir sonraki yönetim kurulu toplantınızda bir grup patlaması, bok ?

Alt dudağım uzman bir dışarı çıktı. "Söz mü?"

Boynuma ıslak, özensiz bir öpücük daha. Ugh. Sonunda o bunu yaptığında yaşadığım tiksintinin büyümesine izin verdim. Artık bu adamda seksi bir şey bulmuyordum.

Ona karşı azalan tutkum kredi puanımdan daha fazla düştü.

"Verdiğim sözlerden asla dönmediğimi biliyorsun," diye mırıldandı. Hiç söz vermemişti.

Farkına vardım. Beni alt etmesine şaşmamalı. Karşılaştığım tüm dolandırıcılardan daha becerikliydi. Belki aşağılık biriydim ama bu yakında sona erecekti.

"Araba gelmeden önce hazırlanmak için birkaç saatin var. Beni utandırma." Doğruldu, takım elbisesinin ceketini aşağı çekti ve odadan çıktı. Konuşmuştu ve vasiyeti yerine getirilecekti.

O gitmişti ama oda boğucu olmaya devam ediyordu. Hep böyle miydi? Sadece potansiyeli mi görmek istemiştim? Bunun benim geleceğim olduğunu, tüm hayatım boyunca mücadele ettikten sonra bana ait bir şeye sahip olabileceğimi düşünmek istemiştim. Bir ev. Frederick'in evinin, arabalarının ve çalışanlarının ona ait olduğunu bilsem de, eninde sonunda oraya ulaşacağımdan emindim.

Hayatını bu kadar dikkatli yaşamış bir kız için, hayal edebileceğimden çok daha fazla paraya ve kaynağa sahip, iyi giyimli bir tuzağa düşmüştüm. Yine de bunların hiçbirini benim değildi ve Frederick benim adıma olması gerekenleri kontrol ediyordu. Küçük adımlarla kendimi onun tavsiyelerine göre şekillendirdim. Frederick'in daha fazla para kazanmak için bir araç istediğini fark etmemiştim ve bacaklarımı açmamın ona iyi bir ikramiye kazandıracağını düşünmüştü. Ne kadar gurur verici olsa da, Tova Grace Evanson kendi başına bir kadındı ve annesinin hatalarını yapmıyordu.

Bir gün. Bir gün, tam olarak istediğim gibi yaşayabilecektim.

Kalktım ve kapıya gittim. Kol hareket etmiyordu.

İnançsızlığım içime yayıldı. Neden şaşırmıştım ki? Yine de kapıyı tekrar denedim, beynim kapının dışarıdan kilitlenebileceğini hiç fark etmediğimi kabul etmeyi reddediyordu.

Kapı kolunu değiştirmiş miydi, yoksa hep böyle miydi? Şıklık dikkatimi dağıtmıştı ve bakmaya zahmet etmemiştim. Neden bakayım ki?

İki katlı bir pencereden atlarken bileğimi kırmıyordum. Frederick muhtemelen şöyle bir şey derdi: "*Zaten en iyi işini sırtında yapıyorsun, tatlım.*"

Durumum daha da kötüleşecekti.

Gerçekliğim haline gelen durumu kafamda oturtmaya çalışırken düşünebildiğim tek şey, "*İyi ki hazırlıklıyım*" oldu.

Temiz bir nefes aldıktan sonra makyaj masasına döndüm ve

en sevdiğim gül kokulu nemlendiricinin şişesini aldım. Avucuma bir parça sıktım. Zihnim dönüp dururken kremi omuzlarıma ve kollarıma sürdüm.

Frederick'le bir aydır çıkıyorduk ve o otuz bir yaşında olduğumu öğrenmişti. Bu nasıl bir uyarı işareti olabilirdi ki? Gözü sertçe seğirmişti ama alerjisi olduğunu iddia etmişti. *Polen, Tova, canım.* Sonra hayat hikâyem ilgisini çekmiş gibiydi.

Çünkü geçmişimin, annemin beni daha kolay kontrol edebileceğini düşündü.

Bir kez daha sıktım ve bacaklarımı köpürttüm. Üç saat sonra *özel* bir performansım vardı. Gösteri öncesi rutinimi kırk beş dakikaya indirebilirdim ama kafamın içinde kaybolup yeni hareketler, yeni skeçler ve kendimi sunabileceğim yeni mekânlar düşünerek saatler geçirmeyi tercih ederdim. Bu gece zihnim başka şeylerle meşguldü.

Frederick'in planladığı özel etkinliğin bir ziyafet olması . Sadece benim olduğum, Fannie Grace olarak iki özel gösterimi sergileyeceğim - 1920'lerdeki görünüşüme ve dans rutinlerime bir selam, ayrıca üzerinde çalıştığım daha modern iki yeni gösteri - Frederick'in evinde özel bir gösteri

Öneri. Daha baştan çıkarıcı. Daha küçük pasties. Daha dar G teli.

Ugh. O pastilleri onun taşaklarına yapıştırmayı hayal ettim. Hayır, onları göğüslerime yapıştırmak yeterince zordu. Göğüs püsküllerimi taşaklarının etrafına bağlayıp düğümleyebilirdim.

Thelma bana beşlik çakardı.

Cilt bakımı rutinimi tamamladıktan sonra, sosyal medya güncellemesi yapar gibi telefonumu kontrol ettim ve var olmayan arkadaşlarımı gözetledim. Son iki yıl o kadar Frederick odaklı geçmişti ki kendime yüksek tekme atabilirdim, ama bundan önce hayatım bağlantılarla dolu değildi.

Eskiden öğretmenlik yaptığım çocuklar hariç.

Sert bir iç geçirdim. Çocukları özledim.

Telefonumu elime aldım ve Frederick'in benim için ayarladığı tasarruf ve yatırım hesaplarımın uygulamasına girdim. Çıkış yapmıştım. Kahretsin. Bilgilerimi girdim. Yanlış şifre.

Hayır. Alt dudağımı çiğneyerek oturum çalıştım.

Hala yanlış bir şifre. Bir düşünün. Pislik herif hesaplarımı kapatmış ve parama erişimimi kesmişti. *Merak etme Tova, canım, asistanım her şeyi halledecek*, diye beni temin etmişti. Sisteme girip şifremini değiştirmiş , yoksa Frederick bunu kendisi mi yapmaktan zevk alıyordu?

Bir kez beş parasız kalmıştım.

Evet. İşte bu kadar. Daimi B planımın zamanı geldi.

Geniş gömme dolaba gittim. Annemin beni son kez paketleyip kaçtığı evin mutfağı kadar büyük olan odada eşyalarım için kapının yanında küçük bir bölüm ayrılmıştı. Frederick'in gösterdiği bu asgari çabayı anlamalı mıydım? Müşterileriyle paylaşmadan önce becermek için başka bir dansçı bulurken beni misafir odalarından birine atmayı mı planlıyordu?

Bunu daha önce yapmış mıydı? Oyun kitabını gibiydi.

Askılı, safir mavisi iç çamaşırımı yerinde bıraktım ve genellikle bir mekâna giderken giydiğim siyah kadife eşofmanımı giydim. Sert gövdeli siyah valizim ve bir giysi çantam kostümlerim, buhar makinem ve tüm makyaj ve saç malzemelerimin kopyalarıyla doluydu. Hazırlıklı olmak için çok çalışmışım.

Bavulumu ters çevirdim ve kapağını açtım. İçinde safir renkli, iki parçalı bir elbise vardı - ne de olsa gösterim striptiz içeriyordu, ne kadar çok eşya çıkarırsam o kadar çok dalga geçerdim - püsküllü ve payetliydi. Kuş tüyü yelpazelerim de içine sıkıştırılmıştı.

Malzemelerin altını kazarak Los Angeles'a gelirken yanımda getirdiğim eski telefonu buldum. Thelma onu şarjda tutmamı istemişti ve sürekli dakika yüklemem konusunda ısrar etmişti. Hem o hem de bu telefon birkaç kez hayatımı kurtardığı için, dediklerini harfiyen yerine getirdim.

Ekran yanıp sönmeye , ona bir adres ve saat , "**Seni yakında ziyaret etmek isterim**" mesajıyla birlikte. Frederick telefonu bulursa diye ayrıntı vermedim. Sadece Kaliforniya'da yaşamayan Thelma'ya gönderilmiş bir mesaj .

Gizli bir ajan değildim, sadece sınırlı kaynaklara alışkın bir kızdım. Telefonu sakladım ve öğretmenlik yaptığım eski dans okulundan bir şort ve bir tişört hazırlamaya başladım. Sıra dışı bir şey değildi. Bu oyunu doğru oynamalıyım. İçgüdüsel olarak, bunu yapmazsam sonsuza dek tuzağa düşeceğimi biliyordum.

Bir mesaj göz kırptı. **Anladım, bebek surat.**

Bir nefes verdim, telefonu kapattım ve yerine geri koydum. Bir robot gibi, gösteri öncesi rutininin geri kalanını uyguladım. Frederick hazırlıklarım konusunda benimle alay ederdi. *Uluslararası anlaşmalar yapıyorsun, tatlım.*

Bir dansçı olarak geldiğim noktayla gurur duyuyordum. Hayır, gurur duymuyordum.

Laker Girl olarak seçildim. Beyaz perdede değildim ama olmak da istemiyordum. Hayatımı kazanmak ve anneme destek olmak için yeterince performans göstermem gerekiyordu. Bir gelir elde etmek

amımı erkeklere mümkün olduğunca sık göstermek zordu. Bu gecenin kanıtladığı gibi.

Kapı açılmadan önce iki kez sallandı ve Frederick gözlerini kısmış bir halde göründü. "Gitme zamanı."

Sanki kapının kilitli olduğunu bilmiyormuşum gibi davrandım. "Tabii ki." Bavulu arkamda taşıırken çenemi dik tuttum ve onu kapıdan çıkıp Beverly Hills'teki malikânesinin geniş koridorlarında takip ettim. Dışarıdaki dairesel yolda pırıl pırıl siyah bir araba bekliyordu.

Bu gece birlikte yolculuk etmemiz için ısrar etmesinin özel olduğunu düşünmüştüm. Normalde, o "önemli iş adamlarının işlerini" yaparken benim "burlesk işimi" yapmama izin verir ve saatlerden hafifçe şikayet ederdi. Ona, seyircilerimden biri olmasaydı hiç tanışmamış olacağımızı söyleyerek takılırdım.

Bir kez olsun Frederick gibi bir adamın duvar dibindeki bir içkili mekanda ne işi olduğunu sorgulamamıştım. O, bifteğini Wolfgang Puck'a servis ettirecek bir tipti, Albuquerque'li Bill'e değil.

Thelma ve onun *Pretty Woman*'ı skandal derecesinde küçümsemesi neredeyse beni etkilemişti. Ben onun aleti yerine market alışverişini poşetliyor olsaydı ona asla iki kez bakmayacağı hakkındaki sızlanmalarını dinlemeliydim .

Mercedes'in arkasına bindim. Frederick yanıma kaydı ve kendini telefonuna gömdü. Yine parasını ödediği ve kontrol ettiği bir şey daha. Heyecan yaratmak ve izleyici kazanmak için normalde yaptığım eski performansların fotoğraflarını paylaştım. Sıra dışı bir şey yoktu.

Thelma, "Sakın beni bu arama." derdi. *Prens bir sapık olabilir. Sapıkları sevmem. Çıkmaz sokaktaki Jimmy de öyleydi, biliyorsun.*

Çıkmaz sokaktaki Jimmy, büyükannem ve Thelma'nın Yorba Linda'daki eski mahallesinden elli yaşında bir adamdı ve kolluk kuvvetlerinin "sadece ödünç aldığı" "arkadaşının" bilgisayarında bulduğu büyük miktarda çocuk pornosu nedeniyle beş ila on yıl hapis cezasına çarptırılmıştı.

"Arka tarafa park et," dedi Frederick. Bana baktığında gözleri parlıyordu. "Sen sahneye çıkana kadar ödülü görmelerini istemiyorum."

Karnım guruldadı ama başımı salladım. "İlk izlenimi yaratmak için asla ikinci bir şansınız olmaz."

"Onun gibi bir şey." Pahalı mokaseninin topuğu üzerinde döndü ve gitti.

Frederick beni ve bavulumu indirip soyunma odasına kadar bana eşlik ederken nefesimi sabit tuttum. Tiyatro ürkütücü bir şekilde sessizdi. Ses ve ışık teknisyenleri neredeydi? Dekorları düzenleyen sahne görevlileri? Genellikle diğer sanatçılarla, bazen diğer burlesk göstericiler, müzisyenler ve hatta komedyenlerle aynı sette yer alırdım. Bu gece, tabeladaki tek isim ve ... böyle gitmemesi gerekiyordu.

Soyunma odası boştu. Frederick'in para verdiği adamlar ve Frederick'e tonla para ödeyen adamlar benim *sahneye çıkmamı* bekliyordu.

Elim bavulumun sapını öyle sıkı kavradı ki çukurlar açsam şaşırmazdım. *Nefesler bile*. Püsküllü elbisemi, payetli sütyenimi ve kedi topuklu siyah kadife ayakkabılarımı giymeye niyetliymişim gibi giysi çantasını kapatıp açtım.

Sahneye giden uzun koridorun ötesindeki bardan sesler ve kahkahalar yükseliyordu. Soyunma odasının diğer tarafında mutfğa, tuvaletlere ve acil çıkışa giden başka bir koridor vardı. Kapı açıldığında iğrenç bir alarmin çalması gerekiyordu ama işletme sahibi henüz tamir için ödeme yapmamıştı.

Saati kontrol ettim. Çok yakındı. Aynanın üç tarafını çevreleyen ışıklarla genellikle kullandığım hazırlık masasına oturdum ve 1920'lerin flapper'gibi görünene kadar siyah saçlarımı bükmeye ve kıvırmaya başladım. Son toka da yerine oturduğunda, kalabalığın içindeki izleyicilere hediye edeceğim soluk mavi tüylü payetli saç bandını tepeye yerleştirdim.

Frederick içeri girdi. "Her şey mi?"

Hayır, sık kafalı, öyle olmadığını biliyorsun.

"Evet," dedim, sesim güven doluydu. "Sadece giyinmem gerekiyor."

Şehvet dolu bakışları vücudumu taradı. "Yirmi dakika."

"Mükemmel." Saate baktım. Saat 8:10'du. Üzerinde
Nokta.

Ortadan kaybolduğunda, kullan-at telefonumu çıkarmadan önce beşe kadar saydım. Yeni bir mesaj bekliyordu.

Arabanız bekliyor. Birkaç saat sonra görüşürüz.

Bir rahatlama hissi karnımdaki keskin endişeyi bastırdı. Birçok kez baştan başlamıştım. Bu da farklı değildi. Belki de bir kez olsun, her zaman olduğu gibi bitmeyecekti: yalnız ve ihanete uğramış bir şekilde, sadece ıssız bir yerde yaşayan yaşlı bir kadın beni kurtaracaktı.

Yeni başlangıcım uzun sürmedi. ama çıkamazdım. Annem bana muhtaçtı.

Ayağa kalktım, Firecracker Red rujumu aldım ve aynaya FUCK YOU SHIT STICK yazdım, ardından bir horoz ve taşakların çocuksu taslağını çizdim. Sonra bavulumu kaldırdım ve koridoru kontrol ettim. Temizdi. Frederick param olmadığını ve gidecek bir yerim olmadığını düşünüyordu. Yanılıyordu. Alarmin çalışmadığı acil çıkıştan çıkıp Thelma'nın beni beklediği arabaya yürüdüm.

CODY

Başımı çevirip boynumu bir o yana bir bu yana uzattım. Yaz için Kuzey Dakota'daki Crocus Valley'de bir ev kiralamak için eşyalarımı taşımak istememiştim ama bu çabaya değebilirdi.

Ofis koltuğunun sola doğru eğimi kalçamdaki bir noktayı ateşliyor ve bana kırk yaşına yeni girdiğimi hatırlatıyordu. Masa çok kısaydı ve ön kollarım boynumdaki kaslar kadar gergindi. Görüşüm bulanıklaştı ve ekrana göz kırptım.

"Babacığım?" Ivy odaya , yazlık elbisesinin tül eteği gelişini fısıldıyordu. Ivy hayatında hiçbir şeyi fısıldamamıştı. Gürültücü ve atılgandı. O doğduğunda babam hayatta olmasaydı reenkarnasyondan şüphelenirdim ama Ivy nezaket ve empati gösteriyordu. Babam öyle değildi. "Ne zaman oynayacağız?"

İnlememi tuttum. Yapacak o kadar çok işim vardı ki, öğleden sonra sessizliğinde ve çocuklarım yattıktan sonra çalışmak hepsini yapmak için yeterli bir zaman değildi. Bu yaz, onlar okula gitmeden önce onlarla mümkün olduğunca çok zaman geçirme şansıydı. Aksi takdirde, on yaşındaki

Grayson ve yedi yaşındaki Ivy, rahmetli eşimin ailesiyle birlikte yaşamaya ve annelerinin her zaman en başta gitmelerini istediği özel okula gitmeye başlayacaklardı. İki haftadır Crocus Valley'deydik ve kendime ve çocuklarıma gösterdiğim tek şey nasıl çalışılacağını bildiğimdi.

Biraz ara verebilirim. Sabahtan beri rakamlarla dolu bir ekrana bakıyordum.

Masadan uzaklaştım, eski ofis sandalyesinin tekerlekleri gıcırdıyordu. "Peki ya şimdi?"

Yüzü aydınlandı ve "Yaşasın! Gri!" diye bağırdı. Gray!" Odadan koşarak çıktı, muhtemelen koridorun sonundaki oturma odasına gitti, orada oğlumu televizyonun karşısına oturtmuştum, böylece birkaç saat çalışabilecektim.

Yılın Babası.

Ayak sesleri koridorda gümbürdedi. Grayson kayarak durdu ve ben sert bir nefes verdim. Saçları her yöne doğru dikilmişti. Kahvaltıda yediği PB&J'den kalan fıstık ezmesi hâlâ yüzüne bulaşmıştı. Kırmızı-mavi Örümcek Adam pijamaları boktan dondurmanın üstündeki kiraz gibiydi. Öğleden sonraki sessizlik saati gelip geçmişti ve her iki çocuk da hâlâ pijamalıydı.

Öğle yemeğini tamamen unutmuştum. "Git üstünü değiştir ve temizlen."

Ivy Grayson'ın arkasında döndü, eteği dışarı fırladı. "Saçımı örebilir misin? Lütfen baba?"

Bana baba dediğinde, bu bana kız kardeşim Aggie'yi ve onun babamıza nasıl hitap ettiğini hatırlattı. Barnaby Knight'ın babacan bir yanı yoktu. Üç erkek kardeşim ve ben ona Barns derdik çünkü annem ona Barns derdi ve bizim için o korkunç bir derebeyinden diktatöre dönüşmüş biriydi. Çocuklarım bana her baba dediklerinde, Alcott'un bir versiyonu deseler ne hissederdim diye merak ederdim. Ailem ve birkaç arkadaşım gibi onlar da "Cody" lakabını mı kullanacaklardı?

"Babacığım?" Bir reverans yaptı, minik ayağı zemine vuruyordu. Dengesini kaybederek, sıçrayarak

ve geri .

Örgü. Allah kahretsin. "Tatlım, biliyorsun saç öremiyorum." Hiçbir şey beni Ivy'nin saçını örmek kadar Golyat parmaklarım ve sıfır el becerim varmış gibi hissettiremezdi. Babalık egomu ne kadar da çabuk soldurmuştu.

"Deneyebilir misin?" Kirpiklerini kırptırdı.

Bu taktiği nasıl bu kadar erken öğrendiler?

Sessiz bir iç pes ettim. "G, sen yüzünü yıkayıp üstünü değiştirirken ben de Ivy'nin saçına yardım edeyim."

"Ne var yanlış ile Bunlar mı?" Grayson'ın ses daha yüksek perdeden, kırılgan.

"Onlar pijama," dedim sertçe. "Dışarı çıkıyoruz ve evin dışında pijama giymeyiz."

"Okulda pijama günü için yapıyoruz."

Çocuk annesi gibi avukat olabilir. "Git üstünü değiştir."

Oflaya puflaya uzaklaştı, küçük ayakları merdivenlere vuruyor, Ivy'nin yatak odasına koşarken çıkardığı sesler onu takip ediyordu. Telefonum çaldı. Ekranı bir göz attım. Bir iş aramasıydı ve teknik olarak ofisteydim. Aramaya cevap vermem gerekiyordu. Kapıyı kapatarak, sanki evdeki ofisimdeymişim gibi konuştum. Çok fazla ses duymadığım bir yer.

Sevinçli çocuk sesleri duvarlarda çınlıyor.

Knight's Oil Wells'in Wyoming'deki dört petrol kuyusunu, kaynaklarını yeni yerlerin çatlatılmasına yönlendirmeyi tercih eden bir şirketten satın almasını tartıştıktan birkaç dakika sonra kapı çalındı.

"Da-addyyyy. Braaaaaaiiid."

Diğer uçtaki adam durakladı. Kısa bir süre gözlerimi kapattım. Bu kurumsal adamlardan bazıları neyi profesyonel olarak gördükleri konusunda titiz olabiliyordu ve kızımın örgüler hakkında bağırması buna uymuyordu. Bininci kez, evden çalışarak ne kadar büyük bir hata yaptığımı düşündüm. Bizi yükleyip Montana'ya geri mi dönmeliydim? Çocukları kreşe verip çiftlikteki ofiste mi çalışsaydım?

"Dinle, detayları bana gönderebilir misin, ben de ekibimle konuşayım?" Lanet olası bir ekibim yoktu. Barns hayatta olsaydı, , *"Lanet kuyuları satın al. Bir sonraki petrol patlamasında, onlar kışklarının üstünde kalırken biz para içinde yüzüyor olacağız."*

Son petrol patlaması , hidrolik kırılma nedeniyle oldu, ancak

Tartışma umursamaz kulaklara düşmüştü. Ne olursa olsun, yenilenmiş kuyularımız ve minimum mürettebatımızla varil fiyatlarından para kazanarak gayet iyi iş çıkarmıştık.

Arama kesildiğinde, Ivy yine bana bağıırıyordu. Kapıyı açtım. "Ivy, sana kapının kapalı olmasıyla ilgili ne demiştin? Genelde telefonda olduğum anlamına gelir."

Omuz silkti ve hiç umursamadan zıplayarak uzaklaştı. Onu oturma odasındaki banyoya kadar takip ettim. Grayson içeri girdiğinde, yüzü temizlenmiş, üzerinde şortu ve Örümcek Adam tişörtü vardı ve saçları hâlâ dağınıktı.

Bakışlarım gömleğine takıldı ve rahmetli eşimin sözleri aklımdan geçti. *Taşrada yaşıyor olmamız çocukların da öyle giyinmesi gerektiği anlamına gelmiyor. Ben özel okul üniformasıyla büyüdüm, onlar da en azından birinin yüzü olmayan bir şey giyebilirler.*

Ne kadar çok şikayet ederse, yemin ederim, o kadar çok lisanslı

Çocukları kardeşlerimin giysileri aldı.

"Temiz bir polonuz yok mu?" Ben sordum.

Ellerini düz bir şekilde gömleğinin üzerine yaydı. "Bunun nesi var?" Sesi dalgalandı.

Söylediğini anladım. Kendini kaybetmek üzereydi. Grayson son zamanlarda çok sinirliydi ve bir sinir krizi yaklaşıyordu. Kulak zarımı şimdilik bağışlarsa gömleği ona verebilirdim. "Saçını tara, dostum."

Gözlerini devirdi, güçlü bir nefes verdi ve tepinerek uzaklaştı. Bir saç bandı daha koptu. Bunları kim icat ettiyse lanet olsun.

"Bugün saçımı öremem," diyerek . "At kuyruğuna ne dersin?"

"Tamam," dedi, yeryüzünde başka köpek yavrusu kalmadığının söylenmesinin verdiği yıkımla.

Ivy'nin eğri büğrü at kuyruğu ve Grayson'ın yeni taranmış saçlarıyla ayakkabılarımızı giyip dışarı çıktık. Omuzlarımdaki gerginlik hafiflemişti. Bulvar boyunca sıralanan ve evleri gölgeleyen ağaçların kalın, yeşil yaprakları arasına gizlenmiş kuşlar etrafımızda cıvıldıyordu. Kiraladığım eski çiftlik evi, inşa edildiği yüzyıldan bu yana diğer evler ve bütün bir mahalle tarafından uzun süredir kalabalıklaştırılmıştı. Birkaç blok ötedeki küçük açık havuzdan çocuklar ciyak ciyak bağıırıyordu. Arabaların gürültüsü çok azdı.

Ivy serçe parmağımı tuttu ve Grayson kaldırımındaki çatlaklardan atlayarak şehir merkezine giden beş blokluk yolu kat etti.

Sigorta ofisi olan uzun, düz, tuğla binanın önünden geçtik. Sokağın karşısında küçük motorlu bir tamirci vardı, garaj kapısı ardına kadar açıktı ve darbeli matkabın düzenli vuruşları duyuluyordu. Bir blok ötesinde salıncakları, eski bir metal kaydırağı ve piknik barınağı olan küçük bir park vardı. Ivy'nin doyamadığı, yere yakın kısa bir maymun barı seti vardı. Muhtemelen öğle yemeğinden sonra en az bir saat orada kalacaktık.

Bu yemek daha çok erken bir akşam yemeği gibiydi.

Kahretsin, market alışverişi yapmam gerekiyordu ve yarın sabahın yarısını alacak bir konferans görüşmem vardı.

Dünya tarihinin en iyi kreplerini yapan küçük Hummingbird's Diner'a vardığımızda, işle ilgili endişelerimi zihnimin gerisine ittim.

Köşede yaşlı bir çift oturuyordu. Onlara başımı salladım. Lokantadan hiç çıkmadıklarını düşündüğüm iki yaşlı adam da karşı köşedeydi. İkisinden de en uzak noktayı seçtim.

Çocuklarla birlikte eski, çatlak kırmızı bir kabine kaydık. Makosenim siyah-beyaz fayanslardan birindeki çatlağa takıldı ve masa . Mekânın sahibi

Ama garson, *para harcamanın aptallar için olduğunu düşünen cimri bir piç olduğunu* söyledi. Ama ne yapacak, öldükten sonra hepsini yaktıracak mı? Çünkü ailesinin o para için planları olduğunu biliyorsun.

Garson kız bana Barns'ı hatırlattı.

Ayaklarını sürüyerek masamıza geldi, dilini ağzının kenarından dışarı çıkararak bir defter ve kalem salladı. Tek bir ayrıntı bile yazmasına gerek olmadığını hissediyordum.

"Hey, Thelma. Ekmekli morina balığı spesiyali nasıl?" Onun bu konudaki samimi görüşlerine saygı duymaya başlamıştım.

"Biraz dondurucu yanığı var ama Hal fritözde fazladan bir dakika daha bekletiyor, böylece tadını alıyorsunuz."

"Ben alırım."

"Sizin için her zamanki gibi mi çocuklar?" diye sordu çocuklara.

Grayson başını salladı, masada tuzluk ve biberliğin yanına bırakılmış boya kalemleriyle şeyler karaladı. Her zamanki gibi çırpılmış krema ve akça ağaç ağacıyla yolu hiç kesişmemiş şurupla boğulmuş harika krepler vardı. Ama buraya Yılın Babası ödülümü parlatacak türden bir kahvaltı için gelmemiştik.

"Hayır," diye araya girdim. "İkisi de patates püresi ve yeşil fasulyeyle birlikte biftek alacak."

Thelma kaşlarını kaldırdı ve çocuklardan iniltiye yankılandı. "Krepler özel Pazar günleri içindir," dedim.

"Sana ihtiyacın var daha doyurucu yiyecekler."

"Beyaz mı çikolatalı süt mü?" Thelma şikayetlerin önüne geçmeye çalışır gibi sordu

İki çocuk da çikolata diye bağırdı.

Parmaklarımı masanın üzerine vurdum. "Sade süt lütfen. için."

Ivy sinirli bir çıkardı ve başını masaya yasladı.

"Anladım," dedi Thelma, sesi sanki çocukların krep ve çikolata yemesine izin vermem gerektiğini düşünüyormuş gibi kınama doluydu

Üç öğünde de süt çünkü hayat kısaydı ve şekerin düşmesi kimin umurundaydı.

"Yeni boya kalemleri aldım," dedi çocuklara, bütün gün eğlence polisi olmakta ısrar edersem diye beni atlayarak. "İster misin?"

Erken gelişmiş kızım Thelma'nın yanında ağırbaşlı bir tavır takındı. "Evet, madam."

Thelma dişlerini dudaklarına vurdu. "Ben kimsenin madamı değilim." Bana göz kırptı. "Belki bir zamanlar öyleydin."

Şaka yaptığından emin değildim.

Thelma gitti ve hepimiz için süt bırakmak üzere geri döndü. Bu alışkanlığımdan henüz vazgeçmemiştim ve süt içmek baba olmayı Barns'ın sevdiği sek viskiden daha kolay hale getiriyordu.

Yüzümü ovuşturdum. Bugün onu neden bu kadar çok düşünüyordum? Gideli altı ay olmuştu ve ondan önce de çok uzun süre oyalanmıştı.

Çocuklar eski boyama kitaplarından koparılmış sayfaları boyadılar. Evde keçeli kalemlerim ve boyama kitaplarım var mıydı?

"Baba, annem boyamayı sevdi mi?"

Sorusu midemde bir yangının fitilini ateşledi. Meg belge doldurmayı severdi ve sözleşme görüşmelerinde başarılı olurdu. Karşı taraftan ne kadar çok şey koparırsa, hayat hakkında o kadar iyi hissederdi. "Elbette, boyama yapmayı severdi."

"Saç örebilirdi," dedi Ivy ciddiyetle.

"Bunu yapabilir." Meg'in örgülerinden tek bir tel bile çözülmeye cesaret edemiyordu. "Tekrar denemem gerekecek. Belki bir video izlerim."

Ivy'nin sırtışı doğrudan kalbime gitti. Daha iyisini yapmalıydım.

Birkaç dakika sonra yemeğimiz geldi. Ivy'nin bifteğini kestim ve Grayson'ın lapa gibi olmuş taze fasulyeler hakkındaki homurtularını duymazdan geldim. Biraz fazla pişmiş morinama yumulmadan önce Grayson sütünü devirdi.

Masanın üstünden beyaz sıvı akıyordu. Onu da yanıma çekerek dışarı fırladım ama artık çok geçti. Benim tişörtüm sütle kaplanmıştı, Grayson'ın tişörtü ve şortu da ıslanmıştı.

"Baba!" Kontrolsüzce hıçkırmaya başladı. Duyguları ani ve sertti ve onlarla nasıl başa çıkacağıma dair çok az fikrim vardı. "Sırılsıklam oldum!" diye feryat etti.

"Sorun değil. Eve koşarız-" Ivy,

"Yemeğimi bitirmedim," diye itiraz etti.

"Parka gitmek istiyorum!" Sesi yükseldi. "Şey, yapamayız-"

"Park! Parka gitmek istiyorum!" Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

Bu davranış, okullar kapanmadan yaklaşık bir ay önce öğretmeninin benimle görüştüğü davranıştı.

Üçüncü sınıflar ağlamaz, demişti bana kızgın ama ders veren bir bakış atarak.

Ona belli ki öyle olduğunu, bir nedeni olması gerektiğini ve bunun matematik ödeviyle ilgisi olmayabileceğini söylemek istedim. Ama başımı salladım ve üzerinde çalışacağımızı söyledim ve ona annesinin ölümünün üzerinden bir yıl bile geçmediğini hatırlattım. Yani belki biraz siktirip gidebilirdi.

Son kısmı yüksek sesle söylememiştim.

"Buddy, hey. Buddy." Göz teması kurmak için kabinin ucuna çömeldim ve çığlık atmayı bırakmasını diledim.

"Kızı buldum," dedi Thelma arkamdan. "Banyoda bir el kurutma makinesi var. İkinizi de oynayacak kadar kurutur. Ekşi inek gibi kokuyorsun diye Crocus Valley Garden Club seni parktan atacak değil ya. Zaten yarısı bu tanıma uyuyor."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Thelma'nın sert sesi Grayson'ı susturdu ve Ivy ona göz kırptı.

"Sakıncası var mı?" Ben sordum. Herhangi bir yere çocuklarla gitmekle ilgili mücadelemın yarısı bizi arasında bölmekti.

Ivy hala özgür bırakılamayacak kadar gençken ve kazara bir adamın aletini göremeyecek kadar yaşlıyken banyo yapmak.

"Bilseydim teklif etmezdim."

Grayson'ı banyoya götürdüm. Hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken küçük bedeni titriyordu ama onu el kurutma makinesinin altına yerleştirdim ve büyük gümüş düğmeye bastım. Küçük makine jet motoru gibi ses çıkarıyordu.

Sakinleşti ve burnunu çekti. "Özür dilerim."

"Olur böyle şeyler." Yine de çocuk sakarın tekiydi. Dengesiz bacakları ve duraklayan adımlarıyla yeni doğmuş midilli evresini atlatacağını düşünmüştüm. Onun yaşındayken kendi başıma at biniyordum. Barns'a buzağıları işletlemede yardım ediyordum. Ahırlar beni yetiştirdiğimiz ve eğittiğimiz Arap atlarına bindirir, ata çocuk atı der ve daha fazla paraya satarlardı.

Grayson bindiği her attan düşmüştü. Koordinasyon yok. Dengesi yoktu. İlgi yok.

Barns bu konuda tam bir pislikti. Meg beni azarlamıştı. *bir entelektüel*, derdi, sanki bunu kabul etmek otomatik olarak nasıl ebeveynlik yapacağımı bilmemi sağlarmış gibi.

Bir entelektüelin nasıl yetiştirileceğini bilmiyordum. Annem bizi terk ettikten ve ben kardeşlerime bakmak zorunda kaldıktan sonra oğlum gibi bir çocukla karşılaşmadım. Kardeşlerim neredeyse çamurda doğmuş ve eyerde büyümüşlerdi ve kalın kafalı olmasalar da Grayson gibi hassas değillerdi. İçimizde en küçük olan Aggie de öyleydi. Onu korumaya çalıştım ama o sadece bana ve aileme kızdı, evi terk etti ve bir daha dönmek üzere gitti.

Şimdi yeni kocasıyla Crocus Valley'deydi ve ben de onu takip ediyordum, sanki klişeleşmiş rolleri tersine çevirmiştik. Sadece onun beni anladığını hissediyordum. Barns'ın yönetimi altında büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve her şeyin farklı olmasını istiyordu. Hepimiz istiyorduk. Meg'in gidişiyle tanıdık bir bölgeye dönmüştüm ama hâlâ yabancı topraklardaydım.

Üfleyici durdu ve düğmeye tekrar bastım. Kollarımı göğsümün üzerinde birleştiremiyordum. Gömleğimin içi

Süt. Duvara yaslanmak beni dökülen herhangi bir içecekten daha kirletebilirdi. Giysilerin kurummasını beklemek bana sadece beni ne kadar çok işin beklediğini düşünmek için zaman kazandırdı.

Burnumun kenarını sıktım. Ne halt edecektim ki?

Grayson'ın küçük yüzü, ıslaklığın yavaşça azalmasını izlerken eğilmişti. Yüzündeki boş ifade içeri girdiğimiz zamanki ifadesinin tam tersiydi. Kumaşın kırmızı kısmını dürttü. "Örümcek Adam kurudu."

"Öyle. Bir adım geri çekilip havanın şortuna çarpmasına izin vermek ister misin?"

"Şort umurumda değil."

"Benim umurumda."

Şortundaki sütü kurutmak konusunda ciddi olup olmadığını anlamak istercesine bana baktı. Sonra dediğimi yaptı. Elvis'i kışkandıracak bir kalça hareketi yaptı. Sonra bir tane daha.

"Ne yapıyorsun, dostum?"

Kalçalarını döndürdü ve bir hamle daha yaptı. Yanağımın içini ısırdım. Dengesi ve koordinasyonu olmadığı için hareket etmeyi seviyordu ama yaşadığı çöküşten sonra ona güldüğümü hissetmesine gerek yoktu.

"Etrafta dolaşmak." Karşı kalçasını itti ve tüm vücuduyla boogie yapmaya başladı. Sonra geri adım atarak kasıklarının inceledi. "Tamamen kuru. Sıra sende."

Gömleğimi kuruturken kıpırdamadan durdum. Grayson ellerini arkamdan uzatarak ağ örme hareketleri yaptı. Meg bundan nefret ederdi ama Aggie ona almıştı. Muhtemelen annesinin tarzı olan birkaç tane daha düz polo almalıydım, böylece onun bana bıraktığı beklentilerin altında kalmış gibi hissetmeyecektim.

"Tamamdır." Kapıyı açtım ve Grayson koşarak dışarı çıktı.

Köşeyi döndüğümde Thelma'yı Ivy ile birlikte standda görmeyi bekliyordum. Thelma ortalıkta yoktu ama Ivy'nin yanında bir yabancı oturmuş, bir kale boyama kâğıdının üzerine eğilmişti.

Ivy'ye usulca mırıldandı ve ben kadının sadece sırtını görebilsem de, merakım yüzünü görmek için çaresizliğe dönüşüyordu. Omuzlarının kıvrımı zarifti ve parlak koyu kahverengi saçları sırtından aşağı dökülüyordu.

Kendimi bir silkeledim, içim utançla doldu. Karımı kaybedeli bir yıldan az olmuştu.

İlgilenmiyordum.

"Affedersiniz?" Grayson kuru olduğunu umduğum kabine girerken, "Affedersiniz," dedim.

Kadın yüzünü bana doğru eğdi ve karnım sıkıştı.

Tanrım. Yüksek elmacık kemikleri ve geniş mavi gözleri ona Pamuk Prenses görünümü veriyordu. Cildi floresan ışıkları altında neredeyse parlıyordu ve bunlar kimsenin hakkını vermiyordu.

"Sen babam olmalısın," dedi sesinde bir gülümsemeye. Ama her ne kadar tatlı ve Disney prensesi masumiyetinde görünse de bakışlarında gözden kaçmayacak bir keskinlik vardı. Benim tarafımdan değil. Barns ve karımdaki kurnazlığı görmüştüm ama onların dünyaya eleştirel bakışı bu kızinkinden farklıydı. ölçüp , okuyordu. Düğmeli, ince çizgili beyaz gömleğimden kabuk bağlamış süt lekesine, tüy grisi pantolonumdan kestane kahverengisi mokasenlerime kadar beni değerlendiriyordu.

". sen?" Sorum amaçladığımdan daha sert çıkmıştı, ama ben kızımla biriyle bırakmıştım ... güvenmek ağır bir kelimeydi ama Thelma'nın en azından beş dakika boyunca dediğini yapacağını düşünmüştüm.

"Tova," dedi alıştırılmış bir gülümsemeye. "Ivy ile zaten tanıştım." Pahalı bir saten gibi parlayan kremi teninden gözümü alamadığımda, sanki nefes almak kadar basit bir şeymiş gibi dikkatini benden ayırdı. "Peki ya sen?" diye sordu oğluma.

"Grayson," dedi ve boyama işine geri döndü.

"Grayson ve Ivy. Güzel isimler." Kabinden dışarı çıktı ve ben de ona doğru yaklaştığımı fark ettim. Dizleri pantolonuma değmeden önce geri sıçradım.

Thelma elinde iki taze sütle içeri daldı. "Sana yeni bardaklar aldım. Kabin temizlendi. Tova benim için kızına göz kulak oldu." Bana içten bir meydan okumayla baktı. "O benim kızım gibidir."

Sanki pazardaymışım gibi.

Eğer saydım, Thelma'nın bakışı *hayır, değil*dim derdi.

"Thelma ve büyükannem çok iyi arkadaşlardı." Tova'nın boğucu sesindeki sevgi, yakın olduğunuz yaşlı bir aile üyesine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmeme neden oldu. Barns'ın ailesi de onun kadar soğuktu ve annemin ailesi ben çocukken vefat etmişti.

"Biraz daha süt iyi olur," dedim.

Thelma homurdandı. "Sanırım kelime teşekkür ederim."

Şok olmuş bir şekilde ona baktım ama mutfağa doğru kaybolurken Tova'nın kısa şortunun içinde kışının sallanışını kaçırmadım.

Thelma'nın gri kaşları daha da yukarı kalktı. Busted ona "kızı gibi" bakıyordu. Bu gün daha iyi geçebilirdi. "Teşekkür ederim. Yardımın ve yeni süt bardakları için."

Homurdandı ve Tova ile aynı yöne doğru gitti. Ivy kabinin üzerine yığıldı.

"Düzgün otur lütfen." Sesim tıpkı Meg'in Grayson'ı kambur durduğu için azarladığı zamanki gibi çıkıyordu. Ona çocuğa çocuk olması için biraz yer vermesini söyledim.

Bu tartışmalar pek iyi sonuçlanmamıştı.

Artık her iki ebeveynlik rolünü de üstlenmek bana kalmıştı. Ta ki çocuklar eşimin istediği gibi kayıinvalidemle yaşamaya başlayana kadar.

İçimdeki korkuyu midemin çukuruna doldurarak kabine kaydım ve soğuk, fazla pişmiş morinama saldırdım. Kurnaz mavi gözleri ve gülümsemesini hatırlamama engel olamıyordum.

bir odayı aydınlatabilirdi ve belki de strestendi, ama onları durdurmak için hiçbir şey yapmadım.

* * *

Tova

Hummingbird'ün arka kapısının yanında durdum, yemek odasından uzak durdum, oysa dışarı bakıp adamın düşündüğüm kadar yakışıklı olup olmadığını görmek istiyordum.

Kusursuzca dikilmiş giysiler içindeki yakışıklı erkeklerle ilgili dersimi hâlâ almamış mıydım? Frederick'ten Uber'le kaçalı sadece iki gün olmuştu.

Tanrım, çok para kazanacakmış gibi giyinen bir adama karşı bir şeyler .

Bu görünüm benim için bulunmaz bir nimetti. Şarkı söyleyip dans ettikçe ve bir zarfa sığabilecek kadar soyunana kadar çirkin kostümler giydikçe, bir toplantı odasına ve bir yatak odasına hükmedebilecekmiş gibi görünen bir adamın bir araya getirilmiş görüntüsünü daha çok sevdim.

Frederick çekiciliğimi yeterince azaltmamıştı.

Ama Frederick bana sanki bilmek sırları varmış gibi baktı. Sanki hayallerim gerçek olabilirmiş gibi.

Oturma alanındaki Stern Baba bana kızgınlıkla baktı, sanki beni bugün ya da hiçbir zaman görmemeyi tercih ediyormuş gibiydi.

"Kıçındaki sopa saç çizgisine kadar uzanıyor, değil mi?" Thelma eline bir paket sigara sıkıştırarak yaklaşırken mırıldandım. Sigarayı bırakmıştı ve elektronik sigara içmeyi de reddediyordu ama yine de bir paket sigara bulunduruyordu. Ayrıca elinde yanmayan bir Newport sigarasıyla dışarıda durduğu ve sigarayı yakmadan dudaklarına götürdüğü de bilinirdi.

"O sopa adamın omurgasına dikilmiş." Uzun beyaz bir sigara çıkardı ve uzun bir nefes çekip dumanı aralıktan dışarı üfleyecekmiş gibi kapıyı açık bırakarak durdu. "Çocuklara krep yerine taze fasulye ısmarladı. Çikolatalı süt içmelerine bile izin vermedi."

Thelma hayata sımsıkı sarılmaya inanırdı ama onu doğduğu kasabada sahneye çıkmak yerine yeşil fasulye ve süt servisi yapmaya iten de buydu.

Umutsuzca istediği ülkenin ortasındaki o küçük kasabada daha mutlu olduğunu düşünüyordum içten içe. Dolandırılmaya ya da dolandırmaya en çok kasaba, kafe sahibinin yarım buçuğu krema diye yutturmaya çalıştığı yerdı.

Kimse Thelma'ya ve kahvesinin kremasına bulaşmadı.

Oturma alanına açılan kapıya doğru bir bakış attım. Hâlâ orada mıydı? Küçük Ivy çok değerliydi. Bana Pamuk Prenses olup olmadığımı ve evimi kuşların temizleyip temizlemediğini sormuştu. "Tek bakışıyla yeşil fasulyeleri solduracakmış gibi görünüyor."

"Böyle mi görünüyor?" Thelma çizdi ve sahte bir nefes aldı.

Gözlerimi devirdim ve ittim. "Piyasada olmadığımı biliyorsun."

Piyasadan saklanıyordum. Frederick'in beni aramaya gelip gelmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nedenini tahmin edemiyordum ama annemin trajedisi aklımdan çıkmıyor ve beni paranoyaklaştırıyordu. Bazı erkekler, üzerinde güç sahibi olduklarını düşündükleri kadın tarafından alt edilmeye dayanamıyorlardı. Annemin eski sevgilisinin onu takip etme şekli büyükannemin peşini bırakmamıştı ve Thelma ile onun arasında, her ilişki için bir kaçış yolum vardı. Planı hiç Frederick'le yaptığım kadar kullanmak zorunda kalmamıştım. Genellikle Thelma bana para gönderir ya da daha iyi bir ev sahibi ayarlardı. Bir keresinde, taşınmadan önce

Evde, flörtümü içkime bir şey atarken yakaladım. İçkimi dökmüş gibi yaptım ve yarım saat sonra beni aldı.

Yani, evet. Geleceğimde bir ilişki yoktu. Erkeklerin saçmalıklarıyla işim bitmişti.

Yine de paradan vazgeçemezdim. Ay sonu yaklaşıyordu ve annemin uzun vadeli faturasını ödemem gerekiyordu. Tüm paramı gösterimi hazırlamak için harcamıştım - elbise, yüz ve vücut makyajı ve reklam. Frederick fırsatlar yaratmıştı ve ben de onun yaşam tarzından faydalanmış, paramı beni bir sonraki seviyeye taşımak için kullanmış ve ona "yatırım yapması ve büyümesi" için fazladan para vermiştim.

Para bahçesine duvar örmüştü. Ahmak.

Neden çek hesabımı onun çalıştığı bankaya taşımıştım?

"Bir işe ihtiyacım var,"

dedim. "Burada çalışabilirsin."

Bay Uptight'ın Thelma için iyi bir bahşış bıraktığından emin olsam da - eğer bırakmasaydı şimdiye kadar ona bok sopası ya da başka bir isim takmış olurdu - Hummingbird'ün müşterilerinin ağır bahşışler verdiğinden şüpheliydim. Crocus Valley'de herhangi bir yerde bırakılan bahşışle kullanılmış bir Volvo almazdım.

Ayrıca, Thelma'nın emeklilik planı *ben hallederim* şeklindeydi. Onun bahşış parasını ya da müşterilerini almıyordum.

"Sence dans dersleri verebilir miyim?" Yan tarafta beni büyüleyen eski, boş bir tiyatro vardı. Eski sahne binası sinemaya dönüştürülmüştü ve küçük bir kasabanın cazibesini ve karakterini yansıtıyordu. Buraya geldikten sonra gördüğüm anda aşık oldum. Thelma'nın dairesi tiyatronun karşı tarafındaki eczanenin üstündeydi.

Bir nefes daha çekmiş gibi yaptı. "Ders vermek için bir yer kiralamanız gerekecek, tabii o bahçe kulübü sürükleri parkı kullanmanıza izin vermezse. Ama o zaman da kimlik bilgileriniz konusunda sizi sorguya çekerler."

Üç yaşımdan beri dans dersleri alıyordum; step, bale, balo salonu, caz, fark etmezdi. Müzik eşliğinde hareket olduğu sürece, ben de varım. Annem bunun odaklanmama ve duygularımı kontrol etmeme nasıl yardımcı olduğunu görmüş ve bunu beslemişti. Büyükanнем elinden geleni yapmıştı ama sosyal güvenlikden maaş alırken ancak bu kadar dersin masrafını karşılayabilirdi.

"Burlesk hakkında yargılayıcı olacaklarını mı düşünüyorsun?" Buna alışmıştım. Burlesk "gerçek" dansçılar için yeterince sofistike değildi ve çoğu için striptiz yapmaya çok yakındı. İkisinde de neden bir sorun olduğunu bilmiyordum. Soyunmak umurumda değildi ama yılların deneyimini ve yaratıcılığını gösterime döktüm. Burleskle gurur duyuyordum ama aynı zamanda savunmacıydım. Belki biraz güvensizdim.

Frederick'in bana davranışından sonra.

Thelma korkularımı doğrulayarak, "Muhtemelen," diye cevap verdi. "En yakın striptiz kulübü üç saat uzaklıkta. Burada hayatın bir parçası değil."

"Fark etmemeli," diye , ciddiye alınmak için verdiğim mücadeleden bıkmıştım. Bir sanatçı ve iş sahibiydim.

Akıllı bir işletme sahibi olsaydım, şu anda bir işe bu kadar ihtiyacım olmazdı.

"Sen ve ben bunu biliyoruz." Yanmayan sigarasını çöpe attı ve kapı çerçevesini itti. "Gidip sütlerini kontrol etmeliyim. Bu adam onları kırk proof gibi koyuyor."

Gülümseyerek, "o adamın" ve geniş omuzlarının görüntüsünü kafamdan geçirmemeye çalıştım. Hiçbir erkek, etkileyici göğüs kaslarını saran rengi atmış süt lekeli bir tişörtün içinde bu kadar günahkâr görünmemeliydi. Hayatım boyunca gittiğim spor salonlarında sürünen birçok spor adamı gibi kas yığınının bir duvar değildi. Aşırı sırk gibi de değildi. Yapılıydı ama sanki vücudunu estetik cerrahlar, protein içecekleri ve doksan günlük diyet planları yerine alın teriyle -sıkı çalışma ve et-patates diyeti- kazanmıştı.

Genelde umurumda olmazdı. Bir insan istediği herhangi bir yöntemle iyi görünebilirdi, ama içimdeki LA kızı ilgimi çekti.

"Ben biraz yürüyeceğim," dedim. "Yardım arayan biri var mı diye bakacağım."

Yemek alanına doğru yönelmek üzereydim ki, "Sütten ağzı yanan adama bir kez daha bakmayı mı umuyorsun?" dedi.

Yüzümdeki ısı artarken, ayak parmaklarıma kadar relevé'ye girdim ve döndüm. "Arka kapı iyi," dedim tatlı bir sesle ve gözlerini bana dikti.

Göğsümdeki acıyı görmezden gelerek arkadan hızla çıktım, çünkü o sinirli babaya bir daha açgözlü gözlerle bakamayacaktım. Süt gerçekten de vücuduna iyi geliyordu. O pantolonun içindeki kıcı şimdiye kadar gördüklerimi gölgede bırakır mıydı?

Hayır. Önemli değil.

Dışarıda durakladım. Crocus Vadisi zamanda geri adım atmak gibiydi. Binalar Los Angeles'ta görmediğim bir şekilde tarihiydi. Çeşitli tonlarda eski tuğlalar, bazen aynı binalarda, orta derecede bakımlı olan Ana Cadde'yi kaplıyordu. Bazı binaların arasında, yine orta derecede bakımlı, daha yeni ahşap yapılar vardı. Bazıları yetmişli yılların inkar edilemez tarzına sahipti - kahverengiler, sarılar ve artık daha da sarı olan beyazlar. Diğer binalar seksenlerden kalmaydı ve sonra uzak köşeye rastgele bir sıra ev yerleşti. Her on yıl Ana Cadde'ye yansımıştı ve bu çeşitlilik hoşuma gitmişti.

Ara sokakta sonuna kadar gittim, daha büyük bir şehirde uzak duracağım bir yerden geçmekten hiç korkmadım. Alan oldukça özel olduğundan, tiyatroya doğru yönümü tersine çevirmek için bloğu yuvarlamadan önce birkaç otostop tekmesi ekledim.

Girişin her iki yanında büyük cam pencereleri olan iki katlı tiyatro, bölgenin alametifarikası olan kırmızımsı kahverengi tuğladan inşa edilmişti. Thelma, çok uzak olmayan bir başka küçük kasabanın da

Brick. Bismarck havaalanından Crocus Vadisi'ne giderken her türlü gerçeği anlatmıştı.

Ona çok şey borçluydum. Annemin uzun süreli bakım evinin yöneticisine geçici olarak yer değiştirdiğime dair bir mesaj gönderdim ve Frederick'in beni ya da annemi bulmaya çalışması ihtimaline karşı durumu kısaca açıkladım. Anneme Thelma'yla takıldığımı söylemesini istedim. Ona kullan-at telefonun numarasını vermiştim.

Sokağın karşısında oynayan çocukların kahkahaları dikkatimi çekti. Döndüğümde, küçük kızını salıncakta iten süt sever babayı gördüm. Koyu renk saçları sert şekillendirmeden kurtulmuş ve alına dökülmüştü. Çatık kaşları hâlâ yerindeydi ve bir elinde telefonu vardı.

Erkeklerin nesi vardı? İşkolk olmak bir onur nişanı Frederick gibi bazıları, ömürleri boyunca kullanabileceklerinden daha fazla parayla kuyuyu doldurmak yerine kendilerini geliştirmek için çalışmalıydı.

Tek ihtiyacım olan Frederick'in servetinin bir kısmı. Bir dans okulu açabilir, birkaç gösteri yapabilir ve annemi görmek için seyahat etmek gibi şeyler yapabilirdim. Thelma'yla kalırdım. Büyükannemle ilgili eğlenceli anılarımızı paylaşabilirdik. Sadece yaralarımı sarmak ve nasıl para kazanacağımı düşünmek için ziyarete gelmeyecektim, oysa elimde sadece küçük bir bavul vardı ve bavulun yarısı gösterimde kullanacağım kıyafetlerle doluydu. Havaalanından satın aldığım birkaç parça giysi iş görüşmesi için uygun değildi.

Thelma'ya Uber ve uçak bileti için zaten borçluydum.

"Pamuk Prenses!" Ivy bağırdı, küçük bacaklarını pompalarken salıncaktan çılgınca el sallıyordu. Grayson salıncağı kazıyordu.

kaydırağın dibindeki toprak.

El salladım.

"Buraya gel!" diye bağırdı. Babasına buyurgan bir ifadeyle baktı. "Baba, salıncağı durdur." Sesi sokağın öbür ucuna kadar taşındı. Ciğerleri çok güçlüydü.

Bakışları bana değdiğinde kaşları daha da çatıldı. Üzerimde havaalanından hatıra olarak aldığım *North Dakota-Legendary* tişörtüm ve doksanlardan kalma eski bir Thelma kotundan çabucak yapılmış bir pantolon vardı. Artık yeniden moda olmuşlardı; kazanmak kazanmaktı ve ben de alabildiğimi alacaktım. Diğer kıyafetlerim kadife eşofman ve yanıma aldığım ekstra şort ve . Onlar da çamaşırhanedeydi ve daha fazlasını alacak param yoktu.

Bir gelir bulmam gerekiyordu. Annemin bakımını güvence altına almam ve hesaplarımı Frederick'ten nasıl kurtaracağımı bulmam gerekiyordu.

"Eminim meşguldür," dedi seksi baba. Adını hiç .

"Hayır, değil," diye ısrar etti Ivy. "Pamuk Prenses, buraya gel!"

Meşgulumuşum gibi davranabilirdim ama hoşnutsuz adamın derisinin altına girmekten kendimi alamadım. Frederick değildi ama gururumun okşanmaya ihtiyacı vardı. Kalçalarımı fazladan sallamamak için kendimi zor tutarak sessiz cadde boyunca yürüdüm. Adamın sol elindeki, daha önce göğüs kaslarına bakarken fark etmediğim gümüş bir bant güneş ışığında parlıyordu. Yürüyüşüm sertleşti. Ne bir ilişki arıyordum ne de bir evliliğe müdahale etmek istiyordum. İşimden başka bir şey yapmadığım için yeterince kızgın eşim, kız arkadaşım ve metresim olmuştu - ki bu kızgınlık onların erkekleriyle flört etmeyi ya da sevişmeyi içermiyordu. Genellikle şovumdan önce kalabalığı çalıştırırken kadınlarla flört ederdim; bu şekilde daha iyi bahşiş ve daha az kıskançlık elde ederdim. Gösterilerim seyirciler içindi, tek bir kişi için değil. Ama bu, uğraştığım diğer saçmalıkları durdurmadı.

Yoldan çıkıp çimlerin üzerine adım attığımda sözleri bana doğru taşındı. "Onun adı Tova."

Adımlarım kekeledi. Onun gibi bir adamın hatırlamaktan rahatsız olacağını düşünmemiştim. Frederick üçüncü randevumuza kadar bana Fannie Grace derdi.

"Pamuk Prenses'e benziyor," dedi Ivy.

İltifatını kabul ediyorum. Havaalanında bavulumu kaybetmiş gibi giyinmişim.

"Prensesler birbirini tanır," dedim saçlarımı rüzgârda dağılmaması için bir omzumun üzerinden bükerek. Çocuklarla ve onların gençlik coşkusu ve enerjisiyle çalışmaktan her zaman keyif almışımdır.

Ivy'nin sırtışı kalbimi eritti. Eteğini kabarttı ve eğilmeye çalıştı. Saçları benimkinden birkaç ton daha açıktı ve atkuyruğu eğriydi. Annesi de fotoğrafta mıydı? Annelerin saç yapma konusunda berbat olamayacağından değil. Büyükannem saçımı şekillendirdiğinde, araba yıkamadan geçmiş gibi görünürdüm.

"Reverans yapmayı biliyor musun?" diye sordum. Ivy başını salladı. Çenemi kaldırdım, emperyal bir ifade takındım ve yanımdaki noktaya el salladım. "Gel, sana göstereyim."

Salıncaktan atladı ve yanımda durdu. Hayali eteğimi tuttum. "Şimdi, ayaklarıma dikkat et." Sağ ayağımı geriye attım. "İki ayağını da düz tut. İşte böyle. Şimdi dizlerini bük."

"Böyle değil mi?" Eğilerek selam verdi ve yana doğru tökezledi.

"Disney fiyonkları mı yoksa kraliyet fiyonkları mı yapacağız?" Grayson bize doğru koştu. "Ne yapıyorsun?" "Curtyseeing," dedi Ivy şarkı söyler gibi bir sesle.

Ayaklarını bizi taklit edecek şekilde konumlandırdı.

Sıcak bir duvar yanıma çarptı. Baba bize yaklaştı, kaşları çatıktı. Oğlu reverans yapmaya çalıştığı için azar işitmeyi bekleyerek gerildim.

"Başını eğmelisin Grayson," dedi Ivy hararetle. "Sen bir *çocuk*."

Grayson'ın dudakları tıpkı babasınıninki gibi büzüldü. Bu ailede kaşlar çok güçlüydü. "Nasıl selam verileceğini bilmiyorsun."

"Sen böyle yap!" Bir kolunu belinin üzerinden geçirerek alçak bir eğimle selam verdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, ve baba yapmadı konuşmakYukarı,gibi o çocuklarının bu anlaşmazlığı nasıl halledeceğini görmek için bekliyordu.

Grayson göstermelik bir selam verdi.

"Bu oldukça iyi," dedim. "İkinizden biri sahnede nasıl selam verileceğini biliyor mu?"

Çocuk burnunu kırıştırdı. "Bir fark var mı?" "Çocuklar, bu telefona bakmam gerekiyor," diye araya girdi baba. bir kez daha telefonuna baktı. "Tuvaletin yanında olacağım." Bakışları üzerimde gezindi ve çocuklara odaklanmadan önce çenesi gerildi. "Salıncakların yanında kal ve beni biraz yalnız bırak, tamam mı? Sadece birkaç dakika sürecek."

Kasaba, bir tuvaletin bakımını yapmak yerine, Thelma'nın şaşkınlığına yol açacak şekilde, yaz aylarında portatif bir tuvalet yaptırdı. *Parkın ortasında toz mavisi bir sütundan daha iyi görünmelerini sağlayamazlar mı?*

"Onları eğlendirebilirim." Beni neyin bu hale getirdiğini bilmiyordum.

Teklif. Yapacak bir şey, muhtemelen. Kendimi işe yarar hissetmenin bir yolu ve çocuklarla çalışmayı özlemiştim.

Karanlık bakışları tekrar bana döndü. "Yapmak zorunda değilsin."

Bu adamın yardıma alerjisi mi vardı? "Söz veriyorum sana fatura kesmeyeceğim."

Gözleri bir an için kısıldı ama tek söylediği "Teşekkür ederim" oldu ve telefonu kulağına götürerek uzaklaştı. Çocukları beni izliyordu.

"Baban meşgul bir adam," dedim, hiç de meraklı biri değildim. Ama bilirsiniz, çocuklar çok konuşur ve benim de kulaklarım açıktı. Her ihtimale karşı.

"Annem eskiden çok daha meşguldü," dedi Grayson bir başka yay alıştırması .

"Şimdi ne yapıyor?"

"O öldü," dedi Ivy, gülümsemesi aniden kaybolmuştu.

Oh. İçimde sempati kabardı. Neredeyse annemi kaybediyordum ve bu beni çok üzmüştü ama bir yetişkindim. "Çok üzgünüm." Onun seviyesine inmek için çömeldim. Geniş kahverengi gözleri

Babasınınkinden birkaç ton daha açıktı ve üzüntüsü derindi. "Gerçekten çok üzgünüm."

Burnunu çekti. "Sorun değil. O da çok çalıştı."

Sorular dilimde yığılmıştı ama çoktan içine girmiştım. "Pek çok yetişkin istediğinden daha fazla çalışmak zorunda kalıyor."

"O istedi," dedi Grayson. Ağzını büzerek etrafına bakındı. "Tuvalete gitmem gerek."

Tek seçenek, babasının çocuklarına endişeli bakışlarıyla beklediği banyoydu. Dul bir adam. Onu her türlü gergin işkolik olarak etiketlediğim için kendimi bok gibi hissetmiyordum? "Baban telefonda konuşurken birkaç dakika bekleyebilir misin?"

"Hayır."

Dürüsttü. "Tamam, belki babanla yer değiştirebiliriz." Dikkatini çekmek için el salladım, ki bu zor olmadı. Adamın pek bir şey kaçırdığı hissine kapılmadım.

Grayson'dan portatif tuvaleti işaret ettim ve sonra belli belirsiz yer değiştirmemizi öneren bir yay çizdim. Omuzları çöktü ve boğulmadan önce gözlerinde hızlı bir yenilgi ifadesi belirdi. Hayal mi ettim? Telefonla konuşurken başıyla onayladı. Kaydıraklara doğru ilerlerken, muhtemelen konuştuğu kişi çocuklarla dolu bir parkta olduğunu anlamasın diye aramıza biraz daha mesafe koydu.

"Gidelim," dedim ellerimi uzatarak. "Sessiz olmayı."

Hiç tereddüt etmeden kenetlendiler. Portatif tuvaletin hijyen durumunu kontrol ettim çünkü o şeyin ıssız bir yerde temiz olmasına imkân yoktu. Los Angeles' olsa içi dışkıdan geçilmezdi ve en az beş farklı türde iğne.

İçerisi tertemizdi ve kimyasal bir nane kokusu vardı. Hah. Hiç de fena değil. "Her şey hazır."

Ivy benimle bekledi, reveranslarını çalışıyordu.

"Babanın adını hiç öğrenemedim." Merakımı inkar edemezdim ama adama çocukları için yardım ediyordum. Yardım etmeliydim.

ona ne diyeceğimi
bilemiyorum.

"Alcott."

Başımı eğdim. Her türlü adı ve soyadı duymaya alışkındım ama bu yeniydi. "Bu senin soyadın mı?"

Başını salladı, çarpık atkuyruğu uçuşuyordu. "Şövalye."

"Alcott Knight?" Klas ama erkeksi. Ona uyuyordu. "İnsanlar ona Cody der."

Cody gibi görünmüyordu. Bir Cody düşündüğümde, Crocus Valley gibi küçük bir kasabadan gelen rahat bir adam hayal ederdim. Çabuk gülümseyen, rahat biri. Alcott'un gülümsemeyi unuttuğunu sanıyordum. Tam saçlarını alnına doğru itip yana doğru savurduğu sırada bakışlarım ona doğru kaydı. Sanki onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyormuş gibi öylece kaldı.

"Sadece annem ona Alcott ," dedi Ivy, yerinde dururken eteğini döndürerek.

Cody, öyleydi.

Grayson dışarı çıktı ve yaylı kapı çarparak kapandı.

"Benim sıram!" Ivy savaştı bir prenses gibi banyoya daldı.

Ben ve Grayson. Sakin bir çocuktu, lokantadaki patlamasından sonra bunu beklemiyordum. Annesini kaybettiği için mi? Ne kadar zaman önce olmuştu?

Selamlama alıştırmaları yaptı.

"Güzel." Sahnede eğilerek selam verdim. Genelde üstsüz olurum ve göğüs uçlarımda pastil ya da püskülden başka bir şey olmazdı ama bunu düşünmenin bile sert Cody Knight'a beyin kanaması geçirteceğinden korkuyordum.

Grayson ve ben eğildik ve hayali seyircilerimize öpücükler gönderdik. O kıkırdadı ve ben de dışarı çıkıp oynamak isteyen ama annesiz yaşamayı öğrenmek zorunda olan hayat dolu bir çocuk gördüm. Ivy dışarı çıktığında bize katıldı.

Yaptığımız sahte finali severek zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım ki derin bir "Tekrar teşekkürler" sesi beni irkiltti.

Elimi kalbimin üzerine koydum ve sıçradım. "Ohmigod, beni korkuttun."

Ağzının köşelerindeki kırıksıklıklar derinleşti ama bu kaçatma farklıydı. Bakışlarında mizah olabilir miydi? "Özür dilerim," dedi.

Onun o derin sesi. Onu kaydetmek ve geceleri yalnız kaldığımda dinlemek istiyordum. Erkeklerden ve ilişkilerden durmayı planlıyordum ama bir kızın hâlâ ihtiyaçları vardı.

Çok mu uygunsuz, Tova? "Endişelenme. Eğlenceliydi. Harika çocuklarınız var."

Ağzının köşesi neredeyse kalkıyordu. "Harikalar." Ivy gülümsedi, sonra kardeşine dokundu. "Gray, hadi yarışalım."

Kaydırağa doğru koştu. Grayson fırladı.

Cody gözünü bile kırpmadı. Çocukların çocuk gibi davranmasından rahatsız olacağını düşünüp duruyordum ama bu adam hiç de beklediğim gibi davranmıyordu. Kaşlarını çatması dışında.

"Hey, yaz için nereden dadı bulabileceğimi biliyor musun?"

Soruyu bana yönelttiğini anlamam bir saniye sürdü. Dikkatinin sadece yarısına sahip olmama rağmen karnım önce döndü, sonra düştü. "Bilmiyorum. Ben buralı değilim." Bakışları keskinleşti ve kendimi daha fazla soruya neden olmayacak şekilde açıklama dürtüsü çok güçlüydü. "Kötü bir ilişkiden yeni ayrıldım ve Thelma eski bir aile dostumuz. Ne yapacağıma karar verene kadar onunla kalacağım."

Normalde işimle ilgili bu kadar çok şey anlatmazdım ama *erkek belasından kaçan kadın* hikayesi genellikle insanların çok derine inmesini engellemeye yetiyordu. Hepsi benzer hikayeler duymuştu ya da kendi hikayeleri vardı ve bilinçsizce boşlukları dolduruyorlardı. Meraklı sorulardan ne kadar az kaçmak zorunda kalırsam o kadar iyiydi. Kasabada uzun süre kalmayacaktım ama Thelma'nın etrafında dedikodu yapılmasına ihtiyacı yoktu.

"Yine de Thelma'ya sorabilirsin," diye önerdim. "Kimin güvenilir olup olmadığını bilir ve size söylemekten mutluluk duyacaktır."

Ağzının kenarı bir an için yukarı kalktı, sonra alını çatıldı. Çenesi bir şey söyleyecekmiş gibi çalıştı. Sonunda başını iki yana salladı. "Tekrar teşekkür ederim. Hummingbird's ve şimdi için."

"Sorun değil. Ivy bana annesinden bahsettiği için üzgünüm. Eminim onlar için çok zordur." Yine, beni konuşmaya devam etmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Tanrım, neden rahmetli eşinden bahsetmiştim ki? Kalabalığa uyum sağlayarak hayatımı kazanıyordum ama bu adam hakkında acımasız bir işkolik olmasının ötesinde bir fikir edinmek boş bir duvarı deşifre etmek gibiydi.

"Eylül ayında ölümünün üzerinden bir yıl geçmiş olacak." Yüz ifadesi titredi. Keder. Pişmanlık. Kafa karışıklığı. "Biz de buralı değiliz. Sadece bir süreliğine uzaklaşmaya çalışıyoruz." Bu kadar çok şeyi paylaştığına inanamıyormuş gibi kendini salladı. Ortak bir noktamız vardı. "Her neyse, önerin için teşekkür ederim. Thelma'yla konuşacağım."

Kaydırağa doğru yürüdü. Çocuklar onlara katılıp katılmayacağını merak ediyormuş gibi bana baktılar. Mükemmel bir reverans yaptım. Bana ihtiyaç duyulmayan bir yerde oyalanmak bana göre değildi ama arkamı dönüp Cody ve çocukları geride bırakmak olması gerekenden daha zordu. Birbirimize yabancından başka bir şey değildik. Yaşadıkları yere geri dönecekti ve ben de mali durumumu çözer çözmez ben de gidecektim.

CODY

Sarsılarak uyandım, kalbim küt küt atıyor ve aletim birkaç on yıldan uzun süredir yapmadığı bir şekilde battaniyeye sürtünüyordu. Evlendikten ve düzenli olarak seviştikten sonra, hiç sevişmemeyi düşünmemiştim. Meg havamda değilse duşta otuz bir çekerdim. Stresten ve sonra da tümörden dolayı çok fazla baş ağrısı çekiyordu. Hastalandıktan sonra ve kesinlikle öldükten sonra libidomu kilitledim.

Herif ben uyurken sıvışmış. Bana binerken yüzümün üzerinde sallanan kremsi, ağır göğüslerin görüntüleri kafamı doldurdu. Sadece rüyamda orgazm olmak üzereyken yüzümün görüntüsü gök mavisi gözlere ve neredeyse siyah saçlara dönüştü.

Meg'in gözleri kahverengiydi. Saçları maun rengiydi.

Elimi yüzüme götürdüm. Daha yeni tanıştığım bir kadını rüyamda becermek çok aptalca bir hareketti. Keder hakkında kimin ne söylediği umurumda değildi -ki Meg'in cenazesi sırasında ve sonrasında söyleyecek çok şeyleri vardı- bu yanlıştı.

Ama bir an için çok doğru hissettirmişti.

Zonklayan ereksiyonumu görmezden gelerek yataktan kalktım ve telefonumu kontrol ettim. Mesajlar ekrana dizilmişti. Aramalar ve randevularla ilgili hatırlatıcılar. En küçük kardeşim Eliot'tan gelen bir mesaj göze çarpıyordu. Aile şirketlerinin Knight's Arabians and Cattle Company bölümünü yönetiyordu.

Ne oluyor be? Kapalı binicilik alanı yok mu?

İnledim. Babamın şirketinin muhasebesini devraldığım da, bunun oldukça kolay bir finansal akış olacağını düşünmüştüm. Rakamları hesaplayacak, Barns ve Eliot'a neyin yapıp neyin yapılamayacağını söyleyecek, maaş çekimi alacak ve asıl para getiren Knight's Oil Wells'e konsantre olacaktım.

Knight's Arabians and Cattle Company zamanımı ve enerjimi tüketiyordu ve para tam bir karmaşaydı. Barns'ın talep ettiği her şeyi kabul etmekten, kendi hesabına biraz para aktarmaktan ve bizi vergi ve cezalarla baş başa bırakmaktan başka bir şey yapmayan ilk muhasebecinin yarattığı kaosu çözmek yıllar almıştı.

İş, beynime giden kanı yeniden yönlendirmek için yeterliydi. Düz beyaz bir polo ve gri bir pantolon giydikten sonra koridorda ilerledim ve önce Grayson'ın sonra da Ivy'nin yatak odasına göz attım. İkisi de uyuyordu ama henüz erkendi ve erken kalkarlardı.

Gözlerimi ovuşturarak yatak odasına geri döndüm ve Eliot'ı aradım, kendimi onun sürekli huysuzluğuna hazırladım.

"Neden olmasın?" diye cevap verdi. "Elli yıldır bu işi yapan şirketin, biz atları eğitirken kışımızın donmasını engelleyebileceğini düşünmüyor musun?"

Düzgün bir nefes aldım. Atlar ve sığırlarla çalışırken kış donan adamlardan biriydim. Kapalı bir ring en büyük şımarıklık olurdu.

Ben korkak yetiştirmem, diye mırıldandı Barns.

"Eğer o ilk elli yıl doğru yönetilseydi," diye sabırla cevap verdim, "o zaman evet, şirket

inşa et."

"Petrol parasını kullanamaz mıyız?" Sesinde hayal kırıklığı vardı. "O kadar kolay değil ve petrol yıllardır düşüşte." "O zaman ne işe yarıyor?"

Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Üç aylık vergiler kadar sabitti. "Kapılarımızı bir elli yıl daha açık tutmak. Bak Eliot. Ekonomi berbat durumda. Barns, emekli olana kadar bize ödeme yapacak parayı tröste bağladı ve emekli olana kadar para istiyorsak, istediğimiz zaman istediğimiz şeyi inşa edemeyiz."

"Açgözlülük yapmıyorum, bunu sen de biliyorsun."

"Bunu biliyorum. *Siz* kapalı bir binicilik halkası inşa edebilirsiniz, Knight's Arabians and Cattle Company edemez."

"Kredi çekmem gerekecek çünkü senin gibi ben de mirasımızı sadece bir yılda alabiliyorum ve o da ancak bu çökmüş şirkette çalıştığım sürece." Onun hayal kırıklığı benimkiyle örtüşüyordu.

Barns'ın biriktirdiği paradan herhangi birini istiyorsak, emekli olana kadar şirket için çalışmamız gerekiyordu. Bunu yaparken de onun yarattığı pisliği temizlemek zorundaydık. Barns'ın yarattığı yaşam güvencesinden kaynaklanan kendi sorunlarımla yaşıyordum. Eliot da kendi sorunlarıyla yaşıyordu.

Artık hava sıfırın altında yirmi dereceyken atlarla çalışmıyordum. Eliot, çiftlikteki iyileştirmeler, süreçlerin iyileştirilmesi ve daha verimli bir şirket haline getirilmesi konusunda Barns'la benden daha fazla mücadele etmişti. Ama Barns'ın gitmiş olması bu işe girişebileceğimiz anlamına gelmiyordu. Yıllardır kar hanesine zarar verilmişti.

"Hesapların üzerinden tekrar geçebiliriz," dedim sakın bir şekilde, "ama elimin kolumun ne kadar bağlı olduğunu biliyorsun. Sığır fiyatları berbat, benzin hala ucuz değil, faiz oranları fırladı, atlar eskisi gibi satılmıyor ve petrol patlaması neredeyse patladı. Bunu en iyi nasıl yapacağımı bulmak için daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Hibe gibi bir şey olmalı." "Araştırın."

"Ben muhasebeci değilim. Gerçekten ter döküyorum."

Dişlerimi birbirine geçirdim. Ne zaman tartışsak, çiftlikte eskisi gibi çalışmadığımı yüzüme vururdu. Aynı şeyi liseden sonra orduya katılan diğer kardeşimiz Austen için de yapmıştı. Wilder muaf tutulmuştu çünkü milletvekili olarak çalışırken yardım etmeyi hiç bırakmamıştı. Belki de daha fazla geri çekilmeliydi, yoksa boşanma sürecine girmezdi. Eliot, kız kardeşimiz Aggie'yi yalnız bıraktı ve onun gibi çalışmak isteyen tek kişi oydu, sadece o cesaretlendirilmemişti. Barns annemize olan öfkesini onu görmezden gelerek çıkarmıştı.

Eliot dinlemeyecekti. Babamıza kızgındı ama Barns hedef olmak için etrafta değildi. Ben hedeftim.

Ivy koşarak yatak girdi ve kendini yatağı atıp yorganın altına girdi.

"Biraz kontrol edeceğim," dedim. "Gitmem gerek." "Tabii ki gitmelisin."

"Biz rakip değiliz, Eliot. Benim de en az seninki kadar elim kolum bağlı."

"Başka bir eyalete kaçıp yaz tatili yapamam."

"Ayrıca annelerini yeni kaybetmiş çocukların da yok," diye hırladım telefona, Ivy'nin yatak kozasında duyamayacağı kadar alçak sesle olmasını umarak.

"Siktir, biliyorum." Düşmanlığı gitmişti. "Dinle, anlıyorum. Sadece elimiz kolumuz bu kadar bağlı olmamalı." "Katılıyorum. Yine de ne yapabileceğime bakacağım."

Bağlantıyı kestikten sonra telefonumu kenara attım. Ofise gitmem gerekiyordu ama önce çocukları yerleştirmem gerekiyordu.

Battaniyenin altına baktım ve bir yığın kahverengi saç buldum. "Yorgun musun?"

Ivy gözlerini bana baktı. "Hayır."

Bunu asla kabul etmezdi. "Hadi biraz kahvaltı edelim. Benim işe gitmem gerek."

Mutfakta inledim. Bulaşıklar lavabonun yanına yığılmıştı. Üç kişi nasıl bu kadar çok kullanabilirdi? Evde bulaşık makinesi yoktu. Kurulması için para ödemeyi teklif etmişim ama ev sahibi evin doğal halini tercih etmişti. Sanki bulaşık makinesi doksanların meşe dolaplarının etkisini bozacakmış gibi.

Buzdolabını açtım. Son sürahide yarım bardak süt kalmıştı. Yani mısır gevreği bir seçenek olarak yoktu ama çocuklar yine de aldığım markaları yemeyi reddettiler. Yüksek proteinli, tam tahıllı gevrekler onlara göre değildi ama ben de onların yiyeceği türden bir gevrek almayı reddettim. Kahvaltıda kek daha sağlıklı olurdu.

Eski güzel PB&J o zaman. Buzdolabının içini taradım. Jöle yoktu. Bir elimi saçlarımın arasına soktum. Ondan da mı kalmamıştı? Eliot'ın taşındığımızda gönderdiği sosislerin hepsini kullanmışım ve bu doğrultuda gidersek, kamyonetimin arkasına koyduğu sığır eti de gitmişti.

Yulaf ezmesi kutusunu kontrol ettim. Bir porsiyon için yeterliydi. Kahvaltıyı es geçebilirdim ama iki çocuğum vardı. Yoğurt gitmişti. Üzgün, kahverengi bir muz dışında meyve yoktu. Tek ebeveyn olarak yaptığım işin bir yansımasıydı. O lanet muz, çocukların neden büyükanne ve büyükbabalarıyla yaşayacağını afişiydi.

Ivy, meşe rengindeki döşeme tahtaları arasındaki bir dikişin üzerinden atlıyordu. "Yiyecek bir şey yok."

Çocuklar benden önce fark etti. Meg'in alaycı mizahı beynimden süzüldü. *Aferin Alcott. Tam bir ebeveynlik* örneği. Pozisyonlarımız değişmiş olsaydı, o da aynı durumda olurdu ve bunu bilirdi. Yoğun iş hayatlarımız yüzünden beni yalnız bir baba olarak bırakmaktan endişe ediyor ve çocukları almak için ailesiyle konuşuyordu.

"Katılıyorum." Bir elimi daha saçlarımın arasından geçirdim ve mikrodalgadaki yansımamı yakaladım. Saç tellerim diken diken olmuştu ve yarı uykulu görünüyordum. Bu şekilde dışarı çıkamazdım. Ne sikim olduğunu bilmeyen bir baba gibi görünürdüm.

yapıyor. "Git giyin. Ben G'yi uyandıracam ve market alışverişine gideceğiz."

"Ama şimdi acıktım."

"Önce bakkala ihtiyacımız var."

"Peki ya Hummingbird's? Belki Pamuk Prenses'i tekrar görürüz."

"Tova." Yumuşak mavi gözleri kafamın içinde parladı. Rüyamdaki görüntü ölmüyordu. Çıplak kalçalarının kıvrımı tamamen hayal gücümünden kaynaklanıyordu ama onu sertleşmeden düşünemiyordum. "Giyin lütfen."

Ofladı ve tepinerek mutfaktan çıktı. Oğlumu uyandırdım, giyinmesini söyledim, sonra da temizliğe gittim. Polo ceketimi çıkarmadım. Konferans görüşmesi çevrimiçi değildi ve ev ofisimde değilmişim gibi görünmek zorunda değildim.

Ben yatak odasından çıkarken Grayson odanın kapısında belirdi. "Baba, acıktım."

"Önce biraz yiyecek almalıyız."

"Hummingbird'e gidebilir miyiz?"

"Bugün olmaz."

"Tova'yı tekrar görmek istiyorum."

İlgi açlığı çeken çocuklarım üzerinde bir etki bıraktı. Meg hayattayken eğlenceli bir ebeveyn olmuştum ama artık zamanım yoktu. Şakaklarımda sıkıcı bir gümbürtü başladı.

"Gerçekten çok hoştu," diye ısrar etti, sanki ben onun ne kadar hoş olduğunu fark etmemiştim. Sanki kalçalarının şehvetli salınışını, parmak uçlarımda tenini okşamak için ne kadar yandığını fark etmemiştim ya da uzun saçlarının çıplak göğsümün üzerinde gezinirken nasıl hissettireceğini düşün-

Tanrı aşkına.

"Giyin," dedim, niyetlendiğimden daha sert bir şekilde. O kadını aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

"Giyindim."

Ördek pijama pantolonuna ve Teenage Mutant Ninja Turtles tişörtüne baktım. Meg bu tişörtten Örümcek Adam kıyafetlerinden daha çok nefret ederdi.

Kimin umurundaydı ki?

Ama bir sürü şey geçti. Taşralı hödükler. Stereotipler. Başarı için giyinmek. Kıyafetlerimle yaptığım bu değil miydi? Yüz yüze ve görüntülü toplantılar için elbise gömlekler, sesli toplantılar için pololar? "Madem mağazaya gidiyoruz, git daha güzel bir şort giy. Belki düz bir gömlek."

Burnu . "Neden?"

Ona istediğimiz iş için giyindiğimizi söylesem, Teenage Mutant Ninja Turtle olmak istediğini iddia ederdi. Ya da Örümcek Adam tişörtü giyerdi. "Sadece biz dışarıdayken, tamam mı?"

Gözlerini devirdi ve kapı aralığından kayboldu. Neden yine Hummingbird'e gidemedik?

Sorumluluğu öğrenmeleri gerek Alcott. Evliliğim boyunca duyduğum ebeveynlik mantralarının saldırısına karşı gözlerimi kapattım. O gitmişti ve sorumluluk sahibi, eğitimi, dünyevi çocuklar yetiştirmek bana .

O zaman yaz için Crocus Vadisi'nden başka bir yere gitmeliydin Alcott. Bufialo Gully'den bile büyük değil. Doğup büyüdüğüm küçük Montana kasabası Meg için bir araftı.

Çocukları New York'a götürmeliydim. Londra'ya. Fransa'da bir villa kiralamalıyım.

New York, Londra ya da Fransa'da kimsem yoktu ve Crocus Valley ve memleketim büyüklüğündeki kasabaları seviyordum. Kız kardeşim buradaydı ve başka bir yere gitmeye cesaret edebileceğimden emin değildim. Yine de ona sırtımı dayamayacaktım. Onu neredeyse ben büyütmüştüm ve onun da kendi hayatı vardı. Sessizlikten, anılardan ve yaz sonunda yaklaşan değişimden uzak olmak yeterliydi.

Yarım saat, ikisinin de kıyafetlerini değiştirdikten ve bir at kuyruğu yaptıktan sonra markette dolaşıyorduk. Arabayı ben itiyordum ve çocuklar mağazada satılan her ürünü soruyordu. Telefonumdan rastgele bildirim sesleri geliyordu ama onları duymazdan geldim. Sabah yeterince stresli geçmişti ve saat benim için ilerliyordu.

Toplantı. Market alışverişı ve erken bir öğle yemeğine ihtiyacımız vardı ve sonra kendimi işe verirdim.

"Oreos alabilir miyim?" Ivy

sordu. "Bugün olmaz."

"Peki ya meyveli atıştırmalıklar?" Grayson sordu.

Meg meyveli atıştırmalıklardan nefret ederdi. "Gerçek meyve yükledik."

"Pop-Tarts?" diye tekrar denedi.

Eğer onları alırsam Meg geri gelip bana musallat olacaktı.

"Hayır."

"Ugh." Ivy elini yasaklı eşyaların üzerinde gezdirdi.

"Dondurmaya ne dersin?"

"Bu hafta içinde dondurma yemek için Hummingbird'e gidebiliriz." Bir kutu yulaf ezmesi aldım.

Grayson kuşkuyla baktı. "Yulaf ezmesi için esmer şekerimiz var mı?"

Anneleri yulaf ezmesi üzerine kahverengi şeker alışkanlığı için beni suçlamıştı. Meg'in her türlü yulaf ezmesi tarifi vardı - gecede yulaf, çelik kesilmiş yulaf ve eski moda yulaf ezmesi - ve benim yumurta ve sosis kığım geçiş yapmakta zorlandı. Benim bir kaşık şekerim iki kaşıktan fazla olabilirdi ve çocuklar bunu fark etmişti.

"Bir torba daha alalım." Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım ama Meg için yulaf ezmesi geleneğini sürdürmekle yükümlüysem, o zaman şekere ihtiyacım vardı.

Köşeyi döndük ve kremsi uzun bacakları ve farklı şeker markalarını incelemek için eğilen kalp şeklinde bir kış gözümlün önüne getirdim.

Bağırsaklarım sıkıştı ve bu sabah gölgelerden gizlice çıkan o lanet seks dürtüsü kendini tekrar . Dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar muhteşem bir arka görmemiştim. Suçluluk duygusu göğsüme sertçe çarptı ve ekşi safrayı yuttum. Kışları değerlendirmek benim işim değildi.

Doğruldu.

"Tova!" Grayson ve kız döndüğünde derin bir selam verdi.

Gülümsemesi etrafımızdaki şekerden daha tatlıydı ve reverans yaparak sahte eteğini açtı. Bacakları bir mil uzunluğundaydı ve eski bir Sinekkuşu gömleğini beline bağlayarak göbeğinin bir şeridini göstermişti.

Tanrım, ama tüm doğru yerlerde yumuşak görünüyordu.

Ivy hem reverans yaptı hem de eğildi, sonra da uygunsuz bir şekilde hayranlıkla baktığım karnıma çarpmak için acele etti.

Tova güldü, ses sevinç çanlarının tıngırtısı gibiydi. O da kızıma sarıldı ve göğsümde bir düğüm oluştu. Ben sıcak bir ailede büyümemiştim ve Meg de olabileceği en iyi anne olmak için çabalasa da klişeleşmiş sıcak bir anne olmamıştı.

Kolunu Ivy'nin ince omuzlarına dolayarak, "Siz ikiniz nasılsınız?" diye sordu.

"Yulaf ezmemiz için şeker alıyoruz," diye duyurdu Grayson.

"Babam bugün Hummingbird'de yemek yememize izin vermedi," dedi Ivy asık suratla.

Tova'nın gözlerinde mizah dans ediyordu. "Yulaf ezmesi kulağa hoş geliyor." Eğildi. "Şeker her şeyi daha iyi yapar."

Sözleri masumdu ama rüyamla ilgili güçlü anıları yeniden canlandırdı. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu ama o tam da olmam gereken yerde duruyordu. "G, şekeri al. İşe gitmeliyiz."

Ivy küçük sandaletli ayağını yere vurdu. "Babanın her zaman çalışması gerekir."

Sürekli suçluluk duyduğum kuyum daha da doldu.

Tova sonunda bakışlarımı karşıladı, kendi bakışları nötrdü. Ivy'nin yaptığı gibi sıcak bir gülümseme almadım. "Thelma'yla olası dadılar hakkında konuştun mu?"

"Zamanım olmadı." Cevabım kısık sesle geldi ve neredeyse irkiliyordum. Götlük etmek istememiştim ama sesi içimi kadife bir eldiven gibi sarmıştı.

Bir omzunu kaldırdı. "Sadece bir gün oldu."

"Dadımız olabilir misin?" Ivy sordu.

Buz gibi bir kova su yüzüme çarptı. Çocuklar ve beni içine soktukları garip durumlar. Yabancılara sorulan beklenmedik sorular ve onaylamakla hiçbir olmayan davetler.

Aslında uzun zamandır ilk kez ikisi de oluyordu. "Eminim Tova'nın yaz için planladığı başka bir şey vardır."

Gülümsemesinde gergin bir yan vardı. "Evet. Ben ..." Sinirli bir şekilde güldü. "Biliyorsun, günler çok çabuk geçiyor."

Ivy elini Tova'nınkinin içinden geçirdi. Bu görüntü hem kalbimi ısıttı hem de küçük kızımın bir kadının ilgisine muhtaç olmasından dolayı içimi suçluluk duygusuyla doldurdu.

Düşünmeye vakit bulamadan ağzımdan "Evde olurum" sözü çıktı. Hay sikeyim. Bunu ben mi yapıyordum? Telefonum cebimde bildirimler ve cevapsız çağrılarla deli gibi titriyordu. Evet, yapıyordum. Yapıyordum ve düşündükçe bu fikir daha da iyi geliyordu. Aynı zamanda en kötüsü.

"Ciddi bir teklif mi yapıyorsun?" Tova'nın ses tonu meraklıydı. "Benimle daha yeni tanıştın."

"Ben de henüz Thelma'nın tavsiye edeceği biriyle tanışmadım. Sadece birkaç aylığına. Evdeki ofis dışında çalışacağım ve saatler konusunda esnek olabilirim." Tek seçeneğimin o olduğunu vurgulamak için telefonum tekrar çaldı.

Duymuş gibi gözleri polomun cebine kayd. Kendi ayakları üzerinde durmaya çalışan bir kadın için bu fırsatın üzerine atlamamıştı. "Bilmiyorum."

Ivy onun elini çekiştirdi. "Yapabilir misin?

Eğlenceli olacak." "Çok eğlenceli." Grayson

başını salladı.

Çocukların önünde ona sorduğum için duyduğum pişmanlık kıvılcımı, onların coşkusu tarafından silindi.

"Sana benzeyen bir prenses bebeğim var." Ivy gülümsedi.

Grayson gölgede kalmayacaktı. "Parktan çok uzakta değiliz. Oraya geri dönebiliriz."

İkisine de sevgiyle gülümsedi ama tereddütü devam etti.

"Ücret de pazarlığa açık," diye ekledim. Bu şehirde başka nereden dadı bulabilirdim ki?

"I . . ." Onun isteksizliği gururumu kırdı. Ona nasıl görünüyordum? Yaşlı bir adamın yeni tanıştığı genç bir kadına teklifte bulunması, hayatının dengesiz bir dönemindeyken para atması mı? "Baskı yok, Tova."

Kız kardeşime çocukları bir günlüğüne alıp alamayacağını sormam gerekebilir, böylece arayı kapatabilirim. Yakında eski baldızım olacak kişi de Crocus Valley'de yaşıyordu. Kendi veteriner muayenehanesini açmakla meşguldü ama belki haftada birkaç saat yardım edebilirdi. Çocuklar Sutton teyzelerini özlüyorlardı, Aggie teyzelerini ve hayvanlarını da çok seviyorlardı. Yapmak istediğim son şey empoze etmektir ama aynı zamanda önümüzdeki iki ayın tadını çocuklarımla birlikte çıkarmak istiyordum. "Daha fazla ipucu için Thelma ile bugün daha sonra konuşabilirim."

Başımı eğdim ve hâlâ ona sarılmış olan Ivy'ye elimi uzattım. "Hadi çocuklar. Tova'nın yaptığı işe geri dönmesine izin verelim."

Ivy ve Grayson hayal kırıklığına uğramış bakışlar attılar.

"Seninle konuşmam gerek," diye ağzından kaçırdı. Bakışları etrafı taradı. "İş hakkında. Özel olarak."

"Bugün bir ara uğra, 11'den önce ya da 2'den sonra. Küçük makine tamirhanesinin karşısındaki evdeyiz. Evde olacağız."

Ivy yüzünde kocaman bir gülümsemeyle olduğu yerde zıpladı.

Grayson tıslayarak "Evet" dedi. Tova bize evet demedi ama hayır da demedi ve çocuklarımla duyduğu tek şey buydu.

Çekingen gülümsemesi onu daha sonra görebileceğimi ve tekrar kovalayabileceğimi düşündürdü. Bu kadını tanımiyordum. Çocuklarımla takılması için onu işe alarak ne halt ettiğimi bilmiyordum.

Diğer seçeneğim Buffalo Gully'ye geri dönmek ve Meg'in ailesine çocukları Helena Two'ya götürmelerini söylemektir.

Beklenenden aylar önce. Çocukları çoktan özel bir okula kaydettirmişlerdi.

Hayır. Yaz boyunca onlarla birlikte olacağımı söyledim ama yardıma ihtiyacım vardı. Her ne kadar istemesem de, Meg bile hastalanmadan önce, okuldan önce ve sonra ve yaz boyunca çocuklara yardım etmesi için bir dadı tutma seçeneğinden bahsetmişti. Ailesi de onu kreş konusunda sıkıştırmıştı.

Çocukları Tova ile gördükten sonra bunu yapmadan edemedim. Tekrar gülümsüyorlardı. Daha mutluydular. Tova onların yanındayken, davranışları bana küçükken kardeşlerimin davranışlarını hatırlattı. Çocuk gibi çocuklar.

Grayson ve Ivy'yi dükkândan geçirip eve gitmek ve yiyeceklerimizi boşaltmak için ayrıldığımızda, Tova'yı henüz son kez görmediğim için rahatlamıştım. Ve sinirlenmişim. Lanet şekeri unutmuştum.

* * *

Tova

Lokantanın arka kapısında bekledim. Öğle yemeği telaşı birazdan başlayacaktı ama durup Thelma'ya ne kadar düşüncesizce sormam gerekiyordu.

Yanmayan Newport sigarasından sahte bir nefes çekti. "Charlie'den sonra karşına çıkan ilk yakışıklı adamla birlikte olmanın kötü bir fikir olup olmadığını bilmek ister misin?"

Yüzümü buruşturdum. Sanki adamın kucağına atlıyormuşum ve *beni almasını* istiyormuşum gibi konuşuyordu, *koca oğlan*. "Onunla birlikte olmayacağım. Onun için çalışıyor olacağım."

"Tova." Sesi her şeyi anlatıyordu.

"Benden çocuklarına bakmamı istedi, kendisi ya da iş ortakları için kucak dansı yapmamı değil." Ne olduğunu düşündüğüm gibi değildi

Gömleğinin birkaç düğmesini gevşetmek ve çenesindeki graniti yumuşatmak gibi bir şey olurdu. Ne tür bir özel koreografinin demir gibi kontrol sahibi bir adamı çılgına çevireceğini hiç düşünmedim.

Hayır. Hiç de değil.

"*Henüz* sana sormadı."

Başını iki yana salladı.

"Kötü fikir. Onu buralarda kimse tanımıyor. Tek bildiğim iki çocuğu olduğu ve sütünü sevdiği."

"Ona yapabilecek güvenilir birini tanıyor musun?" Çocuklara karşı garip bir şekilde korumacıydım. Onlarla sadece birkaç kez karşılaşmıştım ama benim yanımdayken bir tür kaybolmuşluktan çıkıp coşkulu çocuklar haline gelmişlerdi. Varlığım onları neşelendirmek için yeterliydi ve bir performans sergilememe gerek yoktu.

Benim hakkımda ne düşündüklerine ya da benden ne istediklerine bağlı olarak insanların yanında belli bir şekilde davranmak zorunda olmadığımı hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Çocuklarla takılmayalı daha da uzun zaman olmuştu.

Thelma dudaklarını büzdü ve hayali külleri savurdu. "Wilson kızları ergen. Büyük olanın bir türlü ayrılamadığı bir erkek arkadaşı olduğunu duydum. O ortalıkta yokken çocuklarla telefonuna takılıp kalıyormuş."

"Küçük kız kardeş kaç yaşında?"

"On üç."

Hiç tanımadığım bu kız kardeşimi teklif etmek istemedim. "Başka kimse var mı?"

Bir omzunu kaldırdı. "Sanırım komşularından biri Catherine Ives. Annesi birkaç yıldır boşanmış ve Catherine belki on iki yaşında. Yardım edebilecek yaşta."

Bekar bir anne Cody'nin hemen yanında mı yaşıyordu? Ne kadar seksiydi? Neden kalp atışlarım yarım saatlik bir varil atlayışı yapmışım gibi hızlanıyordu? "Grayson ve Ivy'nin etrafında olmayı seviyorum."

"Sadece çocuklar mı?" diye sordu kuru bir sesle.

Gözlerimi devirdim. "Sanki bir tuğlayla konuşuyor." Sert göğüs kasları ve geniş omuzlarıyla polo tişörtünü hiç görmediğim bir şekilde dolduran yakışıklı bir tuğla. "Sert bir süt baba gibi."

Ancak beklenmedik bir şekilde rahmetli eşi hakkında bilgi paylaştığı bir an vardı. Bekâr olduğunu belli ediyordu olabilirdi ama ben ondan ilgileniyormuş gibi bir izlenim almadım. Ondan aldığım izlenim, bana yakın olmaktansa daha uzak olmayı tercih ettiği yönündeydi.

Benim için alışılmadık bir durumdu. Beni ya üstüm açıkken gören ya da üstüm açıkken görmek isteyen heteroseksüel erkeklerin etrafında çok fazla zaman geçirdim. Bir de üstümü çıkararak kendileri için para kazanmamı isteyen bir grup erkek vardı - ve bununla yetinmemem gerektiğini düşünen ve pastil, püskül ve tanga kullanmamdan nefret eden birkaç kişi.

"Ne yapmak istiyorsan onu yapacaksın." Thelma bana baktı ve sigarasını mutfak artıklarının üzerinde üç tane daha bulunan çöp kutusuna attı. Onun için yorucu bir sabah olmuştu. Benimle yaşamak onu strese mi sokuyordu? "Süt baba," diye sevindi.

"Annemin faturalarını senin ödemene izin veremem." İçinde bulunduğum durumun tek kurtarıcı yanı Frederick'in beni ay başından sonra kazıklamak için beklemiş olmasıydı. Annemin bir aylık bakım masraflarını nasıl karşılayacağımı bulmak için Haziran sonuna kadar vaktim vardı.

Annemin bakımı halledildikten sonra, Frederick'le nasıl başa çıkacağıma odaklanırdım.

Ağzı gerildi ve ince çizgiler dudaklarını çevreledi. "Yardım edebilirim, bebek yüzlü." Ela gözlerinde endişe parladı. "Kısa bir süre için."

İşte buydu. Onu sigara içiyormuş gibi yapan sorun. Biraz daha stres , gerçekten yakacak ve üç yıl önce büyükannem amfizemden öldükten sonra bıraktığı alışkanlığına geri dönecekti.

Thelma beni Crocus Valley'e götürmek için tüm masrafları karşılamıştı. Beni lokantadan besliyordu ve işini riske atıyordu. Çalışmam gerekiyordu. Bir gelire ihtiyacım vardı ve eski becerilerim Crocus Valley gibi küçük bir kasabada işe yaramayacaktı.

Buruşuk yanağına bir öpücük kondurdum. "Her şey için teşekkürler Thelma."

"Unutma, kendini güvende hissetmezsen beni ara."

"Yapacağım." Cody Knight'ın yanında en son hissettiğim şey güvensizlikti. Düşünceli bir adamdı ve omuzlarında evcil bir papağan gibi baskı vardı, ama varlığı açıklayamadığım bir şekilde rahatlatıcıydı. Sanki o da en az benim kadar dünyada kendine bir yol çizmeye ve yükümlülüklerini yerine getirmeye çalışıyordu.

Ama önce onunla konuşmam gerekiyordu. Söyleyeceklerimi dinledikten sonra vazgeçerse, o zaman bakkalı arayıp açık pozisyonlarını soracaktım. Maaş, annemi olduğu yerde tutmak için ihtiyacım olanın yarısı bile olmayacaktı ama bu da bir başlangıçtı.

Dans ettiğim burlesk kulüplerinden birinin logosuyla süslü siyah bez çantamı omzuma attım ve yüksek çiftlik evine doğru yürüdüm. Eski ev, fıçı tahtası panjurları ve sivri çatısıyla büyüleyici bir yerdi ama Thelma ev sahibinin buraya para yatırmaktan hoşlanmadığını söyledi. Kiracılarının işi kiralamak yerine kendilerinin yapmasını tercih ediyordu ve onlara kiradan birkaç dolar indirim yapabilirdi, ki bu da bir profesyonele ödenecek paranın yanına bile yaklaşamazdı.

Kapıyı çaldım ve diğer taraftan ayak sesleri geldi.

"G, kapıyı açma-"

Grayson kapıyı hızla açarak babasının önünü kesti. Küçük polosunun yakası yukarı kıvrılmıştı ve saçları dağınıktı. Ivy arkasında hoplayıp zıplıyordu.

Bencilce, bunu özlemiştim. Çocuklar beni gördükleri için hep mutlu olurlardı. Kendimi popüler hissederdim. Tek çocuk olarak büyüdüm, düzenli olarak evimden alındım ve sonunda ergenlik çağıma geldiğimde büyükanneme teslim edildim. Çocuklar bana küçükken sahip olmadığım arkadaş ağını sağladı.

Cody hemen , her zamanki sert ifadesi bıkkınlık içindeydi ve elinde telefonu vardı. Çocuklarının arkasında durdu ve iç çekti. "Kapıda biri varken ne hakkında konuşmuştuk?"

Grayson pişmanlık duymuyordu. "Ama Tova'nın geleceğini biliyorduk."

Gülümsedim ve Grayson'ın yakasını çekiştirdim. "Ya elektrikli süpürge satıyor olsaydım? Ya da küçük çocukları kedi yavrularıyla minibüsüne çekmeye çalışsaydım?"

"Yavru kedilerin mi var?" Ivy yine yerinde zıpladı.

Güldüm. "Hayır, ben olduğumu kesin olarak bilmediğine dikkat çekmeye çalışıyorum." Kapıdaki gözetleme deliğini işaret ettim. "Ve ikinizin de kontrol edecek kadar uzun olmadığınızı biliyorum."

Yılmayan Grayson omuz silkti. "O sendin."

Sırtarak Cody'nin gözleriyle karşılaştım. Yüz hatları kararlı ve profesyonel maskesine geri dönmüştü. "Çocuklar, gidip bulaşıkları yerleştirin ki ben de Tova'yla konuşabileyim."

Adımı söyleyiş şekli omurgamdan aşağıya ılık ürpertiler gönderdi. Derin ve hoş sesi, karanlıkta kulağımı ne kadar tırmalayacağını merak etmeme neden oldu.

İçime titreyerek bir nefes çektim. İyice zevk almayalı uzun zaman olmuştu. Frederick gibi adamlar yatakta bencil olabiliyorlardı. İşin yarısını ben yaparsam kurtulurdum.

Cody muhtemelen bana gel demekten başka bir şey ve ben de paramparça olurum.

Telaşla çantamı karıştırdım ve bir torba esmer şeker çıkardım. "Biraz almayı unutmadığından emin değildim."

Cody'nin karanlık kaşlar çizdi birlikte olarak o baktı at Hediye. Öyleydi Sinirlendin mi? "Ikumar oynadı beri Yulaf ezmesi için olduğunu söylemişsiniz, esmer şekerin peşindeydiniz." "Biz unuttum

" Ivy Duyuruldu. Grayson oldu hala onun yanında duruyordu.

Cody'nin ifadesi daha da kapandı ve bana dokunmadan şekeri nazıkçe aldı. "Teşekkür ederim." Poşeti Ivy'ye uzattı. "Kaldır şunu lütfen." O yapmadı

hareket edin. "İkiniz de, şimdi." Omuzlarının üzerinden bakarak kaçıştılar.

Sesindeki emir . . . *Tanrım*. Hayır. Otoriter bir adam istemedim.

"Sana ne kadar borcum var?"

"Sorun değil." Thelma bana yiyecek almam için para vermişti, yani teknik olarak ona borçluydu, ama geri ödeyecektim. Fatura yığınımına eklerim.

Geri çekildim. Kendine duvar örüyordu ve ben bunu çekici buluyordum. Ben o kız olamazdım. Daha iyisini bilecek kadar yaşıyordım. Kendini sınırların dışında tutan bir adamın ilgisini çekemezdim. "Verandada konuşabilir miyiz?"

Görüşmelere başlamadan önce, kimi işe aldığını bildiğinden emin olmak istedim. Los Angeles'ta çocuklarının öğretmeninin burlesk dansçısı olduğunu öğrendiklerinde üzülen ebeveynler olmuştu, sanki burlesk performansı hakkında çıplak ten dışında bir şey araştırmışlar gibi.

Beni işe aldıysa, umarım tahmin ettiğim gibi ağzı sıkı bir adamdır. Çocukların duymasına izin veremezdim. Crocus Vadisi küçük bir kasabaydı ve sakinlerinin işime nasıl tepki vereceğı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Daha çok eski işime. Ne iş yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Başka bir isim yapmak için ne param ne de zamanım vardı. Frederick, Fannie Grace'in istenilen bir gösteri olmadığından emin olacaktı ve ben zaten Thelma için hayatı daha da zorlaştırıyordum. Benim adıma insanları azarlamasına gerek yoktu.

Üstü kapalı verandaya çıktı. Bırakın onunkini, benim ağırlığımı taşıyabileceğinden bile emin olmadığım iki tozlu hasır sandalye vardı. Parmaklıklara sürüklendim ve sessiz sokağı baktım. Bitişikteki evin bahçesinde büyük bir söğüt ağacı rüzgârda sallanıyordu. Her iki bulvarda da yeşil yapraklı ağaçlar sıralanmıştı ve budanması gereken uzun ardıçlar güvertenin korkuluklarını itiyordu. "İş görüşmem gerek."

"Evet." Benden birkaç metre uzakta duruyordu, kollarını etkileyici göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Nasıl görünürdü

gömleği olmadan mı? Büyükanne "Dönüşler nasıl da değişti" derdi. Bana bak, yıllardır erkeklere karşı beslediğim düşüncelerin aynısını düşünüyorum. "Dediğim gibi, maaş ve çalışma saatleri konusunda esnekim."

"Ben bir dansçıyım, Bay Knight." Resmiyet şu anda daha uygun görünüyordu.

Kaşları . "Cody, lütfen."

Derin, kadınsı bir yanım hülyalı bir iç çekti. "Cody ." Kelimeleri neredeyse mırıldandım. , Tova!

Bir kası çenesinde sıçradı, ama o tepki vermedi

Aksi takdirde. "Bana bir dans pozisyonu bulursan işi bırakmak zorunda kalacağını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Sayılır." Dans ederek yaşamak için ayrılmak zorundaydım. "Şeffaf olmaya çalışıyorum. Yirmili yaşlarımın başındayken farklı dans topluluklarında yer aldım ve ufak tefek roller için seçmelere katıldım. Son yedi yıldır da burlesk dansçısıyım."

Alnında bir kırılganlık vardı ve bu kadar yakından, çocuklarının dikkati dağılmadan ona iyice bakabildim. Cildinde, dışarıda çok zaman geçirmiş gibi bronzlaşmış, kırmızı bir kalite vardı. Kösele gibi değildi ama bu sertlik ona bir erkeksilik katıyordu ve bana Thelma ve büyükanne'nin övgüyle bahsettiği Marlboro adamını hatırlatıyordu.

Ben bile o kovboya binerdim, derdi Thelma ve büyükanne kıkırdar ve yeterince büyüdüğümde anlayacağımı söylerlerdi.

Şimdi anladım.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu. Başını salladı. "Boş ver. Sormamalıydım."

"Sorun değil. Otuz üç yaşındayım." Tepkisini bekledim.

Cody'nin yüzü rahatladı ve öksürerek kaba bir kahkaha attı, sesi paslıydı, sanki bunu pek yapmıyormuş gibi. "Otuz üç," diye mırıldandı.

Frederick'in tepkisini ve nedenini hatırladı. "Bu bir sorun mu?"

"Hiç de değil. Daha genç olmandan korkuyordum."

"Oh." Korkmak mı? Benim alanımda yaş genellikle iyi bir şey değildi. Yirmi altı yaşındayken, zaten ileri bir yaştayken nasıl dans kariyeri yapabileceğim sorulmuştu.

"Tamam, yani sen bir dansçısın."

"*Burlesk*, Cody." Anlayış bekledim, gözlerini aradım, *Oh* anını bekledim ve sonra *benim için ne tür bir gösteri yapacak?* Kadınlardan hoşlanan her kulüp sahibi ve mekân yöneticisi böyle değildi ama ben kendimi korumaya hazır olacak kadar uzun süredir buralardaydım. "Yetişkin dansı, şehvetli, biraz da komedi. Ben bunu bitişik tiyatro olarak düşünüyorum ama burlesk bazen striptiz olarak da tanımlanır."

Göz kırptı. Tekrar göz kırptı. Bakışları benimkiler üzerinde yoğunlaştı. "Striptiz," diye yineledi.

"Çoğunlukla üstsüz olacak şekilde soyunuyorum. Yani, çok fazla örtünmüyordum ve her zaman meme uçlarımda çıkartma gibi pastiller ya da püsküller vardı." Son kelime ağzımdan kaçtı ve yüzüm alev alev yandı. Çok çalıştığım ve anneme uzun süreli bakım hizmeti verebilecek kadar geçimimi sağladığım bir meslekten utanmayı reddettim. Bu yüzden mesleğimden asla utanmadım ama Cody'nin yanında meme ucu demek farklı bir etki yarattı. Daha aşağıya indi, ama aynı zamanda beni meraklandırırdı. O kalabalığın içindeyken sahneye çıkmak nasıl bir şey olurdu?

"Püsküller." Çenesi bir ileri bir geri gidip geliyordu. Kızmış mıydı? "Size sadece profesyonel nezaket gereği söylüyorum. Biliyorum.

İnsanların nasıl olabileceği ve yaptıkları varsayımlar ve yargılar. Yaptıklarımla ve geldiğim noktayla gurur duyuyorum ve eğer olmasaydı hâlâ başarılı olurdum-" Başımı salladım. Saçmalıyordum. Çünkü beni dinliyordu ve beni yargıladığını hissetmiyordum.

"Ayrıldığın kötü ilişki mi?" diye sordu endişeyle. Bana bir adım daha yaklaştı ve ben tehditten başka bir şey değildim. Onun sıcak kucağına gömülmek için duyduğum güçlü dürtü peşimi bırakmıyordu. Ayaklarımı sabit tuttum. Eğer onun için çalışıyorsam, kucaklaşmak yapmamız gereken son şeydi. Beynimde kıvılcımlanan fikirlerin hepsi yaramazdı.

Ama iyi olacağına bahse girerim.

"Bu konu hakkında konuşmamayı tercih ederim," dedim ve uzaklaşmaya hazırlandım.

"Peki." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Çocuklarla aran iyi. Onlara striptiz öğretmeyeceğini ve herhangi bir yere püskül koymayacağını varsayıyorum?"

Şok olmuş bir şekilde bakışlarını inceledim. Tek gördüğüm samimi bir anlayış ve umutsuz bir dadı ihtiyacıydı. Sorunları ne kadar uzakta aradım? Frederick'le bir kez kumar oynamış ve her şeyi kaybetmişim. Ama şimdi kaybedecek bir şeyim ve kazanacak bir maaşım yoktu. Annemin bakımı için borçluydum. Thelma'ya borçluydum. Ve kendime bakmam gerekiyordu.

Bu sefer banka hesabımı sadece ben kontrol edeceğim. "Çıkartmalar sadece kağıt üzerinde kalacak."

"Ivy'yi şifonyerini sıvamadan önce yakalamada iyi şanslar." Ağzının köşesi yukarı doğru kalktı ve onu en tehlikeli şekilde gördüm. Nefesim kesildi ve ciğerlerim sıkıştı.

Cody'nin mizah duygusu ve yadsınamaz bir *aw, shucks* cazibesi ile sıradan bir anlık görüntüsü kalbimi hızlandırdı. Hava almak için mücadele ettim. Bir pipetten nefes alıyordum ve bu adamın bana hayat vermesini istiyordum. Bana doğru eğilmesini, ağzımı yakalamasını ve hayatta kalmak için nefes almam gerektiğini unutturmasını istiyordum.

Kıkırdamam gergin, neredeyse acı verici çıktı. "Elimden geleni yapacağım," diye kekeledim. Sertçe yutkundum ve hızla atan kalbimi sakinleştirdim. İçine kapanık Cody haline geri dönmüştü. Adamın duvarını hâlâ karşı konulmaz buluyordum. "Sen

Sorun olmadığına emin misin? Doğruyu söylediğimi bile bilmiyorsun."

"Benim hakkımda aynı şeyi bilmiyorsun. İkimiz de risk alıyoruz ama benim büyütmem gereken iki çocuğum ve yönetmem gereken iki şirketim var. Şehirde kız kardeşim ve kocası, baldızım ve Thelma'dan başka kimseyi tanımıyorum. Sen de pek farklı bir durumda gibi görünmüyorsun."

"Burada kardeşlerin var mı?" Tek bir çocuktan bekleyebileceğim gibi sertti ama en büyükleri o olmalı.

Sorumu anlamamış gibi başını eğdi, sonra birden anlamış gibi başını salladı. "Kardeşlerimden biri boşanıyor. Baldızım Sutton buraya taşındı çünkü kız kardeşim Aggie ile arkadaş. Wilder hâlâ Buffalo Gully'de. İki erkek kardeşim daha var."

Hepsi de bir kadının hisleri için yıkıcı mıydı? Bu sohbetten ve onun hakkında öğrendiklerimden çok keyif alıyordum. "Buffalo Gully nerede?"

"Üç saat batıda, Montana'nın doğusunda."

"Thelma orada ineklerden ve petrol kuyularından başka bir şey olmadığını söyledi." Burası için de aynı şeyi söylemişti ama kömür madenleri ve yel değirmenlerini de eklemişti.

"Arap atları da yetiştiriyoruz. Yani inekler, atlar ve petrol kuyuları." Konuşmasındaki rahatlık geri gelmişti ve duruşu yumuşamıştı. Bu adam gergindi ama öyle olmak istemediği izlenimini ediniyordum.

"Bunlardan ikisi sizin yöneteceğiniz iki şirket mi?"

Bakışları uzaklaştı. "Teknik olarak üçü de, ama sığırları ve atları bir araya topluyoruz."

"Sen bir kovboy musun?" Hissettiğim kadar nefes nefese miydi? Atın üstündeki bu sert adam? Kovboy çizmeli? Gerçek olamazdı.

Tanıştığım pek çok erkek öyle değildi.

Bir nefes çekti. "Artık pek sayılmaz. Ben bir kağıt iticisiyim. Aile şirketimizin sahip olduğu petrol kuyuları bizim ekmek ." Alt dudağını dişlerinin arasından geçirdi,

Bunu daha çok düşünerek yapıyordum ama zihnim karanlık gecelere ve daha önce bahsettiğim püsküllerin etrafındaki ılık çentiklerine daldı.

Kendine gel, Tova!

"Bu da konusunu gündeme getiriyor. Ne kadar istiyorsun?" Kapıdan düşük bir rakamla çıkmadı mı? İki şirket yönetiyordu. Parası vardı. Benim paraya ihtiyacım vardı. Zaten güç açısından dezavantajlıyım ve son iki yıldır sözleşme görüşmelerini Frederick'e devretmişim. Patron-kadın müzakerecisi olmak için hâlâ çok acemiymdim. Bu yüzden gerçeği söyledim. Cody'nin nasıl tepki vereceğini görmek daha aydınlatıcı olacaktı. "Tekrar dürüst olmak zorundayım Cody, eğer ayda en az beş bin kazanmazsam, başka bir iş bulmam gerekecek."

Bir beni izledi. "Beş bin mi?"

Başımı salladım. Tekrar kendi başıma kalabilmek için çok daha fazlasına ihtiyacım vardı ama bu miktar, ben sonbahara girerken bir plan yaparken annemin bakıcıya ihtiyaç duyduğu iki ay boyunca bakım masraflarını karşılamamı . "Akşam ve hafta sonu işlerine bakardım. Eminim pazartesi cumaya kadar olan saatlerde yardıma ihtiyacınız vardır. Ama bilmenizi isterim ki, ayarlanan saatler dışında müsait olamam."

"Altı bin dolar ve başka bir iş almak zorunda değilsin - ama hafta sonları ve akşamları için sana ihtiyacım olabilir - ve biraz da hafif ev işleri."

Bana ihtiyacı olabilir.

Karıncalanmalar karnıma doğru yayıldı ve bacaklarımın arasında dolaştı. Kafamın içinde kırmızı bayraklar çılgınca dalgalanıyordu. Beni böyle hissettiren bir adam için çalışmamalıydım ama maaşı da es geçemezdim. Thelma her ihtimale karşı yanımdaydı.

Tüm iş zekamı bir kenara bırakamazdım. Frederick bana pahalı bir ders vermişti. "Yarısını her ay peşin, kalanını da haftalık taksitler halinde istiyorum."

Sanki pazarlık ettiğimi duymak hoşuna gidiyormuş gibi bakışları hafifledi. Alışılmadık bir tepkiydi ama adamla yaşadığım tüm deneyim buydu. Eğer öyle olmasaydı, şu anda onun verandasında olmazdım. "Bana banka bilgilerinizi verin, haftalık ödemeleri ayarlayayım. Ayın ilk yarısı için bir çek keseceğim, böylece hemen yatırabilirsiniz."

Sadece benim erişebileceğim yeni bir banka hesabı açmak zorunda kaldım. Bir sürü işimi görecektir bir arabam yoktu. Henüz benzin parasını ödeyememişken Thelma'ninkini kullanmaktan nefret ediyordum. "Yarın başlayabilir miyim?"

Evin içinden bir çılgılık yankılandı, ardından Ivy'nin Grayson'ı bulaşıklarla ilgili bir travma yüzünden azarlayan sesi dışarı süzüldü.

Cody derin bir nefes aldı. "Bugün bana yardım ettiğin için sana bir ikramiye vereceğim."

"Günlük 200 dolar." Bugün yarım gün çalışacağımdan bahsetmemiştim.

Grayson'ın bağırıışları ve ardından yüksek sesli hıçkırıkları duyulabiliyordu. Zavallı Grayson'ın sesi sarılmaya ve uyumaya ihtiyacı varmış gibi geliyordu. Çocukken onunki gibi birkaç gün geçirmiştim. Her ne kadar yanına gitmek istesem de önce kendime dikkat etmem gerekiyordu.

Cody'nin polo tişörtünün cebindeki telefon çaldı. Kararlılığı daha da pekişti. "Sana beş yüz dolar veririm."

Gözlerimi kısıtım. "Tecrübelerime göre, karşı taraf genellikle tekliflerini yükseltmez ve siz bunu iki kez yapınız."

"Senin paraya, benim de yardıma ihtiyacım var."

"Ben hayırsever değilim." muhtaç biriydim ama kendimi güçsüz hissetmek istemiyordum.

"Öyleyim." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve ürünün saç tellerine yaptığı baskıyı gevşetti. Yüzündeki yumuşak ifade hoşuma gitmişti. "Bak, Ivy biraz dışa dönük ve benden ve kardeşinden daha fazla arkadaşla ihtiyacı var ve Grayson annesi öldüğünden beri düzenli olarak sinir krizleri geçiriyor."

"Annem bizi her taşıdığında teselli bulamazdım." Yanağımın içini ısırdım. Bakışları yoğunlaştı, ama ben

sanki önemli bir şey söylememişim gibi davrandı. Bazen açık ve çığ olabiliyordu ve ona karşı aynı olmak kolaydı. Bakışlarındaki ağırlığı kimse taklit edemezdi ve ben hayatım boyunca aktörlerle dolu bir şehirde yaşadım. "Git onu tut. Bir süre sessizce otur ve sadece orada olduğunu ve nasıl hissettiğini bildiğini hissettir. Bir saat içinde döneceğim."

"Teşekkür , Tova."

Başımı salladım ve gitmek için döndüm, sonra Cody'yi iterek eve girdim ve çocuğu kollarıma aldım. Hıçkırıkları kalbimi acıtıyordu ama önce babasına ihtiyacı vardı. Cody'nin yatakta nasıl olduğunu ne kadar öğrenmek istesem de çocuğun annesinin yerini almayacaktım.

Dört

CODY

Yemekten sonra bulaşıkları aceleyle bitirdim. Dikkatle kurulaması için Grayson'a bir tabak uzattım. Meg onlara günlük ev işleri vermeyi çok severdi ama bulaşık vardı. Çocuklarımla bulaşık gibi sıradan bir işi yapmak için birkaç dakikam olması, onların kardeş gibi didişmelerini ve yerlerinde duramadıkları için hoplayıp zıplamalarını izlemek hoşuma gidiyordu. Bu durumlar bana annem beni ve kardeşlerimi terk etmeden önceki çocukluğumu hatırlatıyordu.

Bize umutlarını ve hayallerini anlatır ve her şeyin mümkün olduğunu hissettirirdi. Bu da onun terk edilmesini daha acı hale getiriyordu. O gittikten sonra hiçbir şey mümkün olmamıştı. Barns'ın yönetimi altındaydık ve annem tampon olarak olmadan, kiralık yardımcıya dönüşmüştük, hem de hiçbir ücret almadan.

Çocuklarımla onları terk etmişim gibi hissetmelerini istemedim. Ama asla yeterli olmadıklarını düşünerek büyümelerini de istemedim. Benim gibi sıkışıp kalmalarını istemedim.

İki tam zamanlı çalışan ebeveynle iş-yaşam dengesi kurmak zordu ve Meg sık sık işimin ne kadar çok zaman gerektirdiğinden şikayet ederdi.

Onunki de benzerdi. Onun hayali Helena'ya, hatta daha batıya, Seattle'a taşınmaktı. Ama benim çiftliğe olan bağlılığım çok güçlüydü ve o da istemeye istemeye buna razı olmuş, Buffalo Gully'de yaşamak için kariyerinden daha fazla fedakârlık yapmıştı. İkimiz sağlam bir iş çıkarıyorduk. Tek başıma mı? Yapamazdım. Eğer Grayson ve Ivy kayınvalidemlerle birlikte, sevgi ve ilgiyle kuşatılmış bir şekilde yaşarlarsa, onlara hiç zaman ayırmadığımı hissetmezlerdi.

Bu da talihsiz bir gerçektir.

Kendimi tertemiz bir tabağı ovarken yakaladım. Ne zamandır yıkıyordum? Parmaklarım ağrıyordu. Çocuklar için en iyisini istedim.

Yine de bunun ne olduğu konusunda Meg ile aynı fikirde olduğumdan emin değildim.

Bir tabak daha çalkaladım ve onu da Ivy'ye verdim. Bir o yana bir bu yana dönüyordu, heyecandan titriyordu, Tova'nın yaklaşan gelişinden dolayı kendinden geçmişti.

Ben de aynıyım.

Sadece dikkatim dağılmadan çalışabileceğim için. Sayılır. Tova'nın evde olması dikkatimi yeterince dağıtacaktı ama bunun tek nedeni, çocuklarım konusunda ona güvenilebileceğimden emin olana kadar gözümü ondan ayırmamam gerekecekti.

Güzel olduğu için değil. Odaklanamamamın nedeni, hareket ettiğinde kalçalarının esnemesi değildi. Ve Tanrı aşkına, onun bir burlesk dansçısı olduğunu düşünmüyordum.

Soyun. Alay et.

Kapı zili çaldı. Ivy tabağı tezgâhın üzerine itti ve mutfaktan koşarak çıktı, ön kapıya ilk giden olmak için Grayson'ı zar zor geride bıraktı.

"Kapıya cevap verme kuralı nedir?" Girişin açıldığı mutfağı oturma alanından ayıran duvarı yuvarladım.

Ön kapı ardına kadar açıldı ve Ivy Tova'yı evin içine doğru götürüyordu. Tova'nın sırtışı güzel yüzünü gerdi ve gözleri dans etti. Kadının elbisesini çıkarmasına gerek yoktu.

Bir seyirciyi büyülemek için bir giysi dikişi. Çekici ve şehvetliydi ve . . .

Yine de kıyafetlerini çıkarırdı. Ve beynim ısrarla bu konuya geri dönüyordu. Ne kadar kıyafet? Tam olarak ne gösteriyordu? Kafamda yanıp sönen o lanet püsküllere ve diş ipi ve bir hayalden başka bir şey olmayan külotlara kadar soyunmuş muydu?

Boğazımı temizledim ve o da bana baktı.

"Üzgünüm, istediğimden daha geç kaldım." Bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Banka düşündüğümünden daha fazla zamanımı aldı." Cebinden bir kâğıt çıkardı. "Bunun doğrudan para yatırmaya başlamanızı sağlayacağını söylediler."

"Bunu şimdi yapabilirim, bugünün maaşından ve ayın ilk yarısından başlayarak." Parmaklarımı katlanmış belgenin keskin kenarında gezdirdim. Gül yapraklarının kokusu yükseldi. Annem eskiden gül yetiştirirdi ama o gittikten sonra güllerle uğraşmadım. Onların öldüğünü görmek, yaptığı şey için küçük bir intikamdı. O zamandan beri ilk kez çiçekleri kokluyor ve kızmıyordum. "Ofise gitmeden önce sana etrafi göstereyim."

Ivy, Tova'nın elini bırakmamıştı ve Grayson diğer elini tuttu. Sırıttı. "Sanırım hazırlar."

Ekibi kare şeklindeki oturma odasına götürdüm; zemin, görmezden gelmeyi öğrendiğim yerlerde inliyordu. Mutfakta bir koridor yarım banyoya ve ofisime açılıyordu. Onları işaret ettim. "Diğer koridorun sonunda temizlik dolabı ve küçük bir kiler var. Fırın odası en arkada ve kapı bodruma açılıyor ama orayı kullanmıyoruz."

"Göl gibi kokuyor," dedi Grayson.

"Küflü bodrum yok. Kontrol et." Tova'nın çınlayan kahkahası göğsümde yankılandı. Yaz sıcağında serin nefes gibiydi.

İki koridor arasında uzanan merdivenleri işaret ettim. "Üst katta yatak odaları var. Biz dışarı çıktıktan sonra çocuklar size gösterebilir." Çenemi arka kapıdan bodruma inen merdivenlerden süzülen ışığa doğru kaldırdım.

Çocuklar onu gıcırdayan kapıdan dışarı ve arka bahçeye sürüklediler.

Tam da Tova'nın soluk soluğa kaldığı anda dışarı çıktım. "Burası muhteşem. Şu ağaçlara bak."

Gölgeli olması dışında arka bahçeyi düşünmemiştim, bu yüzden çocukların çok uzun süre oynamasına ve güneşte pişmesine izin verme konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Yüksek ağlayan huş ağaçları arka çiti sarıyordu. Sol tarafta rüzgârda gıcırdayan salıncakları olan eski bir salıncak seti vardı ve geri kalanı açık ve çimenlikti.

Tova ellerini arka kapının açıldığı kare şeklindeki güvertenin ahşap parmaklıklarında gezdirdi. "Burası akşamları oturup çocukların oyunlarını izlemek için çok güzel bir yer olmalı."

Öyle olmalı. "Bunu henüz yapmadık."

"Babam çok çalışıyor," dedi Grayson.

Bu cümleyi duymak, derime küçük iğnelerin batması ve orada kalması gibiydi. "Şirket büyümeye odaklandı." Ve şirket olmadan ne ben ne de kardeşlerim bir gelir elde edebilirdik. Sözde mirasımız her şeyi ayakta tutmaya gidecekti ve ben buna izin veremezdim. Aggie muaf tutulan tek şövalyeydi. Annem sayesinde hayatını Barns'ın kontrolünden uzakta kurmuştu.

Tova başını salladı ve bakışları dikkatle nötrdü, sanki daha fazla çalışabilmek için dadı tutan işkolik bir baba hakkında yargıda bulunmaktan kaçınıyordu.

Bu arada, ofise gitmem gerekiyordu. "Çocuklar az önce sandviç yedi. İki ile üç arasında bir şeyler atıştırabilirler. Akşam yemeğini altıda yiyeceğiz." Kahretsin. O kadar ilerisini planlamamıştım. "Fırına şeyler atabilir misin?"

"Bana akşamları ve hafta sonları için ödeme yapıyorsunuz."

Ayrıca bugün ona iki katı ödeme yapacaktım ama ondan faydalanıyormuşum gibi hissetmek istemiyordum. Kötü bir ilişkiden ayrıldığını söylemişti ve ben de ona inanmıştım. Muhtemelen hayatını düzene sokana kadar bir süreliğine kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Çocuklar onu sevmişti ve o da endişeleri giderecek kadar açık davranmıştı.

Ayrıca muhteşemdi ama bunun kararımın hiçbir ilgisi yoktu. Yas tutuyor olmam gerekiyordu. Başka bir kadını arzulamamam gerekiyordu.

"Ofisimde olacağım," dedim aniden.

Tova hayran bakışlarını bahçeden çekti ve kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Akşam yemeği altıda."

Ses tonundaki alaycı ima beni savunmaya geçirmeliydi, sertleşmemeliydi. Kahretsin, boşluğa ihtiyacım vardı.

Başımı salladım ve içeri girdim. Kadınlarla takılmaya alışık değildim. Bu olmalı. Lisede kız arkadaşlarım vardı, üniversiteye gittim, biraz yulaf ekdim ve sonra Meg ile tanıştım. Hukuk fakültesi boyunca ona destek oldum ve eve taşınmadan önce bir finans şirketinde dışarıdan biraz deneyim kazandım. Düğününden hemen önce kaçan kız kardeşim dışında, erkek kardeşlerim ve Eliot'ın çiftlikte çalıştırmak için tuttuğu adamlarla çalıştım. Yönetim kurulu toplantılarına katılıyordum, çoğunlukla çevrimiçi, bazen de yüz yüze, ancak petrol endüstrisinde çok fazla kadın yoktu ve ben evli bir adamdım.

Elimi büktüm ve henüz çıkarmadığım alyansıma baktım. Yüzükler umurumda değildi ve Meg de bunu biliyordu ama çocuklar için eskiden olanın bir benzerini sürdürmenin en iyisi olduğunu düşündüm.

Ellerimi sıkarak kendimi ofisime kapattım. Çocuklarımla kahkahaları Tova'nınkilere karışıyor ve eski pencerelerden içeri süzülüyordu. Onları bu kadar kaygısız duymak güzeldi. Bu iyi bir şeydi. Mesaim bittiğinde işlerimi halledebilir ve kendimi daha iyi hissedebilirdim. Ne zaman olursa olsun.

Arkama yaslandım ve dışarı baktım. Telefonundan tıngırdayan country müzik yayılırken bir çeşit hoedown yapıyordu. Bu hareket aptalca olmalıydı ama bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin verdim. Beline bağladığı tişört sadece kalçalarının genişliğini vurguluyor ve altındaki göğüsleriyle dalga geçiyordu.

Pastiler ve püsküller.

Aynı anda birini mi yoksa ikisini birden mi takıyordu?

Bana söylediğinden beri bu soru içimi kemiriyordu. Göğüsleri dikleştiği için mi püsküller aşağıya doğru sarkıyordu? İki büyük, kremsi yağmur damlası gibi miydiler? Areolalarını bir an için görebilecek ve zengin bir pembe mi yoksa koyu kırmızı mı olduklarını öğrenebilecek miydim?

Durdu ve çocuklara denemelerini işaret etti, sonra etrafına bakındı, bakışları pencereye kaydı. Dışarıya baktığım yerden hızla uzaklaştım, neredeyse eski sandalyemi deviriyordum.

Lanet olası bir sapıktım.

Tova'yla aramızdaki dadı meselesinin çözülmesine ihtiyacım vardı. Umarım yaşlı bir adamın onu süzmemesinin ne kadar zor olduğunu fark etmezdi.

* * *

Tova

Süt Baba çok çalışırdı. Çocuklar bu konuda haklıydı. Geçen hafta boyunca bana asgari talimatlar verdi ve sonra ofisine çekildi. Listesi genellikle toplantılar ve telefon görüşmeleriyle ve çocukların ya sessiz olmaları ya da başka bir yerde gürültü yapmaları için bir yol bulmamı öneriyordu.

Her sabah onun sert yüz ifadesini görmeyi dört gözle beklemekten nefret ediyordum. Güçlü yüz hatları. Koyu renk saçlarının yüzüne doğru taranması ve

zar zor farkedilen saç ürünü. Ve iş kıyafeti. Takım elbise giymemesi iyi bir şeydi, yoksa dış hava sıcaklığı dışındaki nedenlerden dolayı eriyebilirdim. *Artık sık iş adamları yok, Tova.* Artık Frederick gibi kız arkadaşlarını en büyük yatırımcılarına satan adamlar yok.

Sadece Frederick beni satmıyordu. Beni başkasına vermek istemişti.

Ürperdim.

"Üşüdün mü?" Ivy dün teslim edilen boyama kitabındaki kaleyi özenle boyarken sordu.

"O küçük pencere kliması tüm evi soğutmak için bu kadar uğraşırken olmaz."

Isı yükseliyor, yatak odaları günün ilerleyen saatlerinde soğuyor ve akşamları daha uzun süre sıcak kalıyordu. Oturma odası için yatak odalarında oynamayı bırakmıştık. Thelma Temmuz'un sıcak geçebileceğini ve Ağustos'un daha da sıcak olacağını söyledi. Küflü bodruma inmek zorunda kalabilirdik.

Ya da başka bir klima ünitesinin ne kadar iyi olacağından bahsedebilirim, o zaman ortaya çıkabilir.

İlk günümde oyuncak eksikliğinden bahsetmiştim. Cody'nin çenesinin çatlayacağını düşünmüştüm ama hangi oyuncakları kastettiğimi sormuştu. aldığı sıradan yeşil toplardan daha fazlasını. Futbol topları, futbol topları, çocuk topları ve sopaları, atlama ipleri, kaldırım tebeşirleri, boyama kitapları, boyalar, boya kalemleri ve sırf naz yapmak için yüz boyası ve kostümleri de saymıştım.

İki gün sonra, bir kargo teslim edilmişti ve zamanlanmış aramalarından birinde kapı zili çaldığında neredeyse ölüyordum. Hışımınla çıkıp beni azarlamamıştı. Sadece dışarı çıktı, benim için bunu yapan o dobra baş sallayışlarından birini yaptı ve "Güzel. Geldiler."

Listelediğim her şey.

Neden bu kadar sıcaktı?

Grayson boyama kitabını itti. "Artık dans edebilir miyiz?"

Küçük adam gerçek dans adımlarına büyük bir ilgi duyuyordu. Yüzüne kazınan konsantrasyon bana babasını hatırlattı. Ivy de dans etmeyi severdi ama o daha çok özgür bir ruhtu. Esneklik, koordinasyon ya da ritimle o kadar ilgilenmiyordu. Ama Grayson kafasından çıkıp ritmin içine girdiğinde, bazı umut verici beceriler sergiledi, en büyüğü de ilgisiydi.

"Ivy, dans etmek istemiyorsan boyama kitabını ve boya kalemlerini dışarı çıkarabilirsin."

Başını salladı ve kadarını topladı. Taşımaya yardım etmesi için Grayson'a bazı malzemeler verdim.

Arka kapıya doğru yürürken telefonum çaldı. Numarayı kontrol ettim ve kalbim sıkıştı. Annem evdeydi. "Grayson, Ivy? Çok hızlı bir şekilde bir çağrıya cevap vermem gerekiyor."

"Dans etmek istiyorum," dedi Grayson. Sesinde bir yalpalama vardı. Bir öfke nöbeti geçirmiştin, neyse ki onaylanmış sessiz bir zamanda değildi. Telefonumdaki numaranın da kanıtladığı gibi, bu işin bana sağladığı para trenini kaybedemezdin.

Bir kolumu ona doladım. "Endişelendiğini biliyorum ama dans edeceğiz, söz veriyorum. Bana beş ya da on dakika verebilir misin? Hiçbir yere gitmeyeceğim, tamam mı?"

Babasının uçsuz bucaksız kahverengisinden birkaç ton daha açık olan iri kahverengi gözlerini bana kırptırdı. Çocuk bana onun yaşındaki halimi hatırlattı. Sürekli güvenceye ihtiyaç duyan. Beklentileri alt üst olduğunda kendini kaybediyordu. Annem o zamanlar bununla iyi başa çıkamamıştı. Duygularımı dışa vurabilmem için beni dansa göndermiş ve bir çeşit düzen sağlamıştı. Bir yetişkin olarak, sınırlı kaynaklara sahip olduğunu ve kendisinin de birçok şeyle uğraştığını anladım. Ama bir çocuk olarak, bir kucaklaşma ve tüm değişiklikleri sindirmek için biraz zaman için neler vermezdim.

"Ben telefon ederken güvertede duracağım, tamam mı? İşim biter bitmez hala dışarıda ve başlamaya hazır "

Başını salladı ve titreyen bir nefes aldı. Zavallı adam. Mücadele ediyormuş gibi görünmüyordu. Üfleyene kadar her şeyi içinde tuttu. Eminim okulda zor bir yıl geçirmiştir. Eskiden da sorunlu damgası vurulurdu ve bazı öğretmenler bu yüzden üzerime daha çok gelirdi.

Telefonum sessizdeydi ama numarayı geri aradım. Yönetici "Merhaba, Tova. Aramama bu kadar çabuk döndüğün için teşekkürler."

"Hey, Andra. Her şey yolunda mı?"

"Annenle, evet." Andra sözlü biriydi. Büyükanmem ve ben annem için Yorba Linda'nın kuzeyindeki Springville'de bu yeri bulduğumuzda, Andra bize sigorta kapsamı ve cepten yapılan harcamalar konusunda tam olarak ne beklememiz gerektiğini söylemişti. Ben de karşılığında ödemelerimi bir gün bile geciktirmediğimden emin oldum. "Ama onun ve senin hakkında bilgi almak için arayan bir adam vardı."

Göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim. "Frederick."

"Eğer oysa verdiği isim bu değildi ama uyardığınız için teşekkür ederim." Andra'nın muhtemelen düşmanca davranan ya da hoşnutsuz aile üyeleriyle başa çıkma konusunda epey tecrübesi vardı. "Çok ısrarcıydı ama ona sakinlerimiz hakkında konuşmaya iznim olmadığını ve birini arıyorsa uygun kişileri bulması gerektiğini söyledim."

Frederick'in annem hakkında bildiği tek şey Springville'deki tesiste kaldığı ve faturanın çoğunu benim ödediğimdi. Geriye dönüp baktığımda, hakkımdaki bu gerçeği öğrendikten sonra "yardımını" nasıl artırdığını görebiliyordum. İstismar edebileceği büyük bir mali yükümlülüğüm vardı.

"Teşekkür , Andra."

"Bilmek istersin diye düşündüm." Nefes almak için durakladı. "Tecrübelerime göre, bu kadar ısrarcı olan erkekler kolay kolay pes etmezler."

"Ne yazık ki benim deneyimim de bu yönde."

"Ben de bundan şüphelenmiştim. Başınızı eğin. Personelime bazı hastalarımızın

Karmaşık durumlar ve gizlilik politikalarımıza bağlılık kritik önem taşıyor."

Rahatlama paniğimi yatıştırmaya yardımcı oldu. Öfke gitmiyordu. Frederick'in beni etmek için bir nedeni yoktu. Hesaplarımı boşaltıp yoluma devam etmeme izin vermeliydi. Ama o zaman bir avukat tutacak kadar param olabilirdi.

Bir gün.

O zamana kadar dertlerimi anneme, bakım ekibine ya da diğer çalışanlara anlatamazdım. Konuşmamı tamamlarken dudağımın kenarını çiğnedim. Tek istediğim, kendim ve sevdiğim insanlar için istikrarlı bir yuva ve güvenlikti. Bu neden bu kadar zordu?

Görüşme bittiğinde telefonu keten şortumun arka cebine soktum. İlk günkü maaşımla Thelma'nın arabasını ödünç almış ve yakındaki, hâlâ inanılmaz derecede küçük olan büyük bir kasabaya alışverişe gitmiş, döndüğümde benzin deposunu doldurmuştum.

Grayson bahçenin ortasındaydı ve ona öğrettiğim kısa ısınma hareketlerini yapıyordu. Ayak parmaklarıyla dokunuşlar yaptı ve kurbağa gibi zıpladı. Ona katılmak için çimlerin ortasına gittim.

Dün ve iki gün önce olduğu gibi, müziği açar açmaz yan evlerdeki çocuklar dışarı doluştu.

Grayson'ın yaşlarında küçük bir kız kendini tel örgünün üzerine attı. Kıvrıkcık, koyu renk atkuyruğu saçları ve ön dişlerinin arasında küçük bir boşluk vardı. Kali. "Tekrar gelebilir miyim?"

"Büyükannen için sorun yoksa." Çocukları izlediğim ilk gün, ısınma hareketlerinin bir parçası olarak çitin onun tarafında yaptığımız omurga bükme ve oturarak denge hareketlerini kopyalamıştı. Grayson ve Ivy kalem dönüşlerini öğrendiklerinde, bahçesinin uzak tarafındaki çalılıklardan bizi izliyordu. Ertesi gün büyükannesine yalvarmıştı ve büyükannesinin onun enerjisini başka biriyle atmasına izin verdiği için memnun olduğundan şüphelenmiştim.

Kız başını arkaya doğru eğerek bağırdı, "Büyükanne! Tova ile dans edebilir miyim?"

Nasıl olduysa ikinci gün tüm komşular adımı öğrenmişti. Kali'nin büyükannesi Sima, bana genç bir Thelma'yı hatırlatıyordu. Kali'nin atlamasının sorun olup olmadığını kontrol etmek için yanıma gelmişti. Kali bana Crocus Valley'de büyükannesi ve büyükbabasıyla yaşadığını, annesinin hapiste olduğunu ve babasının kendini içkiye verdiğini söylemişti. Muhtemelen ben de onun yaşındayken aynı şeyleri söylüyordum. Sadece babam bir aile yerine beyaz tozu tercih etmişti.

Cevabı duymadım ama Kali çitten atladı ve Grayson'ın yanına gitti. Ona utangaç bir gülümseme verdi ve yana kaydı. Ivy boyama kitaplarını güvertede bırakıp onun yanına dizildi. Grayson ve Ivy, Kali geçen sefer bize katıldıktan sonra heyecanla bir arkadaşlarının geleceğinden bahsetmişlerdi.

Arkamızdaki çitin üstünden iki çocuk daha baktı; ebeveynleri üç numaralı bebeği doğururken yaz boyunca teyzeleri ve amcalarıyla kalan ikizler.

"Tova!" diye seslendi erkek ikiz, Bridger. Kız kardeşi Britta'ydı. "Biz de gelebilir miyiz?"

"Önce izin isteyin."

Sonraki iki saat boyunca beş çocukla çizgi dansı rutinlerini uyguladım. Bahçenin diğer tarafındaki evin on iki yaşındaki çocuğu bir kez dışarı çıktı, gözlerini devirdi ve hışım ile içeri girdi. Catherine tam bir ergen modundaydı ama son iki gündür içeride kaybolmadan önce özlem dolu bir bakış atıyordu.

Onu yakında buradan çıkaracağım.

"Tamam, ," diye . " zamanı. Biraz takla atarak başlayalım."

"Yarın da gelebilir miyiz?" Britta öne doğru eğilip ellerini çimlerin üzerinde gezdirirken sordu.

Kıçım kapıya bakacak şekilde tam kıvrılmışım. Bu günlük dans partileri benim yaşam çizgim olmaya başlamıştı.

Dans etmenin eğlenceli ve heyecan verici olduğu ve tüm umutlarımın ve hayallerimin bir performansa bağlı bir maaş çekine bağlı olmadığı günleri hatırladım. Başımı ve gözlerimi kapattım. Saçlarım başımın tepesinde düğümlemişti ve o kadar katlamıştım ki neredeyse telleri çimenlere değecekti. "Önce izin istediğın sürece sorun yok. Aslında ben de izin istemeliyim." Yeterince sessizdik ama evi kiralayan ben değildim.

"Sorun yok," diye derin bir ses geldi arkamdan.

Ayağa kalktım ve döndüm. Cody güvertedeeydi, elinde bir bardak su vardı, parmak uçları bembeyazdı, sanki bardağa tutunmak için görünmez bir güçle savaşıyordu. Karanlık bakışları benimkileri delip geçti ve yontulmuş çenesi her zamankinden daha sert bir granit ifadeye bürünmüştü, hiçbir şey göstermiyordu. Kahretsin. Çok mu gürültü yaptık? Sonra bahçeyi, çocukları, yerdeki oyuncakları ve bir çöp poşeti kapmak zorunda kaldığım meyve suyu kutuları, granola barlar ve meyve atıştırmalıkları yığınının taradı. Yüz hatlarında ne düşündüğünü ele veren hiçbir şey yoktu.

"Sorun olmadığına emin misin?" Ben sordum. "Biraz gürültü yapıyoruz." Gürültü yapmadık. Ama yapabilirdik.

"Eminim."

"Merhaba, Grayson ve Ivy'nin babası!" Britta bir bacağını diğeriinin üzerine atmış, son soğuma esnemesinden öfkeyle el salladı.

Başını eğdi. "Britta. Bridger. Geldiğiniz için teşekkürler. Kali, büyükanne ve büyükbabana selam söyle."

Bu adamı hiçbir ayrıntı kaçırmamıştı. Çocukların her gün bize katıldığını bildiğinden emin değildim ama gürültü inkar edilemezdi. İşe başladığımdan beri sürekli çalışıyordu ama beni yatmadan önce kovduğu için her gece çocukları yatırdığını varsayıyordum. Sabah ben gelmeden onları kaldırmış ve ofise gidecekmiş gibi giydirmişti. Bazı günler, bir kaşıktan fazla şekerli olmayan yulaf ezmelerinin üzerinde mini bir yönetim kurulu toplantısı yapıp yapmadığını merak ettim.

Sanat projeleri yapmadan ve dışarıda oynamadan önce sert ve resmi kıyafetlerini değiştirmelerini sağladım.

"Tova, bir dakika lütfen?"

İsmimi duyunca midem bulandı ve geri kalanıyla birlikte battı. Bütün çocukların gelmesine izin vermeden önce ona sormalıydım. Üzgün olduğu ve bunu çocuklardan sakladığı için mi bu kadar sertti? Güvertede ona katılırken çocuklara "Soğutmayı bitirin," dedim.

Suyu avludaki masanın üzerine koydu ve ellerini lacivert pantolonunun içine soktu. Gündelik şortum ve bel bandının hemen üzerinde duran pembe tişörtümle onun yakınında duran bir turist gibi görünüyordum.

Elimden geldiğince onun tam tersi şekilde giyinmek bir oyun değildi ama yumuşak bale terlikleri de yardımcı olmadı.

"Evet?" Ona bakmak için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. Berrak gökyüzü başının üzerinde yükseliyordu ve ağacın yeşil yaprakları maviye karşı silik duruyordu. Bu nişastalı adam, mavi-beyaz çizgili polo tişörtüyle bu ortama hiç uymuyordu. Onu bir kovboy olarak hayal edip duruyordum. Sığır yetiştirmek ve at beslemek için kirlenmesi falan gerekmez miydi?

Adam ilgimi çekti. Eğer yüzeysel görünüşünün ötesinde onu çekici kılacak dolar sembollerinden başka hiçbir şeyi olmayan bir iş adamı olsaydı, bağışıklık kazanırdım. Ama o bir babaydı. Temiz hava ve sıkı çalışmayı haykıran bir vücudu vardı. Üstüne üstlük, kendimi kesmek istediğim bir kenarı vardı. Kötü çocuk kenarı değil. Yasak olması dışında tehlikeli olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Yine de adam maaşımı kontrol ediyordu. Bunu unutmamam iyi olur ve Andra'nın güncellemesi Frederick'i unutmama izin vermez.

" kardeşim aradı ve bizi akşam yemeğine davet etti," dedi. "Çocukları götürebilir misin? Size yolu tarif edebilirim."

"Gitmiyor musun?"

"Yetiştirmem gereken bazı evrak işleri var ama çocuklar bunu kaçırmak zorunda kalmamalı."

Gözlerinde bir pişmanlık parıltısı yakaladım. Bir haftadır o ofiste gömülüydü. Kız kardeşini görmek istemiyor muydu? Ona düşkünmüş gibi konuşuyordu.

Beni dikkatle inceledi. "Bu bir sorun mu?"

Sorusu düşmanca değildi ama onu tanıımıyordum. Sedir ve adaçayının sarhoş edici bir karışımı gibi kokuyor ve beni yaz güneşi gibi serin bölgelere kovalamayan bir sıcaklık yayıyor olabilirdi ama ona otomatik olarak güvenemezdin. Erkekler genel olarak meydan okunmasından hoşlanmazdı. "Benim arabam yok."

"Benimkini kullanabilirsin."

Arabası dev bir pikaptı. Ben sadece küçük, ekonomik sedanlarla dolaşmışım. Frederick'in kullanmama izin verdiği araba elektrikliydi. Cody'nin pikabı da egosunu tatmin edecek gibi görünmüyordu. Gövdesinde birkaç çentik ve hatta lastik jantının üstünden başlayan bir pas lekesi vardı. Araç daha önce çalışmış gibi görünüyordu.

Araç bile bir çelişkiydi. Gerçek Cody Knight nasıl biriydi?

Fark etmezdi. Bilmeme gerek yoktu. Hem de hiç. Ama **çok** merak ediyordum.

Dudaklarımı yaladım ve bakışları bir an için Dilimin dışarı çıktığı yere. Daha da gerginleşti, ifadesi daha çok bir maskeye dönüştü.

"Grayson her gün en az bir sinir krizi geçiriyor," dedim. Ona haftada bir genel bir güncelleme yapmayı planlamışım ama beni çocuklarla birlikte kız kardeşine tek başıma bir geziye göndermek Ivy ve Grayson'ın gözünden kaçmayacaktı.

Kaşlarını çattı, anında endişelendi. "Onu hiç duymadım."

"Onunla birkaç kez konuştum. Bir keresinde, onunla oturup o ve Ivy sakinleşene kadar. Senin bir toplantın vardı, biz de ön verandadaydık." Ağzım kurudu. Şimdiye kadar makul davrandı, özellikle de çocukları söz konusu olduğunda ve ben sadece bir maaş çeki almıyordum. Bu benim işimdi,

ve dürüst olmak zorundaydım. "Onların alışık olduğundan çok daha fazla çalışıyorsun."

Çenesi o kadar sert büküldü ki dişlerinin kırılmasını bekledim. Sonra uzun, yavaş bir nefes verdi. Bakışları benimkileri delip geçti, araştırıyordu. "Sence yapan şey bu mu?"

Nefes almakta . Bu adamın yoğunluğu beni kaçmaya itmeliydi, çıplak olup olmadığımı merak etmeye değil. *Aklını başına , Tova. O işkolik bir dul!* "Seni özlüyorlar."

Başını salladı, bakışları avluda bir kez daha gezindi Zaman. Bridger ve Britta bahçeleri ayıran çitin üzerinden tırmanıyor, Kali de Ivy ile dönüyordu. Sonunda onun dikkati üzerimde olmadığı için rahat bir nefes alabildim.

"Bizimle gelmek ister misin?"

Ciğerlerimdeki temiz hava dondu. "Affedersiniz?"

"Kız kardeşimle tanışmak için mi? Bütün yaz buralarda olacaksın ve bu onunla son bir araya gelişimiz olmayacak. Arada bir uğrayabilir." Sanki gülümseme tehlikesi varmış gibi ağzının kenarı seğirdi. "Muhtemelen çok fazla uğrarsa beni korkutup kaçırmaktan korkuyordur. Kalıcı olarak yakınlaşmamızı çok isterdi, biliyorum."

"Taşınmayı düşünmüyor musun?"

"Benim evim Buffalo Gully'de." Sesindeki kesinlik bir anlam ifade etmiyordu. Belli ki her yerde çalışabilirdi. Memleketinde daha çok mu yoksa daha az mı çalışacaktı? Karısının anıları mı onu orada tutuyordu?

Hayatımı kazanmak için en iyi yer olmasaydı Los Angeles'ı gözümü kırpmadan terk ederdim. Şehir çok pahalıydı, ancak piyasa son derece rekabetçi olsa bile seçenekler çoktu. Sorusuna geri dönelim. Gitmek istiyor muydum? Crocus Valley'de pek dışarı çıkmazdım ve yeni bir yer görmek ve başka insanlarla tanışmak güzel olurdu. Yine kasabaya kök salmak istemiyordum.

Nihayetinde, maaş çekim cevabımı belirledi. "Bana ihtiyacınız varsa, orada olacağım."

Yüz ifadesi tekrar yumuşadı ve kaşlarındaki çatıklık düzeldi. Kaç yaşındaydı ki? En azından benden birkaç yaş büyük olduğunu tahmin ediyordum. Henüz kırk yaşında mıydı? "Zorunlu değil ama çocukların sana her şeyi göstermek isteyeceklerini biliyorum ve bu gece yemek yapmak zorunda kalmayacaksın."

"Sattım o zaman."

Dudakları kıpırdadı. Neredeyse gülümsüyordu. İyi ki sırtmanın tam etkisine tanık olmamıştım. Külotum hemen eriyip giderdi. Eğer giyiyor olsaydım.

Beş

CODY

Aggie ve Ansen'in iri, yönlü Mangalitsa domuzlarının ağılının it direklerinden birine yaslandım. Aggie , Ansen de Ivy'yi omuzlarına almıştı. Ahırın yanındaki otlakta atı Shelby'ye doğru yürüyorlardı. Aggie'nin at kurtarma ekibi ilk olarak bakımsız beş atı kabul etmişti ama Aggie ve Ansen bu atlarla bağ kurmuştu. Başka kurtarılanları da kabul etmişler, onları sağlığına kavuşturmuşlar, eğitmişler ama satılmışlardı. Aynı şey bir eşek için de geçerli. Başka bir eşek de daha küçük bir otlakta, Ansen'in de beslemeyi düşündüğü yaşı, emekli bir çeki atıyla birlikteydi.

Grayson tavukların peşinde sürünüyordu. Hayvanları zlemişti. Genellikle haftada bir kez, o da hafta sonunun iki günü değilse, aile çiftliğine giderdik ve neredeyse bir aydır Crocus Vadisi'ndeydik. Atlar yok. İnek yoktu. Amcalar yok.

Tova onunla birlikteydi ve hâlâ o lanet olası kısa şortu giyiyordu. Şehvetle bakan gözlerimi onun kıının yanak ve kalça kıvrımlarından uzak tutmak için insanüstü bir çaba sarf ettim. Onu tamamen kıvrılmış, kıının ne kadar güzel olduğunu tam olarak gördükten sonra ateşim yükseldi. Kanı aletimden uzak tutmak için hiç bu kadar konsantre olmamıştım. Sonra o vardı

pembe, hafif transparan bir gömlek. Sütyeni sarıydı. Sütyenin rengini görebildiğimi biliyor muydu? Bugünlerde moda bu ? Sütyenin gömleğinin altından görünmesini isterse ve okul bunun çok fazla olduğunu düşünürse Ivy'yi savunmak için kendimi çelikleştirmem mi gerekecekti? Meg'i kanalize etmem gerekecekti.

"Yani bir dadı mı?" Grayson ve Tova ahırda gözden kaybolduğunda Aggie mırıldandı.

"Yardıma ihtiyacım vardı." "Mm."

"Yardıma ihtiyacı vardı."

Kız kardeşim bakışlarını bana doğru çevirdi. Daha çok gençken olduğu gibi görünüyordu. Açık kırmızımsı kahverengi bukleler yüzünü çevreliyordu. Çocukluğuna göre daha az vahşi ve daha zarifti ama Meg'in ona akıl hocalığı yaptığı kadar da gösterişli değildi. Rahatlık Aggie'ye yakışıyordu. Aşık olmak da öyle. "Şimdi de mahsur kalmış genç kadınları mı kurtarıyorsun?"

"Haberler hızlı yayılır."

Kıkırdadı. "Alcott Knight kasabanın konuşulan kişisi olmaya alışık değil."

Ben değildim. Kardeşlerim zamanında yeterince dram yaratmışlardı. Barns ve ağzı, annemin gidişi, Austen'ın çocukken yaptığı maskaralıklar, Eliot'ın çiftlikteki kararları ve Aggie ile Ansen'in ilk nişanlarının patlaması arasında, yerel dedikoduların merkezinde yer almamıştım. Meg'i çiftlikten çok uzak olmayan büyük bir çiftlik evinde yaşaması için eve getirmediğim sürece kimse beni pek umursamadı. Meg'in Podunk kasabasında ne kadar kalacağına dair bahse girmişlerdi ve bazı günler ben de bahse girmek istemiştim.

"Onlarla arası iyi. Öyle olmasaydı onu işe almazdım." Ses tonumdaki savunmacı ifade yanılttı ve Aggie'nin dudaklarında beliren gülümsemeden bunu anladığını anladım.

"Anlıyorum ama umarım bu onları hâlâ Meg'in ailesine göndereceğin anlamına gelmez."

"Tanrım, Aggie. Şimdiden sert mi kazıyorsun?"

"Dört erkek kardeşle birlikte, sesimi duyurmak için açık sözlü olmalıydım."

Ve muhtemelen hala dinlememiştik. "Buffalo Gully'de onun gibi bir dadı yok." Uygunsuz bir şekilde fark ederdim. "Çocuklar kreşten şikayetçi ve bire bir ilgiye bayılıyorlar." Onlara gösteremediğim ilgiyi. Meg bunu biliyordu.

Ivy ve Grayson gözlerimin önünde çiçek açıyorlardı. Yaz yağmurundan sonra açan bir gül gibi. Daha kolay gülümsüyorlar, daha az şikâyet ediyorlar ve Tova, Grayson'ın biraz konuşarak sinir krizlerinden kurtulduğunu söyledi. Kreşte birkaç arkadaşları vardı, bazıları da ama Crocus Valley'deki çocuklar evde tanık olmadığım bir şekilde onlara yönelmişlerdi.

Bunun nedeni karizmatik, misafirperver ve sakinleştirici, aynı zamanda herkesin kişisel amigosu olan dadı olabilir. Tova'nın çocuklarla arası iyiydi, sadece benimkilerle değil. Komşu kızı Catherine'i ve dudak büküşünü ofisimden görebiliyordum, ama her gün kendini kontrol edemeyerek dışarı çıktığında, Tova onu selamlıyor, yazının nasıl geçtiğini soruyor ve onu da takılmaya davet ediyordu. Ona hiç baskı yapmadı. Tavırlarından dolayı kızı azarlamadı. Onu içeri buyur ederken kendi haline bıraktı.

Aggie, Ivy'nin Shelby'nin böğrünü okşadığı yere baktı. Çocuklarım atların yanında nasıl davranacaklarını biliyorlardı ama Ansen ona karşı temkinliydi. Adam, kız kardeşimin yanında istemediğim biriyken, çocuklarımı bir öğleden sonra ata binmeye götürmüştü. Ansen en az kardeşlerim kadar ilgili bir amcaydı.

Aggie dirseğini parmaklığa dayadı. "Değişimi sadece bire bir zamana bağlamayın. Kiminle birlikte oldukları da önemli."

"Tova sadece biz gidene kadar buralarda olacak. Grayson'ın taşkınlıklarıyla iyi başa çıkıyor."

Şakacı bir şekilde omzuma vurdu. "Ben senden bahsediyordum."

"Hayır. Ben değilim."

"Neden?"

Kısa bir süre öncesine kadar kız kardeşime güvensizliğimi belli etmezdim ama son bir yılda işler değişti. Sorusunun cevabı kolayca geldi. "Benim yanımda böyle mutlu değiller. Grayson üzgün olduğunda onunla onun gibi konuşamıyorum."

"Mm." Aggie ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Curtis ve Lauri ne yapardı? Ona sert bir nutuk mu çekerlerdi, yoksa ağlamayı nasıl ve ne zaman keseceği konusunda pazarlık mı yaparlardı?"

Ona sinirli bir bakış attım ama neredeyse gülüyordum. Neredeyse emekli olmuş avukat kayınvalidemin bir kalem ve sözleşme çıkararak bir erimenin şartlarını tartıştığını hayal etmek çok kolaydı. Ders için de aynı şey geçerli.

"Ders vermeye çalıştım çünkü onlar da böyle yapardı. Meg de böyle yapardı."

Hemen cevap vermedi, yüz ifadesi düşünceliydi, sanki cevap verip vermemesi gerektiğine karar veriyor gibiydi. "Meg kendinden o kadar emin ve açık sözlüydü ki, her zaman haklı olmadığını düşünmek zor olabiliyor."

"Nasıl yani?" Meg'e ve onun açık sözlü kişiliğine karşı savunmacı olma zorunluluğu içimde varlığını sürdürürken sertçe sordum.

"Çocuklarıyla aran iyi. Neden öyle olmadığını düşündüğünü anlamıyorum."

"Sanmıyorum-" *Kanıtla* ifadesi inkarımı durdurdu. "Sizinle işleri berbat , değil mi?"

Ağzı açık kaldı. "Nasıl? Sen olmasaydın bugün olduğumuz kişi olamazdık."

"On yıl boyunca bizimle neredeyse hiç konuşmadınız-" "Sizinle çok konuştum."

"-Wilder boşanıyor. Austen orduya katıldı ve mürekkebi kurumadan ayrıldı, Eliot ise ölümcül derecede üzgün."

"Hepimizin yükü var. Annem gittiğinde sen devreye girmeseydin ne halde olurduk bir düşünsene." Elini annesinin üzerine koydu.

kalça, konuşmanın dışına çıkmama izin vermiyordu. "Alcott Knight, Buffalo Gully'de sıkışıp kaldığı için çok acı çeken karınızın sizi ailesinden daha iyi bir iş yapamayacağınıza ikna etmesine izin vermediniz."

"Benimle birlikte olmak için çok şeyden vazgeçti."

"Ama o senin yaptığın gibi kendinden vazgeçmedi." Elini koluma koydu. "Cody, Meg dünyadaki en iyi destekleyici anne olabilirdi ama o artık yok. Kararlarını şu ana göre vermelisin."

Konuşmaya çalışırken boğazım düğümlendi.

Beni şimdiki zamanda köklendirerek sıktı. "Sözünün eri olduğunu biliyorum, ama durumda sözünü tutman ne senin için ne de çocuklar için iyi olabilir." Gülümsemesi cesaret vericiydi. "Sen çok yararlı ebeveynlik öğütleri veriyorsun."

Alaycı ses tonu boğazımdaki taşı yerinden oynattı. "Annemin yapacağından daha iyi olacağını düşündüm. çırpınır ve hayattan istediği şeyin bu olmadığı konusunda dert yanardı."

Kardeşlerim için bir ebeveynlik tarzı benimsemiştim ve bunun onları mahvetmesinden endişeleniyordum. Aggie'nin ısrarı, Meg ile son konuşmalarım da dahil olmak üzere geçmişe yeni gözlerle bakmamı sağladı. Meg sonuna kadar güçlü ve metanetliydi ama korkmuştu da. Ya onun endişesi bana da sirayet etseydi, çocuklar onsuz nasıl yaşayacaktı - nasıl yaşamalıydı - diye yeniden düşünmeme neden olsaydı?

Aggie'ye gelince, bakışları annesinin hayat oyununda nasıl haksızlığa uğradığını anlattığı anları hatırlamaya çalışıyormuş gibi titriyordu. Aggie, annesinin varlığıyla ilgili ayrıntıları hatırlayamayacak kadar küçüktü. Annem gittikten sonra ve kendi yaptığı anlamsız bir araba kazasında ölmeden önce, Aggie'yi cehennem olduğunu düşündüğü bir tür ev hayatından kurtarmaya çalışmıştı. Aggie onu dinlemiş sayılırdı, kendine zarar veren yaşam tarzı hariç.

"Yaptığı şeyin bu olduğunu fark etmemiştim."

Meg konusunu kapattığımız için minnettar bir ifadeyle ona doğru bir bakış fırlattım. "Genellikle öfke nöbeti geçiren sendin."

"Değildi." Dudakları bir gülümsemeyle savaşılarak seğirdi. "Eliot ve Austen, belki."

"Oh, onu çok sinirlendirdiler." Wilder ana rahminden çıktığından beri katı, iyiliksever bir hıyar olmuştu. Ama yine de diğer üç kardeşiyle birlikte bir Şövalye kardeşti. "Hepimiz onun saçlarına aklar düşürdük."

"Asla bilemeyeceğiz. Saçını her ay boyardı."

Yumuşak bir kahkaha attım. Annemin cenazesinde, tıpkı bizi bırakıp gittiği zamanki gibi görünüyordu. Koyu kahverengi saçları yüzünün etrafında kıvrılmıştı, pembe yanakları, kırmızı dudakları ve ölümünde bile otoriter bir ifadesi vardı. Sanki cenaze levazımatçısı onu şahsen tanıyormuş gibiydi.

"Tova'ya daha iyi ayakkabılar giymesini söylemeliydin." Aggie çiti itti. Ansen ve Ivy bize doğru geri dönüyorlardı, beş atlı bir grup da onları takip ediyordu.

"Bir kadına ne giyeceğini söylemek için on iki yıl evli kalmadım." Ahıra gittim. Kız kardeşimle yaptığım konuşma sürekli aklımı kurcalıyordu. Anıyı daha sonra incelemek üzere bir kenara sakladım. Planlar yapılırken birkaç dakika konuştuktan sonra kalıcı kararlar vermiyordum.

Tova, etrafında dolanan tekir bir kedi yavrusuyla çömelmişti. Grayson kucağında aynı yavru kediyi tutuyordu.

Aggie yanımda yürüdü. "Karlar eridiğinde iki yavru kedimiz ortaya çıktı. Erken bahar bebekleri olmalılar."

"Onlar bizde kalabilir mi baba?" Grayson bir tanesine sokularak sordu.

"Biz hayvan kurtarma ekibi değiliz." Kollarımı kavuşturdum, manzaranın tadını fazlasıyla çıkarıyordum. Tova çömelmiş, alametifarikası olan gülümsemesini takınmıştı. Garip bir şekilde, onu çocuklarımla oynarken görmek Aggie'nin sözlerini tekrar ön plana çıkardı.

Kararlarınızı şu ana göre verirsiniz.

İşleri nasıl farklı yapardım? Nasıl yapabilirim?

Aggie yanımda durdu. "Burayı açtığımda aklımda atlar vardı. Şimdiye kadar kurtarılan kedi sayısı atlardan fazla."

"Gray!" Ivy ahırın kapısından içeri girdi, Ansen de hemen arkasındaydı. "Shelby'yi sevmeliyim!"

Onun ortaya çıkışı ve yüksek sesle bağırması kucağındaki yavru kediye ürküttü. Kedi tüm pençelerini kullanarak kıpırdandı. Grayson geri sıçradı ve kedinin kaçabilmesi için kollarını açtı. Yavru kedinin gidebileceği tek yer Tova'nın çıplak bacaklarıydı.

Kedi bacaklarının üzerine hafifçe , arkasında ince kırmızı çizgiler bırakarak üstünden atladığında irkildi.

"Kahretsin!" diye bağırdım ve bacağını düzeltip inceleyen Tova'nın yanına .

"Özür dilerim!" Grayson patlamamı kendi üzerine aldı. Gözlerine yaşlar doldu. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

Elimi omzuna koydum ve ses tonumu yumuşattım. Aggie haklıydı. Anne değildim ama onların yanındaydım ve Barns'tan daha iyi olduğumdan emindim. Çocuk yanlış giden her şeyin sorumluluğunu üstleniyordu. Benden aldığı bir özellikti bu. "Sorun yok, G. Kimsenin suçu değil. Yavru kediler insanlara alışıyor."

"Sorun değil." Tova'nın sesi güven vericiydi. "Tekme kuyruğunda bir çift topuklu ayakkabı tarafından daha kötü kesildim ve yavru kedi daha tatlı."

Çiziklerden kan akıyordu. Bu kadar küçük bir yaratık için, şortunun paçasından dizine kadar sağ üst baldırının tüm derisini çizmişti.

"Ben-" demek istemedim. Titreyen bir nefes aldı. Ardından bir feryat gelirdi, sonra herkesin izlediğini fark ettiğinde utanırdı ve ziyaretinin mahvolduğunu hissederdi. Oğlumun güzel anılara ihtiyacı vardı.

"Kötü hissettiğini biliyorum," dedi Tova, yüzündeki bir tutam saç iterek. "Sen de kendini suçlu hissediyorsun ama olur böyle şeyler. Çok daha vahşi yavru kediler tarafından tırmlandığım oldu."

Grayson'ın alt dudağı titredi ama başını salladı.

"Hey, dostum." Küçük omzunu sıktım. "Aggie Teyze'yle birlikte ilk yardım çantasını almak için eve gider misin?"

Aggie onun dikkatini başka yöne çekmeye çalıştığını anlayabilirdi. Herkesin önünde şımartılmak istemezdi. Elini hem Grayson'a hem de Ivy'ye uzattı. "Hadi çocuklar. Biraz vahşi doğa tıbbı yapalım."

Bu istek Grayson'ın dikkatini dağıttı ve Aggie'ye yapıştı. Tova'yla rahatlamış bir bakış alışverişinde bulundum ve bir an için kendimi o kadar da yalnız hissetmedim.

Evin yarısına geldiklerinde Ansen köşeye sıkışmış metal bir dolaba yöneldi. Çift kapağını açarken menteşeler gıcırdadı. Küçük, sarı plastik bir kutu çıkardı ve bana doğru fırlattı. Sırtarak karısının ve çocuklarımın peşinden koştu ve beni Tova ile yalnız bıraktı.

Parçalanmış kalçasından bana doğru baktı. "Bak, ilk yardım çantası," dedi alaycı bir tavırla.

"Grayson'ın biraz zamana ihtiyacı vardı."

"Çok hassas bir kalbi var." Hasarı incelerken bacağını bir o yana bir bu yana çevirdi. "Yine de kötü değil. Sadece kedi yavrusu izleri. Daha kötü izler de görmüştüm."

Muhtemelen şaka yapmıyordu. Çoğunlukla dikkatimi onun dansçı bacağından uzaklaştırmak için kitin içine daldım. "Arkanızdaki saman balyasına oturun."

"Kaşındırmaz mı?" "Saman
kadar kötü değil." "Arada
fark var mı?"

"Bu balyalar yonca, yani daha ince. Saman ise kurutulmuş tahıl saplarından elde edilir; daha kalın ve daha poktur." Farklı balya türleri ve neden kullanıldıkları hakkında konuşmaya devam etmeden önce durdum. Aggie benim ders vermemden birden fazla kez söz etmişti.

"Pokier? Teknik terim bu mu?"

Önünde diz çökerken tatlı gülümsemesine bakmaya kıyamadım. Dehşete kapılarak bir bacağını uzatmış olduğunu fark ettim ve kendimi onun yanına indirmek yerine, kalçalarının arasına sıkışmaya çalışıyormuş gibi göründüm. "Teknik, evet." Ol. Profesyonel.

Bacağını içeri çekti ve öne doğru oturdu. "Pantolonunu kirletiyorsun."

Onun yumuşak teniyle ilgilenmek varken pantolon umurumda değildi. " yok." Birkaç paket gazlı bez ve alkollü mendil çıkardım.

"Arada bir gerçekten kirlendiğini mi söylüyorsun?"

Hafifçe aşağılanmış ama daha çok kafası karışmış bir halde gazlı bezi açtım. "Çiftçilik yaparak büyüdüğümü söyledim."

Beni omzumdan dürttü. "Şaşırdığıma şaşırmış gibi yapma. Seni pantolon ve polodan başka bir şey giymezen de gördüm Süt Baba."

Yaptığım her şeyi unutmuştum. "Süt baba?"

Yüzü kızardı. "Bunu söylediğimi unut."

Gülümsememi engelleyerek, açılmamış alkollü mendili yanındaki balyanın üzerine koydum ve gazlı bezle kesiklerini sildim. Diğer elimi bacağını sabitlemek için kullandım ve lanet olsun. Teni hayal ettiğimden daha sıcak ve yumuşaktı. Yavru kedinin yaşı sayesinde yaralar küçüktü, derin değildi ama bacağının yara aldığını görmekten nefret ediyordum. "Açıklayamayacağımı biliyorsun. Açıklayamam."

"Bu." Suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti, sonra da parmağıyla yüzümün etrafında daireler çizdi. "İnsanlık dışı miktarda süt tüketiyorsun ve patronluk taslıyorsun."

Ben bir babaydım. Süt içtim. "Patronluk nasıl oluyor?"

Yutkunması ve bakışlarını parmaklarımı bacağının arkasına doladığım yere indirmesi bana baba kısmının nerede devreye girdiğini anlattı. "Sen sert bir adamsın, Cody Knight."

Bunu daha önce de duymuştum, genellikle bir kardeşten, ama Tova'dan duyduğumda, bununla gurur duyduğumdan emin değildim. Silmeyi bitirdim ve alkollü mendili ona uzattım.

elini bacağının arkasından çekti. İsteksizce. "Bunu kesiklerine acımasızca sürece kadar kötü biri değilim."

"Ama ben korkağım."

"Aggie'nin dönmesini bekleyebiliriz. Ya da eve gidip sabun ve su kullanabilirsin. Muhtemelen cildin için daha iyi olur." Kesliğini temizlemesini tercih ederdim ama onunla yalnız kalmak da hoşuma gidiyordu.

"Sadece yap. Bunun Grayson'ın etrafında bir şeymiş gibi görünmesini istemiyorum."

Paketi açtım ve lanet olsun ki elimi aynı şekilde konumlandırmadım. Dokunuşumla kasları esnedi ama hareket etmedi. Çiziklere hafifçe dokundum. Gerçekten sığdılar ama cildindeki koyu kırmızı onları daha kötü göstermişti. Yine de muhtemelen çok acıtıyorlardı.

"Yani . . . Alcott. Bu bir aile ismi mi?"

"Bütün hafta bana bunu sormak için can mı atıyordun?" Kaşlarımı kaldırdım, o da omuz silkti. Gülümsememi tutarak, "Adımı Louisa May Alcott'tan almışım," dedim.

"Küçük Kadınlar?"

Başımı salladım ve mendili son birkaç kısa çizimin üzerinde gezdirdim. Başparmağımla kalçasının arkasında daireler çizdiğimi fark edince utandım ve durdum. Fark edip etmediğini görmekten korkarak işime odaklandım. "Aggie adını Agatha Christie'den aldı. Laura Ingalls Wilder'dan sonra Wilder. Austen-"

"Jane Austen. Bir tema seziyorum. Kaç kardeşin var?"

"Bir tane daha-Eliot." Bekledim. "Onunki biraz karışık." İsmi üzerinde kafa yordu. "Bende bir şey yok."

Tek bir şeyi vardı, beni elinde tutuyordu. "George Eliot, Mary Ann Evans'ın takma adı."

"Tüm kadın yazarlar."

"Annem kadınların güçlenmesine çok önem verirdi, tabii annelik ile ilgili bir şey içermediği sürece."

"Ama siz beş kişisiniz."

Başımı salladım, onu yeterince temizlediğimden emin olmak için daha da yaklaştım. Saçma bir görevdi ama mesafeyi kapatmak için çok iyi bir nedendi. "Barns gibi hissetti - babam

-Ben on beş yaşındayken o kaçtı. Aggie beş yaşındaydı."

"En yaşlı sen misin?"

Başımı salladım.

"Anlayabiliyorum." Başımı eğdiğimde öne doğru eğildi, pembe dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Süt baba."

Hiçbir uyarı olmadan kahkahalar patladı içimden. Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım ve pembe lekeli mendili parmaklarımın arasına sıkıştırarak kolumu dizime dayadım.

Tıngırdayan kahkahası dikkatimi çekti ama yüzünde dalgalanan baskın ifade şaşkınlıktı. "Ne?"

"Sırıtiyorsun. Ben sadece senin sert yüzünü gördüm." Parmaklarını yanaklarımda hafifçe gezdirerek nefes alma yeteneğimi çaldı. Sonra nefesi kesildi ve mücevher kaldırırken yakalanmış gibi geri çekildi.

Hava ciğerlerime geri çekildi. Onun dokunuşunu tekrar üzerimde istiyordum. Dikkatimi dağıtmak için elimdeki tüm çöpleri buruşturdum. "O kadar kötü müyüm?"

"Çok şey atlattın," dedi sessizce. "Ama çocuklar seninle olmayı gerçekten çok seviyor." Daha güçlü bir şekilde devam etti. "Her zaman yaptığın şeylerden bahsediyorlar."

Bu beni duraksattı. "Ne gibi?"

"Atlardan ve çalışan sığırlardan bahsediyorlar. En büyük balığı senin yakaladığını söylüyorlar."

İki yıl önce Meg bir dava üzerinde çalışabilsin diye onları balığa götürmüştüm. Austen evdeydi, biz de nehre gitmiştik. "Balığın boyu bir karış bile değildi."

"duymak çok zordu."

Hah. Çocuklar çok çalıştığımı söylüyorlardı ve ben de tüm varlığımızı buna bağlamıştım, ama aslında Barns öldüğünden beri gerçekten kötüydü. Aggie ile konuşmam köşeden çıkmak istedi.

Sonra görüşürüz.

Ayağa kalktım ve çöpleri Aggie'nin daha sonra yaz şenlik ateşinin bir parçası olması için ahırda tuttuğu yakma kutusuna attım.

Tova yana kaydı. Oturup vahşi doğa sağlık ekibimizin gelmesini beklemem için bana yer mi açıyordu?

Ondan uzak kalamayarak koltuğa oturdum. Gülsuyu kokusu burnuma ulaştığında göğsümün içinde bir düğüm çözüldü. "Balığı hatırlamıyorum. Bu beni kötü bir baba mı yapar?"

"Sen kötü bir baba değilsin. Güven bana, bunu bilirdim."

Bana hayatından verdiği kesitler sadece daha fazlasını öğrenmek istememe neden oldu. Onunla birkaç saat konuşmak. . . ya da günlerce. Haftalarca. Aylarca. Bir haftadır evimdeydi, çocuklarıma bakıyordu ve ben soyadından, bankadaki hesabından ve Kaliforniya'da kötü bir ilişkiden ayrıldığından başka bir şey bilmiyordum.

"Onları seviyorsun, ama bence ..." Dudaklarını yaladı ve ben iniltimi gizledim. Pembe dilinin görüntüsü daha sonra, dul bir adam olarak dadıma şehvet duymanın beni ne kadar boktan bir adam yaptığını anladığımda bana işkence etmek zorunda kalacaktı. "Bence onlarla biraz gevşeyebilirsin. Bence bunu istiyorsun."

Sersemlemiş bir halde mokasenlerimin arasındaki saman dolu toprağa baktım. Kıyafetlerimi değiştirmemiştım. Ben ne zaman bu işkolik adam olmuştum?

Belki de çocuklarımin annesi onları büyütme işini başkasının yapmasını önerdiğinde.

"İstedikleri her şeyi yapabilecekleri bir geleceği nasıl güvence altına alabileceğime odaklandım." Başparmağımı ve işaret parmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Barns öldüğünden beri kardeşlerime, özellikle de Aggie'ye çok açılmıştım ama Tova'yla konuşmak daha kolaydı. Ve onunla konuşmaya devam etmek istiyordum. Kontrolcü bir pislik olduğum için gergin olmadığımı bilmesini istiyordum. Hayatında bunlardan yeterince varmış gibi konuşuyordu. "Annem öldüğünde tüm hayat sigortasını Aggie'ye bıraktı."

Tova başını eğdi ve başının tepesindeki ustalıkla saç düğümü sallandı. "Sadece o mu?"

"Evet. Eşim bunun beni ve kardeşlerimi ne kadar incittiğini biliyordu. Hayat sigortası çocuklarımıza eşit olarak dağıtıldı. İstedikleri üniversiteye gidebilirler ve bir evin peşinatını ödeyecek kadar paraları kalır."

"Güzel."

Başımı salladım. "İhtiyacımız olacağını hiç düşünmemiştik ama her şeyi planlamıştık. Ve sonra planı uygulamak zorunda kaldık. Beyin tümörü."

Sıcak elini dizime koydu. "Çok özür dilerim."

Neredeyse elimi onun elinin üzerine koyacaktım. Elimi sıktım ve maalesef ama neyse ki elini çekti. "Demek istediğim şu ki, hayata birçok kişiden daha iyi bir başlangıç yapmış olsalar da, yine de bir şeyler sağlama baskısı hissediyorum. Çocuklarımın ya da gelecekteki yeğenlerimin mirası devam ettirmek istemesi ihtimaline karşı aile şirketinin güçlü bir şekilde devam ettiğinden emin olmak için."

"Şirket senin yerini dolduramaz." Omzuma kendi omzuyla vurdu. "Ve sen de etrafta takılacak kötü bir adama benzemiyorsun."

Onunla bir gülümseme paylaştım, bu kadar yakinken gözlerindeki açık mavi lekeleri görebilmek hoşuma gidiyordu. "Bana sağlam bir ifade verebilecek çok fazla insan yok ve kardeşlerime de güvenmezdim."

Kıkırdadı. "Ben tek çocuktum. Kardeşlerle büyümek nasıl bir şey?"

Bunu düşünmem gerekiyordu. Sesler bize doğru sürüklenerek hoş ve özel bir sohbetin sonuna geldiğimizi haber verdi. "Sanki bütün gün basabilmek için düğmelerinizi diken vahşi hayvanlarla yaşamak gibi."

Kahkahası büyüdü. "Kulağa eğlenceli mi geliyor?"

"Kardeşlerimle ilişkim, onların babası değil ağabeyi olduğumu fark ettiğimde daha iyi oldu." Daha fazlasını söyleyecek vaktim yoktu. Tova ile balyanın üzerinde saatlerce oturabilirdim.

Ansen Aggie'nin yanındaydı, uzun bacakları yürüyüşünü bir gezinti gibi gösterirken Aggie çocukların yanında koşuşturuyordu. Grayson'ın elinde beyaz bir ilk yardım çantası, Ivy'nin elinde ise en az on dakika boyunca açmanın güvenli olmayacağı bir kutu gazlı içecek vardı.

"Size su getirdik!" Ivy duyurdu.

Aggie'nin pozisyonumu nasıl takip ettiğini görmezden gelerek ayağa kalktım. Ansen benden karısına baktı, sanki ne kadar yakın oturduğumuzu fark etmediğini ve ikisinin de çok uzağa bakmasını istemediğimi biliyordu. Bakışlarımı yakaladı ve sırtıttı. Pislik herif. Dördüncü bir kardeşe sahip olmak gibiydi.

Ama çocuklarımın Tova'nın üzerine titremesini ve çocuklarım kıkırdayana ve onu kimin saracağı konusunda tartışana kadar hastalığını şakacı bir şekilde abartmasını izlerken, gerçek ortaya çıktı. Bunu tekrar istiyordum. Bir gün çocuklarımı benim kadar seven biriyle bir ilişki yaşamak istedim. Kız kardeşimin ya da erkek kardeşlerimden birinin evine uğramak ve sadece ... olmak istedim.

Çocuklar Curtis ve Lauri Smith'le olsaydı bu nasıl olurdu? Biriyle nasıl tanışır ve Meg'in geride bıraktığı boşluğu nasıl ?

Önce Meg ile hayatın böyle olmadığını itiraf etmem gerekir mi? Hafif ya da kolay değildi. Aile birliğimiz boyunca alttan alta bir gerilim vardı.

Suçluluk duygusu boğazımın arkasına asit püskürttü. Ve şimdi farklı bir şey istiyordum. Bu ne kadar berbat bir şeydi?

Daha da berbat olan neydi? Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce tanıştığım Tova'yla bunu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum. Saten gibi tenini asla unutamayacağım bir kadın. İki aydan kısa bir süre içinde hayatımızdan çıkıp gidecek ve bizi o gelmeden önce sahip olduklarımızdan daha fazlasını ister halde bırakacak bir dansçı.

Altı

Tova

Thelma ağır kremalı kahvesinin üzerinden gözlerini kısarak bana baktı. Ben de taneli bir protein shake içiyordum. İstediğim kadar karıştırıramıyordum çünkü Thelma sabahları ilk iş olarak gürültüden nefret ederdi. Uyandıktan hemen sonra konuşulmasından da nefret ederdi ve gözlerini açtıktan sonra güneş ışığı tarafından saldırıya uğramaktan hoşlanmazdı.

Büyükannem gibi ben de bir sabah insanıydım ve yedi yıllık gece performanslarından sonra sabahları yeniden görmek canlandırıcıydı.

Thelma ve büyükannemin nasıl bu kadar uzun süre birlikte kaldıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Arkadaş ve ev arkadaşı olduklarını iddia ediyorlardı ama ben hep daha fazlası olduğundan şüphelenmiştim. Ayrıca ilişkiler sözi konusu olduğunda ketum bir anneyle büyümüşüm, bu yüzden kendilerince nedenleri olduğunu varsayıyordum ve ev arkadaşlığı statüleri alenen değişseydi her şeyin onlar için farklı olacağını bilecek kadar zekiydim.

Yine de büyükannem öldükten sonra daha iyi bir yas ortağı isteyemezdim. Thelma depresyona girmedi. Ağladı, çokça "lanet olsun" dedi ve sonra cenazeyi planlama işine girişti ve

Büyükannem ona için anneme nasıl yardım edeceğimi düşündüm. Thelma, annemin uzun süreli bakımını mümkün kılacak parayı bulana kadar benimle birlikte çalıştı.

"Ne yaptı?" diye sordu.

"Yaralarım ile ilgilendi." Eteğimi kaldırdım ve ayak parmağımı gösterdim. Tenimdeki büyük, sıcak elini hatırlayınca tenim karıncalandı. Tutuşundan güç yayılıyordu, bütün gün ofiste çalışan bir adam için düşündüğümde daha fazla. Güçlü görünüyordu ve sanırım onun gibi büyümesinin nedeni de buydu, ama çiftçilik hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Yine de gücü *hissetmek*? Sadece bir dokunuşla mı?

Thelma'nın kanepesinde uyumuyor olsaydım, bir ya da iki oyuncakla kendime biraz yalnız zaman ayırırdım. Ki ani ayrılışım sayesinde buna sahip değildim.

Frederick bütün eşyalarımı çoktan atmış mıydı? Thelma'ya uzun süreli tesisin aradığını ve nedenini söylemeliydim ama ahırda sert bir babayla geçirdiğim zamanı yeniden yaşamayı ve onu endişelendirmemeyi tercih ederdim. Sigara içiyormuş gibi yapmakla yakmak arasında ince bir çizgi vardı.

Thelma cildime daha dikkatli baktı. Çiziklerin neredeyse hiçbir önemi yoktu. Grayson'ın perişan halinden ve beni bir mumya gibi sarmakta ısrar etmesinden, yavru kedinin Wolverine gibi pençesinden adamantium bıçakları çıktığını düşünebilirdiniz.

kız, Comic Con sonrası parti için özel bir performans sırasında çok şey öğrendi.

"Çok fazla olmadıklarını biliyorum. Olayın kendisi daha travmatikti. Grayson zor zamanlar geçiriyor."

Yüz hatları yumuşadı. "Süt Baba'nın sert biri olduğunu düşünürdüm."

"Olması gerektiğini düşünüyor gibi hissediyorum." Meyveli içkimden bir yudum aldım ve ağzımdaki lokmayı çiğnedim. "Karısının nasıl biri olduğunu merak ediyorum."

"Senin yanında evli olduğunu hatırlıyor mu?"

Ona hoşnutsuz bir kaş çatma hareketi yaptım. "Yaptığının farkında olduğunu sanmadığım birkaç başparmak çemberi dışında, mesafesini korudu. Ben etrafta olduğum için daha çok çalışıyor."

"Senden etkilendiği için daha çok çalışıyor."

"Karısı öleli bir yıldan az oldu."

Thelma içini çekti ve kahvesini yeniden doldurmak için tezgâha gitti. Mutfak, yemek alanının hemen yanındaydı. Dairenin tamamı Frederick'le paylaştığım yatak odasından daha küçüktü. "Keder herkes için farklıdır. Bazı insanlar eşlerini kaybeder, hayatın kısa olduğunu anlar ve aylar içinde aşkı yeniden bulurlar. Diğerleri ise bunu asla atlatamayacaklarını bilir. Asla." Thelma başka biri olsaydı, yanına gider ve ona sarılırdım, ama o sadece rahatsız olurdu. Duygularını göstermek onun için zordu. Bazen büyükannemden bahsederken acısı onu kaybettiğimiz sabahki kadar tazeydi ve birkaç saatliğine yatak odasına çekilirdi. "Ve bazı erkekler bir fırsatı gördüklerinde anlarlar."

Onun sözleri benim geçmişimdeki Frederick'i daha çok etkiledi. "Piyasada değilim, bu yüzden fark etmez. O benim işverenim ve üzerimde sahip olduğu tek kontrol bu."

Lokantadakine benzeyen bir kahve makinesinin cezvesiyle yattığım kanepeyi işaret etti. "Temkinli davrandığını söyleyebilirim."

Yeni aldığım giysilerim sehpanın üzerinde yığın halinde duruyordu. Bavulun altı açıktı ve dışarı kaçırdığım eşyalarımınla doluydu ama onlar da itilip kakılmıştı. Yığının valizin içine atıp, fermuarını çekip kaçabilirmişim gibi görünüyordu. Tuvalet çantam bile doluydu, sadece kullanacağım zaman çıkarıyordum.

Thelma buradayken kaçmaya hazırmışım gibi yaşamamdan rahatsız mı oldu?

Alışkanlıklardan vazgeçmek zordu ve ona sorun çıkarmadan önce ayrılırdım.

"Bana akıllı olmayı sen ."

"Çünkü sen istikrarsızlığı bilerek büyüdün." Pişmanlık yüz ifadesini kararttı. "Her neyse, Cody Knight'tan emin değildim ama seni görmezden gelmek için bu kadar uğraşması . . ona fazladan birkaç puan kazandırıyor."

Hmm. Thelma'dan isteksiz bir kabul mü? Bu kolay olmadı. "Onu sadece bir haftadır tanıyorum."

Homurdandı. "O bir erkek. Yine de ona karşı bir grev."

Kıkırdadım. "Gitsem iyi olacak. Muhtemelen çocukları resmi kıyafetleriyle sıraya dizmiştir."

"Bahse girerim karısı görünüşe ve adaba çok önem verirdi."

"O bir avukattı." Tabii ki Cody gibi bir adam Zeki ve başarılı bir kadının peşinde. Eğer yollarımız başka bir zaman diliminde kesişseydi, beni silmeden önce gereksiz danslarımın ötesine bakmazdı.

"Bir şey ifade etmiyor."

Ama öyle oldu. Bu yüzden mi Frederick'in hayatıma bu kadar girmesine izin vermiştim? Onun gibi erkekler burlesk dansçılarıyla birlikte olmazdı. Pek çok erkek dansçıları, aktrisleri ve striptizcileri iyi vakit geçirmek için görürdü, uzun süreli bir ilişki için değil.

Hayatta bir ortak istiyordum. Annemin korkunç ilişkilerini görerek büyümüştüm ama aynı zamanda Thelma ve büyükannemin istikrarlı varlığına da sahiptim. Güven istiyordum. Yakınlık. Ya sür ya öl.

"Gitmem gerek. Seni seviyorum, Thel."

Karşılığında bir homurtu daha aldım. "Ben de seni seviyorum, bebek yüzlü. Orada akıllı ol. Burlesk yapmana karşı çıkmamasının bir sebebi var."

Haberi fazla tepki vermeden karşılamıştı. Thelma şüphelenmişti. Ben de şüphelenmeliydim ama gerekçesini merak ediyordum.

Oradan ayrıldım ve koşarak merdivenlerden indim, indim ve pasif bir zıplama yaptım. Tabaklardaki gümüş çatal bıçakların ve masa üstlerine çarpan fincanların çingirakları merdiven boşluğunu dolduruyordu. Duvarlara yapışan iğrenç yağ kokusu tanıdık gelmeye başlamıştı ama ondan uzaklaştığım için mutluydum.

Dışarıda bulutlar gökyüzünü kaplamış ve yağmur kokusu havayı doldurmuştu. Kaldırım ve sokak ıslaktı. Umarım öğleden sonra dans partimiz olduğunda her şey kurumuş olurdu. Tiyatronun yanında oyalandım.

Çocukları antrenman için buraya getirmek güzel olmaz mıydı? Gerçek bir performans sergileyebilirim, hatta katılabilirim.

Ancak mekânı kiralayacak ya da kostüm alacak param yoktu ve kendi elimde kalan tek şey Los Angeles'tan kaçarken yanıma aldığım bavulun içindeki iç çamaşırlarıydı. Bu giysiler bir çocuk topluluğu performansı için pek de uygun değildi.

Ellerimi gökkuşağı maksi eteğimin ceplerine sokarak - Grayson'ın strese girmemesi için küçük çizikleri kapatacak kadar uzun - eski çiftlik evine doğru yürüdüm. Üzerime beyaz bir atlet geçirmiştim ama yanıma hafif bir hırka almalıyım. Titreyerek kollarımı kendime doladım.

İçeri girmeden önce kapıyı hafifçe çaldım. Her sabah ben gelmeden önce biri kapının kilidini açıyordu.

Ivy zıplayarak odaya girdi, eteğindeki metrelerce tül her adımda zıplıyordu. Saçları özgürdü. Her sabah yaptığımız ilk şeylerden biri onu örmekti. Bu hafta başında taç örgüsü yaptığımda sihirli olduğumu düşünmüştü. Sanırım Cody de aynısını düşündü. "Kedileri alıyoruz!"

"Yaşasın!" Ayrıntıları bilmiyordum ama tırmalama olayının onları kedilerden korkutmamış olmasının verdiği rahatlama güçlüydü.

"İki kediye de bakıyoruz." Ben girişten geçerken Cody oturma odasına geldi. Çenesi yontulmuş bir mermer gibiydi ama kot pantolon ve orman yeşili bir gömlek giymişti, bu da koyu renk saçları ve koyu kahverengi gözleriyle onu daha heybetli yapıyordu. "Onları çocuklara ve yüksek seslere alıştırmak için."

Ağzım kurudu. Sıradan Cody duyularıma saldırdı. Yaklaşılabilir biriydi. Frederick gibi bir adamın asla olamayacağı kadar yumuşaktı. Ağzında acımasız bir ifade olsa da bakışlarının derinliklerinde mizah kıvılcımları çakıyordu.

"İki kedi mi?" Kurumuş ağzımın içinde sordum. Gözlerimi vücudunda gezdirirken nefes alışverişim hızlandı. Oh, Tanrım. Sıkı mokasen ayakkabılarını bile giymemişti. Ayaklarında tozlu, kullanılmış kovboy çizmeleri vardı.

Hormonlarım baştan çıkarıcı bir salsa yaptı.

Dikkati eteğimin üzerinde geziniyor, bir okşayış gibi karnımdan ve göğüslerimden geçip yüzüme geliyordu ki bakışlarım onunkilere takıldı. Aynı anda birbirimizi kontrol ediyorduk.

Utanmam gerekirdi ama kot pantolonunun güçlü kalçalarına uyum sağlama şekli beynimdeki tüm düşünceleri silip süpürdü. Bu arada, vücudumun daha güneyinde bir yerin bu kadar çok düşünmeyi bırakması . "İzin günü mü?"

"Bugün Cumartesi, ." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Dün söylediklerin beni etkiledi. Bir gün izin almam gerekiyor."

"Oh." Onun adına sevinmişim ama içimde bir hayal kırıklığı da vardı. "Bugün bana ihtiyacın yok mu?"

Başını iki yana salladı. "O kadar çabuk değil. Çok gergin iki yavru kediyi boğmak isteyecek çok heyecanlı iki çocuğum var. Aşı ve kurtlardan arındırma zamanları geldi. Sutton bu sabah istediğimiz zaman yeni kliniğine uğrayabileceğimizi söyledi ama yardıma ihtiyacım var."

Sutton. Yengesi.

Çocuklar, yavru kediler ve veteriner klinikleri, çocukluğumdan beri bir parçası olmayı çok istediğim ideal hayatın kanıtlarıydı. Pijama partileri, dans partileri ve evcil hayvanlarla ilgili büyük hayallerim solmuştu ve annemin sabit tutabildiği tek şey olan dans derslerime sarılmıştım. Şimdi işe alınmış bir yardımcıydım ama yine de içimde bir heyecan vardı. Annemi iyi ellerde tutmak için yeterli parayı bir araya getirirken horlayan eski bir sigara içicisine sığınacaksam, bunu yapmanın kötü bir yolu değildi.

"Bir kedi güreşçisi, hizmetinizde."

Gözleri karardı ama eliyle kapıyı işaret etti.

Dışarıda, Catherine'in annesi bir bez çanta, anahtarları ve cüzdanıyla hokkabazlık yaparak dışarı çıkıyordu. Bizi gördü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Oh. Günaydın."

"Günaydın," dedi Cody. "Vienne, Tova'yla tanıştın mı? Yaz boyunca çocuklarla birlikte dadı olarak çalışıyor." Vienne oldukça ve sofistike, indie bir havaya sahipti.

Kafamın içinde kıskançlık duygusu oluşmasına ramak kalmıştı ama Vienne'in bakışları Cody'ye baktığında gözlüklerinin arkasından neredeyse klinik bir tavırla, üstünkörü bakıyordu. Kaslı omzu benimkinin yanındaydı ve ona nasıl tepki verdiğine bakmak benim için çok garip olurdu.

Tova, kıskanmaya hiç hakkın yok.

"Tova, merhaba. Seni Catherine'den duydum." Umarım iyi şeyler duymuşumdur ama belki de en iyi ihtimalle sinirlenmişimdir.

Genç kızın davetlerime nasıl tepki vereceğinden emin değildim. "İsteddiği zaman gelebilir."

Vienne merdivenlerden süzülerek indi. Açık kahverengi saçlarının sarı röfleleri uzamıştı ama o saçlarına fön çekirmiş ve yumuşak bukleler eklemişti. Topuklu çizmeleri dar kot pantolonuyla güzel bir uyum içindeydi ve altına hardal rengi bir atlet giydiği bol örgü bluzu Haziran günü için mükemmeldi. Benim sörfçü kız şıklığıma kıyasla sade ama şıktı.

Son yağmura aldırmadan bahçeler arasındaki ıslak çimenleri geçti. Elini uzattı, diğer eliyle de telefonunu tutuyordu. Bileğindeki bilezikler boynundaki kolyelerle uyumlu bir şekilde sıralanmıştı. Şık ama havalı. "Şehre hoş geldin, Tova. Ben Vienne." Elini sıktım. Beni bıraktığında anahtarlarını düşürdü ve bir mücevher şingirtisi arasında eğilip aldı. "Catherine hakkında." Doğruldu ve eve baktı. "O, modern dansı tercih ettiğini söylüyor."

Öğretmenlik yaptığım günlerde pek çok ebeveynin çocuklarının özel ilgi alanları hakkında konuştuklarını duyduğum şekilde kızgın bir şekilde söyledi.

"Ben modern şeyler yapıyorum. Bize katılırsa zaman değiştirebiliriz." Gülümsedim. "Çocuk dostu olduğu sürece."

"Bu muhtemelen onu tamamen saf dışı bırakır." Gözlerini devirdi ve koyu çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru itti. "Eğer sınırları zorlamıyorsa, ilgilenmiyordur."

Ben de aynı durumdaydım. "Hâlâ üzerinde çalışabileceğimiz hareketler var. Hatta belki çalışmadığım bazı akşamlar?" Catherine'in ilgilendiği belliydi ve öğrenmeye hevesli bir çocuğa akıl hocalığı yapmaktan daha iyi bir şey olamazdı. Bunu düşündükçe içimde bir heyecan kabarıyordu.

"Ah." Gözlerini kırptırdı, turkuaz gözleri baykuş gibiydi. "Sana para verirdim."

İlgim arttı. Ne kadar çok gelir, o kadar iyi, ama ben kendimi Şövalyelere adamıştım. "Bir programa bağlı kalamam."

Cody, "Derslerin etrafında çalışabiliriz," dedi. Ona baktım ama yüz ifadesi okunmuyordu. "Sen bizim emrimize amade olduğun için Catherine'in dersleri kaçırmamasını istemem."

Etkilendim, ne diyeceğimi bilemedim. Fazladan zaman için para ödemişti ve bunu kullanmayacak mıydı? Zihnim şüpheli bir neden aradı ama boş çıktı.

Bir telefon çalmaya başladı. Vienne çantasına bir göz attı, sonra bakışları elindeki telefona kaydı. "Bekleyen bir müşterim var. Bana bir program ve fiyat verin, kaç seans ayarlayabileceğime bakayım." Evinin önünde duran hibrit SUV'ye doğru koşmak için döndü. "Bekle, sende numaram yok." Ellerini salladı, bilezikleri şingirdiyordu. "Catherine'e sor. Eminim seni gözetliyordur."

"Anne!" sesi evin içinden yankılandı. Vienne yüzünü buruşturdu, ben de sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Onunla çalışmak istiyorsam Catherine'in iyi tarafında kalmalıydım.

"Bir dahaki sefere Tova'yı gördüğünde numaramı ver," diye seslendi Vienne pencereye doğru ve hızla uzaklaştı.

"İkinizle dans edebilir miyim?" Grayson sordu. Gözlerinde endişe vardı. Zavallı çocuk. Çok şey değişmişti ve o

Muhtemelen yeni tutkusunun alınmasından korkuyordu.

"Kendi zamanımız olacak." Elimi , ona kendini şimdiki zamana bağlaması için bir şey verdim. "Bir performans üzerinde çalışabileceğimizi düşünüyordum. Babanın aldığı kostümleri kullanırız."

"Gerçekten mi?" Ivy, henüz uyanmamış olanları uyandıracak kadar yüksek sesle ciyakladı.

"Elbette." Cody'nin çocukları arkaya bağlamasına yardım ettikten sonra kamyonete bindim. İçeride onun sedir ve adaçayı kokusuyla sarmalanmışım. Titrediğimi fark etmedi ama düğmeyi kırmızıya çevirdi ve çok geçmeden havalandırma deliklerinden ısı pompalandı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Sorun değil, California." "California mı?"

"Doğma büyüme mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Annem ve ben taşınmıştık ama bu eyalet sınırları içindeydi. Gözleri yolda kalırken ağzının köşesi yukarı doğru kalktı.

"Süt babacığım," dedi sessizce.

"Yeterince adil." Lakap düellosunda ben üstün geldim.

Grayson arkadan, "Ben Montana'da doğdum," dedi.

"Ben nerede doğdum baba?" Ivy sordu.

"Ayrıca Montana," dedi.

Yavru kedileri almak için Aggie'ye vardığımızda, doğdukları hastanenin adını ve isimlerinin annelerinin bazı sınıf geldiğini öğrenmişim. Cody'nin söylediğine göre hukuk fakültesinden arkadaşları karısıyla irtibatı kaybetmişti. Hayatında ailesinden başka pek kimsesi yoktu. Benden daha fazla, ama bir şekilde hala yalnız.

Aggie'nin evinde pikaptan indik. Geniş çiftlik evine hayranlıkla baktım. İçerisi geniş ama sadeydi. Bir aile için mükemmel. Ölürdüm ve cennete giderdim.

Ben de böyle bir yerde yaşamıştım. Ayrılmak benim için de zor olurdu.

Cody eve gitmedi ama garajın etrafından doğruca ahıra yürüdü. Çocuklar onun önünde koşturdu. Yine sandaletler içindeydim ama onun peşinden koştum, nadiren deneyimlediğim aile yaşamının yankılarını duyuyordum, birinin evine o kadar aşınaydım ki nerede olduklarını biliyordum ve gidip onları bulmakta özgürdüm. Büyükanнемin evi eskiden böyleydi. Thelma'nın dairesi de öyle olurdu, eğer bu kadar küçük olmasaydı.

"Çiftlik hayatına yine hazırlıksız gibiyim," diye mırıldandım. Hava hâlâ serindi ama ben ılıman sabahlara alışmaya başlamıştım.

Gözlerinde mizah parıldıyordu. "Biraz kirden kimseye zarar gelmez."

"Boynundan kadar kapalı olan adam söylüyor."

"." Sırıttı. "Ayak parmakların hariç."

Ona şakacı bir şekilde kaşlarımı çatarken bir yandan da karnıma karıncalanmalar yayılmıyormuş gibi yaptım, aynı zamanda seksim "İşe Açık" yazan tüm neon tabelalara takıldı.

Aggie çoktan çocuklarla birlikte diz çökmüştü. Her birinin elinde bir yavru kedi vardı. Ayak parmaklarıma bakarken Grayson'ın alnı dikkatle çatılmıştı. Kaçan bir kedi yavrusu olabilir diye ahırın girişinde durdum.

Aggie bana el salladı. "Seni tekrar görmek güzel." Kardeşine, "Herkesin içinde senin hazırlıklı geleceğini düşünmüştüm" dedi.

Sırıttı. "Yavru kedilere bakacağımızı söyledikten sonra çocukların bir alışveriş gezisi için bekleyeceğini mi sanıyorsun?"

Güldü. Kollarımı kavuşturup ailenin etkileşimini izledim. Aggie her bir yavru kedinin başını kaşıdı. "Onları özleyeceğim ama altılı paketle uğraşıyorum."

Altılı paket onun ahır kedileriydi, hepsinin adı gazozdu. Birkaç tanesi saman balyalarının tepesinden bizi izliyordu.

"Ansen Amca nerede?" Ivy çenesini yavru kedinin kafasına sürterek sordu.

Ansen ahıra girdi ve geçerken bana başıyla selam verdi. "Buradayım prenses." Ivy'ye doğru yürüdü ve saçlarını karıştırdı. Grayson yavru kedisini iki eliyle kucakladı ama Ansen onu kürkünün etrafında yumruklamayı başardı. "Sutton seni ve yeni gelenleri bekliyor. Yeni kliniğini gördünüz mü?"

Çocuklar başlarını salladılar ama Aggie ve Ansen'e yavru kedileri çocuklara alıştırmak için her gün onlarla nasıl oynayacaklarını ayrıntılı bir şekilde anlattılar.

Kediler çocuklar tarafından hırpalanmaktan endişe duyuyor gibi görünmüyordu. Tatlı görünümlü Aggie sinsi mi davranıyordu? Çocukların kedileri kolayca bırakmayacağını biliyor olmalıydı. Belki de Cody ile çocuklar üzerindeki etkisini çoktan konuşmuşlardı.

Birkaç dakika sonra, iki kıvranan, miyavlayan kedi yavrusuyla tekrar yüklendik ve kasabanın eteklerinde küçük bir çelik binaya doğru yola çıktık. Henüz hiçbir tabela asılmamıştı ve sadece bir mavi pikap arka tarafa park etmişti, ama Cody henüz park çizgileri olmayan kare alana girdi.

Sonuçta duraklarımız birbirinden çok uzak değildi. Kasabada hiçbir yer birbirinden en fazla birkaç mil uzaktaydı ama Crocus Valley'de otobüs sistemi yoktu. Kaldırımlar sadece şehir sınırları içindeydi ve bisiklet yolları kasabanın iki yanını otoyollar boyunca çevreliyordu.

Crocus Valley'de bir hayat kurmak daha kolay olurdu. Kalırsam, bir arabaya ve kalacak bir yere ihtiyacım olacaktı-Hayır. Dadı pozisyonum sona erdikten sonra nereye yerleşeceğimi düşünmenin bir anlamı yoktu. Annem ve param Kaliforniya'daydı. Ama Frederick de öyleydi ve paramı o kontrol ediyordu.

Kliniğin kapısı açıldı. Bir kadın kafasını dışarı uzattı. Bu Sutton olmalı. Biraz daha uzun görünüyordu.

Kirli sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Her biri göğsünde bir kedi yavrusu taşıyan çocuklar ona doğru koştuğunda kocaman sırttı. Her çocuğa sarıldı ve hayvanların yolculuğa ne kadar iyi dayandıklarını anlattıklarında başını salladı.

"İçeri girin," dedi çocuklara. "Sağdaki ilk muayene odası." Doğruldu ve Cody inerken ona el salladı. "İyi seyahat edeceklerine dair kumar mı oynadın, yoksa çocukların onları taşıyıcıda tutmalarına izin vermeyeceklerini mi düşündün?"

"İkisine de evet." Cody kıkırdadı. "Kedilerin kontrolünü kaybetmemeyi başarırsak ve bu randevu bitmeden kaçmazlarsa, şaşıracağım."

Kamyonetten çıktım ve ön tarafa döndüm.

"Sen Tova olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum." Sutton gelmeme şaşırmış gibi davranmadı ama muhtemelen Aggie'nin arkadaşıydı ve benim hakkımda bir şeyler duymuştu. Ne konuşulduğunu bilmek isterdim. Ya da belki de değil.

"Merhaba." Ani bir utangaçlık .

Sutton'ın yıpranmış kot pantolonu ve sade gri kazağı para ve sofistike bir havası olduğunu göstermiyordu ama iyi eğitimliydi ve kendi işinin sahibiydi. Bir boşanmanın ortasında başlamış gibi görünüyordu. Nişanlı bile değildim ve her şeyimi bir adama kaptırmıştım.

"Hazır olduğunuzda içeri gelin." Sutton kliniğin içinde kayboldu.

Cody ile herkesin içindeydim ama dışarıda yalnızdık. Ahırda olduğu gibi, bu durumdan nefret etmiyordum. "Yavru kedilerin kaçma ihtimali seni üzmüyor mu?" Dün Grayson'dan kaçan yavru kediden sonra da o kadar üzülmemişti. Ben onun patlayacağını sonra da ... düşünmüştüm. Mellow Daddy.

"Yavru kedileri kovalamak zorunda kalsam çok sinirlenirdim ama henüz küçükler ve çok uzağa hızlı gidemezler." Beni inceledi. Şaşırmış gibi mi görünüyordum? Frederick'le hiç olmadığı kadar çok uyarı arıyordum ve elim boş dönüyordum.

Cody gergindi. Sert bir babaydı. Ama en beklenmedik zamanlarda da rahattı. "Bir sorun mu var?"

"Annemin erkek arkadaşlarından biri, köpeğini bir saat geç beslediğim için kemerini bana takmaya çalıştı." Hiç kimseye bahsetmediğim bir olaydı. Neredeyse hiç aklıma gelmiyordu ve aklıma geldiğinde de tarafsız bir gözlemci havası takınıyordum. Annemin tek bildiği bana vurmaya çalıştığı ve bunun yeterli olduğuydu. Gün batımında gitmiştik.

"Kahretsin, Tova. Bu korkunç bir şey. Ve çok yanlış."

Omuz silktim. Neden bir şey söyleyeyim ki? Ama onun kararlı tepkisi hoşuma gitti. "Hemen sonra ayrıldık."

Dikkati hâlâ benim üzerimdeydi. "Bu yaygın bir olay mıydı?"

"Evet." Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. O zamanki ihtiyatlı halim şimdiki zamanıma da sirayet etmişti. "Burlesk dansçısı olmam neden umurunda değil?"

"Öyle miydi? Geri dönmeyecek misin?"

"Bilmiyorum. Mümkün olduğunca çok para kazanmak için yaptım. İşler her zaman en iyi ücreti vermiyordu ama saatler beni kısıtlamıyordu, sadece ne kadar acele edebileceğime bağlıydı."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Karım ... .. Annemle başlayayım. Annem feminist olmakla övünürdü. Öyleydi de ama bu terimi bencillikle karıştırırdı. Meg kendinden çok başkaları için feministti ve sanırım beni ona çeken de buydu. Tutkulu ve cömertti."

Homurdandım. "Çirkin olmadığına eminim." Dehşete kapılarak parmaklarımı ağzıma bastırdım, soluğum bir ciyaklamaya dönüştü. *Tova, kapa şu lanet çeneni!* Kendimi filtrelemediğime inanamıyordum.

Ama o sadece sırıttı. "Güzeldi, evet. Görünüşü onu fark etmemi ve ona asılmamı sağladı. Ama kadınları savunurdu. Striptizciler için ücretsiz davalar alırdı. Onlar için sözleşmeler hazırlar ve müzakere ederdi."

"Montana'da mı?"

Başını salladı. "Birkaç striptiz kulübü var ama onu arayanlar sadece onlar değildi. Meg şovmenlerle çalışır ve onları kendilerini bir iş olarak görmeye teşvik ederdi. Her zaman sanatçıların aç kalmaması gerektiğini söylerdi ve onun sanatçı tanımı çok genişti."

"Karının sesi harika geliyor."

Yüz hatlarında kayıpla karışık bir düşkünlük vardı. "Öyleydi." Pencereden dışarı baktı, geçmişinde kaybolmuştu.

Onu sevmiştı ve özlüyordu. Onun hakkında sık sık konuşur muydu? Çocuklar ara sıra anneleri hakkında yorumlar yapardı. *Annem yulaf ezmemize şeker koymamızdan hoşlanmazdı. Annem bu gömleği sevmezdi. Annem gerçekten iyi örgü örerdı. Ama annelerinin anılarına ancak bu kadar girebildiler. En azından benim etrafımda.*

Bütün gününü mahvetmek istemedim. "Yardıma muhtaç biri olduğumu biliyordum." Ortamı yumuşatmaya çalıştım.

Dikkati tekrar bana döndü ve önceki ifadesi kayboldu. "Pro bono ve hayır. Ben de zor , sen de öyle. Birbirimize yardım etmemizde sorun yok. Benim param var, senin de zamanın var."

"Benim tecrübelerime göre, para kimdeyse güç de ondadır."

Benimle tartışmasını bekliyordum ama başını salladı. "Benim de tecrübem bu yönde. Ama para çocuklarıma dans öğretmez ya da Grayson'ın duygularıyla başa çıkmasına yardımcı olmaz. Yani beni yakaladın."

Dansçı olarak aldığım iltifattan çok dadısı olarak bana iltifat etti. "Bahse girerim çok iyi iki adım atıyorsundur."

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "İki adımlı Kaliforniya'da doğdum."

Doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmeyi çok isterdim ama bu asla olmayacaktı ve bunu istememeliydim. Yine de istedim.

* * *

Cody

Çocuklarla şakalaşmasını ve Sutton'la gülüşmesini izlerken Tova'nın daha önceki itirafı tekrar tekrar aklımdan .

Sutton'ı tanımayan biri onun neşeli görüldüğünü, işini sevdiğini ve yaz günlerinden keyif aldığını düşünürdü. Ama Sutton'ı Wilder'la çıkmaya başladıklarından beri, on yılı aşkın bir süredir tanıyordum. Onu ailemden biri olarak görüyordum. Tova'konuşurken yüz ifadesi aydınlanmıştı ama gözlerinin kenarları pembeleşmişti, sanki ağlayarak uyanmış gibiydi. Yüzü solgundu. Boşanmanın, taşınmanın ve yeni bir iş kurmanın stresi onu zorluyordu ama bu zorlukları benimle asla paylaşmazdı.

Wilder'ın aklını başına getirebilmeyi isterdim ama dinleyeceği son adam bendim. En büyük ikinci kişiydi ve aramızda ondan kaynaklanan bir rekabet vardı.

Durup hakkında çok az şey bildiğim bir ilişkiyi inceleyebilirdim ya da Sutton'dan biraz daha zaman isteyebilirdim. Çocuklar onu özlemişti ve ben de varil fiyatlarına ve projeksiyonlara o kadar dalmıştım ki onunla ve çocuklarla bir buluşma ayarlayamamıştım.

"Sutton, Cumartesi sabahı üzerine kedi yavruları ve çocuklar bırakmanın yeterli olmaması ihtimaline karşı senden küçük bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Lütfen," dedi yavru kedilerin tüylerine solucan ilacı sıkarken. "Kapılarım henüz müşterilerle dolup taşmıyor. Sadece Dr. Jake tarafından terk edilen kadınlar var." Son kısım için sesini alçalttı.

Bölgedeki diğer veterineri ve ününü duymuştum. Eğer bir erkek ya da hayvansanız iyi bir adamdı. Söz konusu kadınlar olduğunda kendisi bir köpekti. "O zaman hemen doldurman gerekir."

Güldü. "İnsan umut edebilir. Ama sahip olduğunuzdan şüphelendiğim kedi malzemelerini alırken çocukları bir saat burada tutmak istiyorsanız, o zaman evet."

"Nasıl tahmin ettin?" Şaka yollu sormuştum ama Meg'in evcil hayvanlarla arasının nasıl olduğunu biliyordu. Hiçbir evcil hayvan onun için en iyi tür değildi. "Tova, kalmak mı istersin yoksa evcil hayvan malzemeleri seçmeme yardım etmek mi?" *Benimle gel*. Onunla ne kadar çok yalnız zaman geçirirsem, o kadar çok istiyordum. Görünüşe göre, bu konuda da utanmazdım.

Bu projeksiyonlar ve varil fiyatları hakkında olmayan yetişkin konuşmalarını kaçırdım. Hepsi buydu.

Tova, "Şehri görmek için daha iyi bir şansım olmasını isterdim," dedi.

"Ben de seninle gelmek istiyorum baba," dedi Grayson. Yolda almam gereken birkaç şeyi listelemişti.

"Biz kızlar burada kalabiliriz," dedi Ivy ve kucağında bir kedi yavrusuyla bir sandalyeye çöktü.

Tartışırsam garip olur. Tova'yla konuşmak için pek fırsatım olmamıştı. Eteğin Tova'nın kalçalarını nasıl örttüğünü düşünmeme engel olduğu için Grayson'a teşekkür etmeliydim. Üstümde ya da altımda onun üst üste bindirilmiş görüntüleriyle uyanmaya ihtiyacım yoktu.

"Biz dönene kadar kedilere isim vermek yok," diye uyardım Ivy'yi.

Grayson'ın gözleri sanki isimlendirmeyi kaçırmanın bir olasılık olduğu aklına gelmemiş gibi açıldı. "Boş ver. Ben kalacağım."

Sutton sıırttı. "Devam et, Tova. Çocukların hayvanlara isim vermesi birkaç günlük bir etkinlik olabilir."

Arabaya döndüğümde, sadece Tova ve ben olduğumuzun farkındaydım. Sadece o ve benim ayak işlerini önermemeliydim. O benim bakıcımdı. Daha iyisini biliyordum ama yine de yapmıştım. Göz korkutucu bir pişmanlık bekledim ama hiçbir şey .

Bir bacağını diğerinin üzerine attı ve gözlerini kısarak pencereden dışarı baktı. "Şehirde kedi malzemelerini nereden buluyorsunuz?"

"Muhtemelen Coal Haven'daki çiftlik ve traktör yeri." Crocus Valley'deki genel mağaza muhtemelen

İhtiyacımız olan şey buydu ama Coal Haven sadece on dakika uzaklıktaydı ve kalitesi daha iyi olabilirdi.

Tova ile daha fazla yalnız kalmayı amaçlamıyordum. *Etmiyordum.* "Heyecan verici bir hafta sonu oldu. Coal Haven'ı göreceğim."

Uzun eteğini bacaklarının üzerinde düzeltti. Onu bu kadar örten bir giysi nasıl olur da onu son derece seksi yapabilirdi? "Ve bugün iki kişiyle daha tanıştım."

"Vienne ile Aggie'nin düğününde tanıştım. Bana evi kiralamam için bilgi verdi, çünkü evin sahiplerinden ve ne kadar az ilgilendiklerinden şikayetçiydi. Kendisi bir iç mimar ve bu eve el atmayı çok istiyor. Ve Sutton'ı sonsuza dek ailemden biri olarak göreceğim. Kardeşimin bunu mahvetmesine yardım edemem."

"Küfrettiğini duyduğumu sanmıyorum, Süt Baba."

"Durum gerektirdiğinde kirlenirim." Lanet olsun.

Bunu gerçekten ağzımdan kaçırdım mı?

Neyse ki güldü ve söylediklerim karşısındaki şaşkınlığımı gizledi. Hiç flört etmemiştim. İlk randevumuzdan sonra Meg'le flört etmiş miydim?

Ne olursa olsun, şu anda flört etmemeliyim. Omuz silkti. "Hepsini duydum, o yüzden endişelenme."

"Zor bir için mi sahne alıyorsun?"

Başını salladı ve saçlarını bir omzunun üzerinden geçirdi. gevşek takması hoşuma gidiyordu. Elime doladığımı hayal ettim ve-

Dişlerimi sıkarak gözümü yoldan ayırmadım. "Daha çok sert bir kalabalığa *karşı* performans sergiliyorum.

Tecrübeli

dansçılar boktan şeylere katlanmamayı öğrenirler. İlk günlerde, ben

Daha sert kulüplerde çalışıyordum ve kalabalıktaki erkekler ahlaksız olabiliyordu ama ... Kendime nasıl bakacağımı öğrendim." Yolcu penceresinden dışarı baktı. "Ya da ben öyle sanıyordum."

Eski sevgilisi. "Sorunun sana daha yakın olduğu mu ortaya çıktı?"

"Çok fazla risk aldım. Onun ne olduğunu görmeliydim."

Öfke içimi tekmeledi. "Bu senin suçun değil. İnsanlar etiketlerini alınlarına takmazlar."

"Keşke karın kadar akıllı olsaydım."

Meg zekiydi ama Tova da en az onun kadar anlayışlı görünüyordu. "Meg inatçıydı ama kendini küçümseme. Meg ve kayınvalidem gibi insanlar ne yaptıklarını sadece insanların yaşamak için yaptıkları saçmalıkları inceledikleri için öğrenirler."

"Kayınvaliden de mi avukat?"

"Çılgın bir Şükran Günü oluyor."

Güldü ve ben de onu güldürmek için yaşadım. "Eski sevgilimin ailesi sanatla uğraşıyordu, prestijli bir iş. Operalar, sanat galerileri, müzayedeler. Beni küçümsediler."

"O zaman hiç zevkleri yok."

"Etrafındaki herkes benim striptizci olduğumu düşünene kadar bekle."

Fikirler değişir."

Ne demek istediğini anlıyordum ve etrafımdaki insanların onun yaşamak için soyunup soyunmamasını umursayacağını düşünmüyordum, ama muhtemelen yaptığı iş yüzünden bir ton saçmalıkla karşılaştığını inkar edemezdim. "Eski kocanla da böyle mi oldu? Mesleğinden dolayı sana saygı duymuyor muydu?"

Ağzını büzdü. "Kesinlikle öyle değildi ama bunu saklamakta çok iyiydi."

"Pislik. Ona havalı bir lakap bile taktın mı?" Ağzı buruştu. "Havalı bir lakap yok."

"Güzel. Bunu hak etmemiştin." Traktör malzemeleri satan dükkânın otoparkına girdim. Tova'nın bana açılmasını doğal karşılamıyordum ama hata olduğunu düşündüğü şeylerin üzerinde durmasını da istemiyordum. "Evcil hayvan malzemelerini yağmalama zamanı."

Dükkândan içeri girdik ve muhtemelen uzun süredir Coal Haven'da yaşayan insanların meraklı bakışlarını üzerimizde topladık. Küçük bir kasabada yabancıydık.

"Ooh, şu şirin taşıyıcıya bakın." Raftan pembe bir mekanizma çıkardı. "Kedileri bir bez çanta gibi taşıyor gibi görüneceksiniz."

"Tam da bir moda adamının ihtiyacı olan şey."

Taşıyıcıyı kavradı. "Biliyor musun, seninle tanıştığım da mizah duygusunun sahip olduğun en son şey olduğunu düşünmüştüm."

"Sahip olduğumu düşündüğün ilk şey neydi?" "Kontrol." O kadar hızlı söyledi ki, bunun bir kontrol olduğundan emin değildim.

İyi bir şey. "Sence iki taşıyıcıya ihtiyacın olacak mı? Tasmalar, tasmalar? Kedi ödülleri?" Koridorda dolaştı. "Sadece bakıcılık yapacağından emin misin?"

Çocuklar evlat edinmenin *sonsuz* kadar kalmak anlamına geldiğini düşündüler, tıpkı bir belki'yi bir evet olarak yorumladıkları gibi. Ama olamazdı. "Kayınvalidemin kedilere alerjisi var." Bana sorgulayan bir bakış attığında, bunun neden önemli olduğunu bilmediğini anladım. "Çocuklar yaz bittikten sonra onlarla yaşayacaklar." Kelimelerin tadı ekşiydi.

Geri çekildi, yüzüne şok dalgaları yayıldı. "Neden?"

Yazın bittiğini düşündüğümde zihnime giren kara bulutları geri ittim. "İşim, okulum ve kreşim geçen yıl çok zordu."

"Elbette." Sesi boş yankılanıyordu, sanki iyi bir karar verdiğimi düşünmüyormuş gibiydi.

"Meg ve ben o hastayken bu konuyu konuşmuştuk." Savunmaya geçmek boğazımı kemirdi. Kelimeler dökülmek, ona başka ne yapacağımı bilmediğimi söylemek için toplandı. Onlara geçen yılki gibi bir yıl daha yaşatamazdım ama çiftlikten ya da kuyulardan da o kadar uzak kalamazdım. Çocuklar tatillerde ve yazları hala benimle olacaklardı.

Onlara bakması için başka bir dadı tuttuğum zaman.

Hay sikeyim. Ne olursa olsun, ben kaybettim, çocuklar da öyle. Onların kaybetmesinden ben kaybetmemi tercih ederdim. Curtis ve Lauri'ye, yeni arkadaşlara ve yeni bir başlangıca sahip olacaklardı. Miraslarını sağlamlaştıracak ve annelerinin onlar için istediği şeyi onlara verecektim.

Karar verildi.

Her şeyden iki tane aldık ve tartışma geride kaldı. Pırıltılı pembe tasmaları, düz bir

Bıyıkları için daha iyi olduğunu duyduğu cam bir kap ve otomatik bir suluk. Sırada birkaç kum kabı ve telefonumu çıkarıp en iyi seçeneklere bakmamı isteyene kadar markalar ve kum türleri üzerine uzun bir tartışma vardı - internetten değil, bir sosyal medya uygulamasından.

"At yatağı o zaman," dedim. "Kesinlikle yanlış koridordayız."

Arabayı döndürdü. "At bölümü daha aşağıda."

O rengârenk kumaşın altında tatlı tatlı sallanan poposunu takip ettim. Kollarındaki kaslar esnedi. Her uyandığımda karşı koyduğum sabah odunu, dadıma karşı büyüyen ve rahatsız edici takıntımı kontrol altına almazsam geri kükreyecekti.

En son ne zaman toplum içinde ereksiyonla mücadele ettim? Bir mağazada, Tanrı aşkına?

Adımlarım yavaşladı. En son ne zaman alışveriş yaparken eğlenmişim? Kendimi bu kadar hafif, neredeyse kaygısız hissetmişim? Meg hastalandığından beri demek isterdim ama ondan önceydi. Çok daha önce. Hiç olmadıysa bile.

Karımı seviyordum. Onu özledim. Onun yasını tuttum. Ama evliliğimiz . . .

Her şey yolundaydı. Yakın, uyumlu ve profesyoneldik.

İrkildim. İkincisi bir evliliği tanımlamak için uygun bir kelime değildi. Meg sıcak ve sevecen biri değildi. Sorumsuzca ölen anneme duyduğum kızgınlık ya da Barns'ın üzerimde kurduğu baskı gibi duygulardan bahsetmekten hoşlanmadığımı kabul ettiği sürece ben de onun bu yönünü kabullenmişim.

Tova koridordan geri çekilene kadar döndüğünü fark etmemiştim. "Bu uçsuz bucaksız metropolde seni kaybettim mi?"

ağır yola rağmen dudaklarım kıpırdadı. "Endişeleniyorsan telefonundan GPS'i açabilirsin."

"Hmm." Çenesine vurdu, bakışları mağazanın daha aydınlık olan ve gün ışığının içeri daha fazla girmesini sağlayan sürgülü kapıların olduğu kısma doğru kayd. "İdare ederim. Dağlardaki bir gezgin gibi."

"Tamam, California, Lewis ve Clark dükkana doğru ilerleyin."

Güldü, bu ses benim de çekti. "Önce at reyonuna doğru ilerlemem gerekiyor. Bütün bu şeyler de ne?"

Heyecandan göğsüm kabardı. Çiftliğe istediğim kadar sık gidemiyordum ve Buffalo Gully'deki evim Knight arazisindeydi ama kasabaya yakındı. Büyürken Eliot olacağımı, çiftliği işleteceğimi ve günlerimi doğada ve güneşin altında geçireceğimi düşünürdüm. Ama Barns'ın farklı fikirleri ve okul için tüm parası vardı. gereken kardeşlerim vardı, bu yüzden işletme ve finans için okula gittim ve günlerimin çoğunda kışımı bir masanın arkasına park ettim.

At yatağının yerini belirlerken suçluluk duygusu göğsümü kemirdi. "Hayatımı Sorgulama Günü" müydü?

Her şeyi göz önünde bulundurduğumda bulunduğum yerden memnundum. Çocuklarıma bakmak, işimi yapmak ve eşimi onurlandırmak istiyordum. Başka hiçbir şey planlarıma uymuyordu. Kesinlikle Tova'ya değil.

Yedi

Tova

Ben kedi malzemeleri torbalarını eve taşıırken, Cody de büyük, erkekçe, güzelce esneyen kaslarını kullanarak at yatağı ve kum kabı gibi daha büyük eşyaları taşıdı. Grayson ve Ivy'nin yavru kedileri yükleme ve boşaltma konusunda pratik yapabilmeleri için taşıyıcıları kamyonette bırakmıştık.

"Sen çocukları alırken ben de bunları kaldırabilirim," diye teklif ettim.

"Tabii. Teşekkürler."

Çantaları mutfak masasının üzerine koydum. Cody'nin mağazadaki ruh haline her ne büyük bir değişime neden olmuştu. Çocuklarının büyükanneleri ve büyükbabalarıyla yaşamaya başlamasıyla ilgili bir tartışma mıydı? Artık şakalar yapan ve bana daha önce hiç tanık olmadığım düzeyde bir çekicilik gösteren adam değildi.

Ama şimdi Stern Daddy bile değildi. Düşüncelere dalmıştı. Bakışları donuktu. Mağazadan eve gelirken aynalı güneş gözlüklerini taktığında, sürücü ve yolcu koltukları arasına bir duvar örmüş de olabilirdi.

Çocukları uzağa gönderme nedenleri mantıklıydı ve Grayson ile Ivy'nin iyiliğine odaklanmış görünüyordu. Ama . . . onu ne kadar çok sevdiklerini fark etmemiş miydi?

Onun yokluğunun başka bir ebeveyni kaybetmek gibi olacağını göremiyor muydu?

Bunu söylemek bana düşmezdi. Ben sadece bir dadıydım.

Ben de onun iyiliği için gönderilen çocuktum.

Dönüş sessizlik sayesinde, yemyeşil tepelerin ve mısır tarlalarının güzel bir görüntüsünü elde etmiştim. Annem bir kez bahçe kurmaya kalkıştığında beş bitkiden fazlasını yetiştirememişti. Bir sürü inek, yanlarında daha küçük buzağılarla manzarayı süslüyordu. Cody'ye onlar hakkında, çiftçilik ve her tarlada mısır dışında ne yetiştirdiği hakkında sorular sormak için sabırsızlanıyordum ama diktiği duvarı önemsiyordum.

Bir erkeğin ilgisini çekmek için yalvarmıyordum. Onların dikkatini çektikten sonra yeterince sorun yaşamıştım.

"Kum kutularını banyoya koyun ve yavru kedileri oraya kapatarak işlerini nerede yapacaklarını bilmelerini sağlayacağız." Ve tekrar kapıdan çıktı.

Tamam o zaman. Daha önce komuta eden yanını sevebilirdim, ama şimdi değil.

Evin sessizliği, klima ünitesinin vızıltısı aracılığıyla kuşların cıvıltılarını içeri alıyordu. Hiçbir şey bu cihazdan daha fazla çalışmıyor ve daha az etki yaratmıyordu.

Hayatımdaki klima ünitesiydim.

Ruh halim berbattı ve bu *onun yüzündendi*. Onun sorunu neydi ki?

Benimki neydi? Onunla konuşmaktan zevk aldığımı kendime itiraf etmek zorunda kalacak mıydım? Onunla yalnız kalmaktan hoşlandığımı? Onunla şimdiye kadar tanıştığım herkesten daha rahat olduğumu ve onu neredeyse hiç tanımadığımı?

Evet. Tüm bunları itiraf etmek zorundayım. Ayrıca öfkeli aşkımla da yüzleşmek zorundaydım. Çok ateşliydi. Hoştu, *gerçekten* hoştu, hoş *bir şey istemiyorum*. Ve kot pantolonunu doldurma şekli bir günahı. Makosen ayakkabılarını atması gerekiyordu çünkü botlarının ona verdiği havalı hava ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi.

Enerji damarlarımda dolaşıyordu. Bütün gün çocuklarla aktif olsam da, dersler bir sete konsantre olmakla ve kalabalık bir kulübü eğlendirmekle aynı şey değildi. Bu gergin adamın bana hissettirdiği duyguları da ekleyince bir şeyler yapmam, *daha fazlasını* yapmam gerekiyordu.

Tüm eşyalar boşaltıldı ve etiketler çıkarıldı. Kedi bulaşıklarını sonra yıkayacaktım ama gitmem gerekiyordu. Dans etmek için. Hayatla böyle başa çıkıyordum.

Modern dansı seviyordum ama koreografi hakkında düşünmek istemiyordum. Frederickton çalma listemi açtım ve saçlarımı başımın üstünde bir topuz haline getirip başka bir saç tutamıyla sabitledim. Bağlama olmadan uzun süre dayanmazdı ama umurumda değildi. Kolların ve bacakların büyük hareketleri ve dansı başarmak için gereken coşku ile Frederickton mükemmel bir çıkış noktasıydı. Sahte ahşap zemin üzerinde dans etmek için yeterince iyiydi. Sandaletlerimi çıkardım ve sandalyeleri masaya kendime küçük bir alan açtım.

Paul Whiteman Orkestrası havayı dolduruyordu. Eskiden bu şarkıyla dans ederdim ve en sevdiklerimden biriydi ama Frederick beni modern Frederickton müziğine doğru itmişti.

Siktir et onu.

Eteğimi yukarı kaldırdım ve topuklularımı dışarı attım. Bunun neşeli, eğlenceli bir şarkı olması gerekiyordu ama öfke damarlarımda pompalanıyor ve hareketlerimi noktalıyordu.

Frederick'in canı cehenneme. Beni hiçe saymasının canı cehenneme. Beni ve annemi ezen tüm erkeklerin canı cehenneme.

Özellikle de onun özünü benden kişi.

Kollarımı pratik havaya kaldırdım, adımları eşleştirdim. Soyunmak, bir kol askısını çözmek için duraklamak ya da rastgele bir seyirciyle göz teması kurmak konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Özgürdüm.

Sonunda öfkem azaldı ve ayaklarımı kollarımla eşleştirerek akışın içinde kayboldum. Eteğim ellerimi dizlerimin üzerine koymamı ve bacaklarımı içeri ve dışarı döndürmemi zorlaştırıyordu, ancak eteğin malzemesine takılmadan hareketi taklit ettim. Bu meydan okumadan oldukça keyif aldım.

Püsküllü eteğimi çıkarırken tangamı giymeyi unutup unutmadığım konusunda endişelenmiyordum. Üstümü çıkarırken pastilerimin yerinde kalması için dua etmiyordum. Sadece tekrar dans etmek için dans ediyordum.

Kıkırdamalar kulaklarıma ulaştığında, topuk vuruşlarını tüm vücudumu kapsayacak şekilde kollarımı iki yana açarak yapıyordum.

Göğsüm kabarak durdum. Çocuklar oturma odasını yemek odası ve mutfaktan ayıran girişe sıkışmışlardı. Cody arkalarındaydı ama artık öfkelenmiyordu. Sakin maskesi dalgalanıyordu ama içinde tuttuğu duygu dalgasını tanımlamıyordum.

Ta ki bakışları göğüslerimin inip kalkışını yakalayana kadar. Üzerimde sadece beyaz bir atlet vardı ve bir spagetti askısı omzumdan aşağı düşmüştü.

"Tekrar yap!" Ivy yavru kedilerden birini göğsüne bastırdı. Yavru kedi ürkmeydi, zaten çocukların taşkınlıklarına alışkındı.

Cody sanki bir trans halinden kurtuluyormuş gibi kendini salladı. "Böldüğüm için özür dilerim."

Zamanın benden uzaklaşmasına izin vermemeliydim. Bana çalışmam için para ödüyordu, oynamam için değil. "Burası senin evin."

"Değil," dedi açıkça.

Boğazıma bir acı düğümlendi. Çiğdem Vadisi'ndeki varlığının geçici olduğunu ve benim de öyle olduğumu mu işaret ediyordu? Mantıksal olarak uzun bir sıçrama ama beynim mutlu bir şekilde incinmek için nedenler yarattı.

"Seninle dans edebilir miyim?" Grayson sordu.

Bu çocuğun coşkusuna bayıldım. "Müziği değiştireyim de öğrendiğin swing adımlarından bazılarını çalışalım. En sevdiğim şarkının adını hatırlıyor musun?"

"'In the Mood!'" diye bağırdı hem Grayson hem de Ivy. Grayson yavru kedisini Cody'ye uzattı. "Al baba."

Cody yavru kedilerden daha kabarık olanını şaşırtıcı derecede nazik ve kızıl bir tutuşla kavradı ve aklımdan diğer kedi türlerini nasıl idare ettiğine dair en kötü düşünceleri geçirdi.

Kendimi yelpazelemek gibi daha eski moda bir şey yapmadan önce oynat düğmesine bastım. Trompetlerin sesi odanın içinde çınladı.

Grayson için ellerimi uzattım.

Cody banyoya uğradı, yavru kedi göğsüne sarılmıştı. Şanslı kedi.

"Büyük grup mu?" diye sordu.

Grayson ayak hareketlerine konsantre olurken ben swing adımlarının yavaş ve küçültülmüş versiyonlarını yaptım. "Eski zaman cazına ve big band'e bayılırım. Jitterbug'ı her zaman twerk'e tercih ederim." Grayson'ın ayaklarını izlerken başımı salladım. "Doğru, adım, adım, rock adımı- Şu haline bak. Üçlü adımı başardın."

Grayson ışınlandı. Onu tek adımla başlatmıştım ve sadece üçlü adımı göstermişim ama o hareketi hemen uyguladı. Şarkıyı tekrar açtım ve Ivy araya girmeden önce iki dans daha ettik ve Grayson ara verip babasının yanında durmaya gitti. Ayak hareketleri düzensizdi, daha çok ip atlıyormuşuz gibiydi ve tek bir salınım adımını bile umursamıyordu. Her şeye rağmen eğleniyordum. Cody bile kapalı banyonun kapı çerçevesine yaslanmış, yavru kedileri kucağına almış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş gülümsüyordu. Grayson çerçevenin diğer tarafında onun küçük ayna görüntüsü gibi duruyordu.

Ivy ile başka bir şarkıda dans ettim, onunla aptallaştım. Ivy kıkırdayarak reverans yaptı. "Baba, sıra sende."

Dondum kaldım, bakışlarım onunkilere kaydı. Telaşla, ikimizi de geri çevirecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra ağzını kapattı. "Botlarım yeri çizebilir."

Acının kıvrımı geri gelmişti. Bu zemin zamanında çok şey görmüştü. Kovboy çizmeleri çizmedi.

"baba," diye ısrar etti Grayson.

Yüzündeki sert ifade kararlılıkla silinmişti. Botlarından çıktı. Çorapları bembeyazdı ve çoraplı ayaklarıyla daha az heybetli görünmüyordu, bana doğru sinsice yaklaşıyordu. Nefesim kesildi.

oluyordu?

Bana doğru geldi, bir kolunu belime doladı ve elimi kavradı, tutuşu hafif ama emindi. Ayak parmağıyla tempoya ayak uydurdu ve bir sayının sonunda benimle birlikte yerde dönmeye başladı.

Bu adam swing dansı yapabiliyor.

İçimden kahkahalar fışkırdı. Benimkine yakın sıcak bedenini, birbirimize mükemmel uyumumuzu ve uzuvlarındaki güç dalgalanmasını unutun. *Hareket edebiliyordu.*

Frederick partilerde çamura saplanmış bir sopa gibiydi. Birkaç tanesine götürmüştü beni. Yeterince para kazanmaya o kadar odaklanmışım ki partnerlerle dans edemiyordum. Eğlenmek için dans edemedim.

Yerimiz kısıtlıydı ama beni tezgahdan ve masadan uzaklaştırdı. Sağ ayağımla bir tekme başımı geriye attım, kahkahalarım odayı doldurdu. Çocuklar alkışladı.

Çok geçmeden şarkı bitti, tekrar etmeye hazırды ama beni serbest bırakana kadar yavaşladı.

Yüzümdeki gevşek saç tellerini şişirdim. "Sürprizlerle dolusun."

"Annem, annelik onu önce benimle oynar ve dans ederdi." Bir omzunu devirdi, gözleri daha parlaktı ama gülümsemesi neredeyse utangaçtı. "Ve genç bir oğlan bir kızı etkilemek için çok şey yapar."

"Swing dansı , ha?"

"Ergenlik aşkım sokak danslarında jitterbug yapmaya bayılırdı ama sonunda son sınıfta başrol için beni terk etti.

oyun. Şimdi dört çocukları var ve Billings'te tiyatro öğretmenliği yapıyor." Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve saçlarını sevimli ve seksi bir şekilde karıştırdı. Düzeltmesini bekledim. "Yirmi yılı aşkın süredir böyle dans etmemiştim."

Elimi göğsüme koydum. "Yirmi yıldan *fazla* mı? Lise ne kadar önceydi?"

Ağzının kenarı daha da yukarı kalktı. "Geçen yıl kırk yaşıma girdim."

"Yine de sende var." Hem de en iyi şekilde. Dans pistini kastetmişim ama bakışları ısınınca yanağımın içini ısırdım.

"Annemle dans ettin mi?" Ivy sordu.

Grayson iri gözlerini kırıştırdı ve Cody o kadar durgunlaştı ki sanki odanın havası çekilmiş gibiydi.

"Hayır. Annen çok dans etmezdi."

Bu eğlenceli anın kasvetli bir hale dönüşmesinden nefret ediyordum. Anneleri gideli çok olmamıştı ve acıdan korktukları için onun anılarını bir kenara atıyorlarmış gibi görünüyordu. Keder karmaşıktı ama ondan saklanmanın hiçbir faydası olmuyordu.

"Ama dans etti?" Ciddi bir Cody'den aynı derecede ciddi çocuklara bakarak üsteledim. Onları neşelendirmek için başarısız bir girişimde taze bir yarayı kaşımalarına mı neden oluyordum?

Ivy başını salladı ve Grayson sanki bir anısını canlandırıcakmış gibi gözlerini tavana çevirdi.

"Country müzikten ya da iki adım atmaktan hoşlanmazdı ..." Cody telefonumun "In the Mood" şarkısını dinlemeye devam ettiği yeri işaret etti. Bakışları daraldı ama konuyu kapatmamı dilediğinden değil. Daha çok rahmetli karısını açıklamaya çalışıyor gibiydi. "Organize dansları pek sevmezdi."

Çocuklar herhangi bir bilgi eklemedi ve ortam kasvetli bir hal almaya başladı. Konuşmayı kesmeliydim ama bunu değiştirmeliydim. Onunla ilgili eskisi kadar acı vermeyen güzel anılara sahip olmalıydılar. "Kaç yaşındaydı?"

Çenesini sıktı. "Bu Aralık ayında kırk yaşına basacaktı."

Kırk yaşında. Benden yedi yaş büyük. "Hmm." Telefonuma gittim ve bir şarkı öne çıkana kadar listemde gezindim. Onu koyduğum çalma listesini hatırladım ve onu seçtim. "Daha çok böyle mi dans ederdi?"

Bir erkek grubunun en iyi şarkısı odayı doldururken, kalçalarımı kulüpteymişim gibi döndürdüm, çocukların önünde bunu mümkün olduğunca ima etmeden yaptım ve kollarımı havada salladım.

Cody'nin gülümsemesi geri gelmişti. Başarılı! "Yaklaştın."

"Oh, evet!" Grayson sıçrayarak zeminin ortasına geldi.

"Eskiden böyle yapardı." O da benim gibi kollarını salladı ve kalçalarını oynatırken başını hareket ettirdi. Ben de aynısını yaptım. Ivy de bize katıldı, her zamanki zıplamasını yaptı ve kollarını ekledi.

Cody'nin gülümsemesi daha da büyüdü ve oğlunu taklit ederek adım attı. Bir anının tadını çıkarmalarına yardımcı olacak becerilere sahip olduğum için memnun bir şekilde dans etmeye devam ettim. Çok geçmeden kahkahalarımız ve kıkırdamalarımız müziğe karıştı. Ivy dramatik bir şekilde yere yığıldığında en az dört şarkı boyunca dans etmiştik. Cody ve Grayson durdular ama ikisi de hâlâ gülümsüyordu.

"Suya ihtiyacım var," diye Ivy.

Müziği kapattım ve kalkmasına yardım etmek için ellerimi uzattım. "Toz haline gelmeden önce sana biraz yemek getirelim. Bizim de öğle yemeğine ihtiyacımız var."

Cody ortadan kaybolmadı ve su getirip öğle yemeği için sandviç hazırlama işini bana bırakmadı. Ben sularının yanına üç bardak süt doldururken o da omzumda ekmeğin üzerine hindi koyuyordu. Çocuklar yemek alanını mutfaktan ayıran adanın diğer tarafındaki taburelere yığıldılar.

"Mayonez sever misin?" diye sordu. "İck. Hayır."

"Annem de mayonez sevmezdi," dedi Grayson, mayonez olup olmadığını kontrol etmek için sandviçinin üstünü kaldırarak. Babası tatmin olmuştu

başını . Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bugün annesine daha yakın hissetmeye ihtiyacı olmalıydı.

"Hardal sever miydi?" diye sordum.

Başını salladı.

"Ketçap mı?"

"Ew." Ivy kıkırdadı.

"Sakın söyleme." Parmaklarımı şıklattım. "Ranch. Buradaki herkes çiftliği sevmiyor mu?"

Cody tabağı bana doğru iterken yüzünde yarım bir gülümseme vardı. "Evet. Ama Meg değil."

Skandal bir ses çıkardım. "Kuru mu?" Kuru hindi ve İsviçre peynirli sandviçimden bir ısırık aldım.

"Yeşil şey," dedi Ivy kocaman bir sırıtışla.

"Guacamole. Mm. Tadı güzel."

Çocuklar annelerinin sandviç alışkanlıkları hakkındaki yargımdan memnundu. Ayakta, köşeye sıkışmış bir şekilde yedim. Cody masaya ya da tabureye geçmedi. Çenesindeki tendonun her ısırıkta nasıl titreştiğini ve yemeği ağzına götürürken kollarının nasıl büküldüğünü en ön sıradan izledim. Benden çok daha uzun boyluydu ama bu kadar yakın durmanın korkutucu bir yanı yoktu. Daha önceki huysuzluğunun da bir rahatlamaya ihtiyacı vardı ve onun varlığı rahatlatıcıydı. Misafirperverdi.

Saçlarının hâlâ dağınık olması, onun temiz tıraşlı, iş tarzı görünümüne rakip olan yadsınamaz bir seksilik katıyordu.

Çok kötüydüm.

Yemek ağzımda küle döndü. Mayonezden vazgeçtiğim için neredeyse pişman olacaktım.

Hiç bir adama aşık oluyordum. Eski sevgilimin bana fahişelik yapmaya çalışmasının üzerinden üç hafta geçmişti. Evim yoktu. İşim geçiciydi. Ve Cody benim patronumdu.

Benim durumum da buydu. Bu adam geçen yıl karısını kaybetti. Crocus Valley'de yaşamıyordu. Sürekli çalışıyordu. Görmezden gelmek istediğim bir uyarı panosuydu.

Frederick'in evindeki makyaj masasında otururken, tüm işaretileri kaçırdığım için kendimi azarladım ve burada onların yanından dans ederek geçiyordum. Frederick iyi bir adam değildi. Cody tanıdığım en iyi adam olabilirdi. Ama benim erkeğim olamazdı.

Yemeğimin geri kalanını tatmadan bitirdim. Parmaklarımı fırçaladım ve tabağımı lavabonun yanına koydum. Bulaşıklar yarına kadar bekleyebilirdi. Ya da pazartesiye. "Hepsi bu kadarsa, ben gideyim de siz keyfinize bakın. Bir aile olarak."

Cody çiğnerken beni izledi. Ona tarafsız bir bakış attım. Paniğimi anlamış mıydı? Onu çekici bulmanın ötesine geçtiğimi biliyor muydu? Onunla ilgili bir kenara ittiğim kötü fantezilerime, her hafta sonu böyle bir hafta sonu geçirebilseydim ne olurdu gibi evcil hayallerin katıldığını fark etmiş miydi? Ya istikrarlı bir evim, benimle mutfakta dans eden bir adamım ve taptığım çocuklarım olsaydı? Ya . . .

Ağızındaki lokmayı bitirdi ve bakışlarım yutkunurken boğazının çalıştığı yere kaydı.

"Ah, kalamaz mısın?" Ivy sordu.

İstiyordum, mesele de buydu. "Tabii çalışmamı istemiyorsan." Bana müsait olmam için para ödüyordu. Ben kalmak istiyordum. Doğaçlama dans partisi o zamandan beri yaşadığım en eğlenceli şeydi.

Uzun olmuştu.

Cody'nin gözleri kısıldı, beni okuyordu. İfademi, isteğimi, gerçekten değer verdiğim bir adama güvenemezsem kırık bir kalple baş başa kalacağımdan duyduğum mutlak dehşeti çözebilir miydi? Kendine bir bardak daha süt doldurdu. "Gelen kutum şu ana kadar sessiz. Yarın tek yapmam gereken Eliot'ı aramak ve sığırlarla ne zaman çalışacağını ve bizi orada isteyip istemediğini öğrenmek."

Sığırları çalıştırmanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir hafta sonu için gitmişlerse, Kaliforniya'ya döndüğümde ne yapmam gerektiği konusunda beyin fırtınası yapabilirdim. Moralim bozuldu.

"Gitmek istiyorum!" Grayson söyledi.

Cody, Grayson'ın sığırlarla bir şeyler yapmak istemesi sürprizmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Sutton Teyze seninle oynamak için orada olmayacak. O artık Crocus Valley'de yaşıyor."

"Austen Amca da orada olacak mı?" Ivy sordu.

"Belki. Ve Wilder." Cody yoğun bakışlarını tekrar bana çevirdi. Dans ederken çıkan kıvılcım alevlendi. "Pazartesiye kadar iyi olacağız."

"Gitmem gerek." istiyordum ama gitmek de istemiyordum. "Annemi arayıp arayamayacağıma bakmalıyım..." Geleceğimi planlamalıyım. Bu iş bittiğinde neredeyse hiç param olmadan ne halt edeceğime karar vermeliydim.

"Annen nasıl biri?" Ivy yarısı yenmiş sandviçinin ekmeğini karıştırarak sordu.

Göğsüm daraldı. Bu kadar basit, masum bir soru. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. "O, uh, o sessizdir. Televizyon izlemeyi sever ve ..." Güvende hissetmek. Sertçe yutkundum.

"Hey, çocuklar, ben Tova'yı dışarı çıkarırken burada bekleyin."

Beni yıkılmaktan nasıl kurtardığını sorgulamadan, onlar sütlerini bitirirken her bir çocuğa hızlıca sarıldım. Girişte elimi alnıma götürdüm. Şakaklarımın arkasına donuk bir ağrı yerleşmişti. "Bu sabah peşinize takılmama izin verdiğiniz için teşekkürler."

"İyi misin?"

Gözlerinde hiçbir sahtelik izi olmadan kaynayan endişe neredeyse beni mahvediyordu. "Evet, iyiyim. Evet, ben iyiyim. Sadece ..." Bir kez olsun bıraktım. Sanki tanık koruma programında değildi. "Annem uzun süreli bir bakım evinde. Senden bu kadar çok para istememin nedeni o."

"Ayda altı bin dolar çok değil."

Şaşkınlıkla bakakaldım. "Yılda yetmiş iki bin."

"Sosyal yardım almıyorsunuz ve günde sekiz saatten çalışıyorsunuz. Buralarda yetmiş iki bin dolar iyi bir para ama milyoner parası değil. Kaliforniya'da bu paranın buradaki kadar çok olmayacağını tahmin ediyorum."

"Çoğuna annem için ihtiyacım var."

Bakışları daha da yumuşadı ve kapıyı kapatarak bizi derme çatma vestiyer odasına kapattı. "Zam mı istiyorsun?"

Paraya ihtiyacım vardı ama istemeye cesaret edemiyordum. Tekrar bir erkeğe bağımlı olmak istemiyordum. Yine de buradaydım. "Hayır, sorun değil. Gitmem gerekmesinin bir nedeni de bu. Sen Montana'ya döndükten sonrası için iş aramam gerekiyor." Kelimeleri yüksek sesle söylemek bitiş tarihini acı verici bir şekilde gerçek kılıyordu.

Bakışları karardı ve bir omzunu duvara dayadı. Olmamız gerekenden daha yakın duruyorduk. Bana sessizce iyi olup olmadığını sormuştu ben de o büyük göğsüne sarılıp endişelerimi unutabileceğim gibi ona doğru sallanmıştım.

"Bugün için teşekkür ederim. Daha öncesi için." Kedilerden bahsetmiyordu.

"Onu hatırlayıp üzülmemenin onlar için zor olduğunu biliyorum. Annem benimle dans ederdi. Dans etmeyi çok severdi ve eğer ..." Uzun bir nefes verdim. Frederick annemin uzun süreli bakımında olduğunu biliyordu ama nedenini hiç sormamıştı. Bana bağımlı olduğunu bilmek ihtiyacı olan tek bilgiydi. Cody de sormamıştı. Nezaketinden mi yoksa umurunda olmadığından mı, bilmiyordum ve onun hakkında daha fazla konuşmayacaktım. "Her neyse, eskiden ani dans partileri yapardık. Bunlar en sevdiğim anılarımdan bazıları, özellikle de şimdi o ..." Kendine bakamıyor.

"Onlarla pek konuşmuyorum. Onun hakkında." Başını eğip yere baktı. "Konuşmalıyım."

"Senin için çok mu zor?"

"Evet mi? Hayır mı?" Başparmağı ve işaret parmağı arasında alt dudağını ovuşturdu. "Bazı günler ne hissedeceğimi bilemiyorum. Evliliğimiz mükemmel değildi ama korkunç da değildi. Ne yapacağımı bilmek daha kolay olmalı."

"Nerede yazıyor bu?" Başını kaldırıp baktığında sorumu gülümseyerek yumuşattım. "Thelma ve büyükannem- Şey,

Eğer Thelma ile her şeyi konuşmasaydım, büyükannemin ölümüyle çok iyi başa çıkamazdım. Thelma kendisi için zor olduğunda bile benimle büyükannem hakkında konuşurdu. Sonunda bunu daha çok gülerek ve daha az gözyaşı dökerek yapabildik."

Söylediklerimi düşündü. "Ben hiç öyle bakmadım. Eğer duygusallaşırsam Meg'in bana tokat atacağını düşünüyorum. Gereksiz duygulara kapılacak biri değildi ama ben de değilim."

"Bu onun kişiliğinin bir parçası olabilir, ama senin kişiliğinin bir parçası olduğundan pek emin değilim." Beni bir adım öne çıkmaya ve saçlarından bir tutamı diye yana yatırmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama yaptım ve ipeksi saç tellerini parmaklarımın arasında gezdirdim. "Duyguların olması ve ifade edilmesi sorun değil. Çocuklarınızın bunu görmesi gerekiyor. Ve senin de her türlü duyguya sahip olmana izin var."

Ne yaptığımı fark ettiğimde keskin bir nefes aldım. Elimi geri çektim ve parmaklarımı avucumun içine doğru kıvrıdım. Bileğimi yakaladı, tutuşu bir şekilde nazikti ve uyluğumda daireler çizen başparmağı avucumu okşadı.

"Şu anda içimde olan pek çok şeyi hissetmemeliyim."

Tek hissetmeyen o değildi. "Ben de öyle."

Bakışları gözlerimin arasında gidip , aramızdaki enerji çatırdıyordu. Söylediklerim yüzünden yere batmak istedim ama göz temasını sürdürdüm. Başka türlü beni aşık, umutsuz ya da umutlu gösterirdi. Bunların hiçbirinin o anda yeri yoktu.

Elimi bırakarak doğruldu. "Pazartesi görüşürüz, Tova."

Söylediklerini ince eleyip sık dokuyarak incelemek için rahatsız edici itirafımdan kurtulmanın rahatlığıyla gülümsedim. "İyi hafta sonları, Cody." Kapıda, elim sıcak metal kolun üzerinde durakladım. "Çocuklar kedilere ne isim verdiler?"

Havadaki elektrik cızırdayarak yok oldu. "Şimdiye kadar beş isim değıştirdiler. Seni tekrar gördüğümüzde, belki iki isim üzerinde karar kılmış olacaklar."

"Dört gözle bekliyorum." Kedilerden bahsetmiyordum. Bu evde bu insanlarla vakit geçirmekten başka yapmak istediğim bir şey yoktu. Ama onlar benim ailem değildi. İki ayın sonunda bir kez daha yalnız kalacaktım.

Sekiz

CODY

Aletimi boğarken duşun yüzüme kum püskürtmesine izin verdim. Şu lanet rüya. Her sabah bana eziyet ediyordu ama dans ederken Tova'yı kollarıma aldıktan sonra onun büyüklüğünü, ne kadar sıcak olduğunu ve vücudunun nasıl hareket ettiğini biliyordum. Tamamen giyinikti, yüzü, kolları ve omuzları dışında hiçbir şeyi görünmüyordu ama rüya daha canlı, daha ayrıntılı ve *lanet* olsun ki daha gerçek hale gelmişti.

Tanrım, sanki çıplak vücudunun her santimini hissetmiş gibiydim. Bana binerkenki ağırlığını, göğüslerinin zıplamasını ve bu sabah hiç püskül yoktu. Yoktu. Beynim mutlu bir şekilde meme uçlarını ağızımı sulandıran canlı bir pembeye boyadı.

Nefes nefese inlemeler. Sesinin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hayal gücüm bir şekilde biliyordu. Rüya kafamda tekrarlandıkça taşaklarım sıkılaştı. Omurgamda şimşekler çaktı ve şaftımdan kavurucu bir sıcaklık fişkırdı. Bencil ve talepkâr sikimden sıcak dölleri fişkırdı. Hem suya hem de doruk noktamın gücüne karşı gözlerimi sıkarak kapattım. Görüntüler gözümün önüne geldiğinde

Çıplak bir Tova'nın görüntüsü aklımdaydı ama sabah odunlarımın sayısı azalmamıştı.

"Siktir," diye inledim, Tova'nın adının dudaklarımdan dökülmesi gibi aptalca bir şeyin olmasını engellemek için dişlerimi sıktım.

Orgazmım bittiğinde duş duvarına , suyun vücudumdan aşağı akmasına ve dağınıklığı temizlemesine izin verdim. Nefesimi tuttuktan sonra her şeyi silmem gerekecekti.

Daha iyi misin, pislik?

Hayır. Çünkü o canlı rüyanın herhangi bir saniyesini hatırlasaydım, başladığım yere geri dönerdim.

Banyo kapısı hızla vuruluyordu. "Baba? Her şey yolunda mı?" Ivy'nin telaşlı sesi içeri süzüldü.

Kahretsin. Birini okşamak için zaman bulmak bu kadar zor olmamalı. Belki de geceleri duş almalıyım, bu rüyayı geri getirmeye yardımcı olur ve çocukların duyması konusunda endişelenmem gerekmez. "Ben iyiyim."

"Ama hırıltı duydum."

Başımın arkaya düşmesine izin verdim. "Ben ... şarkı söylüyordum ..."

Tek söylediği şüpheli "Tamam..." oldu. Dışarı çıktım ve havluyla kurulandım.

Sabahın geri kalanı çocukları kaldırmak, kahvaltı etmek ve Eliot'u aradığımda izleyebilecekleri bir program bulmakla geçti. Görevler zihnimi sabahtan uzak tuttu ve neredeyse düne ve Tova'nın etrafta olmasının ne kadar güzel olduğuna geri dönmemi engellemeyi başardı. Dans partisinin neşesi. Muhtemelen düğünümünden beri dans pistinde dönmemiştım ve kesinlikle swing yapmamıştım. Önce iş, sonra çocuklar hayatımızı doldurmuştu.

Meg'in daha fazla eğlenmesini sağlamaya çalışmalıyım, ama sakın olmak onun doğasında yoktu. O farklı biriydi ve ben de onun bu halini kabullenmişim, tıpkı onun Alcott Knight'ın Knight's Oil Wells'e karşı bir görevi olduğunu kabullenmesi gibi

ve Knight's Arabians and Cattle Company. O Meg'di ama ben Cody değildim.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Dün Tova'ya söylediklerim aklıma geldi. *Şu anda içimdekilerin çoğunu hissetmemeliydim.*

Evliliğimden pişman olmadım, ama şimdiden olmamalıydım. ne istediğimi düşünüyorum. Ve tamamen farklı bir şey istememeliyim.

"Bugün parka gidebilir miyiz?" Ivy sordu.

Grayson'ın endişeli bakışları benimkilerle kesişti. "Tova geliyor mu?"

"Belki park için - Eliot Amca'yı aramalıyım. Tova için hayır. Sadece biz varız." Parlak bir şekilde bitirmeye çalıştım ama Grayson'ın yüzü buruştu.

"Tova'yı görmek istiyorum. Tekrar dans etmek istiyorum."

Bu konuda yalnız değilsin, G.

Bütün hafta onun yaptığını gördüğüm şeyi yaptım. Yanındaki kanepeye çökerek televizyondaki çizgi filmi durdurdum ve kolumu ona doladım. "Biliyorum. O etraftayken çok eğlenceli oluyor."

"Günü arka bahçede geçirmek istiyordum," diye mız mızmızlandı, iri gözleri yaşlarla dolmuştu.

Ivy başını salladı. "Bize bir dans rutini öğretiyor."

Pencereden dikizleyen bir sapık gibi izliyordum, sadece içeriden dışarıya bakıyordum, yüzümü göstermem gerekmeyen telefon toplantılarından kaçırıyordum. Grayson, Ivy ve mahallenin çocuklarıyla sabırla ve özenle çalışıyor, uzun, zayıf bacaklarıyla ayak hareketlerini gösteriyor ve bazen havaya uzandığında gömleği yukarı kalkıyor ve göbeğini görüyordum.

Sadece bir ahmak manzarayı striptizle kıyaslar ama siktir et.

"Görmek için sabırsızlanıyorum," dedim çocuklara. "Profesyonel dansçıların bile molaya ihtiyacı vardır. Yarın geri dönecek."

"Ama o sadece yaz sonuna kadar burada." Dar omuzlarını çökertti. "Sadece yaz sonuna kadar buradayız."

Çenemi ileri geri hareket ettirdim. Onlar için en iyisini istiyordum ama artık bunun ne olduğundan emin değildim. Kayınvalidemle istikrarlı, daha zengin bir ev hayatı makul bir seçim gibi görünüyordu. Grayson sorunlu çocuk olarak etiketlenmeyeceği bir okulda daha iyi öğretmen bulma şansına sahip olacaktı. Memleketim onun patlamalarını unutmak için çok küçüktü. Buffalo Gully'de bir dadım yoktu ve Tova kendi ayakları üzerinde durmaya başladığında, burada kalırsam bir dadım olmayacaktı.

Ama Tova'yı sadece bir dadı olarak istemedim.

Gerçek yüzüme çarptı. Boğazımı tıkayan duyguların saldırısına karşı öksürdüm.

Ivy bana baktı, tatlı bir masumiyetle ama aynı zamanda dikkatle. İçimdeki çalkantılara uyum sağlamış görünüyordu ama yedi yaşındaki çocuklar hakkında ne biliyordum ki? Grayson yedi yaşındayken Meg vardı. Kardeşlerimle birlikte . . . Kör uçuş yapıyordum ama Barns'dan daha iyiydim. Tıpkı kayınvalidemin ebeveynlik konusunda benden daha iyi olduğu gibi. O zamana kadar en azından biri emekli olacaktı ve çocukların istikrara ihtiyacı vardı.

Muhtemelen dans olmazdı. Daha çok polo tişörtler ve haki pantolonlar giyerek münazara provaları veya müze turları gibi. Tam da çocuklarımın sevdiği şey.

Bugün kendimden şüphe edecek vaktim yoktu ve çocuklar Tova'yı tekrar ne zaman görebilecekleri konusunda endişeliydiler. "Yarın dönecek."

"Yarın," diye tekrarladı Grayson, onun sabah evimize girmesini benim kadar dört gözle .

Çok fazla ilerleme kaydetmişti, ancak ufukta büyük bir değişiklik görünüyordu.

Grayson'ın biriyle konuşabilmesi için Curtis'le konuşup bir danışmandan randevu almam gerekiyordu.

Bu geçiş onun için zor olabilir. Yeni Şehir. Yeni okul. Benden daha az . . .

Doğru kararı mı veriyordum?

izgi filmi yeniden baŐlattım. Çocuklar kendilerini kaptırınca ofise geçtim, bana ihtiyaçları olursa diye kapıyı açık tuttum.

Eliot'ı aradım ama cevap vermedi. Meşgul olabilirdi ama aynı zamanda beni görmezden geliyordu çünkü Şirketin kapalı bir binicilik ringi için nasıl ödeme yapabileceğini bulma konusunda daha fazla ilerleme kaydedememiŐtim.

Onun yerine Wilder'ı aradım.

"Evet," diye cevap verdi.

"örek zamanını mı bölüyorsun?"

"Ha ha, sikik." Wilder polis ve örek Őakasından nefret ediyordu ama tatlıya pek düşkün olmayan bir adamın çöreklerle bayılması da ironikti. "Beni ne kadar özlüyorsun?"

"Her gece rüyamda seni görüyorum." "Görmen gerektiğı gibi. Ne var ne yok?"

Normalde iş için değılse onu aramazdım. Wilder omzunda dev bir ip varmış gibi davranabilirdi ama konuşacak biri değıldi. Sutton bu konuda beni desteklerdi. "Sığırları çalıştırmak için tarih belirlemeye çalışıyorum."

"Bunun için mi geri geliyorsun?"

"Neden yapmayayım ki?" iftlikte kaç tane kiralık adam olursa olsun, bu her zaman bir aile meselesi olmuştu. Sığırlarla çalışmak yılının en önemli anlarından biriydi. Takım elbisemi çıkarıp çocuklarımın toprakta oynamasını izleyebilirdim. Meg bile çiftlikte geçirdiğı hafta sonlarında başka tarafa bakardı.

"ocuklar. Nasıllar?"

Gıcırdayan ofis sandalyemde arkama yaslandım. "İyiler. Bir dadı buldum ve bütün hafta bizimle birlikte oldu."

"Aggie'nin bana bahsettiğı genç kız bu mu?"

"Otuz üç yaşında."

Wilder homurdandı. "Aggie onun ateşli olduğunu söyledi."

Normal bir şekilde oturmak için düştüm. Sandalye uzun bir inilti çıkardı. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Sadece gevşemenize yardımcı olmadığını merak ediyorum." "Siktir, Wilder. Karım-"

"Cody." Wilder polis sesini kullandı. Sonra içini çekti. "Tanrım, bu beni hiç . Ama Meg öldükten sonra hepimiz senin için endişelendik ve sonra sen çocukları göndermek istedin-"

"Onları göndermiyorum. Büyümeleri için en iyi ortamı bulmaya çalışıyorum."

"Elbette."

Kardeşlerim tek bir kelimeyle çok şey anlatırdı. "Siktir git." Duyguları hakkında pek konuşmayan bir kardeş için bugün ağzı çok laf yapıyordu.

". Yine de sorun değil, biliyorsun."

"Sorun nedir?" Sorumu büyük bir kızgınlıkla sordum.

"Hayatına devam etmek için. Bu Meg'i daha az sevdiğin anlamına gelmez." "Bu konuda ne biliyorsun? Ben karımı beyin kanamasından kaybettim. tümör. Sen kendininkini kaybettin çünkü işin senin metresin."

Hat sessizliğe gömüldü.

Elimi yüzümde gezdirdim. "Lanet olsun, özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Belki de çalışmayı bırakmadığınız için ne kaybedeceğinizi kendinize sorun."

Keskin bir nefes aldım. Wilder inatçı olabilirdi, tıpkı yolda ölmüş bir köpek gibi. Ben de öyle olabilirdim. "Dün Sutton'ı gördüm."

Yine sessizleşti. Evet, bu alçakça bir darbeydi ama aynı zamanda odağı berbat hayatımdan uzaklaştırmak için bir rahatlamaydı. "nasıl?" diye sordu huysuzca.

Stresli. Üzgün. Yalnız. Onunla sohbet ettiğim ilk dakikada hepsini görmüştüm. "İyi. Veteriner kliniği bitmiş ve kapıları açık. Tabelası yok. Ne isim verdiğinden emin değilim."

"Sutton's Animal Care. Aggie de böyle söylemişti zaten."

"Basit. Kısa ve öz."

"Tıpkı onun gibi. Bak, Eliot önümüzdeki hafta sonundan itibaren sığırlarla çalışmak istiyor. Benim iznim var ve Austen da izinli olduğu için eve gelip bu işe yardım edecek ve 4'üne kadar buralarda olacak."

"Cumartesi orada olacağım."

"Çocuklarla mı?" Söylenmemiş sorusu aramızda yankılandı.
Dadı ile mi?

"Planımız bu," dedim sıkıca. Bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Tova. Muhtemelen hafta sonundan biraz daha uzun kalırız. Birkaç gün izin alabilir. Yine de ona ödeme yapardım. Buna ihtiyacı vardı. Kabul etmeyecek kadar gururlu olur muydu?

Pazarlık etmişti ve ben de onun ihtiyacını hissetmiştim. Bundan faydalanmak istememiştim. Onu işe almak pek çok sorunu çözerken, her sabah duşta bir tanesini okşamak dışında nasıl başa çıkacağımı bilmediğim birkaç sorun yarattı.

Her gece yatağa o lanet rüyayı görmeyi bekleyerek girmekten nefret ediyordum.

* * *

Tova

Parkta salıncaklardan birinin üzerindeydim, telefonumu güneş ekrana vurmasın diye tutuyordum. "Seni seviyorum anne. En kısa zamanda ziyaretine geleceğim."

Annemin çizilmiş yüzü tableti dolduruyordu. Gülümsemesi sol tarafında sağ tarafına göre daha fazlaydı ve el sallaması görünüyordu. Vedası geveliydi. Pazar gününe kadar eski sevgilisini on şekilde becer. Onunla konuşmak, her şeyi anlatmak ve tavsiyelerini almak istiyordum. Frederick'le olan bu karmaşayı atlatmama yardım etmek için tüm gücünü kullanacaktı. Onu endişelendiremezdim. İsteddiği gibi yanımda olduğu için suçluluk duyduğunu asla kabul etmezdi ama ben bunu görüyordum. Tıpkı onun da

bir şeylerin beni rahatsız ettiğini söyleyebilirdi. Burnunu sokmama konusundaki karşılıklı anlaşmamız bir süre daha devam edecekti.

Andra başını annemin yanına uzattı. Bu kadar kişisel bir bakım sağlamak zorunda değildi ama her Pazar annemle benim aramda çevrimiçi görüşme ayarlamak için oradaydı. "Bir dakika bekle, Tova." Ekran annemin sade odasını gösteriyordu. "Lana, telefonu kapatmadan önce Tova'yla konuşmam gerekiyor. Hemen döneceğim."

Koridorda, görüntü sonunda Andra'nın yüzüne yerleşti. Tuzlu ve biberli saçları eşit sıralar halinde örülmüştü.

Boğazım . "Her şey mı?"

Gözlerinin köşelerindeki kahverengi deri . "Evet, ama ... bir adam Lana'yı ziyaret etmek için içeri girmeye çalıştı ama resepsiyondan geçmesine izin verilmedi."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. "Güzel. Teşekkür . Personeliniz inanılmaz."

"Geçmiş göz önüne alındığında, etrafını biraz daha sıkı sarıyoruz." Andra'nın gülümsemesi rahatlatıcı bir hal aldı, sanki anıların etkisini azaltmayı umuyordu. "Ama bilmeni istedim. Tekrar."

"Frederick bana annem aracılığıyla ulaşamayacağını anladığında geri çekilecektir." Çekilmek zorunda. Zaten benim her şeye sahipti. Gururu tekrar denemesine izin vermez, değil mi?

"En iyisine bile kafa tutabilirim. Gelecek hafta aynı saatte?" "Teşekkürler, Andra."

Telefonu kapattıktan sonra salıncakta sallandım ve parkın kalın, yeşil çimlerine . İyi bir paraya ve uzun vadeli bir iş ihtiyacım vardı. Yakınlardaki iş ilanlarına göz gezdirirken, Vienne'in Catherine ve dik durmaktan başka bir yerde olmak istemiyormuş gibi kambur duran bir adamla lokantadan çıktığını gördüğümde pes etmeye hazırdım. Salıncaktan atlayarak caddeyi koşarak geçtim, sandaletlerim kaldırımı tokatlıyordu.

Sıyrıklarım hızla iyileşiyordu ama Şövalyelerle karşılaşma ihtimalime karşı onları örtmek için daha uzun paçalı bir şort tulum seçmiştim.

Parkta geçirdiğim zamanı onları göreceğim umuduyla geçirmiyordum. Hiç de bile.

Dün ayrılmadan önce Cody ile yaptığım son konuşmadan beri vücudum yanmayı bırakmamıştı.

Kimi kandırıyordum ki? Onunla tanıştığımdan beri tutuşmuş bir haldeydim ama beni yemek odası ve mutfakta salladıktan ve sert vücuduna kısa bir süreliğine bastırdıktan sonra içim yanmaya başlamıştı.

Catherine beni gördü, kaşlarını çatmadan önce gözlerinde bir ilgi kıvılcımı parladı. Annesinin elini çekti.

Yavaşladım. "Hey, Vienne."

Adam devam etti ama Vienne durdu. Bakışları . "Tova, merhaba."

"Uğrayıp Catherine'den numaranı istemeyi unuttum." Cody'nin yalayabileceğim bir süt bıyığı olmasını dileyecek kadar dikkatim dağılmıştı. "İkiniz için her hafta uygun bir akşam olup olmadığını kontrol etmek istedim." Catherine'e gülümsedim. "Tabii benimle çalışmak istersen. Önemli değil. Hangi hareketleri istersen - eğer bilmiyorsam, birlikte öğrenebiliriz - bale hariç. Ve uyarayım, stepte berbatım ama birkaç yıl ders aldım."

Omuz silkti ama ilgisi geri gelmişti. "Ben, şey gibi... her neyse. Fark etmez."

"Serbest stil o zaman." Sırıttım, bu kadar kolay kırılmasına bayılmıştım. Elimini uzatma çabalarım boşuna değildi. "Sen bir şarkı seçersin, biz de koreografisini yaparız."

Vienne'e baktım ama o döndü ve iki kişiyi ektiğinin farkında değilmiş gibi gözlerini kısarak bize bakan adama el salladı. "Hemen geliyoruz," diye seslendi ona ve bana çılgınca bir gülümseme verdi. Kadın her zaman böyle mi davranırdı?

bir toplantıya yirmi dakika geç mi kaldı? "Bu Theo. Nişanlım."

Catherine gözlerini devirdi ve alt dudağı dışarı çıktı. Nişanlı kısmı yüzünden mi yoksa Theo kısmı yüzünden mi?

"Onunla tanıştığıma memnun oldum." Adamla gevşek bir el sıkışma deneyimi yaşamadığım için . Sadece ona bakarak bile nemli avuçlarını hissedebiliyordum.

Vienne çok şık ve enerjikti, o ise... değildi.

Vienne çantasını ve telefonunu karıştırdı. Bugün daha az bilezik takmış, gözlük takmamış, beyaz keten şort ve bol bej bir gömlek giymişti. "Oh, işte." Telefonunu bana doğru itti. "Kendini ara."

Neyse ki kullan-at telefonun numarası beynime kazınmıştı. Annemin Temmuz ayı bakım masraflarını ödedikten ve Thelma'ya olan birkaç borcumu kapattıktan sonra kendime almam gerekenler listesine daha iyi bir telefon ekleyecektim. Numarayı çevirdim ve birkaç kez çaldıktan sonra kapattım.

"Perşembe günlerine ne dersin?" Catherine aniden sordu.

Vienne'in hafif kaşları kalktı. "Oh, şey... bana uyar." Bana umutla baktı.

"İşlerin yolunda gittiğini anlayana kadar haftada bir mi?" Ben sordum.

Catherine heyecanla başını salladı, sonra hızla . "Elbette."

"Cody ile tekrar kontrol edeceğim, ama bir saatliğine uzaklaşmak iyi olur. Eğer bir toplantısı ya da başka bir şeyi varsa, her zaman yeniden planlayabiliriz."

Bir korna sesi hepimizi sıçrattı. Vienne yüzünü buruşturdu ve Theo'ya baktı, ağzı bir çizgi halinde sıkılmıştı. "Gitmemiz gerekiyor ama Cody için sorun olmazsa bu hafta gelin."

Hızlıca gülümsedi ve Catherine'i Theo'nun spor kamyonetine doğru sürükledi.

kadarıyla o herif tam bir pislikti. Bekâr daha iyi olmalıydı ama ben Vienne'in hayatını yaşamıyordum ve konuşacak biri de değildim. Frederick'bana Tom Ford'lu şövalyem olduğunu düşündürmesine izin verdim.

Parka geri döndüm ve salıncağa tünedim. Birkaç dakika telefonuma baktım ve sonunda Cody'yi aradım. Onu aramamın sesini duymak istememle ya da günü onunla ve çocuklarla geçirmeyi özlememle hiçbir ilgisi yoktu. Catherine'le olan derslerimi temizlemesi gerekiyordu.

Onun derin "Merhaba" sesi vücudumda gümbürdedi. O ses. "Hey, ben Tova."

"Biliyorum." Kıkırdaması beni kıvrandırdı. Tam bir kızın ıslak rüyası.

"Çok sayıda kadın ararsa diye."

" zaman oldu." Alaycı cevabı, karısıyla tanışmadan önce ne kadar çapkın olduğunu merak etmeme neden oldu. Kafamda onu takip eden ateşli bir kadın kalabalığı canlandı. Hayal etmesi çok kolaydı. Bunu bir uyarı olarak aklımda tutmalıydım. Piyasaya geri dönmeye karar verdiğinde, istediği kadar kalp toplayacaktı.

"Perşembe akşamları bir saat kadar Catherine'le dans dersleri konusunda sizinle görüşmem gerekiyor. Birkaç hafta sonra haftada iki akşam yapmak isteyebiliriz."

"Bilmiyorum, Tova." Ciddi ses tonu omuzlarıma stres yükledi. "Catherine'in öğrenmek istediği türden adımları atabilir miyim bilmiyorum. Senin gibi alçaktan atamıyorum." Gülerek ayak parmaklarımı yere bastırdım, böylece salıncakta sallanıyordum. "Başlangıçta beni yakaladın, ben Yalan söylemeyeceğim."

"Ne kadar zamana ihtiyacın olsun, bunu hallederiz." "Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz."

Basit bir "Lafı bile olmaz." Ona borçlu olduğumu hiç söylemedi, ama daha da önemlisi, bana böyle hissettirmedi.

Telefonu kapattıktan sonra Thelma'dan bir mesaj aldım.

Çifte mesai. Çiçekleri sulayabilir misin?

Pazar günü bitki sulama günüydü. Yapacak bir şeyim olduğuna sevinerek daireye kadar koştum. Işıkla birlikte serin bir hava,

Lokantadan gelen yağ kokusu sarmıştı. Filodendronlarını ve örümcek sarmaşığı bitkilerini suladım.

Sulama kabını mutfak lavabosunun altına koydum, sonra tezgâha yaslanıp etrafıma bakındım. İkilemimi çözmeye ilk geldiğim zamankinden daha yakın değildim. Zaman daralıyordu. Dadı olmaktan kurtulup son maaşımı aldıktan sonra, annemin bakımı için beş bin dolar daha bulmam için bir ayım olacaktı. Sonra bir ay daha. Ve bir ay daha.

Stres derimin altında dalgalandı ve beynim Cody'nin derin tınısına bağlandı.

Sert bir nefes alarak tezgahı ittim. Thelma'nın banyosu lüksün kucağı değildi ama yine de banyo yapabiliirdim. Sekiz saat daha çalışacaktı ve banyoyu işgal etme konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

Birkaç dakika içinde ılık, köpüklü suya batıyordum. Thelma'nın daha fazlasını yapmamı istemesi ihtimaline karşı telefonumu kenara koydum ve suya girebildiğim kadar girdim.

Göz kapaklarım kapandı ve küveti dolduran su sesinin dünyayı bloke etmesine izin verdim. Sorun ki, sorunlarım bir kez kilitlendiğinde, zihnimde bir yüz belirdi.

Dilimle takip etmeyi düşündüğüm belirgin bir çene hattına sahip kare bir çene. Parıldayan ve duyularımı yok edebilen koyu renk gözler. Kıvrak ama sağlam ve güçlü sert bir vücut.

Onun kendimi çok güvende hissetmişim.

Ayağımla suyu kapattım ve gümüş musluğun parıltısına baktım. Suyun sıcaklığı bir şekilde Cody'nin hayalini canlı, o kadar gerçek kılıyordu ki, neredeyse onun büyük ellerinin beni kavrayıp mutfağında ve yemek odasında hissedebiliyordum.

Karıncalanmalar donuk bir gümbürtüye dönüştü. Bir elimi karnımda gezdirdim, su hafifçe şırıldıyordu.

Bu çok yanıltıcı.

Ama kim öğrenecekti ki?

Sonunda kendimi tatmin edebilecektim ve birinin duymasından endişe etmeyecektim.

Bacaklarımı, elimin kalçalarımın arasından kaymasına izin verecek kadar açtım. Parmak ucum klitorisime dokunur dokunmaz bir inilti çıkardım. Bir kadın boşalmadan bu kadar uzun süre kalmamalıydı ama lanet olsun, Thelma'nın kanepesinde mastürbasyon yapmıyordum. Bu kuvvet benim güvenli alanımdı.

Boşalıp boşalmamamın tüm erkeklerin umurunda olmadığını öğrendiğimden beri çok fazla partnerle kullanmak zorunda kaldığım bir ritimle parmağımı daireler çizdirdim.

Cody umursardı. Eminim daha içine girmeden partnerinin dünyasının sarsıldığından emin olmuştur ve sonra da muhtemelen mahvetmiştir. Bütün gün sıkı kontrolün serbest kalması gerekiyordu. Bahse girerim onunla seks dönüştürücüdür.

Cody'yi düşünmek yanılttı.

Oh, her neyse siktir et. Muhtaç bir inilti çıkardım.

Çok ateşliydi. Omuzları. O yüzünü gömerken ayak desteği olmak için yalvarıyorlardı.

Bir inilti daha duvarlarda yankılandı. Çok yaklaşmıştım ama bir daha ne zaman kendime hizmet edebileceğimi bilmiyordum. Kenar yapmak da tek başına yapılan bir spor olabilirdi.

Tanrım, *sert* boşalmam gerekiyordu.

Telefonum çaldı. Gözlerimi açtım ve elimi sabitledim. Kalçalarım mesajı almadı ve parmağıma doğru sallandı.

Gerçekten ihtiyacım vardı.

Cody'nin adı ekranda belirdi. Daha sert çırpındım.

Telefonun diğer ucundaydı. Sadece onunla konuştum. Yasak bir adam hakkında huzur içinde hayal kuramaz mıydım?

Telefondan daha fazla titreşim geldi.

Oyuncaklarımı özledim.

Cevap vermemeliydim. Ama yine arıyordu. Ya bir sorun varsa?

Kendime dokunan elimi hareket ettirmeden boştaki elimle "cevapla" tuşuna bastım ama telefonu küvetin kenarına bıraktım. "Evet?" Sesim banyoda nefessiz ve tiz çıkıyordu.

"Tova? Her şey yolunda mı?"

Parmaklarımı bacaklarımın arasından eksem daha iyi olacaktı. Onun yerine, banyoyu dolduran sesi sayesinde işaret parmağım kıpırdadı. Nefesimi tuttum. "Hayır. Evet. Ben iyiyim. Ne oldu?"

"Kötü bir zaman mı?"

En iyi zamanlama ya da en kötüsü. Karar veremedim. "Hayır, konuşabilirim."

"Daha önce aramana şaşırdım ve çocuklarla birlikte önümüzdeki hafta sonu kardeşimle sığır yetiştiriciliği yapacağımızı söylemeyi unuttum."

Yüzünü gölgeleyen kovboy şapkası ve çenesi aşağı doğru eğilmiş, sıkı vücudu bir ata manevra yaptırırkenki görüntüsü zihnimi doldurdu. Lanet olası Hollywood westernleri. Lanet olsun Cody'ye, benim yürüyen ıslak ryam olduğu için.

Klitorisim neredeyse dokunuşumun altında şişti, orgazmım üzerindeki kısıtlamamı serbest bırakmaya hazırdı. Vücudum sarsıldı. Doruk noktasına karşı savaştım. "Tamam," diye mırıldandım.

"Her şeyin olduğuna emin misin?"

"Evet." Bir inilti yuttum ama yine de elimi oynatmadım. Mazoşizm ne zaman bana göre olmuştu? Ama bu yoğunluk? şu anda mı? Eğer onunla birlikte olmak, telefonda vücudum bir zevk okyanusuna düşmeye hazır bir ipte sallanırken onun habersiz olması gibi bir şeyse, o zaman bu anı yaşamaktan daha iyiydim. Onunla gerçekten birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecektim.

Ben de kendimi şımartırdım.

Klitorisimi okşadım çünkü kendimi çok yaramaz hissediyordum. "Ne kadarlığına gidiyorsun?" Mezun olduktan sonra aldığım birkaç oyunculuk dersi sonunda yaramıştı.

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

Konuş benimle, Alcott Cody Knight. Kalçalarımı salladım, su ve hiç umurumda değildi.

Diğer uçta yüklü bir duraklama vardı. Görmezden . Gözlerimi sıkarak kapatıyor, alt dudağımı ısıırıyor ve kendimi uçurumun kenarında tutuyordum.

Çok iyiydi.

"Gelmek ister misin?"

"Ne?" Tüm vücudumu saran sarsıntı beni uçurumdan aşağı itti. Dişlerimi sıktım, tüm sesleri kontrol altında tutmak için mücadele ettim. Küçük bir gıcırta kaçtı, küçük bir nefes, su dalgalandı ve şıpırdadı ve hayatımın en hızlı orgazm olduğunu umduğum şeyi sürdürdüm.

Bir duraklama daha oldu. "Uh . . . Çocuklar at üzerinde yardım edecek kadar becerikli değiller ama ben de at üzerinde olacağım, bu yüzden birinin onları yeterince iyi izlememesini göze alamam. Onlara yardım etmek için gelebilir misin? Üç gece burada olmayacağız."

Soğuk porselene yaslandım ve ellerimi küvetin kenarlarına doğru uzattım. Su çınladı ve sıçradı. Bitkin düşmüştüm.

Bugüne kadarki en iyi orgazm onun sesiyle olmuştu.

Başın belada, Tova.

Teklifini düşünmek doymak bilmeyen beynimi yordu. Dikkatli olmalıydım. Pas geçmeliydim. Dört gün izin için maaş kesintisini göze almalıydım. Ama her şeyle mücadele etmekten yorulmuştum. Bu yüzden şimdi cevap verdim ve daha sonra pişman olmayacağımı umdum. "Sorun değil." Sesim uykulu geliyordu. "Seninle gelebilirim."

"Pekâlâ. Yarın sana daha fazla ayrıntı veririm." "Tamam," diye mırıldandım ve telefona baktım.

saniyeler geçiyordu. İlk defa kendimi bu kadar yalnız hissetmiyordum.

Bir duraklama daha. "Gitmene ve her ne yapıyorsan bitirmene izin vereceğim."

Oh, Stern Daddy. Bitirdim bile.

Dokuz

Tova

"Tova." Thelma'nın isiminden başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Tek başına bu bile onun tüm hayal kırıklığını yansıtıyordu.

"Biliyorum." Mutfakta yanındaki tezgâha yaslandım. Thelma masadaydı, nemli saçlarını yatmadan önce kurutmak için asmıştı.

İki gün boyunca Cody'ye onunla gideceğimi söyleme kararım üzerine düşündüm. Bir yandan kendimi azarlamakla diğer yandan tamamen sakin olmak arasında gidip geldim. Yolculuk iyi geçecekti. *İyi* olacaktı.

"Hiçliğin ortasına bir adamla gidiyorsun. Sadece birkaç haftadır tanıyorsunuz ve etrafınız onun ailesiyle, onun insanlarıyla çevrili ve tek bir kişiyi bile tanımayacaksınız."

Başımı salladım, ağzım kurumuştü. Pazartesi ve Salı bütün gün ofisinde kilitli kalmış, sadece gideceğimiz günler ve saatler hakkında bilgi vermek için dışarı çıkmıştı. Perşembe gecesi Catherine'le çalışabilmem için Cuma günü Buffalo Gully'ye gitmeye karar vermişti.

Daha fazla suçluluk duygusuyla savaştım. Düşünceli, sınır tanımayan adamı arzuluyordum.

"Ne , Tova?" Uzun bir Newport çıkardı ve bir çakmak bulup gerçekten sigara içecekmiş gibi etrafına bakındı.

"Telefonum yanımda olacak. Düzenli olarak rapor verebilirim. Çocuklar orada. Çocukların yanında hiçbir şey olmaz." Akıllı her kadın yeni tanıştığı bir adamla uzaklara gitme konusunda çekinceleri olurdu. Beyin hücrelerimin çoğu bu adamın yanında çalışmıyordu ama o çok saygılı bir babaydı.

Sigaranın filtreli kısmını masaya . "Ondan hoşlanıyorsun."

"İstiyorum." İçimi çektim ve karşısına oturdum. "Onun gerçekten iyi bir adam olduğunu düşünmek istiyorum ama dikkatli olacağım. Konumumla ilgili güncellemeleri göndereceğim ve hızlı bir kaçış yapmam gerekirse param var."

Homurdandı. "Vahşi Batı'da toplu taşıma bulma konusunda iyi şanslar."

"Bir havaalanı var. Uçuşlar sabah gelir ve öğleden önce ya da akşamın erken saatlerinde kalkar. Her şey başarısız olursa, kamyonetini çalarım. Ama . . . Buna gerek kalacağını sanmıyorum."

"Frederick'in tüm hayatınızı kontrol altına alacağını ve sizi trafiğe çıkarmaya çalışacağını da düşünmediniz."

Sandalyeye yığıldım. "Frederick ile kumar oynadım ve ev kazandı." Kendimi ve annemi geçindirme paniği beni ele geçirmişti.

Başını salladı, ağzı büzülmüştü. "Ona neler oluyor?" Bildiğim her şeyi ona anlatmadığımı biliyormuş gibi bana sabit bir bakış attı.

"Annemi görmek için içeri girmeye çalıştı." Ona söylemezdim ama Montana yolculuğu için endişeleniyordu. Ben de endişeliydim ama güvenliğim için değil. Kalbim her şeyden daha fazla tehlikedeydi. Cody fantezisine olduğumdan daha fazla kapılmama gerek yoktu. Crocus Valley'de onun dadısı olarak çalışarak mantıklı davranabilirdim. Onun gerçek, hatta ulaşılabilir olmasına ihtiyacım yoktu. Ama onun evine, karısıyla birlikte yaşadığı eve döneceğimiz için, onun ne kadar ulaşılmaz olduğunu da fark edebilirdim.

Ayrıca, çocuklarını gönderiyordu ve bu fikir hala kalbimi kırıyordu.

"Onunla ilgili ne yapacaksın?" diye sordu.

Frederick'ten anlamam bir saniye sürdü. "Hiçbir şey." Anneme şöyle bir bakar ve ona hiçbir şey anlatamayacağını görürdü. Annem çoğunlukla sözel olmayan biriydi. Tek kelimelik cevaplarla iletişim kurabiliyordu ama felç ve sonrasındaki bakım eksikliği nedeniyle bu cevaplar da bulanıktı. "Anneme ulaşma çabalarının, personelin annemin etrafta olmasının diğer sakinler için bir tehlike olduğunu düşünmesine ve onu dışarı atmasına neden olmasından korkuyorum."

"Bunu yapabilirler mi?"

"Bilmiyorum. Frederick aptal değil." Bunu yüksek sesle söylemek özgürleştiriciydi. O zeki bir adamdı ve ben zekâ savaşında kaybetmişim. Ben hayatta kalmak için endişelenmek zorundaydım ama o endişelenmiyordu.

Artık daha fazla endişem vardı ama Cody ile birlikte olmak bir kumar gibi gelmiyordu. Ona karşı daha önce kimseye duymadığım bir sevgi geliştirmişim.

Thelma başını salladı. "Belki de Frederick'e bir mesaj iletmeliyiz," dedi. "Eğer oraya bir kez daha girmeye kalkarsa, yasaklama emri çıkartacağınızı söyleyin, o da Bay Yüksek ve Kudretli Opera Binası'nın oğlunun kız arkadaşını neden kovduğunu kamuoyuna açıklasın."

Kötü reklam tehdidi en iyisi olurdu, ama kötü adam benmişim gibi de gösterebilirdi. Çılgın eski kız arkadaş. Henüz yapmadıysa, beni tüm eğlence kara listeye aldırırdı. Annem için Kaliforniya'ya dönecek ve iş konusunu daha sonra çözecektim. Frederick itibarımı yerle bir ederse, Las Vegas'ta iş bulabilir ve arabayla yarım günlük mesafede olabilirdim.

"Bunu riske atacak gücüm yok. Beni kötü göstermek için bunu çarpıtabilir." Onunla başka bir zekâ oyununu göze alamazdım. "En iyisi dikkat çekmemem ve kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde bir çiftlikte olmam."

"Hımm." Yanmamış sigarasını üfledi. "Bundan hoşlanmadım."

"Ben iyi olacağım. Cody Frederick değil."

"Ama en azından Frederick'in ne olduğunu biliyoruz."

Ona Cody'nin ne olduğunu bildiğimi söylemek için ağzımı açtım. Her şeyi etmekten korkan, bu yüzden de çocuklarını kendinden uzaklaştıran sadık bir babaydı. Adam kısıtlanmıştı ama bunun nedeni kendini kontrol edememesi değildi. Hayatındaki herkes için doğru olanı yapmak istiyordu, ancak duygularını kapatarak, kendisi ve herkes için doğru kararı vermek için ihtiyaç duyduğu duyguların bunlar olduğunu fark etmedi.

Ama ben dadıydım ve bu yolculuktan kalbim sağlam dönmek istiyorsam yerimi unutmamam gerekiyordu.

* * *

Cody

Buffalo Gully, Crocus Valley'den üç saatten daha kısa bir mesafedeydi, dolayısıyla Montana'nın havası da farklı değildi. Parçalı bulutlu gökyüzü ve hafif rüzgar, gençliğimin her günü dışarıda çalışarak büyüdükten sonra bir ofiste hatırlatıyordu. Kendi kendime şanslı olduğumu söyledim; Barns kontrolü eline alıp Eliot gibi beni de çiftliğin başına getirebilecekken, işimi seçebilmişim.

Buffalo Gully'nin dışındaki evimin önünde dururken ne kadar şanslı olduğumdan emin değildim. Masanın ve sandalyenin üzerinde kaçamayacağım zincirler vardı.

Kendi sığırlarımın olması güzel olmaz mıydı? Hayat onları tüketmeden çocukların çiftçiliği deneyimlemelerinin bir yolu?

Hayır. O günler kaldı.

Wilder beyaz devriye aracına , kollarını kavuşturmuş beni inceliyordu. Onu haki pantolon ve kahverengi, neredeyse siyah üniformasıyla görmeye alışmışım,

gömleği ve kahverengi, neredeyse siyah, fötr şapkası vardı. Bizi bekliyormuş gibi popüler bir hız tuzağının yanına park etmişti ve Buffalo Gully şehir sınırlarına girdiğimde beni takip etti. Onun sinir bozucu küçük kardeşlerimden biri olduğunu açıklayana kadar Tova'nın geniş bakışları üzerime yapışmıştı. Çocuklar onu eve sürüklemeyden önce Wilder'la hızlıca tanıştı.

Onun varlığı, Pazar günkü telefon konuşmasını aklımdan çıkarmamı sağlayan tek şeydi. Banyo mu yapıyordu? Bulaşık mı yıkıyordu? Bir insan tabak yıkarken bu sesleri çıkarır mı?

Nefes nefese bir inilti duydum. Küçük bir nefes. Ve bunlar bulaşıklardan değildi.

Lanet olsun. Sabah akşam duşta otuz bir çekiyordum ve Tova çocuklarla evde olmasaydı, öğlen de bir tanesini okşuyor olacaktım.

Gülsuyu kokusuyla çevrili bir takside araba yolculuğundan beri daha da keskinleşen, her zaman var olan arzu, içimin etrafında sertçe kıvrıldı. Karın kaslarımı sıktım ve bu hissin bir an önce yok olmasını diledim. Bu işkenceye daha fazla katlanamazdım ve şimdi evde, hoşnutsuz karımla yaşadığım yerde olmak, göğsümün içindeki duygu telaşına yardımcı olmuyordu.

Wilder'ın sabit bakışlarıyla karşılaştım. "Aklında bir şey mi var?" Son görüşmemizde bir pislik gibi davranmıştım ve bu iyiliğe karşılık vereceği hissi güçlüydü.

"Bu senin lanet olası dadın mı?" Wilder sordu.

Sesindeki inançsızlığı takdir etmemiştim. Güzelliğine ya da atletinin gözleriyle aynı mavi tonunda oluşuna hayranlık duymuyordu. Bir erkeğin yoldan çıkmasına neden olabilecek bacaklarına ya da kışının minik kot şortunu nasıl bakmadı. Açıkçası onu çocuklara bakması için işe aldığımı ve daha fazlasını yapmadığımı yutmadı.

"Evet," dedim sıkıca. "Artık bekâr olduğunu biliyorum ama uslu dur."

Yüz ifadesi karardı. "Boşanma henüz sonuçlanmadı. Bunun için Barns'a teşekkür edebilirim," diye mırıldandı.

Babamız mirasımızı Knight işlerine bağlamıştı ve bu süreç boşanmasına daha fazla zaman ve yasal masraf eklemişti. Yine de Sutton'ın yerine geçecek birini aramadığını ve Tova'ya büyük bir merakla bakmadığını duymak beni memnun etmişti.

"Sutton biz yokken kedilerimizi besliyor." Ve onlarla oynuyor. Çocuklar büyükanne ve büyükbabalarıyla yaşamaya başladıklarında onları bir yuva bulmaları için Aggie'ye geri vermeyi düşündüğümde suçluluk duygusu kalbimin etrafını sarıyordu. Her sabah Cheetoh yatağında Ivy'nin bacaklarına dolanıyordu ve Grayson'ı giyinmeden ya da kahvaltı etmeden önce Lilac'a sarılırken buluyordum.

Wilder bana baktı, ifadesi dikkatle boştu ama sorusu açık ve netti. Ona neden anlatıyordum?

"Sadece onun hayatımızda olduğunu bilmeni istedim. Benim kız kardeşim olmayacağını hiç sanmıyorum."

Kaba bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum," dedi huysuzca. "Çocuklarınızın hayatında olmasına sevindim."

"Ben de."

"Helena'ya geldiklerinde daha zor olacak."

Ona sert bir bakış fırlattım, o da umursamadan omuz silkti. Gözlerimi devirdim. "Grayson çok daha iyi oldu." Tova'ya teşekkürler. "Herkesin sorun yaşayacağını varsaydığı bir okula geri dönmesini istemiyorum."

"Bunu bana açıklamak zorunda değilsin."

"Öyle değil mi?" Karşılaştığım herkese bunu açıklamak zorundaydım. Aggie bana sık sık bir bakış atıyordu ve Grayson ve Ivy gitmeden önce onlarla biraz zaman geçirmem ve uzaklaşmam için beni teşvik eden de oydu. Fikrimi değiştireceğimi umduğunu biliyordum.

Tova'nın dikkatlice boş tepkisi vardı. Ve şimdi de Wilder.

Austen ve Eliot'ın fikirleri var mıydı?

Tabii ki yaparlardı. Onlar şövalyeydi.

Wilder'ın telsizi cızırdadı. Arkasını döndü ve yakasına takılı ahizeye konuştu. Geri döndüğünde çenesini kaldırdı. "Sabah görüşürüz. Çalıntı bir pikapla ilgilenmem gerekiyor."

"Suç o kadar kötüleşiyor mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Lanet olası petrol sahaları. Adamlar hiçliğin ortasında yasaları çiğneyerek para kazanabileceklerini sanıyorlar. Ama hayır, bu seferki Guy McCormick. Demans , bir eve yerleştirilmeyi reddediyor ve sonra karısıyla tartışıyor. Bu hafta pikabı üçüncü kez çalınmadı. Delilah onu üç yıl önce sattı."

Guy ve Delilah McCormick ben doğmadan çok önce ilkokulun yanındaki aynı evde yaşıyorlardı. Wilder'ı, limonata ve kurabiye ikram ederek büyüdüğümüz bir çiftle uğraştığı için kıskanmadım. "Sabah görüşürüz. Sabah erkenden."

Şerif departmanının cipine atladı ve gitti. Eve dönüyormuşum gibi hissetmem gereken evle yüzleştim ama bunun yerine korku doluydum. Önümde, Knight arazisindeki vadiye bakan ama kasabaya olabildiğince yakın olan, iki katlı, heybetli bir çiftlik evi, etrafını saran bir verandası ve arkada aynı derecede geniş bir güvertesi vardı. Arazideki gür ağaçlara ve seyrek çalılıklara rağmen ev oldukça izole bir konumdaydı. En yakın komşu yarım mil ötedeydi ve kasabanın dış mahallelerini müjdeliyordu.

Meg'in ölümünden sonra burayı düşündüğümde, soğukkanlı bir şekilde uzaklaşıyordum. Şapkamı asabileceğim ve çocuklarımın eşyalarını saklayabileceğim bir yapı. Evde çalışmaktansa çiftlikteki ofiste çalışmayı tercih ederdim ve çocuklar için çitlerden atlayabilecekleri ya da bisiklete binebilecekleri komşu çocukları olamayacak kadar izole edilmiştik. Burada olmak konusunda nasıl hissedeceğimden emin değildim. Karımla paylaştığım bir eve girip dadıyı arzulamak nasıl bir akıl tutulması olurdu?

Buffalo Gully'ye bir planla geldim. Tova çocuklarla takılabilirdi, ben de dört gün için birkaç yiyecek alabilirdim.

ve üç gece burada olacaktık. Uyumadığımız zamanlarda çiftlikte olurduk.

Sağlam plan, Cody.

Ön kapıya gittim. Veranda kasabadaki gibi gıcırdamıyordu ve Wilder klimayı çalıştırmak için uğramıştı. Sonunda düzgün bir gece uykusu çekebilecektim. Sanki iyi uyuyamamamın nedeni yükselen sıcaklık ve eski bir klima ünitesiymiş gibi.

Evin içinde yürürken etrafıma bakmadım. Ne göreceğimi ve her şeyin nerede olduğunu biliyordum. Bu ev artık bir yuva değildi. Burada uyumuştuk. Burada yemek yemiştik. Hepimiz Billings'teki hastanede ve ardından bakımevinde bir sürü zaman geçirmiştik.

Yaz sonunda ayrıldıkları için çocukları bir an için kıskandım. Tüm o ağır anıların olmadığı bir eve gidebilirlerdi. "Keşke "ler ve "olsaydı "lar olmadan.

Sesleri Grayson'ın yatak odasına kadar takip ettim. Tova eski bir Epiphone gitarın uzun sapını tutuyordu.

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı, gözleri soru ve hayranlıkla doluydu. "Bunun senin eski gitarın olduğunu söyledi. Bu çaldığın anlamına mı geliyor?"

"Bir kızı etkilemeyi öğrendiğime inanabiliyor musun?" Güldü. "Bir tema seziyorum."

Gülümsemesini arzuladım ve tüm hafta boyunca bir damla su içmemiş bir adam gibi onu içime çektim. O eziyetli telefon görüşmesinden beri Tova'yla ilgili her şeyden kasten uzak durduğum için ondan bir damla bile içmemiştim.

Yine de evimde bir mücadele vermiyordum.

"Bana oynamayı öğretiyordu," dedi Grayson, "ama gürültü annemin başını ağrıttı."

Tova irkildi ama toparlandı. Grayson'a anlayışlı bir gülümseme verdi. "Kendini daha iyi hissedebilsin diye onu dolabında bu kadar güzel saklaman çok düşünceliydi."

"Çalmayı öğrenebilir miyim?" Ivy sordu.

Onunla çalışmaya başladığımda Grayson, Ivy'nin yaşına yakındı. Orada burada sadece birkaç saat alışabildik ama ihtiyaı olan tek şey . ocuk atletizmdeki eksikliğini müzik yeteneğiyle kapatıyordu. Tıpkı dansı gibi. Bir melodiyle eşleştirildiğinde koordinasyonu vardı. Belki de gürültü konsantre olmasına yardımcı oluyordu.

"O benim gitarım." Grayson enstrümana uzandı. Tova ona zarar vermekten korkuyormuş gibi elini bıraktı. "Onu odamda saklayabileceğimi söyledi."

"Grayson," dedim, bir erime sezerek. Kimse onu sulayamazdı. Hem çok tanıdık hem de kiralık bir ev kadar yabancı bir ortama geri dönmüştük. "ğrenmek için ne kadar heyecanlı olduğunu hatırlıyor musun? Ivy de öyle ve bir gün ikinize de öğretmeyi çok isterim ama bu hafta sonu olmayacak çünkü Eliot Amca'ya yardım etmek için buradayız."

"Tova'ya nasıl alabildiğini gösterebilir misin?" diye sordu gitarı bana uzatırken.

Elimdeki tanıdık ağırlık anılarımı canlandırdı. Üniversitedeyken evimi özlediğimi. almayı ğrenmenin konsantrasyonunun verdiği haz. Sonra anlayış geldi. kafamdaki yapılacaklar listesini nihayet susturabiliyordum. Bir melodi seçerken hiçbir şey o acil ya da kritik görünmüyordu. Oğlumun ihtiyaı olan şey bu muydu? Tüm beklentilerden geçici bir kaçış mı? Sadece olma özgürlüğü m?

Küçük, kare şeklindeki yatak odasına göz gezdirdim. İiz yatağı bir köşede, şifonyeri başka bir kşedeydi. Yatağa oturursam, etrafıma yığılacaklardı ve Tova ya ayakta durmak ya da benimle birlikte yatağa oturmak zorunda kalacaktı.

Olmuyor.

"Hadi oturma odasına gidelim." Ben döşemeli pencere kenarındaki koltuğa, Tova ve çocuklar da kanep ve sandalyelere oturabilirdi.

Fareli Kavalcısı gibi herkesi odadan dışarı ıkartıyordum. Yürümek için bakışlarımı itaatkr bir şekilde yere yapıştırdım.

ustaca düzenlenmiş fotoğraflarla dolu koridordan geçtim. Meg'in daha önce eve astığı aile fotoğraflarına bakmaktan genellikle kaçınmazdım ama sevişmeyi düşünmeden edemediğim bir kadınla? Bu yanlış görünüyordu.

Ivy, "Bu benim annem," dediğinde gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

"Bu resim çok şirin," diye sevindi Tova. "Bir de bana sor."

Hangisinden bahsettiğini anlamak için dönmeme gerek yoktu. Meg bir yaz fotoğraf çekimi için bir arkadaşını tutmuştu. Kızlar fildişi rengi elbiseler giyerken, Grayson ve ben de benzer renkte polo tişörtler giymiştik. Gün çok sıcaktı ve Meg o gün çok gergindi. Aile fotoğrafları onu hep böyle yapardı.

"Hatırlamıyorum," dedi Ivy.

Minnettar olmalı mıyım? Gün berbat geçmemişti ama fotoğraf çekimleri eğlenceli bir aile aktivitesi olmamıştı.

Grayson fotoğrafa baktı. "Annem şaka yaptığı için babama kızdı."

Tova, mükemmel bir aile gibi görünmek için çalışırken şakalar yaptığımı inanamıyormuş gibi sorgulayan bir bakış attı.

"Ortamı yumuşatmak istemiştım," diye açıkladım. "Meg arkadaşına sinirlenmemeye ve çocuklara karşı soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama hepimiz yorgunduk ve henüz akşam yemeği yememiştik."

"Doğru fotoğrafı çekmek stresli olabilir." Tova elini Grayson'ın omzuna koydu. "Ve yeşil çimlerin üzerinde neredeyse beyaz giysiler içinde çocuklarınız mı var? Eminim annen endişelenmiştir."

Tova günü ve Meg'i tek seferde yakalamıştı.

"Ortaya çıkan tek resim buydu." Tova'nın söyledikleri o günü anlamamı kolaylaştırdı. Çocuklar gibi ben de mutlu, kaygısız ve spontane bir aileyi taklit etmek için çabalarken aramızda ileri geri tıslanan sözleri hatırladım. Kelimelerin hiçbirisi bizi tanımlamıyordu. "Bu

Fotoğrafçı, masum ruhu kutsansın, kaygısız bir yaz çekiminde olduğunu düşünerek baloncuklar getirdi."

Grayson en iyi Eeyore sesiyle, "Kaygısız değildi," dedi.

"Baloncuklara kadar!" Ivy sevinçle gülümsedi, gülümsemesi muzafferdi. "Şimdi hatırladım."

"O fotoğraf, fotoğrafçının sakladığı baloncuk makinesini çalıştırdığı ." Sonunda fotoğrafa baktım. Meg'in ağzı açıktı, çok şaşırılmıştı, şık elbisesi ve sıkıca sarılmış saçlarıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Çocuklar çok sevinçliydi ve Grayson ile Ivy'nin birbirleriyle didişmek yerine baloncuklara koşmaya çalışmasını izlerken sırtışı sersemletici bir rahatlamayla doluydu. Görüntü hareket, hafiflik ve çekicilik doluydu. Fotoğrafçı, doğaçlama baloncuklar olmadan başka türlü elde edemeyeceğimiz bir duyguyu yakalamıştı.

Bu resim bizim nasıl olduğumuzu mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Hafiflik anlarıyla serpiştirilmiş gergin bir aile.

Kayınvalidemle daha mı gergin olurlar yoksa daha mı olurlar?

Elim gitarın üzerinde gerildi, beynimi zorlayan bir farkındalık.

"Baloncuklar eğlenceliydi." Grayson'ın tavizi ortamı yumuşattı ve ben de zihnimi kapattım.

"İşe yaradıklarına sevindim." Tova ellerini kalçalarına dayadı ve fotoğrafı inceledi. "Baloncuklar fotoğrafçının gerçek seni yakalamasına yardımcı oldu." Bana neredeyse utangaç bir bakış attı. "Hepinizi."

Tova Meg hakkında konuşmaktan korkmuyordu. Ama muhtemelen benim hakkımda yaramaz rüyalar görmüyordu ve bu nedenle kendini bu evde yeri olmayan bir zampara gibi hissetmiyordu.

Gitarı kavradım ve bankın üzerine oturdum. Bank ile pencere arasındaki havalandırmadan sırtıma serin bir hava . Tatlı, serin hava odaklanmama yardımcı oldu.

Tova kanepeye oturdu, iki yanında birer çocuk vardı. Uzun bir bacağını altına katladı ve rahatlamak için kıpırdandı. Çocukları kucaklayarak her birine beni dinlemekten ne kadar heyecan duyduğunu mırıldandı.

Boğazımda bir yumru oluştu. Daha önce ne zaman gitarı çıkarsam, *yine mi o şey?* Meg'in sese karşı hassasiyeti yüzünden beyin tümörünü suçlayamazdık. Seçici olarak .

Çocukların bu kadar çok şey fark ettiğini bilmiyordum. Tova bizim korkunç ve katı bir aile olduğumuzu düşünüyor olmalı.

Birkaç kez gitmiştik. Bazı günler, zamanmış gibi geliyordu.

Göğsümü tıkayan duyguyu yutmaya çalıştım ama suçluluk duygusu çok kalındı, neredeyse elle tutulur gibiydi. Çünkü bunu ben istemiştim. Bir kadının yapabildiklerimden etkilenmesini istiyordum. Çocuklarımla zevk aldığım bir şey için heyecanlanmasını istiyordum. Üniversitede gitar öğrenmemin nedeni, karşı yurttaki bir kız tarafından fark edilmek olabilirdi ama ben gerçekten de yetiştirilme tarzımdan çok farklı bir şey yapmayı seviyordum.

Tova bakışlarını benimkilere kaldırdı ve gülümsemesi durakladı.

Yüz ifadem nasıl görünüyordu? İçimde bir fırtına koptuğunda pasif görünmek için yüz hatlarımı eğittim. Sahip olduğumdan çok daha fazlasını istiyordum ve bunun için bok gibiydim.

Boğazımı temizledim ve telleri test ettim. Tatmin olana kadar akortla oynadım. "Tamam, bakalım bu şarkıyı tahmin edebilecek misin?" Dolly Parton'ın "Jolene" şarkısının birkaç akorunu tıngırdattım ve Tova'nın yüzüne yayılan heyecan gülümsemesini izledim.

Biraz daha boktan bir adam olurdum.

Tova

Misafir yatak odasında yatıyordum, örtüler arkaya atılmış, yatağa yayılmıştım. Tüylerim diken diken olmuştu ama umurumda değildi. Cızırtılı bir kanepeyle sınırlandırıldıktan sonra, kraliçe yatağın her santimini kullanmak .

Ev çok şirindi. İçerisi bana tuhaf bir şekilde Frederick'in evini hatırlattı. İki katlı kır evi, havasından başka hiçbir şeyiyle malikâneye benzemiyordu. Bu evi Vienne gibi biri tasarlamıştı. Onlar dekore etmiş. İçerisi zevkli, neredeyse bastırılmıştı. Düzenleyici kutular çocukların dolaplarını dolduruyordu ve mutfak neredeyse askeri bir hassasiyetle düzenlenmişti. Dekordan ailenin nasıl biri olduğunu anlatan hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Ne kadar boğucu.

Pasaklı biri değildim ama tamamen bana ait olan bir evim olsaydı, içinde rahatlamak isterdim. Şu anda yaptığım gibi yayılırdım. Televizyon izlemek için kanepeye uzandığımda başımı koyabileceğim yastıklarım olurdu. Buzdolabının yanında her zaman bir fincanım olurdu. Sadece su için. Her ihtimale karşı.

Hayatımda bir kez olsun bavulumu tamamen açabildim.

Thelma'nın benim için sakladığı sandığı depodan . Büyükannemin ördüğü battaniyeler kanepenin arkasında duracaktı. Hiçbir şeye uymamaları umurumda değildi. Kanaviçe işlediği resimleri ve mutfak havlularını bulacaktım. Büyükannemin annesinden sakladığı bir deste işlemeli bulaşık havlum vardı. Bana onları kullanmamı söyledi. "Sonunda yırtılıp lekelenmezlerse bir işe yaramazlar" demişti.

Bunları Frederick'in tertemiz mutfağında kullanmayı düşündüğümde kıkırdadım. Özel şefi, üzerinde "Kirli olan tek şey bu havlu değil" yazan havluya bayılırdı. Frederick kan kaybından ölür ve beni kovardı.

Onları kullanmalıydım.

Battaniyeleri düzelterek, tertemiz çarşafların içine gömülüp uyumaya çalıştım.

Şansımız yok.

Onları tekrar fırlattım ve serin havanın üzerimde gezinmesine izin verdim.

Bir gitar sesi beni ayağa kaldırdı. Cody uyanık mıydı?

Geldiğimizden beri adamın içinde bulunduğu ruh hali başımı döndürüyor ve kalbimi ağrıtıyordu. Buraya dönmek ne kadar zordu? Mutlu anılar bu duvarlarda yankılanmıyordu. İçinde yaşanıyormuş gibi görünen tek iki oda, misafir odasının karşısındaki iki ofisti. Yatak odaları üst kattaydı.

Bu sefer daha uzun bir melodi çaldı. Daha yavaş. Daha hüznü. Durdu.

Meraklı olmamalıydım ama yine de ayağa kalktım. Havaalanından aldığım hatıra gömleğinin altına sütyen giymemiştim ama giysi boldu ve hava karanlıktı. Evin içinde ilerleyerek sesi arka güverteye kadar takip ettim. Çiğdem Vadisi'iki katı büyüklüğündeydi ama evin geri kalanıyla aynı yaşanmamışlık hissine sahipti.

Cam sürgülü kapı açıktı. Müzik daha yüksekti, melankolik bir melodi ama aynı zamanda tatlıydı. Yukarı çıkamadım.

ama daha önce duyduğumu biliyordum.

Paravan kapıya doğru süründüm ve dışarı baktım. Sinekler bahçe lambasının etrafında vızıldıyor ve havada sitronella kokusu asılı duruyordu. Bunların hiçbirini fark etmedim. Cody bir sandalyeye uzanmış, gitarını rahat çalamayacağı bir açıyla tutuyordu. Ayakları çıplaktı ve tişört yoktu.

Gömlek yok.

Gölgeler onu gizliyordu ama birdenbire bir kedinin gece görüşüne sahip oldum. Genellikle mokasen ayakkabıların içinde saklı olan uzun, ince ayakları, bazen de şanslı bir kızsam kovboy çizmeleri bileklerinden çaprazlanmıştı. Her yeri seksi miydi?

Göğsünü göremiyordum ama çaresizdim. Bunun iyi bir fikir olup olmadığına karar vermeden önce paravan kapıyı iterek açtım.

Oynamayı bıraktı ve başını arkaya eğdi. "Tamamen dışarı çıkmak isteyebilirsin. Böceklerin içeri girmesine izin veriyorsun."

Dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan . Birkaç nota tıngırdattı. "Uyandırdıysam özür dilerim."

"Uyuyamadım." Yanına bir Adirondack sandalye çektim ve kollarımı kendime sararak içine kıvrıldım. Hava serin değildi ama sıcak da değildi. "Ayrıca, buradaki en gürültülü şey sen değilsin." Yüzlerce kurbağanın vıraklaması havayı doldurdu. Belki birkaç cırcır böceği. Gürültü, kır gecelerinin film müziği gibiydi.

"Senin için farklı olmalı." ", ama
senin düşündüğün gibi değil."

Uzun, yetenekli parmakları birkaç teli usulca tıngırdattı. Çok rahatlamıştı ama göğsü ve karnı hâlâ güçle dalgalanıyordu. Onu bütün gece izleyebilirdim.

"Daha önce yaşadığım yer o kadar büyüktü ki, kiralık yardımcı izin vermediği sürece içeriye ses ." Onun sessiz ve sakin düşünceleri benim konuşmaya devam etmemin nedeni olmalıydı. "Eski sevgilimle bir malikanede yaşıyordum, ister inanın ister inanmayın. Beverly Hills'te." Evin hanımı gibi kocaman bir malikânede dolaşma fikrinin saçma olduğunu biliyormuşum gibi kaşlarımı kaldırdım.

Tek söylediği "Yukarı çıkıyoruz" oldu.

"Hayır, geriye doğru hareket ettim." Başımı sandalyenin ahşap arkalığına yasladım. "Ben ... .. Daha iyi bildiğimi sanıyordum."

"Prens kurbağa mı çıktı?" "Evet." Bu adamla konuşmak neden bu kadar kolaydı?

Onu o kadar iyi tanı mıyordum ve temkinli olmalıydım. Ama aynı zamanda birine hikâyemi anlatmak istiyordum. Ne yapmam gerektiğini ve gelecekte kendimi nasıl korumam gerektiğini anlatmadan olanları paylaşmak istedim.

"Beni gösterilerimden birinde gerçekten bulduğunu san mıştım. Av peşinde olduğunu fark etmemiştim. Ben böyle erkeklere alış ığım..." Alt dudağımı kemirdim. Thelma'dan başka kimse hayat ım ın tüm hikâyesini bilmiyordu ve trajik bir şekilde sıradan olsa da yine de bana aitti. Bazı günler, geçmişim sahip olduğum tek şeymiş gibi hissediyordum. "Annemin zevksizliği ve düşük standartları vardı. Ben farklı olmaya kararlı bir şekilde büyüdüm. Bir erkeği kontrolcü ya da para konusunda sorumsuz göründüğü ya da daha fazlasına dönüşebilecek bir öfkesi olduğu anda terk ederdim. Zekiydim. Sokak zekası. Sonra değildim."

Cevap vermedi ama sanki ortamdaki gürültünün sessizlikle yüzleşmektense konuşmamı daha rahat hale getirdiğini biliyormuş gibi parmaklarını tellerin üzerinde hafifçe gezdirdi.

"Zengindi. Büyüleyiciydi. İşe aldığı insanlara iyi davranıyor gibiydi." Eğer iyi davranması onları görmediği anlamına geliyorsa. Zalimliğin dışa vurulmamasını nezaketle karıştırdım. "Bana, umutlarıma ve hayallerime destek oluyormuş gibi davranıyordu. Bir hedef olduğumu fark etmemiştim. Bir şans olduğunu düşündüm ve temkinli davrandım ama o beni ağına daha da düşürdü."

"Kontrolcü kategorisine giriyordu."

Uzun bir iç çektim. Hafif bir esinti saçları mı karıştırdı ve uzun bir süre temiz, taze havayı içime çektim. Egzoz dumanı yok. İnsan kokusu yok. Sahte kokular yok. Burası gerçektir ve alışık olduğumdan çok farklıydı. Tıpkı Cody gibi. "Onun için yeni bir kategori oluşturmam gerekti. Ben beş para etmez eziklere alışk ın ım. Küçük çaplı dolandırıcılar ve sapıklar. Frederick bir

avcı." Kendime daha sıkı sarıldım ve bunun nedeni üşümem değildi. "Sürekli çalıştığım kulüplerden birini tuttu ve en büyük müşterileri için sahne almamı, sonra da onları becermemi istedi."

Notalar bir çılgılığa dönüştü. Elini tellerin üzerinde düzleştirdi ve bana baktı. "Bana o herifin taşakları ezilmiş halde bir çukurda olduğunu söyle."

Yüzünde öfke okunuyordu ama ben rahattım. Cody benim güvenlik ağımdı. Sadece benim diyebilecekleri bir yer isteyen kızları umursamayan acımasız bir dünya ile aramda bir tampon.

"Keşke. Thelma kıcıımı kurtardı. Yine." Kaşlarını kaldırdı ama ben öylece bıraktım. Benim hikâyemi anlatmak anneminkini anlatmaktan daha kolaydı. "Banka ve yatırım hesaplarımı onun şirketine, yönetimimi de ona devretmiştim. Zaten fazla param olmadığını düşündüm. Hepsi anneme gidecekti. Ama biraz biriktiriyordum ve onun yatırımları sayesinde daha fazla kazanıyordum, ama dışarıda kaldım."

"Ona ulaşamazsın." Sert bir tını gecenin içinde . "O şerefsiz. Nerede olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. O ..." Kuru dudaklarımı yaladım. "O, uh, beni arıyor. Sanırım."

"Peki ya annen?"

"Nerede olduğumu bilmiyor." Frederick'e de söyleyemedi. "İletişim bilgilerimi eve verdim. Neden gidip başka bir hedef bulmadığını bilmiyorum ama bana iki yıl yatırım yaptı."

"Seni trafiğe çıkarmak için."

Başımı salladım. Sıcaklık gözlerimin arkasını yaktı. Frederick için bir kez bile ağlamamıştım. Yeterince önemsemediğim bir işaretiydi bu. Yine de Şövalyelerle yollarımızı ayırma vakti geldiğinde gözyaşlarımın yüzümden aşağı akacağını hissediyordum.

"O bir piç. Bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle. Kardeşlerim ve ben taşradan gelen aptal köylüler olabiliriz ama kaynaklarımız var."

Haklı koruma ve mizahın mükemmel bir karışımını kullandı. Gülümsedim. "Oh? Onları kullanmak zorunda mı kaldın?"

"Aggie'nin kocasını kaçırdık."

"Farklı biri mi?"

"Hayır. Ansen."

Konuyu değiştirdiği ve beni desteklediği için minnettar olarak gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor."

"Barns -babam- on yıl önce onunla evlenmesi için ona para ödedi. Bir şeyler döndüğünü düşündüm ama düğünden önce herkes çok meşgul olduğu için defterlere ulaşamadım. Ansen'le yüzleştim, Aggie ona defolup gitmesini söyledi, ben ve kardeşlerim de gittiğinden emin olduk."

"On yıl önce mi? Nasıl tekrar bir araya geldiler?"

"Bana asla itiraf etmedi ama Wilder, Sutton'la bir gece sarhoş olduklarını ve bir baktık ki Aggie'nin Ansen'i kiraladığını ve aralarında hiçbir şey olmadığına yemin ettiğini söyledi."

"Ve şimdi evlendiler," diye düşündüm. "Çok romantik." Homurdandı ve bir tel kopardı.

"Eğer onun kardeşi değilsen," diye ekledim.

"O iyi bir adam. Muhtemelen o zaman da öyleydi. Barns uzak isteyeceğiniz o kontrolcü adamlardan biriydi." Dudaklarının üzerinde sıkıntılı bir kaş çatma oyunu oynandı. Cody onun izinden gitmemeye kararlı gibiydi.

"Frederick kesinlikle iyi bir adam değil." "O bir korkak."

Cody'nin sert tarafını sevdim. "Kabadayı olmak için parası var."

"Bu doğru olabilir ama bu onun korkak olmadığı anlamına gelmez! İyi bir adam ne olursa olsun, ne kadar zor olursa olsun ve ne kadar parası olursa olsun doğru olanı yapar."

"Ya sen, Cody?" Neredeyse fısıldayacaktım, gerçeği duymak için yanıp tutuşuyordum. "Sen iyi bir adam mısın?"

"Ben de öyle düşünmek istiyorum."

Sesi pek emin gelmiyordu. Zorlamaya devam ettim. "Ne olursa olsun, paranın bir fark yaratmadığı, yaptığın en zor şey neydi?"

Birkaç tel tıngırdattı. Sesler daha alçak, daha derindi. Daha hüzünlüydü. Bana cevap vermeyeceğini düşündüm, belki de elinde bir şey yoktu, ama başparmağını tellerde gezdirdi ve "Evli kal" dedi.

* * *

Cody

Az önce ne ben?

Tova'nın gür dudakları aralandı. Kendimi eski sevgilisinin seviyesine indirdiğimi düşünüyor olmalıydı. Başka bir açıklamam yoktu. Kelimeler sanki zihnimin karanlık ve korkunç bir köşesine hapsedilmiş ve mümkün olan en kötü zamanda kaçmış gibi ortaya çıkmıştı.

"Mutlu değil ?" diye sordu usulca.

İpler beni bu dünyaya bağladı. Geçmişte kaybolmamıştım. Gitar Meg'den önceki bir zamanı işaret ediyordu. En son kendim gibi hissettiğim zamanı. "Mutsuz değildim."

Bir süre sessiz kaldı. "Bunu düşündüğümden daha iyi anlıyorum."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım ama anlayışlı bir bakışla karşılaştım. "Öyle mi?"

"Frederick'e aşık değildim. Ama karşılıklı bir ilişkimiz olduğunu düşünüyordum ve bunun aşk üzerine kurulu olmamasını sorun etmiyordum." Gülümsemesi azaldı. "Sen ve karınla aynı şey olmadığını biliyorum ama anlıyorum."

"Karımı seviyordum." Sol telini kopardım. Cenazeden beri gitar terapisi yapıyor olmalıydım. Ses sinirlerimi yatıştırıyor, dünyanın doğru yönde döndüğünü hissettiriyordu. "Ona daha çok saygı duyuyordum." I

Meg ile olan ilişkim hakkında son birkaç haftadır olduğu kadar çok düşünmemiştim. Sadece . Tıpkı annem gittiğinde kardeşlerimin yerine benim geçmem gibi. Öyleydi işte. Çocukların istikrarlı bir yuvaya ihtiyacı vardı ve kayınvalidem bu tanıma benden daha iyi uyuyordu. Sadece öyleydi. Şimdi hepsini düşünüyordum. "Onun gibi bir kadın benimle ilgilendiği için şanslı bir piç olduğumu biliyordum. Buraya, şehirden uzağa taşındığı ve benimle birlikte olduğu için beş kat daha zor hale gelen bir işte hala kış tekmelemeyi başardığı için."

"Bence kendini küçümsüyorsun."

"Meg'i tanı mıyordun. İnanılmaz biriydi." Tüm telleri tekrar tıngırdattım. "Ama aynı zamanda Meg'di. Huysuz. Huysuz. Buffalo Gully'de asla tatmin olamayacağı bir şekilde hırslıydı. Sıcak değildi ve gerçekte ne kadar derinden hissettiğini merak edene kadar duygularını sıkıca sardı." Telleri daha sert kopardım. Kendimi nazik olmaya zorladım. İstedğim son şey çocukların beni duymasıydı. "Tümör teşhisi konulduğunda bile pratik biriydi. Neredeyse iş gibi. Bunun bir savunma mekanizması olabileceğini düşündüm. Öleceğimi öğrenmek hakkında ne biliyordum ki? Ama . . . Ama emin değilim. Acımasızca etkiliydi ve bana -ve çocuklara- karşı neredeyse daha sertti," diye iç çekerek sözümü bitirdim.

"Onu tanı mıyordum ama bu bir savunma mekanizmasına benziyor."

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "On iki yıl evli kaldık ve başlarda her şey yolundaydı. Sonra Grayson doğdu ve hayat daha da yoğunlaştı, o da bu stresten besleniyor gibiydi ama şefkatli bir anne değildi. Ivy'ye hamile şaşırmıştım. Birbirleriyle oynamaları için olduğunu söyledi. Kediler gibi."

"Her anne bir sitcom'dan çıkmış gibi davranmaz." Tova'nın sesi dehşete düşmüş gibi çıkmadı. Meg çocuklarımızı evcil hayvanlara benzettiğinde ne düşüneceğimi bilememiştim.

"Onları severdi, beni yanlış anlamayın. Kendi tarzında. Sanırım ..." Bunu gerçekten söyleyecek miydim? Bu duygu

beni uyanık tuttu. Tova'yı çocuklarımla birlikte evde gördükten dakikalar sonra, anlaması yıllar süren o şaşırtıcı farkındalık geldi aklıma. "Bu benim sevmek istediğim yol değil."

"Oh, Cody." Kollarını kendinden ayırdı ve dirseklerini dizlerine dayayarak sandalyenin kenarına oturdu. "Sadakatinden dolayı sadık bir baba ve koca olarak mı kaldın?"

"O benim karımdı. Annemin yaptığı gibi onu terk etmeyecektim." Bir başka sarsıcı tını. Hayal kırıklığına uğramış bir halde gitarı pürüzsüz, metal dış mekan masasının üzerine koydum. "Özür dilerim, çocukluk travmalarımı deşmek istememiştim."

"İnsanların yara izleriyle yaptığı o tuhaf yarışma şeyini yapabilir ve birbirimize üstünlük sağlamaya çalışabiliriz."

"Onu sevdim." Kelimelerin söylenmesi gerekiyordu. Kendimi ikna etmiyordum. Kendime güven veriyordum.

"Biliyorum. Anlayabiliyorum." Bana doğru uzandı ve ben hareket edemedim. Sıcak, küçük elini benimkine doladığında, sanki hayatıma giren bu güzel, vahşi yarattığı korkutup kaçırmaktan korkuyormuşum gibi bir heykele dönüştüm. "Ölen ya da hâlâ aramızda olan insanlar hakkında karmaşık duygular beslemekte sorun yok."

Bana kimden söylemesine gerek yoktu.
Annesi.

"Burada olmana gerçekten çok sevindim," dedim hoyratça ve elini kendi elimle kapattım.

"Ben de."

Yan yanaydık ama her birimiz koltuğumuzun kenarına oturmuş, kolçağa yaslanmıştık.

"Tova." Gölgelemiş ellerimize baktım. Sıkı sıkıya tuttuğum duygularım açığa çıkıyordu. Sorularım vardı. İtiraf. Bir şeyler hissettim.

"Öyle mi?" diye sordu nefes nefese.

"Geçen gün dans ettiğimizde . . . neredeyse seni öpüyordum." "Neredeyse izin veriyordum."

Nefesim kesildi. Onun da benim hissettiklerime yakın şeyler hissedebileceğinin hafifçe onaylanması, aramıza ördüğüm dayanıksız duvarı . Haftalardır çekiciliğimle savaşıyordum ve bu daha da güçleniyordu. "Geçen hafta sonu seni aradığımda, sen . . ."

"Evet."

Son bir cevap. Muzaffer bir cevap. Bunu biliyordum. Duyduklarımdan daha fazlasını arzuluyordum. "Orada olmak istedim. O küçük gıcırtıyı çıkarmanın sebebi olmak istedim."

"Öyleydin." Alt dudağını dişlerinin arasına çekti. Gözlerinde korku ve belirsizlik vardı. İtirafı aramıza dev bir kama sokabilirdi, ama bunun yerine zihinsel korumalarımı yok etti.

"Tanrım, Tova. Seni çok fena istiyorum." Sandalyeden kaydım ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm, ellerim bacaklarındaydı. Çıplak bacakları, teni o kadar yumuşaktı ki bu mümkün olmamalıydı. Yumuşak nefesi gece tarafından yutuldu ama gerilmedi. Aksine bana daha da yaklaştı. "Senden o küçük iniltiyi duymayı ne kadar hayal ettiğimi biliyor musun?" Ellerimi yukarı kaldırdım, şortunun ince kumaşı aramızdaki tek şeydi. "Kafamda senin görüntünle ne kadar sık boşalıyorum biliyor musun?"

Bu onu kaçtırtmalı.

Olmadı. Ellerini saçlarımdan arasından geçirdi ve başımı arkaya yatırdı. Verandanın ışığı onu aydınlatıyordu. Gösterileri kapalı gişe oynayan güzelliği gördüm. Onu dans ederken izlemek için tüm birikimimi .

"Kendimi kontrol edebileceğimi sanıyordum, ama Tanrım, Cody. Sen sadece-" Ağzı benimkine çarptı ve bende kalan tüm kısıtlamalar yok oldu. Yok oldu.

Nane ve Hindistan cevizli ChapStick'in tadı ağzımı doldurdu. Artık en sevdiğim iki tattı. Onu kendime doğru sürükledim, kızı neredeyse koltuktan düşüyordu.

İnledi ve bana daha fazla yer açmak için bacaklarını araladı. Öpücüğü derinleştirdim, onun sıcak içinde okşayarak

Dilimle ağzını. O da bana karşılık verdi. Kadın, tıpkı dans ettiği gibi vazgeçerek öptü. Ve dans ederken olduğu gibi, kendimi katı beklentilerden kurtarmak istememe neden oldu. Tekrar o adam olmak istedim. Bir kız için yeni beceriler öğrenen adam. Geride kalmanın başarısızlık anlamına geleceğinden korkarak ayak uydurmaya çalışmak yerine bir ilişkiden zevk alan adam.

Ellerimi onun dolgun kalçalarında ve bol gömleğinin altında gezdirdim. İnledim. Teni sıcak ve kadifemsiydi. "Nasıl bu kadar yumuşak hissediyorsun?" Alt dudağını yaladım.

"Nemlendirici," diye nefes nefese kaldı. "Vücut makyajının topaklanmasını önler."

"Seni sahnede görmeyi çok isterim." Çene çizgisini öptüm ve boynuna doğru bir yol çizdim. Düşük bir iniltiyle başını arkaya eğdi. Benim için bir puan. "Hareket etme şeklin sadece benim için özel bir hediye gibi."

Ellerini saçlarımda sıktı. "Cody." Sesinde acıya varan bir ihtiyaç vardı ve ben bunu kabul edemezdim.

Gömleğini yukarı çektim ve onu arkaya yasladım. Gömleğinin etekleri göğüslerinin yanından geçerken eğildi. Tekrar inledim. "Sütyen yok mu?"

Nasıl fark etmedim?

Bakmıyordum, yoksa kızaracağımı biliyordum. Loş ışık sayesinde pek bir şey seçemiyordum ama meme uçları koyu pembeydi ve o kadar sıkıydı ki rahatlamak için yalvarıyorlardı. Tıpkı lanet olası rüyamdaki gibi. Başımı eğdim ve birini ağzıma aldım. Nefes alış veriş düzeni düzensizdi ve sessiz bir yalvarışla başımı kendine doğru çekti.

Şu anda bu nasıl benim gerçekliğim olabilirdi?

"Ben de genelde yatarken iç çamaşırı giymem."

"Tanrım." Meme ucunu yaladım ve ona baktım. "Göster bana."

Göğsü inip kalkıyor, dolgun, yuvarlak göğüsleri tam yüzümün önünde duruyordu. Mükemmeldi. Her şeyi mükemmeldi ve karanlık gökyüzünden bana bir yıldırım düşse, mutlu bir adam olarak ölürdüm.

Alt dudağında gezinmek için dilini dışarı çıkardı. Bir elimi boynunun arkasına doladım ve ağzını tekrar yakaladım. O dil benimdi.

En seksi miyavlamasını yaptı ve bana karşı kıvrandı. Sadece "Kendin gör" demek için ayrıldı. Siktir, evet.

O oturuyordu ve ben sabırsızlanıyordum. Ellerimi kalçalarına koydum, tırmalandığı gün istediğim gibi ona iyice dokundum ve yukarı doğru fırçaladım, daha yükseğe çıktım ve şortunun eteklerinin altına süpürdüm. Boldu ve yana doğru çekmesi kolaydı.

Güneşin tepede olmasını diledim, böylece onun parlayan amını tam olarak görebilecektim. Gördüğüm şey, damarlarımda pompalanan ve aletimde çarpan arzuyu güçlendirdi. Lanet olası ağzım sulandı.

"Çıplaksın, Tova." Her iki şekilde de umurumda değildi. Olabildiğince doğal olabilirdi ve ben yine de dizlerimin üzerinde, kendimi ona doyurmaya hazır olurdum. Ama ne kadar ıslak olduğunu engelsiz bir şekilde görmek hoşuma gidiyordu.

"Sahneye çıkarken giydiğim G-string'i görmediniz. Pek örtmüyor."

Bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Hala sende mi?"

Başıyla onayladı. Ben gizlice bakarken elleri saçlarımdan ayrılmıştı ve kolçakları kavradı. "Ama benimle değil."

"Peki ya püsküller?" Soru gırtlaktan geldi. Püskülleri fikrine kafayı takmıştım.

Tekrar başını salladı. Gömleğinin bir kısmı bir göğsünün üzerine düşmüştü ama diğer meme ucu geri kalanını uzakta tutuyordu. Kendi kişisel dikiz şovum gibi.

Benim küçük striptizim.

Homurdandım ve bacaklarını daha geniş açtım. Şortu mükemmel görüntüsünü benden saklamak için esnedi ama ben onu bir tarafa ittim.

"Seni tatmam gerek."

Onun muhtaç "evet "i beni değiştirdi. Artık düşünmüyor, analiz etmiyor ya da plan yapmıyordum. Aldım.

İndim, cezalandırıcı tutuşum can sıkıcı malzemeyi yolumdan uzak tuttu. Onları çıkarmak için zaman harcayamazdım. Onu yalayarak, tuzlu tatlılığı dilimi kapladı. Şehvetim inanılmaz derecede yükseldi. "Lanet olsun, tadın cennet gibi."

Klitorisini dilledim ve o da bana doğru eğildi. "Cody," diye tısladı. "Aynen böyle."

"Bana kendinle nasıl oynadığını anlat." Şişmiş klitorisinin etrafında bir kez daha döndüm. "Beni düşündüğün zaman."

Kalçalarını tekrar döndürdü, daha fazlasını istiyordu. Ona izin verdim.

Sızlanma ve inleme karışımı bir ses onu terk etti. "Fazla sürmez." Ona karşı mırıldandım ve bir sıcaklık seliyle ödüllendirildim. Çoktan yaklaştı. "Sesin beni tek boşaltmaya yetiyor." Bir mırıltı daha. "Tanrım, *evet*."

İhtiyaç göğsümü pençeledi. Ben sadece yeterince uzun durakladım
"Devam et." de.

Ayaklarını sandalyenin kenarına sabitleyerek bana mümkün olduğunca fazla erişim sağladı. "Ne kadar iyi dans ettiğini düşünüyorum ve yatakta dinamit gibi olman gerektiğini düşünüyorum."

Kıkırdamam onun içinde titreşti ve titredi. "Ben de öyle düşünmek istiyorum."

"Konuşmayı kes." Parmakları yine saçlarımı karıştırıyordu.

"Evet, hanımefendi." Bu sefer hızımı ayarladım ve bir parmağımı içine soktum. Çok ıslaktı. Beynimde daha fazla kan kalmamıştı. Tüm kaynağım ereksiyonumda zonkluyordu.

İnledi. "Siz 'hanımefendi' dediğinizde tutamıyorum." Nefesi bir solukta kesildi. Parmağımı bir kez soktum ve bu kadarı yeterliydi. "Cody. Aman Tanrım, Cody. Evet. Evet!"

Sertçe boşaldı. Ondan ısı aktı ve ben onun küçük yumrusunu yalamaya devam ettim. Vücudu benimkine karşı titredi

ve devam etmeyi, ondan bir orgazm daha almayı, dudaklarından ismimin döküldüğünü duymayı planladım çünkü bir parçam onun içindeydi. Onu yiyip bitirirken onu izledim.

Üstümüzdeki evden bir ışık yandı.

"Siktir." Ondan birkaç adım uzaklaşana kadar geri çekildim ve onun şaşkın göz kırpışını yakaladım. Aceleyle tişörtünü yerine oturtmaya çalıştı. Boynunu bükerek yukarı baktı, endişe, şok ve kahretsin, hayal kırıklığı kızarmış yüz hatlarına kazınmıştı.

Ona dokunduğum anda sıçmıştım.

* * *

Tova

Hareket etmekten çok korkuyordum. Bakıcılığımın üçüncü haftasında babamın suratı kasıklarımıdayken yakalanamazdım.

Ugh. Ben daha iyi biliyordum.

Cody'nin yüzünde parlayan dehşet bana her şeyi anlattı. Bütün bunlardan pişman olmuştu. Benden etkilenmek istemiyordu. Yeniden başlamaya hazır değildi. Ve ölen karısıyla paylaştığı evdeydik.

Başka bir ışık yandı. Hafif bir "Baba?" sesi duyuldu.

Cody geriye ve yukarı itti. "Kahretsin. *Kahretsin. Kahretsin.* Burada bekle."

Aceleyle içeri girdi ve ben zonklayan bir çekirdek ve zedelenmiş bir ego ile baş başa kaldım.

Ellerimi yüzüme sürdüm ve doğruldum. Gömleğim ve şortum hâlâ yamuktu. Emri yeniden ortaya çıktı. *Burada bekle.*

Bunu yapamazdım. Dışarıda oturup Kovulacak mıydım, mıydım?

Yatmadan önce Thelma'ya mesaj attım ve her şeyin yolunda olduğunu söyledim. İmdat çağrısı yapmam gerekecek miydi? Cody'nin beni evden dışarı ittiğini ve kapıyı arkamdan çarptığını hayal etmemiştim ama onu o kadar iyi tanı mıyordum da.

Ya da daha kötüsü, benden burada kalmamı ve striptizci kızı olmamı ister miydi?

Evet der miydim?

Frederick'le büyük bir hata yapmıştım ve bu anneme bakma becerimi etkilemişti. Bu çok daha kötü görünüyordu. İki aylık bir işti ve tişörtlüz gitar çalan seksi bir baba için her şeyi berbat etmiştim.

Kalktım ve eve girdim. Yatağa girecektim ve belki de gittiğimi görüp beni yalayarak orgazm etmemiş gibi davranmaya karar verecekti. Ben bile kendimi o kadar hızlı ve sert boşaltamıyordum.

Yaptığımız şey hiç gibi davranabilir miyim?

Ana kattaki banyoyu kullanma riskini göze aldım. Üst katta ağlayan Ivy'yi teselli ederken çıkardığı gürültüyü duyabiliyordum.

Babasının onu gecenin bir yarısı terk etmesinden korkmasının sorumlusu . Sicilim gittikçe düzeliyordu. Lavabo yakın zamanda kullanılmıştı. Tabii ki, perişan haldeki çocuğunu teselli etmeden önce beni üzerinden temizlemek zorunda kalmıştı.

Ellerimi yıkarken ve yüzüme su sıçratırken suçluluk duygumu çiğnedim. Aynaya hızlı bir bakış attım ve bakışlarımı kaçırdım. Yüzüm kızarmış, gözlerim parlıyordu. Vicdan azabı ve pişmanlıkla dolu olabilirdim ama bedenim uğulduyor ve daha fazlasını umuyordu.

Cody'nin de aynı şeyleri hissettiğini düşünmekten nefret ediyordum, sadece onun pişmanlığı muhtemelen daha şiddetliydi. Erkekler söz konusu olduğunda hatalar yapardım ama hata yapmaya alışık değildim.

Kapıyı açtığımda, yolumu kesen uzun boylu, suratsız, hâlâ gömleksiz bir adamla karşılaştım.

Nefesim kesildi ve tam nefesim bir çığlığa dönüşürken elimi ağzıma kapattım.

Beynim sakinleşti, göğsünün genişliğini ve üzerimde nasıl yükseldiğini hemen fark ettim ve bu hoşuma gitti. Kaslarla kaplı geniş omuzları. Parmaklarımın üzerinde gezinmesi için yalvaran karın kasları. Göğüs kıllarının dağıldığı sert göğüs kasları. Cody erkek tıraşlı değildi ve şimdiye kadar bunun bana göre olduğunu bilmiyordum.

"Bunun hakkında konuşmalıyız-"

"Biliyorum." Ama bunu duymak istemedim. "Bu bir hataydı ve muhtemelen senin için çalışmamalıyım, ama en azından hafta sonu için sıkıştım-"

Parmağını dudaklarıma koydu. "Benimle ilgili hiçbir şey yaptığımız şeyin bir hata olduğunu hissettirmiyor." Eliyle çenemi okşadı ve ben şaşkınlıkla ona baktım. Beklediğim yüzleşme ya da kaçınma bu değildi. "Evet, beynim bana bunun yanlış olduğunu söylemeye çalışıyor ama sanırım bunun nedeni ..." Bakışları sanki bütün evi geziyormuş gibi banyoda geziniyordu. Başını iki yana salladı. "Bu konuda ne hissediyorsun? İyi misin?"

Beni mi kontrol ediyordu? Başımı salladım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Sessizce paniklediğimi ama ona bir sahne merdiveni gibi tırmanmak istediğimi mi söyleyecektim? Dizlerimin üzerine çöküp bu iyiliğe karşılık vermeye hazır olduğumu mu açıklasaydım? Ya da daha iyisi, ona misafir yatak odasının hemen arkasında olduğunu ve bunun ne kadar kullanışlı olduğunu hatırlatmalı mıydım?

"Ben ." Hiç de iyi değildim. Dili beni değiştirmişti. Kimse vücudunun bir parçasıyla bu kadar zevk alamamalıydı. Kontrolcü olmak zorunda değildi. Ağzıyla yapabildiklerinden daha fazlasını elde etmek için hayatımı bile .

"Emin misin?" Elini çekti, yüz ifadesi kararlıydı. Dokunuşunun söylediklerimi etkilediğini mi düşünüyordu? miydi?

Çok düşündüm. Dürüst bir cevabı hak ediyordu. "Korkarım her şeyi berbat ettim. Üç haftadır dadınız olduğum için biraz hafta ve şeyler şimdiden oldu.

Seninle cinsellik. İşimde ciddiye alınmak için çok çalıştım. İşin doğası bunu daha da zorlaştırdı ve işte buradayım, seninle yatağa atlamak istiyorum."

Bakışları yumuşadı ve mizah gözlerini aydınlattı. Sonra soldu. "Eğer bu evde, Buffalo Gully'de, insanların konuştuğu bir yerde olmasaydık, her şey farklı olurdu. Ben yeni dul kalmış, seksi bir dadısı olan biriyim."

Kalbim tekledi.

"Spekülasyonlara hazır olduğumu sanmıyorum," diye itiraf etti usulca. "Tıpkı senin gibi, ben de klişe biri olmak istemiyorum, insanların genç dadıyı arzulayan yalnız bir baba olduğunu düşündüğü biri."

"Yedi yıl pek de skandal sayılmaz."

Gülümsemesi hızlıydı. "Kendimi daha yaşlı hissediyorum." Başını iki yana salladı. "Bunun ikimiz arasında bir karar olmasını istiyorum. Sen ve ben. Başka hiç kimse, geçmiş ya da şimdiki zaman. Dul kalmak ve hayatıma devam etmekle ilgili duygularımla baş etmeye çalışıyorum ama seni istiyorum. Senden hoşlanıyorum. Hayata bakış açını, nazik doğanı, çocuklarımı doğal bir şekilde anlamayı seviyorum. Sen harika bir insansın ve senden etkilendiğim için hiç utanmıyorum. Ama içinde bulunduğumuz koşullar bunu adice gösteriyor. Kendimi sürünge gibi hissediyorum ve eğer biri öğrenirse, bu her şeyi daha da kötüleştirir. Ayrıca Crocus Vadisi'nde mahsur kaldığını ve ikimizin de yakında kasabayı terk etmeyi planladığımızı unutamam. Bu da tüm kararı neredeyse tartışmalı hale getiriyor."

Söylediklerini değerlendirdim. Hayal kırıklığına uğrayacağımı düşündüğüm bir anda yaptığı itiraf beni sakinleştirdi. İçsel olarak çok şey yaşıyordu ve etiketlenmenin ve buna karşı mücadele etmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyordum. Düşünmesi gereken çocukları vardı ve biz evrendeki iki gezegen gibiydik. Yollarımız hayatta bir kez kesişirdi.

Boğa burcu olduğum ve doğuştan inatçı olduğum dışında astroloji hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Ben ne istiyordum?

Önümdeki adamın atıştırmalığı. Gerisi, kalan zamanımızda izin verdiğimizden çok daha derine gitti.

birlikte geçirdik. Bakışlarım, gümüş alyansının gölgelerle kaplı olduğu sol eline kaydı.

Fark etti ve elini esnetti. Bir an için yüzüğünü inceledi. "Bunu çocuklar için takmaya devam ettim. Çok fazla değişiklik yaşadılar, ama ... . Çiftliğe yardım ettiğimde genellikle ." Ağzından bir gülümseme hayaleti . "Meg istediği yüzüğü seçti çünkü kendi evlilik hakkında hiçbir şey düşünmediğimi biliyordu."

"Güzelmış." Yüzük sağladı, tıpkı evliliklerinin de öyle olduğunu varsaydığım gibi. Sağlam bir evlilik ille de tutkulu bir evlilik demek değildi.

"İyi bir zevki vardı." Kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Ama hâlâ benimkinden çok onunki gibi düşünüyorum." Yüzüğü çıkardı ve ben de yumuşak bir nefes verdim. Yüzüğü havaya kaldırdığında ışıpta gümüş parlıyordu. Aynı hızla mücevheri avucunun içinde kapattı. "Meg yüzüğünün Ivy'ye gitmesini istedi, ben de mücevher kutusuna koydum. Benimkini de ekleyeceğim ve G.'ye gidecek. Geçmişte yaşamıyorum, Tova," dedi usulca. "Ama bugünümü anlamaya çalışıyorum ve sahip olduğum tek netlik seni ne kadar çok istediğim."

İçimden akan sıcaklık sadece daha önceki orgazmımdan kaynaklanmıyordu. Yüzüğünü çıkarması performatif değildi. Benden faydalanabilmek için başka biri olduklarını düşünmemi isteyen insanlarla birlikte ve onların etrafında yaşamıştım. Cody farklıydı. Çelişkiler içindeydi ama bunun tek nedeni kendisi, çocukları ve benim için doğru olanı yapmak istemesiydi.

Cody Knight iyi bir adamdı.

"Ben de seni istiyorum," dedim sonunda. "Ben de senden hoşlanıyorum." Vücuduma yaptığı şeyi seviyordum. "Crocus Vadisi'ne dönene kadar bunu sürdürebiliriz ve sonra aramızdaki her şey orada kalabilir ve ikimiz de bunun geçici olduğunu bilerek gideriz."

"Geçici" kelimesi ağzından çıkana kadar çenesi sıkılmadı. Aynı anda benim de içim burkuldu.

Bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Gerçekten harikasın," diye mırıldandı.

Neredeyse utanarak gülümsedim. Yakınıma eğildi, alnı benimkine doğru eğildi. Üzerinden güç yayılıyor, vücudundan gerginlik akıyordu. Gözleriyle buluştum, banyonun ışığı koyu kahverengi irislerindeki kehribar rengi benekleri vurguluyordu. "İyi geceler, Tova," dedi ve kendini soyarak uzaklaştı.

"İyi geceler," diye fısıldadım boş bir kapı aralığına.

Bunlar hayatımın en uzun üç günü olacaktı. Thelma'ya bir sonraki mesajımda iyi söyleyecektim ama yalan söylemiş olacaktım. **Şöyle yazmalıydım: Azgın kadın mavi taşaklarım beni boğacak, ama geri döndüğümde hayatımın gezintisine . Sabırsızlanıyorum. XOXO.**

On bir

CODY

Havada toz vardı ve güneş gökyüzünde alçalıyordu. Geç olmuştu, gün uzun ama sığırların yarısı koşturulmuştu. Doğada dolaşmaya çok ihtiyaç duyduğum bir gün geçirdiğim için vücudum ağrıyordu. At teri ve gergin çiftlik hayvanları gibi kokuyordum.

Eyerimi koyduktan sonra takım odasından döndüğümde, kardeşlerimi buzağılar için garajın içine inşa edilmiş ahşap kafeslere yaslanmış buldum.

Yıllardır kullandığım eski kovboy şapkamı çıkardım ve elimi bütün gün güneşin altında çalıştığım için sıcak ve nemli olan saçlarımda gezdirdim. "Şimdi söyleyin pislikler, eve girmeden önce."

Tova, çocukluğumdaki haline pek benzemese de, büyüdüğüm ana evde çocuklarla takılıyordu.

Eliot artık orada yaşıyordu. Mutfağı ve oturma odasını yenilemişti ve eski yatak odasını yeniden düzenliyordu. Ona neden Barns'ın eski yatak odasını almadığını sormadım. Hiçbirimiz orası yıkılıp yeniden yapılmadan önce orada tek bir gece bile geçirmek istemezdik.

Eliot kollarını kavuşturdu. Hepsi benimle aynı görünüyordu. Tozlu. Terli. Yorgun ama neşeliydiler. Wilder ilk kez üniformasını çıkarmıştı ve birlikte büyüdüğüm kardeşime benziyordu. Austen da öyleydi çünkü tüm çiftlik kıyafetlerini evde saklıyor ve Eliot şehirdeyken onunla kalıyordu.

"Ne söyleyeceğimizi sanıyorsun?" Austen yüzünde boktan bir sırıtışla sordu. "Çocuklarınızın böyle ateşli bir dadı altında nasıl geliştiğini sormak istedim. Yoksa onun altında *gelişmek* isteyen siz misiniz?"

Gözlerimi ona diktim ama irkildiğimi gizlemedim. Yeterince iyi.

Wilder's kaşlar gitti Yukarı, ve Eliot yapılmış a Boğulma sesi. Austen kıkırdadı.

"Beni bu yüzden mi ?" Wilder sordu. "Sen ve o mu?" Adam homurdandı. "Sadece dadı."

Eliot endişeli bakışlarını Wilder'a çevirdi. "Biraz almak mı istiyorsun?"

"Hayır," diye alay etti Wilder. "Bu benimle ilgili değil."

"Güzel." Eliot bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Sutton'ı daha fazla incitmene gerek yok."

Austen'ın sırıtışı, herhangi bir savunmasız kardeşi kışkırtmaya hazır bir şekilde genişledi. "Ya Sutton ona arkadaşlık etmek isteyen bir sürü erkek bulduysa? Hey, Cody, Aggie Crocus Vadisi'ndeki diğer veteriner hakkında ne dedi?" Piç kurusu tam bir yangın başlatıcıydı ama dikkatleri benim ve Tova'nın üzerinden çekmişti.

Kırmızı bir şerit Wilder'ın boynuna doğru ilerledi. " çeneni. Dalga geçmiyor." Araştıran bakışları çevrildi.

"Hiç sanmıyorum," dedim ona bir can simidi atarak. "Ama küçümsediği tüm kadınlar işlerini yoluna koyuyor."

Wilder homurdandı ve Eliot gibi kollarını kavuşturdu. Bir rüzgar fırtınasında sağlam bir direk gibi görünüyordu, ama rüzgarlar

içinde öfke vardı. Kafasını kışından çıkaracağına ve kağıtlar imzalanmadan önce boşanmayı durduracağına dair umudumu kaybettim.

"Dadıya dönelim," dedi Eliot.

"Tova."

Ona dadı bırakması yönündeki pek de ince olmayan imama sııttı. "Doğru. *Tova*. Bir şey mi oldu?"

"Seni ."

"İşte burada yanıyorsun," dedi Austen, alışılmadık bir şekilde ciddileşerek. "Bugün kardeşim Cody'yi tekrar gördüm. Ağıllarda çalışan 'Bay Kıştaki Sopa' değildin. Sanırım halüsinasyon görüyor olabilirim.

-Hatta gülümsedin bile."

"Siktir git." Şu ana kadar huysuz değildim. Bu sabah Tova ile aramızdaki atmosfer korktuğum kadar garip değildi. Aramızdaki hava cızırdıyordu, sadece ikimizin bildiği sessiz bir akım. Kardeşlerimin bunu tuhaflaştırmasına izin vermeyecektim.

"Sikişmekten bahsetmişken ..." Austen kara kaşlarını kaldırdı. "Hayır," diye tersledim. Yine de yapardım. Çok yaklaşmışım, ve Tova sözlü olarak durmaya hazır görünmüyordu.

Biraz sözlü. Yılın abartısı.

Dün gece aylardır uyuduğum en iyi uykuyu uyudum. İnatçı ereksiyonum bile Tova'nın orgazmıyla yatışmıştı.

"Koruman var mı?" Austen sordu. Eliot ondan bana doğru baktı.

Kafam karışmıştı, ona "*Neden ?*" der gibi baktım.

"Prezervatifler," dedi. "Lastikler. Yağmurluklar. Aşk eldiveni."

"Eldiven yoksa aşk da yok," diye ekledi Eliot.

Oh.

Oh, *kahretsin*. Dünyam kendi ekseninde yavaşladı. Wilder'ın ifadesi hissettiklerimi yansıtıyordu. Korunmak mı? En son ne zaman prezervatif almıştım? Lanet olsun, yıllar geçmişti. Nereden bulabilirdim ki... Hiçbir şekilde herhangi bir yerden ilçesinden prezervatif alamazdım. dedikoduları hakkında konuşurdum.

Orman yangını gibi yayılıyordu. Dul adam prezervatif aldı ve seksi bir dadısı vardı. İki artı iki neydi?

Aynı soruların kardeşimin yüz hatlarında da dolaştığını gördüm. Sutton onu terk ettiğinden beri o da biriyle yatmayı düşünmemişti ve yüz hatlarındaki hastalıklı renk tonuna bakılırsa, başka biriyle yatmayı düşünmekten hoşlanmıyordu.

Kendine gel ve onu geri kazan, salak.

Ama tavsiyem bana yardımcı olmadı. Lanet prezervatifler.

Eliot, Austen'a dirsek attı. "Sanırım büyük kardeşimize kuşlar ve arılar hakkında bir şeyler öğretmemiz gerekiyor."

"Siktir git." Yüzüm kızarmıştı. Lanet olsun, yüzüm kızarmadı.

Austen beni inceledi, o aptal sırtışı yüzeyin altında parıldıyordu. "Sürekli sikişmekten bahsediyorsun-"

Hırladım ve ahırın girişine doğru tepindim. Çocukların kahkahaları duyuluyordu ve ben omzumun üzerinden bir uyarı bakışı attım. Artık sikişmekten ya da Tova'dan bahsetmek yok. Arka bahçede çocuklarla oynuyordu ve ahır yüz metre ötede olsa da kardeşlerimin ne kadar meraklı bilmesine izin veremezdim. Bize katıldığına pişman olmasını istemedim.

"Cody," dedi Eliot, beni kısa keserek. "Geri dönmen güzel."

"Altı haftadan biraz fazla bir süre sonra evde olacağım."

"Kastettiğim bu değildi." Eliot etrafına bakındı ama bana yaklaşmadı. "Austen öyle dedi. Meg'le eve geldiğinden beri eskisi gibi değilsin."

Adımlarımı utançla damgalayarak ona doğru yürüdüm. "Ne diyorsun sen?"

Wilder ve Austen Eliot'a yaklaştılar ama bu piçin ağzını açmasını engellemedi. "Onu sevdiğini bildiğimi söylüyorum ama onun için değıştin."

"Benimle birlikte olmak için çok şeyden vazgeçti."

"Onunla birlikte olmak için çok şeyden vazgeçtin," diye karşılık verdi.

Austen aramıza girdi. Kardeşime vurmayacaktım, hiçbirine. Muhtemelen.

"Buraya kendi isteği dışında ve mutlu olmadığını biliyoruz," dedi Austen sessizce. "Ama bu karar senin olduğu kadar onun da kararıydı. Hayatının geri kalanında bu yüzden kendini cezalandırmana gerek yok."

Değildi
m. Öyle
miydin?

Ahırdan çıkmadan önce hepsine ters ters baktım. Kardeşlerimin büyük bir suçluluk kaynağına değinmelerine mi daha çok sinirlenmişim? Evlenmişim ve karımı mutlu edememişim. Onun mutluluğu için ancak bu kadar değişmeye hazırdım.

Yoksa muhtemelen değindiklerinin farkında olmadıkları hassas bir konuya mı üzülmüştüm? Eski benliğim gibi davranıyordum ama birkaç ay içinde çocuklarım olmayacaktı çünkü onları mutlu edemeyecektim. Tova da kendi hayatını kurabileceği bir yere taşınyordu ve bu Buffalo Gully değildi. Ağustos başında eve dönüyordum. Tek başıma.

* * *

Tova

Çocuklar dün geç saatlere kadar sığırlarla çalışmışlardı. Bu gece de neredeyse geç saatlere kadar çalışacaklardı ama işlerinin bitmesini kutlamak için bir yemek yapmayı planlıyorlardı.

Tüm bu çiftlik hayatını büyüleyici buldum. Etrafımız yeşilliklerle çevriliydi ama manzara bakımlı bir yayılma değildi. Montana'daki yerli ya da istilacı bitkilerin ne olduğunu bilmiyordum ama evi çevreleyen çimenler sıradan çimen değildi. Karahindibalar bahçeyi süslüyor ve hendek boyunca sıralanıyordu, Ivy'nin yabani sabah otu dediği şeyle birlikte

Glories. Grayson ona bağı otu derdi. Her iki şekilde de, bu ottan birkaç çiçek tacı ördük.

Cody'nin Crocus Vadisi'nden önceki hayatına ve ailesinin geri kalanına bir bakış atmaktan keyif aldım.

Grayson'ın Crocus Valley'de giydiği pololar ve pantolonlar gardırobunun sadece bir kısmıydı. Buffalo Gully'deki dolabı tıka basa doluydu. Özel okula gidip gitmediğini ve on yaşındaki çocuğun bana attığı "*hayır, burası Buffalo Gully*" bakışı etkileyiciydi.

Ivy'nin tek bir kot parçası bile yoktu ama çocuklar onu ikinci bir deri gibi giyiyorlardı.

Kardeşlerin hepsi birbirine benziyordu. Külot yakıcılarından oluşan bir aile. Ama duruşları ve varsayılan ifadeleri farklıydı. Ordudan gelen kardeşin gözlerinde sürekli hınzır bir parıltı vardı. Austen. Onda diğerlerinde olmayan bir rahatlık vardı. Cody'nin tam tersi. Wilder yardımcısıydı ve Cody'nin ciddi kardeş olduğu yerde, Wilder düşünceli olan her şeyi kapsıyordu. Çünkü üniformalı halinden biraz daha rahattı. Eliot çiftlik sahibiydi ve sanki bütün atların ve ineklerin yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi yürüyordu.

Tüm kardeşlerin gözlerinde sadece belirli ve nadir nedenlerle ortaya çıkardıkları küçük bir pırıltı vardı. Bahse girerim Buffalo Gully'nin bekar kadınları için büyürken bir tehdit olmuşlardır.

Ve şimdi.

Hiçbir kardeş kalp atışlarımı Cody kadar hızlandırmadı. Cody iş kıyafetiyle. Kovboy çizmeli Cody. Yüzünün yarısını gölgeleyen kovboy şapkalı Cody, şimdi tadımın olduğunu bildiğini söyleyen o bilmiş bakışları dışında. Hepsini. Yıkıcı. Sonra at üzerindeki Cody, vücudunun at üzerindeki sıkı ama esnek duruşuna tanık olduğumda yumurtalıklarımın ikinci kez ergenlik çağına girmesine neden oldu.

Bugün sıcak çok kötü olmasa da bir elimle kendimi yelpazeledim.

"Biftek sever misin?" Grayson üçüncü kez sordu. Yemekleri sevmeyeceğimden endişeleniyordu. Evi sevmeyeceğimden ya da araziye gezerken kirlenmekten hoşlanmayacağımdan endişe ediyordu. Tüm o atlar ve sığırlardan bunalabileceğimi düşünmüştü. Sığırları çalıştırırken çıkardıkları böğürme sesleri ve sığırları dizdikleri kapılardan gelen rastgele çınlamalar alışılmadık seslerdi ve bazen ürkütücüydü.

Hiçbiri beni strese sokmadı. Şehrin gürültüsüne ve kokusuna alışmıştım, bu yüzden tüm yeniydi, ama bazı yönlerden benzerdi. İnsan kalabalığı ve kaldırımlar yerine, çiftlik hayvanları ve ağıllar vardı. Gökdelenler ve işyerleri yerine ahırlar, dükkânlar ve barakalar vardı.

Performans sergileyebileceğim tek sahne, *The Sound of Music* 'teki gibi otlaklarda dönmemdi.

Bunlar bir çocuğa anlatılması zor kavramlardı. Annem bu hayattan nefret ediyordu. Grayson'a "Biftek severim, yemek yapmadığım için daha da iyi," diye garanti verdim.

"Yemek yapmaktan nefret mi ediyorsun?" Ivy skandala uğramış gibi sordu. Çalışmaya başladığım ilk günden beri öğle ve akşam yemekleri yapıyordum.

"Hayır, ama hoşuma gitse bile her gün bir şey yapmaya ara vermeyi seviyorum." Dans etmek hariç. Çocuklar dışarıda oynarken esneme hareketleri ve pratik yapmamızı sağladılar. Uçan sincabın bir dans hareketi olduğunu öğrendiklerinde çok sevindiler.

Adamlar ahırdan eve giden dolambaçlı toprak yolda kasıla kasıla yürüyorlardı. Dört kovboydan oluşan bir kanat.

Şehirli bir kızken kovboylara karşı büyük bir ilgi duymaya başladım.

Bir kovboy için.

Heyecanlı sinirlerim karnımda dalgalanıyordu. O rahat çalım. Yuvarlanarak yürüyüşü ve kovboy şapkasının yüzünü gölgeleyişi. Duygularım için cehennem gibiydi. Karşı tarafa geçebilirdim.

ve onu bir yere sürüklemek. Ahırda seks nasıl bir şeydi?

Eliot ellerini birbirine vurdu. Eldivenlerinden bir toz püskürdü. Onları çıkardı ve kalçasına vurdu. "Yemek için hazır mısın?"

"Grayson bana ızgara yapma becerilerinizden çok bahsetti." İnatla başını sallayan Grayson'a gülümsedim.

Ivy yanımdaki güverte merdivenlerine tünedi. "Kendisine Izgara Kralı diyor."

"Bir tacım vardı," dedi Eliot. "Ama onu kaybettim."

"Bir kral asla tacını kaybetmez," dedi ciddiyetle.

Onu dürttüm ve sıırttım. "Ona da bir tane yapmamız gerekecek." Parladı. "Karahindibalardan yapabiliriz!" avlusu boyunca fırladı, durup çiçek toplarken gitti. Grayson onu takip edecekmiş gibi durdu.

Cody, Ivy'nin coşkusuna gülümsedi. Karanlık bakışlarını bana çevirdi. Aramızdaki elektrik cızırdadı. Diğerleri bunu hissedebilir miydi? Bu adama karşı bir şeyler hissettiğim belli miydi?

Evet.

Eliot'un dirseğindeki Austen'ı fark ettim, sanki bir sırrın içindeymiş ve bu konuda başı dönüyormuş gibi geziniyordu. Sakin olan tek kişi Wilder'dı. Ondan bir kayıp duygusu yayılıyordu. Onun ve Sutton'ın hikâyesini bilmiyordum ama sona erdiği için mutlu olmadığı belliydi.

"Tova bana nasıl dans edileceğini öğretiyor," diye duyurdu Grayson sanki bir kürsüde duruyormuş gibi yüksek sesle.

Cody başıyla onayladı. "Grayson bunu bir atın çamur banyosuna girmesi gibi benimsedi."

Sesindeki gurura gülümsedim.

"Bok yok mu?" Eliot, Cody'nin kınayan kaşlarını çatmasına aldırmadan konuştu. "Belki biraz iki adım atmak eyerde kalmana yardımcı olur." Ses tonu nazikçe alaycıydı ve Grayson heyecanla başını salladı.

Savunmasına gelmeme gerek yoktu, ama 'un 'un yararlarını 'un dansını 'un adamlarını 'un Frederick gibi göstermesine çok alışmıştım.

"Dans etmek karın kasları için mükemmeldir ve hiç ata binmemiş olsam da bunun çok fazla karın kasları gücü gerektirdiğini varsayıyorum." Wilder'ın gözleri parladı. "Bunu düzeltecek misin, Cody?"

Karnım sıkıştı. Lanet olsun. Dans eden bir yeğeni olduğu için kızgın mıydı? Erkekler böyle olabilir-

"Günlerdir burada ve onu ata bindirmediniz mi?" diye bitirdi.

Austen kıs kıs gülene kadar kasıtsız imayı fark etmemiştim. Eliot boğazını temizledi ve dudakları seğirerek yere baktı.

Bir sonraki nefesimde neredeyse boğuluyordum. Cody onlara bizim hakkımızda ne anlatmıştı? Onu bu kadar mahrem bir konu hakkında konuşurken hayal edemiyordum. Düşündüğüm kadar soğukkanlı davranmıyor muydum? Kendimi bu adama bağlamak istediğim ne kadar açıktı?

"Ah, hayır." Cody'nin karanlık bakışlarında mizah ve merak birbirine karıştı. "Düzeltemem gereken bu kadar vahim bir hata olduğunu fark etmemiştim."

"Biz de ata binebilir miyiz baba?" Grayson sordu. "Yarın," dedi Eliot, ızgaraya doğru yürürken. Austen onu takip etti. "Bu gece yiyip içeceğiz." Yeğenini işaret . "Senin için süt, küçük adam. Ve sabah, ata binebiliriz."

"Bazılarımız o kadar bekleyebiliyorsa," diye mırıldandı Austen nefesinin altından ve Cody'den sert bir kaş çatması aldı.

Yüzüme bir sıcaklık yayıldı ama gülümsememi engelleyemedim. "Gerçekten mi? Sakıncası yok mu?"

"Hayır," dedi Cody. "Montana'daki bir çiftlikte kalıp ata binmeden duramazsın."

"Ben Grayson'la gideceğim," dedi Wilder. "Eliot ya da Austen Ivy'yi alabilir, sen de Tova'yı idare edebilirsin."

yakaladım ve Cody'nin beni idare etmesini istediğime dair bir işaret olmasaydı neredeyse kıs kıs gülecektim.

Austen'ın vücudu bastırılmış kahkahalarla sarsıldı. Grubun en palyaçosu oydu ama Wilder'ın gözlerinde parlayan neşeyi kaçırmadım. Sözlerini bilerek söylemişti.

Çocuklar Cody'ye sataşmayı seviyorlardı ve Cody'nin de buna ihtiyacı vardı. Onlardan hoşlanmaya başlamıştım. Aynı anda hem sizi kollayan hem de sizi sonsuza kadar sinirlendiren kardeşlere sahip olmak nasıl bir şeydi?

"Ivy!" Grayson kız kardeşine doğru atıldı. "Yarın ata binmeye gideceğiz!"

Oyun enerjisini de yanında götürdü ve erkeklerin spekülasyonları benim üzerime düştü.

"Yani ..." Austen, onu bütün hafta sonu boyunca gördüğümünden daha ciddi bir ifadeyle konuştu. Kollarını kavuşturmuş, Eliot'ın ızgarayı hazırlamasına izin vermekten memnun görünüyordu. "Ne tür danslar yapıyorsun?"

"Uh . . . şey." Bu zor bir durumdu. Issız bir yerde olsam da hâlâ temkinli bir şehir kızıydım. Cody eski kariyerimi biliyordu ama yine de üçüyle daha birkaç gün önce tanıştığım dört adamla yalnızdım. "Kulüplerde çalıştım ve ..."

"Sriptizci mi?" Austen sordu ama sorusu şehvet düşkününü değildi. Daha gerçekçiydi.

"Tam olarak değil." *Lütfen bunun bir hata olmasına izin verme.* Thelma ona ihtiyacım olursa yanımda olacaktı ama bir SOS mesajı göndermek istemiyordum. Ona zaten çok şey borçluydum. "Burlesque."

"Film gibi mi?" Wilder sordu. "Sutton onu her zaman izlerdi."

"Teknik olarak, bu daha çok kabare."

"Bir keresinde bir striptizciyle çıkmıştım," dedi Austen. Cody'nin ona ters ters baktığını fark omuz silkti. "Ne? Artık mekanın sahibi o. Akıllı kadın."

"İşte bu yüzden seninle birlikte değil," diye ekledi Eliot.

Austen da kardeşiyle aynı şekilde baktı ama sonra rahatladı. "Hayır, tüm erkeklerden özgür olmak istiyordu ve evlenmeyi hiç planlamamıştı."

"İyi karar." Wilder'ın ses tonu kardeşine yönelik bir yorum değil, evlilik kurumunu hedef alıyordu. Kardeşleri ona endişeli bakışlar gönderdi.

"Ee, burlesk?" Austen dikkatleri kardeşinden uzaklaştırıyor gibiydi ve bu tatlı jestine bayıldım. "Boas falan mı?"

"Gösterilerimden birinde yelpaze kullanıyorum. Flapper görünümüne sahip olmayı seviyorum. Bu şekilde mizah daha iyi oturuyor çünkü Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra ve buhrandan önce olduğu için ciddi bir dönem olarak düşünülüyor." Konuşurken rahatlamıştım. İfadelerinde sadece gerçek bir ilgi ve hafif bir merak vardı.

"Harika," dedi ve hepsi başını salladı.

Cody hafif bir gülümsemeyle beni izliyordu. "Bana swing dansı bile yaptırdı."

Göğsümün içinde asılı bir sundurma lambası gibi ışıldadım.

Eliot ıslık çaldı. "Jenna Mae Rogers'a bunun ne kadar işe yaradığını sorun."

"Tiyatrocu kız mı?" diye sordum, artık şakanın bir parçası olduğum için keyifliydim.

Austen kahkahalarla uludu. "Dostum, bunu itiraf mı ? Ona gitar öğrendiğini ve o kızın da seninle çıkmadığını söyleyene kadar bekle."

Çocuklar kıs kıs güldüler ama dün geceki gitarın keskin anısı kafamda canlandı.

Alevler yüzümü sardı ve Cody'nin yakıcı bakışları üzerime çevrildiğinde sıcaklık daha da arttı. "Ona ne kadar iyi oynadığımı gösterdim."

Austen güldü ve alkışladı. Eliot sanki grubun yaşlı adamıymış gibi başını salladı. Ama Wilder'ın kaşları kalkıktı. Adam ağzıyla az, yüz ifadesiyle çok şey söylüyordu. Cody'nin bana ne gösterdiğini tam olarak biliyordu ama bunu belli etmiyordu.

Bu adamlara saygı duyuyordum. Onlar da bana saygı duydu.

Eliot, Cody'nin sırtına bir şaplak attı. "Acıktım. Yemek zamanı. Ama hey, çocukları bu gece burada bırak."

"Eliot-"

"Aggie'nin eski odasında uyuyabilirler." Eliot, Cody'nin arkasından konuştu. "Austen onlara göz kulak olması için yatıya kaldı."

Cody'nin panik içindeki bakışları üzerime çevrildi.

Yatıya kalmanın ne demek olduğunu anlayamadan donup kaldım. Cody ve ben, onun bana dokunmak istemediği bir evde yalnızdık. Geçmiş yaşamı, bugünü ve aramızda bir gelecek olmamasıyla ilgili çatışmalarla dolu bir ev.

"Çalışmak için buradayım." Aralarına baktım. Şövalyelerden oluşan bir duvar, üçü beni kardeşleriyle yalnız bırakmaya çalışıyordu. "Yapacak bir şeyim yok."

Eliot yumuşak bir sesle, "Amcalarımla pek vakit geçiremiyorum," diye cevap verdi. "Aggie ve Ansen meşgul olana kadar onlar benim tek yeğenlerim."

Austen, "Ve sanırım otobüs-ayyy alıyorlar," diye ekledi. Diğerleri ürperdi.

"Tanrım, Austen. Hiçbirimizin bunu duymasına gerek yoktu." Wilder homurdanarak ona ters ters baktı. "Bu gece ben de gelebilirim. Devriye arabasına binmeyi seviyorlar."

"Demek öyle." Eliot eldivenlerini birbirine vurdu. "Yatıya kalacağız ve sen de kudretli Buffalo Gully'de bir tur atabilirsin."

Wilder, Cody ve benim ne kadar rahatsız , hazır olmadığımız halde bir araya geldiğimizi düşündüğümüzü hissetmiş gibi gökyüzünü işaret etti. "Bu gece havanın açık olması gerekiyor. Hava karardıktan sonra yıldızları kontrol etmeniz gerekecek."

Bütün çocuklar takdirle mırıldandılar.

I kilitli üzerinde için bir aktivite o gerekli giysi -sanırım- ve yapamadım olmak bitti gelen Cody'nin Yatakta. "Hollywood aktörlerini saymazsanız, hiç yıldızlara bakmadım." Cody, "Seni güneyleki otlağa götürebilirim," dedi. benim kadar rahat. "neredeyse hiç ışık yok."

"Kulüp gibi bir şey," dedi Austen, "ama büyükbaş hayvanlar var ve müzik yok."

"Dört gözle bekliyorum," dedim. Ama ben Cody ile yalnız kalmayı daha çok istiyordum.

On iki

CODY

Sürücü koltuğunda bulduğum küçük kahverengi kâğıt torbayı buruşturup bardak tutucusuna tıktırdım. Kardeşlerimi öldürecektim. Bunu onlara bir şekilde ödetecektim.

Tova bacaklarını içeri doğru salladı ve parçalanmış çantaya baktı.

"Kardeşim bokunu kamyonetimde unutmuş," dedim başka bir açıklama yapmadan. Söz konusu kardeş muhtemelen Austen'dı, hıyar herif. Çenemi biraz daha sıkarsam dişlerim çatırdayacaktı.

"Yakın görünüyorsunuz."

"Evet, öyle sayılırız." Bunu söyleyene kadar hala yakın olduğumuz gerçeğine değer verdiğimi fark etmemiştim. Onlarla olan ilişkim, Barns' teşekkür edebileceğim birkaç şeyden biriydi. "Bugünlerde Aggie bizim yaptığımız gibi sığırları çalıştırmayı bir olay haline getirmiyor, ama her zaman aile işlerinin çoğunun dışına itildi. Hiçbirimiz onu izleyecek zamanımız olduğunu düşünmüyorduk ama o da en az bizim kadar kovboydu."

Kendime kovboy dediğimde gözleri göğsüme ve hâlâ üzerimde olan tozlu gömleğime, sonra da kovboy çizmelerimin ön panelin altında kaybolduğu yere kaydı. Ben

Eve döndüğümde duş alacaktım. Bu gezi ona daha önce görmediği bir şeyi göstermek içindi.

Derimin altında kıvılcımlar çaktı. Bana bir daha öyle bakarsa ereksiyon olmuş bir Dört Temmuz maytabı olacaktım. Kamyoneti çalıştırdım ve vitesse taktım. Güneş neredeyse tamamen batmıştı ve üzerimizdeki gökyüzü gece yarısı mavisine doğru kararıyordu.

"Aggie'nin yeni bir at kurtarıcısı var zaten," dedim ikimizin de dikkatini eve vardığımızda tuhaf bir durum olmadan nasıl ayrı odalara dağılacağımızı düşünmekten uzaklaştırmak için. "O yüzden gelemedi ve bu ayın başındaki düğünü için hep beraberdik." Arkamda bir toz bulutu bırakarak hızla yola koyuldum.

"Ansen'le yeni evlendiklerini fark etmemiştim ama hâlâ konuşup buluşuyor olmanız çok güzel. Yerleşik bir arkadaş grubu gibi." Söylediklerinde hüzünlü bir hava vardı. "Sanırım annem daha fazla çocuk sahibi olurdu..." Ön camdan dışarı, farların arasından hızla geçen böcek telaşına baktı. "Yuva kuracak düzgün bir adam bulsaydı. Babam kesinlikle öyle biri değildi."

Koltuğunda kıpırdandı ve ben bu konuyu kapatacağını düşündüm. Eski sevgilisi hakkında her şeyi anlatmıştı ama ailesi konusunda sessizdi.

"O bir bağımlıydı," dedi sonunda. "Hâlâ öyle olabilir, bilmiyorum. Bir aile istemiyordu ve annem hamile olduğunu öğrenir öğrenmez onu terk etti."

"Özür dilerim."

Göz ucuyla omuz silkişini yakaladım. "Hiç yeniden evlenmedi mi?"

"Hiç evlenmedi, nokta." İç çekişi zar zor duyulabiliyordu. "Ama aşık olmayı istiyordu. Mutlu olmak için bir erkeğe ihtiyacı olduğunu düşündü ama hep yanlış erkekleri buldu."

"Bu berbat."

"Öyle, ben de hep kardeşlerim olsun istemiştim. Seni kardeşlerinle izlemek çok eğlenceliydi. Belki Grayson ve Ivy

büyüdüklerinde de böyle yakın olacaklar." Yolcu penceresinden dışarı baktı. "Vay canına. Yıldızları şimdiden görebiliyorum ve hava tamamen karanlık değil."

"Güneydeki otlığa ulaştığımızda güneş tamamen batmış olacak ve Samanyolu'nu daha iyi görebileceksiniz."

yumuşak okşayışı dikkati bana indi. "Her şey gibi mi?"

"Gökyüzüne sığacak kadar." Hazır olmadığımız halde beni bu duruma, Tova'yla baş başa bıraktıkları için kardeşlerime lanet okumuştum ama ona bunu gösterebildiğim için minnettardım. Ona, onu düşünmeden duramayan işkolik bir babayla ilgili olmayan daha fazla anı verebildiğim için minnettardım.

"Yemekler ve yıldızları seyretmek," diye mırıldandı. "Şehirde yaptığınız şey tam olarak bu değil mi?"

Kıkırdadı. "Yemek partileri, belki. Gerçi hiç gitmedim ve gördüğüm yıldızlar sadece gecenin bir yarısı bir gösteriden sonra eve dönerken oluyor. Genellikle sarhoş ya da kafası güzel olan ve fark edilmek istemiyormuş gibi davranan film yıldızları."

"Montana'da da o yıldızlardan birkaç tane bulabilirsin.

Burada arazi satın almayı severler." Aramızdaki sessizlik kolaydı ama havada odaklanmış bir gerilim vardı. O da bunu hissediyor muydu? Her ihtimale karşı, yatıya kalmamızın yerden devam edeceğimiz anlamına geldiğini düşünmesini istemiyordum. O gece ikimiz de hazırlıksız yakalanmıştık ve konuşmamızdan sonra, ilerlemeden geri dönmek istemedim. Ona uzun süre sahip olamadım. "Bu ilgili olarak, lütfen yatıya kalmamızın içimize sinmeyen bir şey yapmamız gerektiği anlamına geldiğini düşünme." "Biliyorum," dedi sessizce.

"Minnettarım ve biliyorum ki

Bu sizi nasıl bir duruma ?"

Ev. Artık bir ev gibi hissettirmeyen ama görmezden gelinemeyecek kadar çok anısı olan büyük boş ev.

Kapıda durdum ve dışarı atladım. Kamyonetin farları kapının birkaç metre ötesini aydınlatıyordu. Kapı açılıp içeri girdikten sonra kapatmak için geri çıktım. Bir kez

Tova direksiyona geri döndüğünde yolcu camından dışarı bakmak için vücudunu tamamen çevirdi.

"Çok karanlık," dedi, sesi huşu doluydu. "Sanki sonsuza dek sürecekmış gibi."

İnişli çıkışlı bir tepenin başına park ettim. Ailemin arazisini ezbere biliyordum ve en altta bir gölet vardı. Motoru durdurup dedim ki, "Arkada bir battaniye var. Yatağın üzerine sereyim. Bütün ışıklar kapalı olduğu için belki sivrisinekler tarafından canlı canlı yenmeyiz."

Güldü. "Sanırım nerede olursanız olun karanlıkta kan akıtmak için bekleyen bir şey her zaman vardır."

"Önemli olan boyutu." Yaptığım şaka karşısında içim içimi yedi ama o dışarı çıkarken gülmeye devam etti.

Battaniyeyi arka koltukta kışlık malzemeleri koyduğum bir bölmeden çıkardım. Havada birkaç tur attıktan sonra kamyonetin arkasına doğru yürüdüm.

"Araçtan çok uzaklaşmaya korkuyorum," diye mırıldandı.

Onu yeterince iyi seçebiliyordum. Gökyüzü üzerimizde yükseliyor, minik ışık huzmeleriyle doluyor ve kasabanın donuk ışıltısı, etrafta onu bastıracak daha büyük kasabalar olmadan daha parlak bir şekilde parlıyordu.

Bagaj kapağını indirdim, yatak örtüsünü geri sardım ve battaniyeyi serdim. ". Otur ve keyfini çıkar."

Yukarı tırmandı ve ben bakışlarımı kaçırdım. Tanım görememem önemli değildi; zihnim boşlukları mutlulukla dolduruyordu. Avuçlamak istediğim kıçına kadar sıkışmış bacaklar. Battaniyenin üzerine uzanmak için sürünürken yuvarlak poposu baştan çıkarıcı bir şekilde yüzüme yaklaştı.

Rahatlamak için kıpırdanıyordu. Bunu duyabiliyordum ve bu da sırtımı ona dönmem için yeterliydi.

"Tamam," dedi hafifçe nefes nefese kalmış ve *sikişmiş* bir halde. "Senin için yer var."

"İyi "

Cevap vermedi. Duygularını mı incittim? Geçen gece bacaklarının arasındaydım ve şimdi meraya koşacaktım gibi davrandım.

Birkaç dakika sonra, "Vay canına, çok güzel," dedi.

Başımı arkaya doğru çevirdim. Samanyolu üzerimizde yayılıyor, yıldızlar gökyüzünün ortasından geçen bir çizgiyi takip ediyormuş gibi bir araya toplanıyordu.

"Vay canına," dedi yine.

"Yıllardır durup bakmadım." Yıldızlarla dolu gökyüzünü düşünerek kollarımı kavuşturdum. "Eskiden bunu hep görürdüm. Sanırım bunu kanıksamıştım."

"Şehir ışıkları gibi. Los Angeles'ı geceleri ıslıl ıslıl görmekten asla bıkmayacağımı düşündüğümü hatırlıyorum ama sonra bu her gün gördüğüm şeylerin bir parçası haline geldi. Yine de bunu hiç görmemiştim. Bu kadar çok yıldız." Ayağa kalkıp eliyle işaret ederken battaniye hışırdadı. "Bak -Bir uçak."

"Eğer burada yeterince uzun süre oturursak, bir sürü uçak göreceksiniz. Sanki kilometrelerce üstümüzde bir otoyol var."

Tekrar uzanmadı ama bacak bacak üstüne attı, ayakları ucundan sarkıyordu.

"Rahat mı?" Ben sordum.

"Hayır." Kıkırdadı. "Hayatım boyunca bana yalan söylenmiş gibi hissediyorum. Filmlerde bir pikabın arkasına uzanıp yıldızları izlemek romantikmiş gibi gösteriliyor."

"Ama gerçekten de kamyonet kasasının çıkıntıları sırtınıza ve poponuza batıyor."

"Aynen öyle," dedi gülerek ve bir solukla sözünü kesti. "Kayan bir yıldız."

"Meteor yağmurları için bazı yoğun zamanlar var. Yıllardır bunları kontrol etmeyi düşünmemiştim."

"Dur tahmin edeyim, bir kızı etkilemek için buraya gelip meteor yağmurlarını izlerdin."

Gülme sırası bendeydi. "Belki bir ya da iki kez."

"Hm, eminim tüm bu süre boyunca yıldızları izlememiştir."

"Pikabın yatağının rahat olmadığını nereden bildiğimi sanıyorsun?"

Beni şakacı bir şekilde itti. "Seninle ilk tanıştığımda öyle biri olduğunu asla düşünmezdim."

"Süt Baba kızları etkilemeye çalışmıyor mu?"

"Hayır, onlar senin ayaklarına kapanmakla meşguller."

"Bu uzun zamandır olmamıştı, California." "Beni etkiledin."

Bu kız. Flört etmiyordu ve bu, sözlerinin kalbimi daha da sarmasına neden oldu. Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. Gözlerim daha iyi alışıyordu ve sanki onu daha iyi görebilmek için binlerce yıldızın ışığı daha da parlıyordu. "Bunu nasıl yaptım?"

"Sen olarak. Bu çok mu saçma?"

Sırıtarak ellerimi dizlerinin üzerine koydum. Kasları tenimin altında kısa süreliğine gerildi ama bacağını hareket ettirmedi. Ona dokunmadan duramadım. Kısıtlamalarım sadece bir yere kadar sürüyordu ve burada yapayalnızdık. "Evet, ama bunu duymak hoşuma gidiyor."

"İlk olarak, ne yaptığımı görmezden gelmen oldu."

Ruh halim karardı. "Bunun için utanmamalısın." "Şey, ben oldum. Ama ne zaman o büyük sipariş of oyuncaklar

ortaya çıksaydı, yine biraz etkilenebilirdim."

"Onları kullanabileceğini söylemiştin." Çocuklarımin neye ihtiyacı olduğunu bilmeliydim.

Daha da yaklaştı. "İşte, mesele de bu. Ne düşündüğümü ya da ne istediğimi gerekçelendirmek zorunda kalmaya alışkınım." O orospu çocuğu Frederick'ten başka kimin kendisini bok gibi hissettirdiğini soramadan devam etti, "Ve sonra dans vardı. Oldukça etkileyiciydi, Stern Daddy. Ve gitar. Sonra sen gömleksizken."

Onu büyüleyen şeyin ne olduğunu duymak hoşuma gitse de, görünüşümden kendime pay çıkaramazdım. Elbette, kendime , ama Barns bir dev değildi. Genetik bana bir

düzensiz egzersiz rutinimden çok daha fazla. "Bunların önemli değil."

"Saatlerce o masanın arkasında oturup bu kadar çok para kazanmanızın çok seksi olduğunu mu söylemem gerekiyor Bay Knight?"

Bilerek seksi bir ses kullanıyordu ve lanet olsun, işe yarıyordu. Ses aletimin etrafında kıvrılıyor ve vücudumdaki tüm kanı katılmaya davet ediyordu. "Evet," dedim kabaca. "Kapılarımızı açık tutmak ve babamın yanlış işlettiği işleri düzeltmek için tonla para kazanıyorum."

"İş ahlakınıza ama dünyayı tek bir sözle yönettiğini sanan büyük, otoriter iş adamlarından etkilenmiyorum. Tıpkı yumruklarıyla istediğini elde eden erkeklerden etkilenmediğim gibi. Bir kız için dans etmeyi öğrenen erkeklere aşığım. Sırf fark edilmek için bir enstrüman çalan adama. Pantolonuna girmek için hemen eve gitmek yerine dadısını galaksiye bakmaya götüren adam."

"Sana yapman gerekmediğini söylemiştim-"

Parmağını dudaklarıma koydu. "Biliyorum. Ama kardeşlerin bize yalnız kalmamız için bir gece verdi ve sen bundan yararlanmıyorsun. Gerginsin ve muhtemelen eve döndüğümüzde ne kadar tuhaf olacağını merak ediyorsun."

"Evet." İçimden geçenler hakkında altıncı hissi vardı. Onun anlayışı göğsümdeki boşluğu doldurdu. "Konuştuklarımıza geri dönmek istemiyorum."

"Ben de öyle. Gerçekten iyi bir adama benziyorsun, Cody."

"Seni istiyorum, Tova." İtiraf düzensiz çıktı. Ben iyi bir adam değildim. Sadece doğru olanı yapmak isteyen kusurlu bir insandım. "Seninle tanıştığımdan beri seni istiyordum ama hazır değildim."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Ben de öyle." Ellerini göğsümde birleştirdi. "Düşmüşken yaralarımı sarmak için Crocus Vadisi'ne kaçtım ama sen beni toparlamaktan başka bir şey yapmadın."

Her şeyini kaybetmesine duyduğum öfke derimin altında dalgalanıyordu ama onun pislik herifinin birlikte geçirdiğimiz zamanı ihlal etmesini istemiyordum. Çenesini yukarı kaldırdım. Bagaj kapağının kenarındaydı. O kadar yaklaştı yoksa ben mi onu sürükledim hatırlayamadım. Ellerim kalçalarını kavrıyordu ama onu kendime doğru çekecek kadar sert değildi. Belki de. "Paranı geri alabiliriz. Meg sayesinde bağlantılarım var. Ailesi-"

"Onlara kaçamak yapmak istediğin striptizci dadının bir erkekle kötü bir duruma düştüğünü söyleyecek misin?"

Çenem kilitlendi. Başarılarını küçümsediğini duymak hoşuma gitmiyordu ama kayınvalideme Tova'dan bahsetme düşüncesi nabzımı hızlandırdı. O bir sır olmamalıydı, ama onu paylaşmaya ya da arzularımı incelemeye açmaya hazır değildim. "Yapabiliriz. Değil ..."

"Sorun yok." Ellerini yüzüme doğru okşadı. "Ciddi bir şey olmasa bile sen kayınvalidene hayatına devam edeceğini söylemeye hazır değilsin, ben de kirli çamaşırlarımı tanımadığım ve benden çok daha zeki insanlara göstermeye hazır değilim. Karının ailesinin işimize karışması biraz fazla, çok erken görünüyor."

"Bu ikimizin arasında." Aramızda öfkeli hormonlardan çok daha fazlası vardı ama konuyu değerlendirmeye hazır değildim. "Ama istersen sana yardım edebilirim. Birkaç telefon görüşmesi yapabilirim."

"Göreceğiz bakalım. Sadece birkaç hafta oldu."

Duymak şey bu değildi ama bana borçlu kalmak istemediğini de anlıyordum. Her birimiz kendi yolculuğumuzdaydık ve yollarımız ancak bir buçuk ay sonra kesişecekti.

Birdenbire zaman dilimi minicik kalmıştı. Sanki bu akşam bitecek ve pikaba binip eve dönecektik, haftalar uçup gidecekti ve sonra Tova kendi yoluna gidecek ve ben buraya geri dönecektim. Tek başıma.

Yanağını avuçladım, başparmağımı çene çizgisine sürttüm. "Beklememiz gerektiğini söylediğimi biliyorum ama duş almadım ve sen-"

"Senin kirli ve tamamen kendime ait olman gibi." Başımı aşağı çekti ve dudaklarım onunkilere çarptı.

Yine tam olarak duymak istediğim şeyi söyledi. Bir iniltiyle onu kendime doğru çektim. Bacaklarını etrafıma sardı ve zapt etmeye çalıştığım ereksiyon artık mevcut ve talepkârdı. Nefes alış verişlerimizin sesi böceklerin ve cırcır böceklerinin senfonisi içinde kayboldu. Ona uyum sağlamıştım. Ağzını yaladığımda ve dilini bulduğumda çıkardığı muhtaç inilti ben için yol göstericiydi.

"Tam olarak ne yapacağız?" diye fısıldayacak kadar uzun süre öpüşmeye ara verdi.

"Her şeyi, Tova. Her şeyi istiyorum." Çiğ bir itiraf. Şu anda onu ne kadar çok istediğimi saklayamazdım. Sık sık kendini bu kadının bacaklarının arasına gömmeyi düşünen arzu dolu bir adam olmak yerine, çocuklarına bir dadı bakarken bütün gün çalışan bir adam gibi davranmaya geri dönecektim.

"Bende .. .. yok. Ve sende de ..."

Sıcak nefesi yanağımda gezindi. Yüzüm onunkine o kadar yakındı ki alt dudağını ısırdığını anlayabiliyordum. "Korunmadan çok şey yapabiliriz."

Koruma. Kısık bir kıkırdama duyuldu. Onu kendime doğru çektim ve kamyonetin kasasından kaldırdım.

Ben yolcu tarafına doğru yürürken bağırdı ve bana sarıldı. "Cody!"

"Eşek kardeşlerimden biri pikapta bir paket prezervatif unutmuş."

Kollarımda hareketsiz kaldı. "Çanta mı?"

Başımı salladım ve kapıyı açtım. Kafasını kapı çerçevesine çarpmadan dikkatlice bizi içeri taşıdım. Üstüme bindi ve ben de koltuğu arkaya yatırmak için kolu çektim.

"Ben üstteyim," dedi, ilgiyle.

Onun yumuşak, gülsuyu kokusunu içime çektim. "Tempoyu sen ayarla, California. Hazır olmadığın bir şey yapmamızı istemiyorum."

"Peki ya sen?"

"Seni ilk gördüğümden beri kurduğm hayalleri bilseydin, tam da buna hazır olduğmu anlardın."

"Bu mu?"

Başımı salladım ve tişörtünü başından ekiştirdim. "Bu." Pikabın ii dışarıdan daha karanlıktı ve ışığın kaybolmasına üzölüyordum ama gölgelere de ihtiyacım vardı. Aramızdaki anı yumuşatıyor, daha samimi kılıyordu. Daha az gerçekti ve belki de beni bir ahmak yapıyordu ama dadımla seks yapmanın neden kötü bir fikir olduğnunun hatırlatılmamasına ihtiyacım vardı.

Sütyenin mandalını göğüslerinin arasından çıkardı ve omuzlarından kaymasına izin verdi.

"Siktir." Her birini avuçladım, daha iki gece önce hiç bu kadar muhteşem bir şey görmemiş gibi kremsi tümseklere dokundum.

Dokunuşumla inledi, başparmaklarım ve parmaklarım arasında sıkı meme uçlarını yuvarlarken sırtını eğdi. "Cody. Ellerin çok sert." Kendi ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Buna bayılıyorrum."

"Bazı büyük, otoriter iş adamları elleriyle çalışır." "Evet."

Üzerime çıkıyordu ve bunu bildiğini sanmıyordum. Aletim aramıza girmeye başlamıştı ve devam etmesine izin verirsem muhtemelen iki dakika içinde boşalabilirdim.

Ama önce onun beni boşaltmasına izin vermeyecektim. "Benim için ıslandın mı, Tova?"

"Kendin ğrenmeni tercih ederim." Bana doğru eğildi ve ikimiz birlikte şortunu üzerinden çekiştirerek çıkardık. Üstümde tamamen çıplaktı. Onun mkemmел olduğnu söylemek için bir spot ışığına ihtiyacım yoktu, pis zihnimin hayal ettiğ her yerde pembe ve .

Bir parmağımı yarığından geçirdim. "Sırılıklam olmuşsun."

Kalçalarını elime doğru yuvarladı. Islak ve çok sıcaktı, kendimi yakmaktan endişe etmeliydim, ama ellerimi onun üzerinde tutmam için gereken şey buysa, bir ateş çukurunun ortasına doğru yürümeye istekliydim.

Kıyafet durumunun ne kadar dengesiz olduğunu fark etmiş gibi, bel kemerimle uğraştı. Karın kaslarımı içeri çektim, aniden donakaldım.

Geçen gece, pantolonumu sıkıca yerinde tutmuştum. Kot pantolonum bir güvenlik ağı gibiydi. Yerlerinde durdukları sürece, kulağa ne kadar saçma gelse de Tova'yı istemeden de olsa kazığa oturtmayacaktım. Bu kasıtlıydı.

Tokayı açtı ve parmakları ereksiyonumu okşarken gözlerimin içine baktı.

Tısladım ve ellerimi geri çektim. Göğsümün etrafında bir mengene sıkıştı ve nefes alamadım.

Sikimi serbest bıraktı ve bir dakikaya ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi yavaşça yukarı aşağı pompaladı.

Bu yeniydi ama bir o kadar da tanıdıktı.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

Ellerinde nabzım atıyordu. Ereksiyonum bunun harika olduğunu söylüyordu ama beynim düşüncelerimin çamurunda patinaj yapıyordu. "Ben iyiyim," diye mırıldandım.

"Eğer çok hızlı gidiyorsak, söylemeniz yeterli."

"Hayır." Daha önce panik olduğunu düşündüğüm şey, onun dokunuşunu kaldırmasından duyduğum korkunun yanında hiçbir şeydi.

Kendimi hareket etmeye zorladım, parmaklarımı kalçalarında gezdirdim ve kalçalarının yuvarlak çıkıntısına doğru fırçaladım. Başparmaklarımı bacağı ile leğen kemiği arasındaki kıvrıma daldırdım ve içeri doğru hareket ettirdim. Sonra tekrar onun ıslak sıcaklığına döndüm, bir elimin parmağıyla klitorisini okşarken diğer elimle kıkırını yoğurdum.

Tekrar sallandı ve vuruşlarımla birlikte pompaladı. Zevk omurgamdan aşağı ve yukarı yayılıyor, her turda daha da güçleniyordu. Senkronize olmuştuk ve kalbimin hızlı atışları sağlam bir gümbürtüye dönüşmüştü.

terk etmekten ne kadar nefret etsem de, öpmek için başını eğmek zorundaydım. Beni öperken parmaklarını sikimin etrafında dolaştırmaya devam etti. Bir parmağımı içine soktum, sanki dünyanın en güzel melodisini üretiyormuşum gibi vücuduyla oynuyordum ve öyleydim.

Dudaklarını benimkilere doğru ayırarak bir inilti çıkardı. Ağzına girdim ve parmağımın ritmine uyarak dilimle onu yağmaladım.

Bir muhtaç miyavlama geldi ondan . Ben vardı için duymak daha.

Bu gece sadece biz vardık. Kendimizi tutmamıza gerek yoktu. "Burada yüksek sesle konuşabilirsin, kedicik."

"Kedicik?" diye mızımızlandı, yaklaşan doruk noktasına kendini fazla kaptırmış olacak ki doğaçlama takma adımı daha fazla sorgulamadı.

"Bırak çıksın."

"Cody!" O kadar ıslaktı ki bırakmak istemiyordum, ama sikimi yumruklayışına ve doruğa yaklaştıkça nasıl kasıldığına bakılırsa, istediğimden çok daha çabuk boşalacaktım.

Onun patlaması sadece birbirimize ne kadar iyi uyum sağladığımızın bir işareti değildi. Aramızda daha fazlası vardı. Saygı. Kahkaha. Hayat.

Çenesini kemirdim ve zarif boynunu öpücüklerle kapladım. Başını yana eğdi, yüksek sesli bir inilti onu terk etti.

"Bırak gitsin, bebeğim. Seni duymama izin ver."

"Cody." Kalçalarını elime doğru pompaladı. Beni sıkıca kavradı ve ben dişlerimi sıktım. "Cody, Cody, Cody," diye bağırdı.

"Bırak, kedicik."

Patladı, elimi kaydırdı, kalçaları döndü ve bana sürtündü. "Evet! Oh. Tanrım. Evet!"

Sınırdıydım. Her ne kadar serbest bırakılmasından zevk almak, ondan daha fazlasını koparmak istesem de, sikimi onun elinden kurtarmak zorundaydım, yoksa patlayacaktım. Erken bitirmek istemeyerek bileğine yapıştım.

Gençliğimden beri kızları nasıl etkileyeceğimi daha iyi öğrenmişim ve onun içindeki cenneti hissetmeden önce eline boşalmamışım.

"Beni bırakmalısın, bebeğim." Sesimdeki gerginlik çok açıktı. "Kontrolümü kaybedeceğim."

Her bir parmağı tek tek soydu. Elimi bacaklarının arasından çıkardım ve hafifçe kalçalarına dayadım, kendimi çıkıntıdan geri çekmek için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Her birimizden gelen ağır nefesler kabini doldurdu.

Tembelce bakışlarımı karşıladı ve kâğıt torbayı aldı. "Hazır mısın?"

Neredeyse hazırdım. "Bana giydir." Küçük bir kutu çıkardı. Üç prezervatif. Lanet prezervatifler.

Hayatımın nasıl değiştiğini gösteren bir neon işareti. Sadece birkaç haftadır tanıdığım bir kadın tünemişti, taze bir orgazm parıltısıyla muhteşem bir şekilde çıplaktı ve prezervatif paketini açıyordu. Artık evli ve iki çocuk babası Alcott Knight değildim. Dadısına aşık bekar bir baba olan Cody Knight'tım.

Lanet şeyi zorlanan sikimin üzerine yuvarlayışını izlemek beden dışı bir deneyim gibiydi. Bu benim başıma gelmiyordu. Bunu ben yapmıyordum.

Sadece gençler gecenin bir yarısı bir sikişir. Ben de o gençlerden biriydim.

Şimdi, kırk lanet yaşındaydım. İki çocuğum vardı. Gözlerim bağlıymış ve karanlık bir labirente atılmış gibi yönümü bulmaya çalıştığım bir geleceğim vardı. Ve hakkında pek bir şey bilmediğim ama *tanıdığımı* hissettiğim bir kadınla seks yapmak üzereydim.

Onun becerikli parmakları yuvarlamayı prezervatifi takmayı bitirdi. O

bana yine tereddütlü bir bakış attı. "Bunu istiyor musun?"

"Sakin durma, kedicik." Sikimin dışındaki her şeyin kafası karışmış, biraz bulanık olabilirdi ama bunu istiyordum.

Buna ihtiyacım vardı.

Bir eli göğsümde, bir eli de camda sabit duracak şekilde uca yerleşti. Sonra dikkatlice aşağı indi.

Üzerimi örttüğü her santim daha fazla hava almamı engelliyordu. Bir yıldan uzun süredir seks yapmamıştım ve bu çok yoğundu. Sarsıcı. Sanki kontrolüm sıfırdı ve tüm o çılgınca baskı geçene kadar rastgele itmek istiyordum.

Ama ben yapmadım. Kendini toparlayamayan bir adamdan daha iyisini hak .

Bir sonsuzluk, ama aslında sadece bir saniye sonra, üzerime oturmuştu. Ben onun içindeydim, o da benim kollarımdaydı.

"İyi olduğuna emin misin?"

Yüzünü kaplayan gölgelere baktım ve onu kendime yaklaştırdım. Bir uçuşuma doğru dönüyor olabilirdim ya da onun içinde olduğum anlamına geliyorsa kendimi isteyerek içine atıyor olabilirdim, ama evet. Ben iyiydim. "Sana göstereyim."

Kalçalarımı yukarı kaldırdım ve kollarımda sıvılaştı. "Cody. Çok iyi," diye inledi.

Pikabın sınırları hareket etmemizi zorlaştırıyordu ama fazla alana ihtiyacımız yoktu. Dünyam ona odaklanmıştı. Bu kız için deli oluyordum.

Ve artık ona sahip olduğuma göre, birlikte geçireceğimiz zamanı boşa harcamayacaktım. "Seni tekrar boşaltacağım."

Karanlıkta seksi sırtışını seçebiliyordum. "Bunu beni etkilemek için mi yapıyorsun?"

"Hayır, bu sana eve dönmeden önce prezervatif paketinin geri bitirebileceğimizi göstermek olurdu."

Gırtlaktan gelen kahkahaları doğrudan sikime gitti. Elimi aramızda kaydırdım ve hala şişmiş klitorisini buldum.

"Tanrım, Cody," diye inledi.

Omurgamdan aşağı bir enerji dalgası fırladı ve taşaklarımı sıktı. "Tova." Dişlerimi sıktım ve yüzümü ona gömdüm.

Boyun, devam ediyor için sürücü içine
Onu, toplantı Doğru noktaya isabet eden sıkı bir
itme hareketiyle aşağı doğru hareket etti. "Cody." Tekrar adımı söylemeye başladı. O oldu

Yakındı ve kenarda sallanıyordum.

Boğazının dibindeki deriyi hafifçe ısırđım ve sarsıldı, doruğa ulaşırken aramızda ısı çiçek açtı.

Sonunda. Bıraktım. Serbest bırakıldım ve onu tuttum, sanki pikabın üstü havaya uçacak ve bizi uzaklara taşıyacaktı. Arzu duygularımı doldurmuştu ve tek bildiğim bedenimi saran coşku ve bunun nedeni olan kollarımdaki sıcak kadındı.

O üzerime yığıldı, ben de koltuğa çöktüm. Havayı bir kez sadece ağır nefeslerimiz doldurdu.

"Yaptığın her işte iyi misin?" Göğsümde bir daire çizdi. Uzanıp tamamen soyunabileceğimiz zaman onunla birlikte olmak için sabırsızlanıyordum.

"Pratik yapmak gerekiyor. Dediğim gibi, iki prezervatif daha var."

* * *

Tova

Ön verandadaydık. Bacaklarım bütün öğleden sonra tekme atmışım gibi lastik gibiydi ama geri kalan her şey dahil bir spa'da bir hafta geçirmişim gibi rahatlamıştım.

Kurbağalar geçen geceki kadar gürültülüydü ve gökyüzü meradan ayrıldığıımızdaki kadar karanlıktı. Cody evinin ön kapısının kilidini açtı ama açmadı. Verandanın ışığı parmaklarıyla taradığı saçlarında dans ediyordu. O yumuşak telleri sürükleyen benim parmaklarımdı.

"Bu geceden keyif aldığımı söylemek hafif kalır." Tereddüt etti.

Elimi güçlü kolunun üzerine koydum. Tenim tepeden tırnağa karıncalandı ve devam eden artçı şoklar çekirdeğimi , bana onun ifadesine yüzde bin katıldığını ve ne zaman bilmek istediğini hatırlattı.

tekrar yapabileceğini söyledi. Ama otlaktan çıktığımızda, bekleme anlaşılmamıza geri dönmüştük. "Anlıyorum, Cody. İçeri girip ayrı yataklarda uyuyacağız ve bu yaptığımız şeyle ilgili hislerimi değiştirmeyecek."

Karışık bir tutam saçımı kulağımın arkasına attı. "Sen çok özelsin, bunu biliyor musun?"

Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde kendimi özel hissetmemi sağladı. Onun gibi biri tarafından değer verildiğimi hiç hissetmemiştim. Sahiplenilmiştim, evet ve eski sevgililerimden gelen huzursuzlukları görmezden gelmiştim. Ama saygı görmemişim. Cody bana hayranmış gibi davranıyordu. Karısı ve çocuklarıyla birlikte yaşadığı evin verandasında duruyorduk ve duyguları istediği kadar düzenli ve derli toplu değildi ama iyi olduğumdan, sorunun ben olmadığımı anladığımdan emin olmak için zaman ayırıyordu.

Boynumun arkasını kavradı ve başını aşağı indirdi. Öpücük şefkatle başladı ve talepkâr bir hal aldı. Aramızda akan ve kendi şimşek fırtınamızı yaratana kadar büyüyen elektriğe sadece kurbağalar ve cırcır böcekleri tanık oldu.

Yaşadığımız onca orgazmdan sonra, nasıl da bir başkası için ağrıyor ve hazır olabiliyordum? Bir öpücükle mi?

Yavaşça uzaklaştı ve alnını benimkine doğru eğdi. Nefeslerimiz gece havasında birbirine karıştı. "İyi geceler, Tova." "İyi geceler, Cody."

Kapıyı iterek açtı ve önce beni içeri aldı. Omzumun üzerinden ona bir gülümseme verdim ve gözlerindeki karanlık, ateşli bakışla ürperdim. Bir ayağımı diğerinin önüne atarak misafir odasına gittim, bakışlarının yakıcılığı tüm zaman boyunca sırtımdaydı.

Daha önce bu adamla uyanmanın nasıl bir şey olacağını merak etmişim. Hâlâ bilmek istiyordum ama onunla tam olarak nerede olduğumu bilerek uyumak beni rahatlatıyordu. Yarın, bekâr baba ve dadı rollerine geri dönecektik ve bu rollerden bir daha asla çıkamayacak olsak bile, en azından bu geceyi yaşamıştım.

On üç

Tova

"Onunla yaptın." Thelma elini vücudumda bir aşağı bir yukarı salladı. Üzerimde normalden farklı bir kıyafet yoktu; kot şort ve bol bir tişört giymiştim, dans derslerinin olduğu bir gün için hareket edebilirdim. "Parlıyorsun, bebek yüzlü." Dudakları düzleşti.

Bu sabah geç saatlere kadar çalıştı ve ben de dışarı çıkmadan önce smoothie'mi yudumluyordum.

" bir şey değil." bir nefes daha çektim.

Açılmamış sigara paketini masaya vurdu ve beni seyahatim hakkında sessiz bir yüzleşmeye kilitledi.

Dün gece Cody ve çocuklarla birlikte eve döndüm. Hemen gizli bir pijama partisine dalmak yerine, bir gün bekleyip ne yapacağımıza karar vermeye karar verdik. Crocus Vadisi, Cody'nin kişisel işleriyle Buffalo Gully kadar ilgilenmiyordu ama ikimiz de komşuların benim çalışma saatlerim hakkında spekülasyon yapmasını istemiyorduk. Hem yatıya kalıp hem de gelip giderken görülmemem mümkün değildi.

Gelmeyi çok istedim.

Gelmiştim. Hem de çok. Vücudum uğuldamayı bırakmamıştı ve o gece onunla yatağa girmemek için elimden gelen her şeyi yapmışım.

Çocuksuz bir evde uyandıktan sonraki sabah, öğleden önce olduğu kadar erkeksi olup olmadığını için.

Şehirden daha fazla prezervatif almaya cesaret edip edemeyeceğini bilmiyordum ve sormayacaktım da. Hafta sonu gerçeküstü geçmişti, daha önce yaşadıklarına hiç benzemeyen bir tatil gibiydi ve eğer bu bir kereye mahsus olacaksa, fazla umutlanmayacaktım.

Cody rutinine dönmeye nasıl alışacaktı? Aramızdaki bir şeyin istediğinden daha fazla sorun yarattığını düşünecek zamanı olmasına?

Ya dedikoduların Grayson ve Ivy'ye kadar istemiyorsa? Gizlice öpüşürken yakalanmak istemeyecek kadar çok komşu çocuğumuz vardı. Neyse ki, çünkü Cody'nin sikine bir daha ne zaman yaklaşabileceğimi düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Onunla muhteşemdi.

"Yüzün kızarıyor." Thelma iç çekti. "Seni sihirli penisiyle yakaladı."

Bir ağız dolusu pütürlü smoothie'yi yuttum. "Thelma." Yine de Cody kızarmamı hak etmişti. "Birlikte olduğum en cömert adam o." Gözlerini devirdi, ben de başımı salladım. "Gerçekten, ciddi bir şey değildi ve beni eve tek parça halinde getirdi. Hatta beni bir ata bindirdi ve nasıl binileceğini öğretti." Sinirlerim daha yeni yeni yatışıyordu. Benim dört katım büyüklüğünde, kendi aklı olan bir yaratık yerine bana dolu bir oditoryum verin. Yine de Cody'nin ata bindiğini görmek buna değmişti. "Bir kere bile beni kardeşleriyle paylaşmayı teklif etmedi."

Benim kötü şaka girişimime gülmedi. Kısmen ciddiydim. Cody hafta sonu boyunca bana sürekli iyi olup olmadığımı ya da erken ayrılmak isteyip istemediğimi sordu. Yemek sırasında sanki kardeşlerinin beni sıkıştırmadığından emin olmak istermiş gibi yanımda durdu. Kardeşlerine gelince, kendimi hiç bu kadar kardeşlerden biri gibi hissetmemiştim. Bana bakmadılar ya da cinsel yorumlarda bulunmadılar ve hiç birini bakarken yakalamadım. Baktıysam bile, Cody'yi izliyorlardı.

Merak, rahatlama ve genel bir dikkat duygusuyla karışık tepkilerle benimle etkileşime girdi. Karısı öldükten sonra onun için endişelenmişlerdi.

Büyük, destekleyici bir aileye sahip olmak nasıl bir şeydi? "Yani siz ikiniz öylece takılıyor musunuz?"

Başka biri olsa bu kötü bir şeymiş gibi görünürdü ama Thelma ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydi. "Evet, sanırım. Olabilir. Çocuklardan saklayabildiğimiz sürece. Bir şeyler döndüğünü düşünmelerini istemeyiz. Hâlâ onları kayınvalidesine göndermeyi planlıyor." Kendi yargımı duydum. Grayson için endişeleniyordum. Büyükanne ve büyükbabalarını tanıımıyordum ve sadece Meg hakkında bir şeyler duymuştum ama Grayson onun sahip olmadığı bir duyarlılığa sahipti. Kızlarından farklı bir çocuğa bakabilirler miydi? Ivy iyi olacaktı. Muhtemelen annesinin küçük bir kopyasıydı ama yine de babasıyla, teyzeleri ve amcalarıyla geçireceği değerli zamanları kaçıracaktı.

"Ve sen buna katılmıyor musun?"

"Bence çocuklar onunla kalmalı ama belki Buffalo Gully'de değil. İşini onların önüne koyuyor, karısını bahane olarak kullanıyor ve tam zamanlı bir işte çalışan bekar bir baba olduğunu söylüyor."

"Annenin seni bize bırakmasına içerliyor musun?"

Pipetimi bardağımın içinde döndürdüm. Çocukların durumuyla benim gençliğim arasındaki fark çok da uzak değildi. Annem beni terk ettiği için acı çekiyor muydum? Evet, ama büyükanne ve Thelma ile yaşadığım mutlu anılarım vardı sadece. Elbette kendi mücadelelerimiz vardı, bunların çoğu annemin etrafında dönüyordu ama onunla ve Thelma'yla güzel bir hayatım vardı. "Ben daha çok annemin kendi başına yaşayacak ve bize destek olacak kadar kendine güvenmemesine kızıyorum."

"Tedavi edemediğimiz bir korkusu vardı." "Babasıyla sorunları vardı."

"Evet, pekâlâ." Thelma dudaklarını şapırdattı, sigara paketini düşündü ve dikkatlice masanın üzerine bıraktı. "Babasının gidişine çok üzüldü."

Büyükbabam başka bir kadın için ayrıldı ve eskisini unutarak yeni bir aile kurdu. Babam bir madde seçti ve bunu kişisel algılamamak daha kolaydı.

Daha kolay, ama kolay değil. Ve nihayetinde, tıpkı annem gibi, kamuflaj gibi cilalı bir palto giyen gerçek bir kötü çocuğa aşık olmuştum. Ama California'ya onunla birlikte olmak için dönmeyecektim. Frederick'le savaşmak için dönecektim.

Crocus Vadisi'nden ayrılma düşüncesi içimi acıtıyordu ama gerçekten, Cody olmadan benim için orada ne vardı ki? Thelma etrafta olup benim çırpınışlarımı görseydi daha çok endişelenirdi.

Çalışıp çalışmadığımızı görmek için kalamayacağımız bir zamanda nihayet iyi bir adamla tanışacağımı düşündüm. Cody bana doğru davranan ve kendimi koruma ihtiyacı hissetmediğim biriydi. Hayal mi görüyordum? Yoksa sadece geçici olduğumuz için miydi?

Bitiyor olmamız fikrinden nefret ediyordum ama yaşayabileceğim tüm orgazmları ederdim. "iyi olacak." Bardağımı hızlıca yıkadım ve lavabonun yanındaki kurutma rafına koydum. Sonra Thelma'nın yanağına bir öpücük kondurdum ve kapıdan çıktım.

Havadaki nem üzerime yapışmıştı ve gökyüzünü gizleyen bulutlar karanlık ve ağırdı. Yaklaşan yağmurun taze kokusu havada asılı duruyordu. Kali ön kapıdan fırladığında neredeyse eve varmışım.

"Yağmur yağacak!" Paniği sessiz sokakta çınladı.

"Öyle görünüyor."

"Performansımız için nasıl pratik yapacağız?"

OnunBüyükanne geldidışarı . ve Ev, yalınayak Üzerinde kapitone bir vardı, seyrelmiş gri saçlarını atkuyruğu yapmıştı. "Kali, dans konusunda Tova'yı rahatsız etme."

Kali'nin gözleri parladı ve parmak uçlarına kadar yükseldi. "Ama Cuma gününü ve dünü zaten kaçırdık."

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. Grayson basamaklar üzerinde çalışmayı ihmal etmemişti. Yaz bitmeden arka bahçede bir gösteri yapma fikrine çok önem veriyordu ama Ivy o kadar istekli olmadığı için Kali ve diğer çocukların

Grayson gibi bu işe gönül vermişlerdi. Daha iyi bilmeliydim ama çocuklara öğretmenlik yapmayalı yıllar olmuştu. "Cody ile konuşmama ne dersin? Belki içeride pratik yapabiliriz ama çok sessiz olmamız gerekir."

Dans eden beş çocuk yeterince sessiz olabilir mi?

"Bu harika olur!" Kali bana kocaman bir sırtıtiş attı, büyükannesine döndü ve içeri koştu.

Sima bakışlarımı karşıladı, ağzı alaycı bir şekilde çarpılmıştı. "İşler yolunda gitmezse bana haber ver. Onu kıracağım."

"Teşekkür ederim. Eski tiyatroyu kullanamayacak olmamız çok kötü." "Neden kullanamıyorsunuz?"

"Eminim sigorta, kira ve-"

Endişelerimi silebilecekmiş gibi elini salladı. "Kocamla konuşmama izin verin. Belki Dave ve Shelly ile bir şeyler ayarlayabilir."

Dave ve Shelly tiyatronun sahipleriydi ama Thelma'ya göre mekan aylardır kapalıydı. Ne olursa olsun, kira param yoktu. "Minnettarım ama değil. Banyo ve su çeşmelerine ihtiyacımız var." Çocuklar her yedi dakikada bir su içmek istiyordu.

"Tesisat çalışıyor. Bill geçen ay orada bir sızıntıyı tamir etti. Size geri döneceğim." Ayaklarını sürüyerek içeri girdi. Birkaç dakika daha kapıya baktım ve sonra Cody'nin evine doğru yürüdüm.

Her adımda heyecanım daha da artıyordu. Bir gösteri. Bir tiyatroda! Bunu arka bahçede yapmamız, çimlerin biçilmemiş olması ya da havanın yağmurlu olması umurumda değildi. Çocukların yüzlerindeki başarıya tanık olmak istiyordum. Onların başarıları ve gururları benim özel uyuşturucumdu.

Kapıyı çalmaya gittim ama Grayson'ın feryatları kulaklarıma ulaştı. Onun yerine kapıyı denedim. Kapı açıldı. Ivy kanepenin köşesine gömülmüş, yüzünün önüne bir iPad koymuştu. Oturma odasından yemek odası ve mutfak alanını görebiliyordum. Yerde bir su birikintisi parlıyordu ve Grayson'ın çığlıkları o yönden geliyordu.

Ivy'ye gülümsedim. "Günaydın."

Not defterini karıştırdı. "Günaydın." Bugün üzerinde mor bir tayt ve Austen amcasının ona verdiği Disney prensesi tişörtü vardı. Elbisesi yoktu ve saçları açıktı. Güne başlarken ofis için giyiniyormuş gibi görünmüyordu. Cody gündelik giyinmeye mi karar vermişti, yoksa zor bir sabah mı geçirmişti?

Ivy'nin her ne kontrol edilme şeklinden, çalkantılı bir sabah için oy kullandım.

Sürünerek mutfağa girdim. Cody'nin sesinin derin mırıltısı bir siren şarkısı gibiydi ve beni daha da yaklaştırıyordu. Köşeyi döndüğümde Cody'yi gri bir pantolon ve açık yeşil bir gömlekle Grayson'ın sandalyesinin yanına çömelmiş halde buldum. Çocuk başını eğmiş, hıçkırıklar vücudunu sarmıştı. Üzerinde polo ve haki şort yoktu.

Cody bana baktı. Bakışları bir an için ısındı ve vücudumda gezinerek tişörtümü ve şortumu burlesk kıyafetlerimden biri gibi hissettirdi.

İki saniye sonra işine geri döndü. "Örümcek Adam tişörtüne döktü."

Doğru. Polo tişört olmaması, sevdiği şeyi giyebileceği anlamına geliyordu ve o tişörtü seviyordu. Beyaz sıçramanın üzerine dikkatlice bastım. Büyük bir havuz masadan damlamaya devam ediyordu. Masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdum. "Kendimi harika hissettiğimde, en sevdiğim şeyleri giydiğimde ve sonra üzerlerine döktüğümde çok üzölüyorum."

Grayson'ın çığlıkları sustu.

Başarı. Bazen birinin beni anlaması bile işin yarısıydı. "Ve sonra her şeyi yıkadıktan sonra bile aynı ruh halini alamayacağımdan endişeleniyorum."

Başını sallamasıyla birlikte başı koluna doğru hareket etti.

Cody bana minnettar bir gülümseme verdi, sonra çenesi gerildi. "Büyükbabası aradı, Ağustos için heyecanlanıp heyecanlanmadığını sordu."

Büyük hamle. Perişan haldeki çocuğa karşı içimde bir sempati kabardı.

Erimenin nedeni giysiler ya da süt değildi. Hayatında daha fazla değişiklik olması için bir saat işliyordu. Bunu sözel olarak ifade edemiyordu ama ben onun hissettiklerini hissediyordum. Annemin rutinini değiştirdiğini fark ettiğimde, duygusal bir hız trenine binerdim ve bu çok uzun sürmezdi. Bazen eğlenceli bir aktivite ve küçük sırrımızmış gibi benim için çanta hazırlıyor, sonra da dokunmamışız gibi görünmesi için dolaba koyuyordu. Ya da arabayla gezintiye çıkardık ama bu okyanusa ya da parka gitmek değildi. Gerçekten kiralık evlere bakıyordu. Bir erkekten ayrılmaya hazırlandığını hiç söylemedi ama ben işaretleri biliyordum.

Grayson kendini güvende hissettiği bu yeni dünyanın sona ermekte biliyordu ve kalbim onun için çarpıyordu. Babasının onları büyükanne ve büyükbabalarına gönderme kararına yardımcı olamazdım ama dökülen süt konusunda yardımcı olabilirdim.

"Gidip başka bir gömlek bulabilir miyiz?" Grayson'a sordum. "Bunu yıkamaya atabilirim."

"Bugün yağmur yağacak," diye inledi.

"Biliyorum. Kali de dans derslerini atlamak zorunda kalabileceğimizden endişeleniyordu." Cody'ye Grayson'ın önünde içeride çalışıp çalışamayacağımızı sormayacaktım. Cevap hayır olursa, başka bir çöküş daha olurdu.

"Bugün dans edemeyecek miyiz?" Ivy oturma odasından seslendi.

Havayı kontrol edemedim ama tüm çocukları hayal kırıklığına uğrattığım hissi damarlarımda dolaşıyor. Kötü hava koşullarına karşı alternatif planlar düşünmeliydim.

"Göreceğiz," dedi Cody. Kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturdu. "Bu öğleden sonra bir telefon görüşmem var. Önemli bir telefon."

Yani kapalı alanda antrenman yok. Kali'ye bir şey söylememeliydim. Yıkılacaktı. Tiyatronun sahiplerinin bir yabancıнын ve bir grup çocuğun burayı ele geçirmesine izin vereceğinden şüpheliydim.

Sürekli yapmak zorunda kaldığım ve yetersiz kaldığım için yaşadığım hayal kırıklığı Santa Ana rüzgârları gibi içimi kasıp kavurdu. Bir gün hayatımın kontrolü bende olacaktı. Bir gün, neyi nerede yapacağıma ben karar verecektim.

Bugün o gün değildi.

Cody yüzünü ovaladı ve saatine baktı. "Birkaç dakika içinde bir toplantım var. İyi misin, dostum?"

Grayson başını salladı ve ıslak gömleğini çekti. "Evet. Ama ya yağmur yağarsa?"

Arka kapıya baktım. Normalde ışığın parladığı penceredeki bulutlar donuk bir griydi. "Belki de bu sabah biraz pratik yapmalıyız. Kali bize katılabilir ve Britta ile Bridger'ın teyzesini arayıp erken gelip gelemeyeceklerini soracağım."

Tam bunu söylerken, gürültülü yağmur damlaları camlara sıçradı. Lanet olsun. Cody ile endişeli bakışlarımızı değiş tokuş ettik.

"Yağmurlu günler için bir plan yapmamız gerekebilir."

Grayson titreyen bir nefes aldı. "Peki ya performansımız?"

Zavallı adam. Tüm duygularını bugün kaçırdığı antrenmana . İptal edilen birkaç seans için bu kadar stres yapmayan profesyonel dansçılarla tanışmıştım. "Bunu başarabiliriz."

Ivy oturma odasıyla yemek odası arasındaki açıklıkta belirdi. Elindeki iPad ekranını uzattı. "Bütün hafta yağmur yağacakmış."

Bok yapışır.

Grayson'ın nefes alış veriş hızlandı. Yine neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yaklaşan değişikliği hissedebiliyordu ve bugün ya da tüm hafta boyunca programdaki bir değişikliğe katlanmak ona yardımcı olmuyordu.

Cody başını eğerek gözümü yakaladı. "Evi kullanmaya ne dersin?"

Yaklaşan toplantısını hatırladığımda yükselen umudum yıkıldı. "Bütün gün toplantıda mısın?"

"Dörde kadar işim bitmiş olur. Geç bir antrenman yapabilir misin?"

Çalışmamıza başka engeller çıkmadan önce başımı salladım. "Onlara haber veririm. Ama her ihtimale karşı esnek olmalarını da söyleyeceğim."

"Teşekkürler baba." Grayson sandalyeden fırladı ve sütle ıslanmış göğsünü babasının pantolonuna yapıştırdı.

Gerildim, kas hafızam annemin erkek arkadaşlarının onları rahatsız ettiğimde yaptığı gibi kaçınılmaz bağırışları bekliyordu. Cody benimle sadece eğlenen bir bakış alışverişinde bulundu ve Grayson'ın sırtını sıvazladı. "Sorun değil dostum. Elimizden geldiğince işleri yoluna koyacağız."

Ivy bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Yaşasın! Misafirimiz var! Daha önce hiç misafirimiz olmamıştı." Oturma odasına geri döndü -bilmiyordu ama eğlendireceğı için heyecanlıydı.

Cody'nin yüzünü buruşturması çabuk oldu. "Hayır, yıllar boyunca pek arkadaşımız olmadı." Saate tekrar baktı ve ağzından bir küfür . "Ofise gitmem gerek." Sıcak bakışlarını vücudumda gezdirdi, sonra gözüme takıldı. Sanki şehre geldiğimden beri onu neredeyse her gün görmüyormuşum gibi karnım bir kez daha döndü. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben dörde kadar işimi bitiririm."

"Teşekkür ."

Süt sıçramasının etrafından nazikçe geçti. "Üzgünüm, bunu temizleyecek zamanım olmadı."

"Sorun değil. Ben çamaşırları yıkarken Grayson da benim temizlikçim olabilir."

Yanımdan geçerken koluma hafifçe dokundu, parmak uçları çıplak tenime değdi. İyice doyurulmuş olması gereken arzular kan damarlarıma hücum etti. Gizli bir dokunuştan daha fazlasını ne zaman yapabileceğimizi bilmiyordum ama yeterince yakınmış gibi gelmiyordu.

* * *

Cody

Günün üçüncü toplantısındaıydım ve bu işi saat dörde kadar bitirmem , ancak işlemleri aceleye getirecek durumda değildim. Diğer uçtaki adam benim tüm

Dikkat. Weston Duke, King Oil'in CEO'suydu ve Crocus Valley'de çalıştığımı öğrendikten sonra sohbet King Oil'in kuyularımızın bir kısmıyla sözleşme yapmasından Weston'ın beni soru yağmuruna tutmasına kadar gitti.

Bu bölgeden misiniz? Ne kadar zamandır oradasınız? Hiç Coal Haven'a gittiniz mi? Barrons'ları tanıyor musun?

Son soru her şeyi rayından çıkardı. Telefonum henüz okumadığım mesajlarla kulağımın dibinde vızıldadı. Normalde sohbet etmeyi çok isterdim; yeni kayınbiraderim Weston'ın eski patronunun yeğeniydi. Weston eskiden Coal Haven'ın dışındaki rafinerinin başkan yardımcısıydı. King Oil'de işe başlayana kadar beş çocuğu da Coal Haven'da doğup büyümüştü.

King Oil'in eski sahibi, ailesiyle daha fazla vakit geçirmek için CEO'luk görevinden emekli olmuştu. Weston'ın ahlak anlayışının bu arzuyla örtüştüğünü düşünmüyordum. Adam neredeyse sürekli seyahat ediyordu ve bazı e-postalarımı sabahın üçü gibi geç saatlerde cevap veriyordu.

Weston'ın görüntülü görüşme konusunda ısrarcı olmamasına şükrederek saatime baktım ve huzursuzca kıpırdanışımı göremedim. Sandalyeye WD-40 sürmemiş olsaydım, bütün toplantı boyunca gıcırdayacaktı.

"Elinizdekileri gezmek istiyorum." Coal Haven'dan bahsettikten sonra bunu o kadar ani bir şekilde söyledi ki, saatimi sekseninci kez kontrol ederken dalıp fark etmedim.

"Bay Duke?"

"Weston, lütfen."

Sektörde tam olarak eşit değildik. Knight's Oil Wells ekonomiye bağlı olarak çok para kazanıyordu ama Weston gibi adamlar benim gibi adamlara sahipti. Çalışanlarıma ve aileme en iyi anlaşmayı sağlamak için uyanık olmak zorundaydım.

İyi gidiyorduk. Ama King Oil gibi bir şirketle sözleşme yapsaydık daha da iyi olurduk. Montana merkezli daha büyük bir firmayla ilişkili iniş çıkışlar sırasında daha istikrarlı olurduk. King Oil'in yaptığı işler biliniyordu.

iyi bir işti, ancak mümkün olduğunca yerel olmayı da tercih ediyorlardı.

CEO'nun ziyaretini ağırlamaya gelince, bu biraz daha uygunsuzdu. Bir iş gezisine çıkmak için çocuklarla kalan zamanımda onları bırakmak istemedim ama dans çalışmalarının diğer çocuklar için ne kadar önemli olduğunu gördüğümde onları ve Tova'yı şehir dışına sürüklemekten de nefret ettim.

Grayson'ın seyahat etmeye alışması bu sabahki süt olayıyla ve Ivy'nin arkadaşlarını ağırlamaktan heyecanla görüldü; Meg'in mümkün olduğunca kaçındığı bir şeydi bu, bana sık sık daha *fazla bakmak isteseydim daha fazla çocuk sahibi olurdum* derdi. *İzin alıp eğlendiren kişi olmaktan çekinme Alcott.*

Bu her şeyi çözdü. Buffalo Gully'ye tek başıma gidecektim ve Aggie'den teyzemin gecelemesini isteyecektim. "Ne zaman istersen Buffalo Gully'ye dönebilirim."

"Coal Haven'a uçabilirim. Sınırın hemen ötesinde bazı kuyularınız var, değil mi?"

"Evet, Bay Weston."

"Harika. Günübirlik bir gezi yapabiliriz. Sizi çocuklarınızdan ayırmak istemem."

Alnımda serin bir paket vardı. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Çocuklarımdan hepsi yetişkin ama onlar daha küçükken eski patronum aileye zaman ayırma konusunda çok titizdi. Dokuzda uçacağım, iki gibi kuyu ziyaretlerini bitirip dört gibi Coal Haven'a dönebiliriz. Böylece tanıdığım herkes isteyken rafineriye uğramak için zamanım olur." Eski uğrak yeri. "Önümüzdeki Salı uygun mu?"

Programımı kontrol etme zahmetine girmedim. Ne kadar düşünceli davranırsa davranırsın, bir yolunu bulacaktım. "Seni ben alabilirim, yoksa bir araba ayarlar mısın?"

"Benim için süslü araba servisi yok, Alcott."

Tam bağlantıyı kesmiştik ki kapı çaldı. Tam zamanında. Tova kimsenin zili çalmadığından emin olmak için kapıyı açık tutacağını söyledi ama kapı zilleri çocuklar için dayanılmazdı.

Bildirimlerimi kontrol ettim. Üç cevapsız arama ve beş e-posta. Mesajlar Aggie'den geliyordu. Ivy'nin "Hoş geldin" dediğini duyduğumda onları okumanın ortasındaydım.

Sustum ve dinledim, günlerine bir bakış atmak hoşuma gitti. Ev ofisinin küçük bir avantajı. Çok çalıştım ama başka bir yerde ofisim olsaydı bu deneyimleri yaşayamazdım.

"Antrenman sonrası için çayımız ve meyve suyumuz var." Sesi annesi gibi muhteşemdi. Üzüntü yerine kendimi gülümserken buldum.

Hepsi sessizdi ve Tova'nın konuştuğunu tahmin ettim. Birkaç dakika sonra kapı çalındı. "Evet?"

Tova kafasını içeri uzattı. Saçlarını başının üstünde sarkık bir topuz haline getirmişti. Bu sabah omuzlarını okşamak için saçlarını gevşetmişti ve ben de saç tellerinin çıplak göğsüme ne kadar yumuşak geldiğini hatırladım.

Onu tekrar becermek istedim.

Onun içine gömülmek ve benim yüzümden çıkardığı o küçük iniltileri duymak istiyordum.

Üniversiteye geri dönmüşüm gibi üç prezervatif tüketmiştik. Birkaç yıl ara verdikten sonra 10K koşmuşum gibi kaskatı kesileceğimi ve ağrıyacağımı düşünmüştüm ama ertesi sabah yatakta tek başıma uzanırken tek yapabildiğim kendime başka prezervatifim olmadığını ve Buffalo Gully'nin yüz mil yarıçapı içinde onları satın alamayacağımı hatırlatmaktı.

"Kapı zili için özür dilerim." Narin yüz hatlarında endişeli bir ifade belirdi.

"Aramam yeni bitmişti."

Çerçeveye doğru sarktı. "Oh, şükürler olsun."

Onun endişesi beni rahatsız etti. İlk başta çabaları fark edilmemiş ya da takdir edilmemiş değildi, ama daha fazlası vardı. Ve şimdi onun geçmişini bildiğim için emin değildim.

"Tova, bir çocuk çılgılık atarak evine girse bile, ben bokumu kaybetmeyeceğim. ben

Söz veriyorum. Olur böyle şeyler, her zaman olmadığı sürece. Rastgele bir kapı zili hayattır."

"Teşekkür ederim. Eski alışkanlıkların ortaya çok garip. Evden ve hayatıma yeni insanların girmesinden olmalı." Gülümsemesi yumuşaktı. "Ve ben bu kadar sakin bir adama alışık değilim."

"Sakin olmaktan başka bir şey değilim."

"Doğru şeyler konusunda gerginsin."

Hayatındaki erkekler bok gibiydi. "Bunun için endişelenme. Sinirlensem bile, sakinleşmeden önce bir süre daha sinirlenmeye devam edebilirim. Tamam mı?"

"Tamam." Başını sallayarak bana güvenmeye karar verdiğini belli etti. "Ayrıca müziği açmadan ve havayı tepinerek doldurmadan önce telefonu kapattığından emin olmak istedim." Kahkahalar koridordan aşağı süzüldü ve gerçekliğim altüst oldu. İçinde büyüdüğüm dünyadan farklı bir dünyadaydım. Kardeşlerim kavga ederdi. Aggie duyulmak için yüksek sesle konuşurdu. Ama kahkaha? Annem gittikten sonra pek olmadı.

Ya Meg ölmeden önce? Ev sessizdi. Nefes alabileceğimiz, ofiste dinlenebileceğimiz ve çocuk yetiştirebileceğimiz bir yerdi. Ama kendi içimize kapanmıştık ve sosyal hayatımız kendi işlerimiz etrafında dönüyordu.

"Bas git," diye onu temin ettim. Telefonumu salladım. "Ayrıca, kız kardeşim onunla, Sutton ve Vienne'le dart oynamaya gitmek isteyip istemediğini merak ediyor."

"Dart mı?"

Başımı salladım, Los Angeles'ta dart makinesi olan barların ne olduğundan emin değildim. "Çok gösterişsiz bir yer ve şehirdeki bir barda çalışıyorlar."

"Ah." Düşünürken ışıltılı gözleri kırpıştı. "Hiç oynamadım."

"Eğer küçük bir nesneyi fırlatabiliyorsan, oynayabilirsin." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Kız kardeşim sana çıkma teklif ediyor."

Sırıtişıma karşılık verdi. "Bu durumda dartı deneyebilirim."

Neden ben?"

"Aggie de kasabada yeni. Sutton da öyle. Arkadaş edinmek isteyebilirler." Gülümsemem genişledi. "Ayrıca, adil

Uyarıyorum, işimize gelince kardeşlerimin çenesi düşüyor."

Koridora bir göz attı ve bir adım daha attı. "neler olduğunu öğrenmek mi istiyor?"

"Bu Aggie'nin tarzı değil, ama eminim hafta sonu ve yatıya kalmayla ilgili her şeyi duymuştur. Seni bu konuda rahatsız etmeyecektir. Sana çıkma teklif ettiyse, seni tanımak istediği içindir."

Bir an düşündü, son cevabı üzerinde çalışırken gür alt dudaklarını . "Ben gidiyorum. Teşekkür ederim, Cody."

"Ve bu sabah için size teşekkür ederim. Grayson ... savunmasızdı. Ona karşı harikası."

"Çocuklar bir şeylerin ne zaman değişeceğini hissedebilir ve bazen küçük program değişiklikleri çok fazla gelir."

"Tova!" Britta seslendi - yoksa Kali miydi? "Başlayabilir miyiz?" Tova sırtıarak dışarı çıktı ve kapımı sessizce kapattı.

Erimenin süttten kaynaklanmadığını biliyordum. Curtis'in aramasından sonraki zamanlama kusursuzdu. Onları göndermeye karar önce, çocuklarla büyükanne ve büyükbabalarıyla yaşamaları hakkında konuşmuştum ve eğer büyük itirazları olsaydı, planları yapmazdım. Hayal kırıklığına uğramış, biraz da korkmuş görünüyorlardı ama anneleri yeni vefat etmişti ve onlara büyükanne ve büyükbabalarıyla yaşamamanın nihayetinde onun fikri olduğunu söylemişim.

Onlar çocuktı, aptal. Ne diyeceklerdi ki? *Aslında, bence daha büyük bir şehirde, yepyeni bir okulda, bizi şımartmaya alışkın olduğumuz ama şimdi katı yatma ve ekran süresi sınırları koyan insanlarla yaşamaya alışmak, bir öğretmenin çocuklarda kederin sunumunu anlamadığı için ceza almak kadar şok edici olabilir.*

Bir nefes verdim ve gözlerimi ovuşturdum. Doğru şeyi mi yapıyordum? Crocus Vadisi'ne önce

Tabii.

Bu doğru değildi, değil mi? Crocus Vadisi'ndeydim çünkü kız kardeşim sessiz teslimiyetimi hissetmiş ve beni biraz zaman ayırmaya zorlamıştı. Bu konuda daha fazla düşünmem için.

Ve ben yaptım. Fikrimi değiştirmeyi mi umuyordum? Çocuğumu kaybettikten sonra kayınvalidemi daha da üzmem için zorlayıcı bir neden mi bulacaktım?

Ama yılın büyük bir bölümünde benimkini kaybedeceğim.

Weston Duke ile yaptığım görüşmeden kalan karalamalara baktım. Eğer bu kontratı alabilirsem, şirket daha istikrarlı olacaktı. Bazı görevleri King Oil ekibine devredebilirdim. Elimde daha fazla zaman olurdu.

Hâlâ Knight's Arabians and Cattle Company ve o lanet olası tröst vardı.

Aklıma gelen düşünceyi düşünmek için fazla zamanım olmadan Eliot'ı aradım.

"Öyle mi?" diye cevap verdi.

Kardeşimin sesi hep huysuz gelirdi. "Ben de seni seviyorum, kardeşim." "Çeneni. Sadece bana kötü haber vereceğin zaman ." "Vermiyorum."

"Sen de yap."

Onu son kapalı binicilik pisti fikrinden vazgeçmesi içindi. Ondan önce de ona yaz için ayrılacağımı söyledim. Barns'ın kötü tuttuğu defterlere tam erişim sağladıktan sonra daha fazla mali sıkıntı. Geriye dönersek, Aggie'nin boktan eski sevgilisi olduğunu düşündüğümüz kişiyle görüştüğü haberi vardı. O zamanlar Ansen'in aslında iyi bir adam olduğunu bilmiyorduk. Sonra Meg'in vefat ettiği haberi geldi. "Adil. Anlıyorum."

Homurdandı. "Şimdi ne olacak?"

"Güven hakkında ..."

"Lorenzo ile konuştuk. Barns gayet açıktı. Her şey o lanet içinde. Eğer parayı istiyorsak sen, ben, Austen ve Wilder buraya bağlı."

Eliot başka bir şey bilmiyordu, başka bir şey yapmak istediğini de ifade etmemişti. Aggie'nin aylar önce yaptığı bir yorum

zihninden süzüldü. *Eliot hiçbirimiz yapmayacağımız için kendisinin devraldığını söyledi.*

Hepimiz istediği şeyin bu olduğunu düşünmüştük. Memnuniyetle içeri girmesine asla izin verilmeyen Aggie hariç geri çekildi ve her şeyi ona bıraktı.

Bu yüzden mi sürekli huysuzdu?

"Eşimin her zaman söylediği bir şey vardı: Hukukta hiçbir şey kesin değildir. 'Duruma göre değişir' onun sloganıydı." Kayıp kalbimin tellerini titretti ama normalden daha fazla sevgi vardı. Meg canavar gibi bir avukattı ve ben onunla gurur duyuyordum. Onun yüzünden çiftlikle olan bağlarımı koparmama yardım ediyor olması hoşuna giderdi.

"etmek istemem, gerçekten istemem ama Meg bizimle sözleşme için savaşmaya gelmedi."

Alınmadım. Demek istediğini nazıkçe anlatmıştı, ki bu Eliot için çok şey ifade ediyordu. "Meg burada olsaydı, o sözleşmenin her yerinde delikler açardı. Demek istediğim, delikler var. Onları bulmak istiyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"King Oil ile bir anlaşma üzerinde çalışıyorum."

"Evet, bahsetmiştin ama mürekkep kuruyana kadar kutlama yapmayacağım. O zaman bile beni pek etkilemiyor. Sen Barns gibi sağa vermek için soldan çalmıyorsun."

Eliot'ın bana olan güvenini takdir ettim. Barns çiftliği petrol parasıyla döndürmüştü. Petrol fiyatları lehimize olduğu için maliyet tasarrufu sağlayan, verimli uygulamaları göz ardı etmişti. Sığırların iyi olduğu zamanlar, petrolün zor olduğu yılları atlatmamızı sağlamıştı. Peki ya atlar? Onlar kimsenin konuşmak istemediği bir drenajdı. Ek bir gelir kaynağından başka bir şey olmaması gereken bir işti. Onun yerine Barns, Arap atlarını imparatorluk haline getirmişti. Ama çağa ayak uyduramamıştı ve bu bize pahalıya patladı. At yetiştiriciliği işi diğer şirketlerin sırtından geçiniyordu.

Artık Eliot at ve sığır tarafını yönettiğine ve ben de petrol kısmından sorumlu olduğuma göre, bu sorunu düzeltmek için çalışıyorduk. Bu da Eliot'un sığırları tekrar nasıl kârlı hale getireceğini bulması ve atların elde tutulmaya değer olup olmadığına karar vermesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Bulacağımız şeyin size yardımı olur mu bilmiyorum. Geri kalanımızın başka işleri var ve çiftlikte çalışmak zorunda kalmak aile hayatımıza yardımcı olmuyor."

"Sanki bu Wilder için bir fark yaratacakmış gibi." Kararname Sutton'ı boşanma talebinde bulunmaya teşvik etti. "Austen'ın umurunda bile değil."

Vermedi. Barns ona hizmet ettiği süre için paranın daha küçük bir kısmını veriyordu. Yine de Austen aile şirketi için çalışmazsa çok şey kaybedecekti. "Bize biraz özgürlük vermenin bir yolu olmalı."

"Önümüzdeki otuz yıl boyunca ikinci bir işte kışınızı yırtmadan mirasınızı almak için mi?"

"Temel olarak. Size yardımcı olacak bir şeyler bulabiliriz."

Bir homurtu daha. Bir şey bulmamızı mı istiyordu yoksa umursamıyor muydu anlayamadım. "Eminim en azından senin altında çalışacak bir muhasebeci ya da başka bir muhasebeci tutabilir ve güveni tatmin etmek için saatler ve unvanlarla oynayabiliriz. Yeter ki onlara işin inceliklerini göster. Benim hiç vaktim yok."

Ben denetleyici rolüne geçerken birini işe almak gerçekten işe yarayabilir. Omuzlarımdaki yük hafiflemeye başlamıştı bile. "Bundan emin misin?"

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Kaybedecek bir ailem yok ..."

"Bir gün olabilir."

Üçüncü bir homurtu. "Doğru. Her gün Buffalo Gully'ye akın eden ve kendisinden çok düvelerle vakit geçiren bir adamla evlenmek isteyen bekar kadınlar var."

"Çiftçiler için yeni bir randevu programı yok mu?"

"Siktirip gidebilirsin."

Kıkırdadım. Eğer bir partner istiyorsa Eliot'ın yalnız kalmasını istemiyordum. Ama yine de onu kızdırmaktan zevk alan bir kardeştim. "Lorenzo'yu bir arayayım. Bakalım ne çıkacak. En kötü ihtimalle, emekli olana kadar yaptığımız işi yapmak zorunda kalırız."

Ve hepimiz bir petrol ve sığır şirketini ilk sıraya koymak zorunda kalan lanet olası yalnız bekarlar olurduk. Tova çoktan hayatına devam etmiş olurdu ve umarım çocuklarım yetişkin olduklarında benimle konuşmaya devam ederlerdi.

On dört

Tova

Küçük bir kasabanın barında, insanların çok azının bulunduğu herhangi bir şehir kulübü kadar gürültülüydüm. Elimde kırmızı bir Solo bardak vardı ama içinde alkol yerine dart vardı.

"Pekâlâ, bu oyun sıfıra geri sayım gibi bir şey," diye bağırdı Aggie gürültünün üzerine. Ahşap bar, ahşap duvarlar ve ahşap tavan bir yankı odası görevi görüyor ve aynı zamanda müzik kutusu için iyi bir amplifikasyon sağlıyordu. Tiyatroyu unuttun. Bara çocukların burada sahne alıp alamayacağını sormalıydım. Akustik olağanüstü.

", değil mi?" Ben sordum.

Vienne bir kez olsun etrafta dolanmıyordu. Yüzünde oyun ifadesi vardı. İfadesi, rakiplerini kafalarına oklarla indirmiş gibi görünüyordu.

"Pek sayılmaz," dedi Aggie, bir dartı parmaklarının arasında döndürerek. "Bu sadece lig için bir alıştırma. Sen ve ben, Vienne ve Sutton'a karşı."

Sutton barda bizim için içki alıyordu. Barın tepesine yaslanmıştı, bir dizi eğikti, botu ayaklıktaydı ve en az iki adam kot giymiş poposunu inceliyordu. Saçları işten kalma sıkı bir örgü halindeydi. Benimki de her zamanki gibi gelişigüzel .

kot pantolon giyiyordum. Cody ile swing dansı yaparken giydiğim beyaz atlet ve uzun etekle kaldım. Sinirlerim, içeriye pompalanan klimaya karşı beni sıcak tutuyordu.

Kız arkadaşlarımla çıkmayalı ne kadar olmuştu? Ne zamandır kız arkadaşlarım olmamıştı?

Birkaç adım ötede Vienne boynunu iki yana eğdi ve gözlerini hedef tahtasına dikti.

"Gerçekten kıcıma tekme basacak mı?" Aggie'ye sordum.

"Hayır. O dart tahtası Theo'nun yüzü olacak.

sonraki iki saat. Ne yaptığından emin değilim ama ilk geldiğinde onun hakkında hırladı." Vienne'e dönmeden önce Theo'ya karşı ortak bir saygısızlık paylaştık. "Neden önce ben gitmiyorum, sonra sen, sonra da Tova dener. O zamana kadar Sutton dönmüş olur."

Vienne başını salladı. Bu gece çenesi sürekli kilitliydi. Tüm bileziklerini sol bileğinde bırakmıştı ama sağ bileği atış için serbestti. Duruşunu, nişan alışını ve atışını izledim. Aggie de benzer şekilde atıyordu. Zor bir oyun değildi ama yetenek vardı.

Damarlarımda bir damla adrenalin pompalandı. Meydan okumayı seviyordum. Sıra bendeydi. Sandaletli ayak parmaklarımı yerdeki kirli beyaz bant çizgisinin üzerine koydum ve dartımı fırlattım.

"Güzel," dedi Aggie, saçlarını kabarık bir at kuyruğu şeklinde toplayarak. Saçını bağladı. "Neyi hedefliyordun?"

"Uh ... bullseye?" On iki rakamıyla aynı hizada olan siyah bir üçgeni vurmuştum.

Başını salladı. "Evet, fena değil. Farklı yerlere nişan almayı deneyebilirsin. Bütün oyunlar hedefe nişan almakla ilgili değildir. Atmayı öğrendikten sonra seni kurallarla boğacağım."

Sutton etrafını çevirdiğimiz masada durdu. "Üzgünüm, Aggie. Sadece sade soda vardı, aromalı su yoktu."

"Sorun değil." Aggie tabağı kırdı ve bir yudum aldı. "Mm. Tatsız. Ama en azından çok iersem araç ağırmama gerek kalmayacak. Ansen bu gece babası ve kardeşiyle dışarıda."

Sutton, "Ateş topu olmadığı sürece," dedi.

Aggie homurdandı, ikisini içinde tutmak için parmaklarını ağzına götürdü. Yutkundu ve bana baktı. "En son Fireball itiğimde, eski sevgilimi bir çalışan olarak bulmuştum. O Ansen'di. Cody sana hikyeyi anlattı mı?"

"Bir kısmı," dedim dartlarımı ellerimin arasında ileri geri oynatarak. Sahnede hiç bu kadar gergin olmamıştım ama kalabalığın hiçbiri arkadaşım değildi.

Bu bayanlar da benim arkadaşım değildi. Ama . . . olabilirler mi?

Oyun boyunca yolumuza devam ederken Aggie ve Ansen'in hikayesini dinledim. Vienne sırttı şeyi daha önce duymuştu- ve Sutton da bir katılımcı olduğu için ayrıntılarla araya girdi.

Vienne çizgiye doğru adım attı, yüzünde bir konsantrasyon maskesi vardı. Nişan aldı. Dartı isabet etti ve puanı sıfıra düştü. "Evet!"

Alkışladık ve diğer müşterilerin birkaç bakışını kazandık. Video bizim yaşımıza yakın bir adam bize baktı ama grubumuz bardaki çoğu erkeğin bakışlarını üzerinde topluyordu.

Sutton elindeki dart fincanını yere bıraktı. "Birazdan tekrar oynayalım mı? Belki 501?"

Aggie, "Kızlar gecesini kısa kesmediğimiz sürece umurumda değil," dedi.

Vienne başını salladı ve ben de kendimi onunla sallanırken buldum. Ben de onların grubunun bir parasıydım. Kızlar gecesı. Gece iş odaklı olmadığında bunu gerçekten deneyimleyememiştim.

Ben küçükken, annem ve ben çok fazla taşınırdık. Bykannemle yaşarken, geçimimi sağlayacak kadar iyi dans etmeyi öğrenmeye ve

Anne. Bir yetişkin olarak, arkadaş canlısı tanıdıklarım vardı ama herkesle dans seçmelerinde veya konserlerde tanışıyordum. Rekabetin alt akımı asla kaybolmadı.

"Ee, iş nasıl gidiyor?" Aggie taburesine kaykılıp çillerini öne çıkaran sarı yazlık elbisesini düzeltirken sordu. Kovboy çizimleri elbiseyle uyum sağlamak için mükemmel bir seçimdi. Eğer sandalet giyseydi, beni almak için Cody'ye uğradığında yaptığı gibi kendini dışarı atamazdı.

"Güzel. Çocuklarla birlikte Buffalo Gully'ye dönmeden önce, yani büyükanne ve büyükbabalarının yanına gitmeden önce sergileyecekleri bir gösteri üzerinde çalışıyoruz. Birkaç komşu çocuğu da katılıyor." Bu hafta başında Grayson'ın süt olayını düşündükçe, Ivy'nin duygularını iPad'e gömüp gömmediğini ve sadece dramadan kaçıp kaçmadığını daha çok merak ettim.

Aggie burnunu kırıştırdı. Bu konuda aynı fikirdeydik. "Fikrini değiştireceğini umup duruyorum. Bencilce davrandığının farkındayım ama onların şehirde olması hoşuma gidiyor. Onları bu yıl hayatlarının geri kalanından daha fazla gördüm. Bu gösteri aileye açık mı?"

"Görmeyi çok isterim." Sutton başını salladı, sonra sanki aileye dahil edilip edilmeyeceğini merak ediyormuş gibi durdu. "Sanırım diğer çocukların aileleriyle birlikte kaç kişiyi evde görmek istediği Cody'ye kalmış."

"Grayson ve Ivy ikinizi de ağırlamaktan büyük mutluluk duyacaktır," diye onları rahatlattım. "Sima dün aradı. Tiyatro sahipleriyle konuşmuş, antrenman için tiyatroyu kiralamak istememişler ama en azından gösteriyi orada yapabileceğimizi söylediler. Sanırım Sima ve Bill gecenin parasını ödemiş olabilirler." Sima hiç söylememişti ama Thelma tiyatro sahiplerinin o kadar da cömert olmadığına yemin ediyordu.

Sima'nın bunu Kali için yapacağını biliyordum ama borçlu olduğum insanların sayısı artmaya devam ediyordu. Onlara borcumu nasıl ödeyeceğimi, Frederick'ten mal varlığımı nasıl alacağımı ve anneme nasıl bakacağımı bilmiyordum.

onlara borçluydum. Ödeme planından bahsettiğimde Thelma beni başından savdı. Sima tiyatroyu bir geceliğine kiraladığını kabul etmedi. Cody'nin ailesi de yemek için yiyecek sağlamış ve benim katkımın eksikliğini hiç vurgulamamıştı.

". Tiyatro bunu çocuklar için çok özel kılacak," dedi Aggie. "Buffalo Gully'ye yolculuk nasıldı?"

"Yani, bilirsin işte..." Sert bir şekilde yutkundum, keşke sert maden suyum boğazımı yakacak ve bu kadının kardeşiyle seks yaptığımı unutturacak bir burbon olsaydı. Ne diyebilirdim ki? *Bufialo Gully harikaydı, ama benim favorim kardeşinle ailenin otlaklarından birinde pikabında yaptığım sikişti.* Nedense, bunun iyi gideceğini düşünmemiştim.

Sutton'ın ağzı yanağını ısırıyormuş gibi sıkıştı. Aggie'nin kaşları kalktı.

Vienne gözlerini kısarak bana baktı. "Sen ve Cody, ha?"

"Hayır-hayır ..." Bu kadınlara gerçeği borçlu değildim ama beynim bu gerçeği kabul etmeyi reddediyordu. Benden hoşlanmalarını istiyordum. Onlarla gösteri, performans ya da gösterilerimiz için kaynak paylaşımı ile ilgisi olmayan bir şekilde takılmak istiyordum.

Gerçek arkadaşlar istiyordum. Ama şehirde onları tutacak kadar uzun kalamazdım.

Aggie'nin sırtışı genişledi. "Sen ve Cody."

Sutton'ın gözleri parladı. "Ciddi misin?" Gülümsedi ve elini göğsüne koydu ama rahatlama beni bulmayı reddetti. "Oh, Tanrı'ya şükür. Meg'in ölümünden sonra o kadar ..." Bir kelime bulmaya çalışır gibi parmaklarını şıklattı.

"Sert," diye tamamladı Aggie. "Gergin. Moody. İçine kapanık." Sutton sanki bir yarışma programını kazanmış gibi onu işaret etti.

"Kazanan sensin. Daha önce de böyleydi, özellikle de kızım hastalandığında, ama bu çok daha kötüydü."

Şimdi içime bir rahatlama çöktü. Bilgiyi adımlarıyla aldılar. Onlar bile şaşırmadılar. Onlar değil miydi?

nedenlerimden şüphelendiler mi? Onlara kendimi kanıtlamak zorunda değildim ve hayatım bu şekilde yürümüyordu. "Sakıncası yok değil mi? Onun geçmişi ve ikimiz de geçici olarak şehirde olduğumuz için dikkatleri üzerimize çekmek istemiyoruz."

"O benim kardeşim ya da kayınbiraderim değil," dedi Vienne, "ama özel hayatınızın ilgi odağı olmasının berbat bir şey olduğunu biliyorum."

"O benim kardeşim," dedi Aggie, "ve sen resme girdiğinden beri onun gülümsediğini ve çocuklarla aile işleri yaptığını gördüm."

Elimdeki soğuk kutuyu daire içine aldım. "Yine çok çalışıyor." O kadar gergin değildi ama yolculuktan önce olduğu gibi yine ofisteydi.

"Elbette öyle. Bu onun varsayılanı. Dünyayı kurtarması düşünüyor ve insanların ailenin parasına sahip olmaktansa onun etrafta olmasını tercih edeceklerini unutuyor."

"Wilder'ın da benzer bir özelliği var," diye mırıldandı Sutton.

Aggie sempatik bir şekilde, "Wilder'ın kruvazörü ve tabancası dışında bir şeyle nasıl vakit geçireceğini öğrenmesi gerekiyor," dedi.

"Ve patronu." Sutton dudaklarını büzerek başını salladı. Onu ve Wilder'ı bir çift olarak hayal çalıştım. Bunu görmek için olmak isterdim ama her ikisi de boşanmak istemiyormuş gibi görünürken boşanıyor olmaları fikri zaten üzücüydü. Birbirleri için ne kadar önemli olduklarını görseydim daha da zor olurdu.

"Bakın, ben ailenin bebeğiyim," dedi Aggie, "bu yüzden Cody'nin kaygısız tarafına tanık olamadım, ama her zaman orada olduğunu hissettim. Meg öldükten sonra herkes bir yana bana içini açtığında haklı olduğumu anladım. Senin yanımdayken bu yönlerinden bazılarına gerçekten izin verdiğini bilmek bana umut veriyor."

"Bütün umutlarınızı bana bağlamayın." Onlara kendimi kanıtlamak zorunda ama yaklaşan bir hayal kırıklığı olmak istemiyordum. "Bu sadece bir kaçamaktı, ve ben

Dürüst olmak gerekirse tekrarlanıp tekrarlanmayacağını bilmiyoruz. Çocukların bir şey görüp yanlış bir izlenim edinmesini istemiyoruz."

Vienne öne doğru eğildi, bilezikleri masanın üzerinde şingirdiyordu. "Duyduğuma göre çocuklar seni engelliyormuş."

"Hiç de değil. Yani, evet, doğal olarak, ama sorun değil. Onlar önce gelir."

Sutton kıs kıs gülererek, "Duyduğuma göre kimse gelmiyormuş," dedi. Vienne'i yumrukladı.

"Hayır." Kıkırdadım. "Orada olduğumuz gecelerden birinde çocukları Eliot aldı. Sırf bu yüzden ..." Sözümü bitiremedim. Seks hayatımı tartışmaya alışık değildim ve bunu Cody'nin ailesiyle -ve bir komşuyla- yapmıştım. Çenemi kapalı tutmalı mıydım?

Ben de onlar gibi yapıyordum. Onlara görünüşte güveniyordum. Ama sahte insanların etrafında çok zaman geçirmiştim ve hiçbirinden bu duyguyu almamıştım ve da bana aynı şekilde davranması hoşuma gitmişti.

Aggie çenesine vurdu. "Ansen'le konuşmama izin ver. Çocukları patika gezintisine çıkarmak istiyorduk. Hangi gece olduğunu sana haber veririm."

"Zorunda değilsin." Bir kız kardeşin bir seks görüşmesi ayarlamasına yardım etmesi garip miydi? İffetli bir şehir kızı değildim ama bu biraz tuhaftı.

"Biliyorum," dedi Aggie. "Cody'ye çok şey borçluyum. En azından bunu yapabilirim."

Vienne homurdandı. "Seks yapmasına yardım ederek mi?"

"Bu konuda utangaç olacak kadar azgın erkeklerin arasında büyümedim." Ela gözlerinde hınzır bir pırıltı parladı. "Cody onun işindeyse benim işimden uzak durur."

Sutton bir içki içiyordu ve boğuldu.

Ben de gülmeye başladım. Bu kadınları seviyordum. İyi ruh halimin üzerinden belli belirsiz bir hüznün bulutu geçti. Los Angeles'a döndüğümde onlardan ayrılmış olacaktım. Elbette kalabilir, bir şeyler . Ama annem California'daydı, o yüzden gitmek zorundaydım. I

Onu taşımaya gücüm yetmezdi ve onun bana yaptığı gibi onu terk edemezdim.

Vienne bileziklerini kolunda gidebildikleri kadar yukarı çıkardı ve sonra tekrar bileğine yerleştirdi. "Söylesene, Tova. Catherine'le dersleriniz hakkında bir şey sormak istiyorum."

O kadar tereddütlüydü ki gerildim. Bu gece gerçek olamayacak kadar iyi miydi? "Eskiden burlesk yaptığımı mı öğrendin?"

Başını iki yana salladı. "Yine mi geldin?"

Kahretsin. Onunla Cody ile konuştuğum gibi konuşmamıştım. Çok heyecanlıydım. "Önce sana söylemeliydim. Uzun yıllar burlesk dansçısı olarak çalıştım."

"Harika," dedi hem Sutton hem de Aggie.

Vienne bileziklerinden bazılarını çevirdi. "Ve üzüleceğimden mi endişeleniyorsun?"

Başımı salladım. "İnsanların farklı tepkileri var."

"Tanrım, Catherine bunun çok havalı olduğunu düşünürdü." Başını iki yana salladı. "Hayır, babam fikirlerle ilgili o eski sözü hep tekrarlar."

"Hangi eski deyiş?" Beynimi yokladım ve bir şey bulamadım.

Aggie elini kaldırdı. "Fikirler göt deliği gibidir, herkeste bir tane vardır." Bir kahkaha attım ama o devam etti. "Sadece babam 'bir pisliğin ne düşündüğünü duymak istersem, kulağımı bir atın kuyruğunun altına sokarım' derdi."

Sutton kıkırdadı. "Bir keresinde komşulardan birine bunu söylediğini duymuştum."

"Endişelenme. Seni küçük çocuklarla çalışırken gördüm ve onlarla aran iyi." Masanın üzerinde bir parmağını gezdirdi, kararsızdı. "Aslında, Catherine senin ve mahalledeki çocukların nasıl bir performans sergileyeceğinden bahsediyordu-"

"Oh, dans etmeyeceğim."

"Neden olmasın?" Gözleri gerçek bir şaşkınlıkla doldu.

Ondan Aggie'ye ve Sutton'a baktım. Çocuklarla dans etmememin geçerli bir nedenini bulmak için beklentiyle bana bakıyorlardı. Neredeyse beni görmek istiyor gibiydiler.

performansımı. "Bunun iyi karşılanacağını sanmıyorum." Bakışlarında hiçbir anlayış yoktu. "Eskiden yaptığım şey yüzünden mi? İnsanlar bunu anlamıyor."

"Burlesk olayı mı?" Vienne şaşkınlıkla sordu.

"Tamamen ayrı bir dans yapsam bile bazıları endişelenebilir ve ben kimseyi üzmem istemiyorum. Bunu sadece çocuklarla ilgili tutacağım."

Aggie dirseklerini masaya dayadı. "Rutininizin bir kaydı var mı? Eminim harikaydı."

Sutton hüznle içini çekti. "Zar zor iki adım atabiliyorum. Dans pistinde beni sürüklemesi için Wilder'a güvenmek zorunda. Dans edebilmeyi çok isterdim."

Bu kolay bir çözümdü. "Sana öğretebilirim. Ben burada olduğum sürece. Ne öğrenmek istiyorsun?"

Gülümsedi. "Sokak dansı temelleri - salıncak, iki adım, Teksas iki adım, belki birkaç çizgi dansı, böylece bir partnere ihtiyacım olmaz."

"Tamamdır. Müsait olduğunda bana haber ver." Aggie'ye döndüm. "Kardeşinin swing dansı yapabildiğini biliyor muydun?"

Gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı. "Olabilir mi? Benden on yaş büyük, yani barlarda onunla birlikte değildim."

Vienne tekrar masaya vurmaya başladı. "Direk dansı yapmak istiyorum."

Memnuniyetle sııttım. Telaşlı annenin direk dansını sormasını beklemiyordum ama bu, yeni arkadaşlarınızın pizzanın üzerindeki ananası sizin kadar sevdiğini öğrenmek gibiydi. "Onu da öğretebilirim."

Gözleri parladı. "Yapabilir misin?"

"Bu mükemmel bir egzersiz. Eviniz için bir gergi direği alabilirsiniz. Ben gitmeden önce ne yaparsın bilmiyorum ama kendi kendine de öğrenebilirsin." Bir aya bir ömürlük dostluk sığdırabilir miydim?

Bana bilmiş bir bakış attı. "Ama sen yanımda olmadan beni sorumlu tutacak mısın?"

Kıkırdadım. "Evet, bazen en zor kısmı bu oluyor."

"Ben de öğrenmek isterim." Sutton'ın yanakları kızardı. "Yavru kedilerle güreşmekten daha farklı bir egzersize ihtiyacım var."

"Şehirde kalmamanız çok kötü." Aggie teneke kutusunun üstündeki etikete hafifçe vurdu, yüzünde sinsî bir ifade vardı. "Sadece direk dansı için tam bir sınıfınız olurdu."

Vienne, "Çocuklara dans dersleri verdiğiniz zaten konuşuluyor," dedi.

"Çocuklara öğretmenlik yapmayı gerçekten özledim." Vienne'e gülümsedim. "Catherine ile çalışmak bir zevk. Daha yeni olan büyük çocuklar küçüklerden daha fazlasını yapabiliyor. Adımları daha çabuk öğreniyorlar ve daha hızlı ilerliyorlar. Catherine ile sadece iki kez çalıştığımı biliyorum ama çok iyi gidiyor."

Vienne parmaklarını şıklattı. "Ben de seninle bu konuda konuşmak ." Bileziklerini kurcaladı. "Ortaya çıkıp söylemeyecek ama sanırım sezon sonu gösterisinde bir parça oynamak istiyor."

İçimden geçen neşe, içtiğim maden suyu kadar serin ve köpüklüydü. "Çocukların şaklabanlıktan seyirci önünde performans sergilemeye geçişini izlemek en sevdiğim şeylerden biri. Bunu yaptığını görmeyi çok isterim! Benimle konuştuğunu bilmemesi için bu konuyu nasıl açacağımı bulacağım."

Yüzünde rahatlamış bir gülümsemeyle mücevherini bıraktı. "Teşekkür ederim." Sert bir iç geçirdi. "Keşke kalsaydın. Sonunda arkadaşlarım oldu ve artık bekâрім-"

Bir şey kaçırdığımı sanmıştım ama hem Aggie'nin hem de Sutton'ın yüzünde şaşkınlık okunuyordu.

"Öyle mi?" Aggie heyecanlı ifadesini endişeye dönüştürdü. "Sen iyi misin?"

Vienne ona güven veren bir bakış attı, *bunu gördüm ve sorun yok*. "Ben iyiyim. Moral bozmak istemedim, o yüzden bir şey söylemedim. Dün gece ondan ayrıldım. Asık suratlı bir ergeni kaybetmek gibi. Bunun için Catherine var, ama o daha hırslı ve daha az küçümseyici. Erkek çocuklarla işim bitti." çöktü, dudakları bir sıkıntılı çizgi halinde. "Bu

sadece . . . Birlikte bir şeyler yapabileceğimiz birinin olması güzeldi. Bektan biri olsa bile bir ortak. Neden etrafta hiç düzgün erkek yok? Demek istediğim, Aggie iki tanesini kasabaya getirdi ve kapıldılar." Ellerini kaldır. "Senin adamlarını istediğimden değil. Sadece söylüyorum -bazı günler Dr. Jake tek seçeneğimmiş gibi geliyor ve o da vermek istemediğim kötü bir karar."

"Lütfen yapma," dedi Sutton. Elini esnetti, bakışları çıplak yüzük parmağında kalan bronz çizgideydi. "Bazı günler yüzüğümü geri takıp bana çıkma teklif etmek için ince yollar bulmaktan vazgeçecek mi diye bakasım geliyor."

Aggie sırtıttı. "Ona hâlâ evli olduğunuzu söyleyin derdim ama bunun onu durduracağını sanmıyorum."

Sutton başını salladı. "Öyle değil, yoksa bu kadar müşterim olmazdı. Aşağılanmış kocalar onun hayvanlarına dokunmasına izin vermiyor."

"Benimle Crocus Valley'de kalmana yetecek kadar iş bulmana sevinmem bencillik mi?" Aggie sordu.

"Asık suratlı günlerimde bana katlanmaya devam ettiğin sürece hayır." Sutton'ın ifadesi değişti ama evliliğinin sona ermesinden duyduğu üzüntüyü gizleyemedi. "Ağlaman için iki omzum var Vienne, ama yalan söylemeyeceğim -Theo'nun gitmesine izin vermene sevindim. O senin için iyi değildi."

Vienne kutusundan bir yudum aldı. "Yatakta da berbattı. Açıkça söylüyorum, yaşamak için çok çalışmaktan korkmayan hırslı bir erkek istiyorum, tabii zaten zengin değilse. Onu da kabul ediyorum. Benim üzerime titremesini istiyorum, tıpkı çocuğum gibi ve ondan da hoşlanmasını istemek çok mu fazla? Düşünceli olmasını istiyorum. Ve ateşli. Ve yatakta o kadar iyi olsun ki ertesi sabah doğru düzgün düşünemeyeyim."

Aggie birasını kaldırdı. "Amin."

Sutton ve ben de aynısını yaptık ve teneke kutuları tokuşturduk.

Benim çocuğum yoktu, ama Cody tüm kutuları işaretledi. Çocukları ona tapıyordu. Ben de onlara tapıyordum. İstedğim hayat tam buradaydı. Bir ev. Arkadaşlar. Thelma. Kusurları olan bir adam, ama hiçbirisi benim için tehlikeli değildi.

Kalbim. Ama o gidiyordu ve annem de ülkenin öbür ucundaydı. Thelma'yla kalmayı ne kadar istesem de burada hiçbir şeyim yoktu. Bir dans akademisi açabileceğimin ve faturaları ödeyecek kadar öğrencim olacağının garantisi yoktu. Kira ödeyebilecek noktaya gelene kadar çok fazla masrafım vardı.

Tüm bunlar benim de ayrılmak zorunda kalmama neden oldu. Alışkın olduğum bir şey varsa o da yeniden başlamaktı. Sadece bir kez, keşke zorunda olmasaydım dedim.

On beş

CODY

Aggie dün aradı. Bu gece Ansen'in kardeşinin Coal Haven'daki evine gidebilmeleri için bugün çocukları almasını istedi. Sabah da sıcaklar bastırmadan onları ata bindirecekmiş. Çocuklarla konuştuğumda çok heyecanlandılar.

Heyecandan ne yapacağımı şaşırmıştım. Mezuniyet balosundan sonra onun sikini yalayacağını söyleyen genç bir bakire gibiydim. Geçen hafta boyunca Tova'ya neredeyse hiç dokunmadım. Weston Duke'un ziyareti için ayarlamalar yapabilmem ve veri toplayabilmem için hafta sonu çalıştı, bu da ofiste sıkışıp kaldığım anlamına geliyordu. Yine.

Ve ofise geri döndüm. Tova çocukların toplanmasına yardım etti ve ben de öğle yemeği sırasında bilgisayarımdan uzaklaşıp biraz süt içtim ve onlar ayrılmadan önce onlara sarıldım. Aggie onları aldığında orada olmak ama kız kardeşim uğrayacağını söylediğinde başka bir toplantım vardı.

Yarım saat önce, kapıya koştuklarını ve kendilerini teyzeleri ve eniştelere attıklarını duydum. Ardından Aggie ve Tova arasındaki kahkahalar ofise taşındı. Elimi yere koydum.

Dişlerimi birbirine geçirdim, mutlu çocukları görmeyi ve kız kardeşimin dadıyla ne kadar iyi anlaştığını kaçırdığım için nefret ettim.

Yarın onları boş olacaktım, lanet olsun. Bundan emin olurdum.

Ve Tova dadımdan çok daha fazlasıydı, ama o gece pikapta son prezervatifi kullandığımızdan beri dadımdan başka bir şey değildi. Canlı rüyalara ve duşta okşamaya geri dönmüştüm.

Gizlice öpmeye bile fırsatım olmamıştı.

Yüzümü fırçaladım ve muhasebe müdürümün Knight's Oil Wells'e ait olmayan arazilerdeki kuyular için yaptığımız çeşitli kira yenilemeleri hakkında konuşmasını dinledim. İşinde harikaydı ama yine de saat başı para alıyormuş gibi çalışıyordu. Maaşın çalışanlarımdan olabildiğince fazla zaman almak anlamına geldiği fikrine katılmıyordum. Bu toplantıyı bir saat içinde yapabilseydik, iki saat uzatmasına gerek kalmazdı.

Son veri noktasından sonra durakladığında araya girmeye çalıştım ama sanal asistanım hemen Bay Duke'un ziyaret programını gözden geçirmeye başladı. "Knight arazisinde olmayan herhangi bir kuyuyu gezmek ister miydiniz?"

"Hayır, önce Knight'ın sahip olduğu mineraller için sözleşme yapacağız." Knight maden haklarını elinde bulundurduğunda, kuyulara sahip olduğunda ve sözleşmeleri imzalayan taraflardan biri olduğunda evrak işlerini yönetmek daha kolaydı. Bu değerlendirdim. Çiftlikten döndüğümünden beri içimde işi bitirip yola devam etme dürtüsü güçlüydü. Çocuklarımdan gidişini özlemiştim ve içimdeki burukluk geçmiyordu. "Tüm bunları ayarladığın için teşekkür ederim. Gelecek hafta bu zamanlar tekrar temasa geçeceğiz ve onun saha ziyareti için tüm son hazırlıkların yapıldığından emin olacağız."

Herkesin bağlantısı kesildiğinde sandalyemde öne doğru eğildim, dirseklerimi masanın kenarına dayadım ve başımı kollarımın arasına aldım. Omuzlarımdan arkası gergindi. Genel olarak normalden daha gergindim.

Boktan sandalyede geçirilen uzun saatler olabilir. Masanın arkasında geçen zaman. Uzun bacaklarıyla çocuklarla birlikte hareket eden Tova'ya pencereden bakmak için eğilme açısı. En sevdiğim an, onlar etrafta dolanırken Tova'nın dans ettiği ve kahkahalarının diğerlerinininkine karıştığı andı.

Ses yaşam için gerekli hale geliyordu.

Bilgisayarında bir bildirim çaldı. İş günümün henüz bitmediğini hatırlatan bir bildirim.

Fuuuck.

Kapı hafifçe vurulduğunda, muhasebe müdürümün bugünkü toplantıyı yinelediği bir e-postayı henüz açmıştım.

"İçeri gel." E-postadan vazgeçtim çünkü kapıdaki tek kişi Tova olabilirdi ve o benim gelen kutumdan daha önemliydi.

Koyu renk saçları her zamanki gibi tepeden topuz yapılmamış, tirbuşon bukleleri yüzünü çerçeveleyecek şekilde geriye doğru toplanmış içeri baktı. Daha da genç görünüyordu ama eski siyah-beyaz fotoğraflardaki gibi.

"Hey, toplantın bitti mi?" diye sordu usulca.

"Toplantı bitti. Şimdi bir milyon takip e-postasına cevap vereceğim." Einstein gibi hesaplamalar yaptım ama öğleden sonra için ofisten uzaklaşmam mümkün değildi. Tova kalacak mıydı? Beni beklemesini istemiyordum.

Açlıktan ölmek üzere olan bir canavar gibi üzerine düşsem, sonra da hemen gelen kutuma geri dönsem Tova gücenir miydi? Hayır, o daha iyisini hak ediyordu. "Dışarı mı çıkıyorsun? Belki akşam yemeği için bir şeyler yapabiliriz?"

Çocukların Aggie'yle gitmesini tartışırken bizden bahsetmemiştik. Çocuklar ve o da dikkatli ve profesyonel bir şekilde tarafsız kalmıştı. Ben de aynı şekilde davranmak için mücadele ettim.

"Birkaç ayırmanı istedim," diye mırıldandı.

Kapıyı rahatça açtığında aletim hazır ola geçti. Sırtım sandalyeye çarptı ve ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Perçinlenmişim.

Uzun, safir mavisi eldivenler giymişti ve başının bir tarafından tavus kuşu tüyleri çıkmıştı. Her zamanki gibi muhteşemdi. Ama giydiği şey beni hiç istemediğim bir kısıka almıştı.

Ayaklarında siyah kadife topuklu ayakkabılar vardı ve uzun, krem rengi bacakları çıplaktı. Bakışlarımı bacaklarının arasında gezdirdim, ta ki eldivenleriyle uyumlu bir kumaş onu örttüğu uyluklarının arasına gelene kadar. Neredeyse işe yaramayan ince kayışlar her iki kalçasının etrafında dolanıyordu ve kış yanaklarının arasında kaybolurlarsa mutlu bir adam olarak öleceğimi biliyordum.

Orada sonsuza kadar oyalanabilirdim ama o zaman karnının kıvrımlarını, belinin her iki yana doğru kıvrılışını, ayakta durma şekliyle vurgulanışını ve bu kadar cimri olduğu için çok fazla şeyi örten dantelli sütyenini bir kez daha göremezdim.

Sütyenin kaplarından sarkan saçaklar karnının derisini okşuyordu.

"Lanet olsun."

Kıçını dışarı çıkararak yana doğru döndü. "Gördüğünüzü beğendiniz mi Bay Knight?"

Hem adımı resmi bir şekilde kullanması hem de külotunda dişlerimi geçirebileceğim kalçalara doğru uzanan iplerden başka bir şey olmadığının doğrulanması karşısında inledim. "Her santiminizi yutmayı hayal ediyordum, Bayan Evanson."

Memnun görünerek diğer tarafa döndü, hareketi yumuşak ve pratikti. "Kız kardeşin sana çok fazla çalıştığını hatırlatmamı söyledi."

"Eğer bu şekilde veriyorsanız birkaç hatırlatmaya daha ihtiyacım olabilir."

"Klimayı değiştirdiğiniz için de size teşekkür etmek istiyorum."

Merkezi havalandırmalı evimde kaldıktan sonra eski çiftlik evindeki klimaya döndüğümde, yeni bir pencere ünitesi ve üst kat için bir tane satın aldım ve faturaları ev sahibine teslim ettim. Onlarla ne yaptığı umurumda değildi. Artık geceleri kaynatmıyordum. "Daha önce bir şey söylelemeliydin. Daha erken yapardım."

Bir topuğunu dikkatle diğerinin önüne bana doğru yürüdü. Arsız, şehvetli bir yürüyüş. Kan beynimi boşalttı ve ben, *gît* diyerek tasmamı serbest bırakmasını bekleyen şehvet dolu bir erkekten başka bir şey değildim.

"Bununla uyumlu elbiseyi Kaliforniya'da bıraktım." dedi, sadece iki adım önümde durarak. Gülsuyu kokusu etrafımı sardı. Cennet dokunacak kadar yakınımdaydı ama gösteriyi mahvetmek istemedim.

Ve bu da buydu. Özel küçük bir gösteri. Sadece benim için. Sanki beynime girmiş ve onu sahnede görmeyi ne kadar çok istediğimi görmüş gibiydi. Sanki onun bir numaralı hayranı olduğumu biliyordu.

Ona kafayı takmıştım.

Öne doğru eğildi ve ellerini sandalyenin kolçaklarına dayadı. "Yani, sen oyunun önündesin. Zaten iç çamaşırımın içindeyim."

"Muhteşem görünüyorsun." Parmağımı sütyeninden sarkan süslemenin kenarlarında gezdirdim. "Ama seni çıplak görmek için de ."

Seksi bir dudak büküşü dudaklarını dolgunlaştırmıştı. Beynim onun kalın bir sahne makyajı yapmadığını zar zor fark etti. Dudak parlatıcısı ve belki hafif bir maskara dokunuşundan başka bir şey yoktu ama yine de tam bir afetti.

"Bilmiyor musunuz, Bay Knight?" Kullandığı nefesli ses beni pantolonumun içine boşaltacaktı. "Biz soyunmayız."

"Gösteri bitene kadar beklemeye hazırım."

Sütyeninin askılarını aşağı doğru çekerken gülümsemesi arsızcaydı. Sonra uzanırken omuzlarını oynattı. Nabzım hızlandı. Sütyenini mi çıkarıyordu? Pasti mi yoksa püskül mü giydiğini anlayamıyordum ve bunu hemen şimdi öğrenmem gerekiyordu.

Tam sütyeni gevşeyip aşağıya kayacakken döndü ve omzunun üzerinden bana bakarak lanet şeyi tamamen çıkardı.

"Kedicik, beni öldürüyorsun."

"Yavru kedilerden bahsetmişken ..." Kalçalarını yavaşça sallayarak üzerimdeki boğazını sıktı. Bir o yana bir bu yana. Bir o yana bir bu yana. "Kapıyı kapatmam lazım, yoksa içeri girip rahatsız edecekler."

Rol yapmayı bıraktı ve kapıya doğru yürüdü, kalça yanakları sallanıyordu, o kadar baştan çıkarıcıydı ki. Kapıyı kapattıktan sonra kalçalarını tekrar oynattı ve sütyenini göğsünün önünde tutarken bana flörtöz bir bakış attı.

"Bu evdeki her kapıyı böyle kapattığını görmek istiyorum."

"Bir kız bazen doğaçlama yapmak zorunda kalır." Bana doğru yürüdü, sütyeni sinir bozucu bir şekilde tüm önemli kısımları kapatıyordu.

Her iki elimin parmaklarını sıktım. Çok yakınımdaydı. Ona dokunabilirdim. Ama o zaman her şey biterdi. Bana hayatından bir kesit sunuyordu. Sadece Bay Knight'a özel bir özellik. Bunu mahvetmeyecektim.

Yavaşça arkasını döndü ve sırtı bana dönükken sütyeni bir tarafa doğru uzattı. Sonra da bıraktı. Kalbim neredeyse duracaktı.

Pasti mi püskül mü?

Diğer omzunun üzerinden bakmak için başını çevirdi. Kalçalarıyla yaptığı salınım ritmik bir hal aldı. Mest olmuş bir halde bakışlarımı onun etli yanaklarında tuttum. Öne doğru eğilip onları ısırabilirdim.

Ama ben . Hevesli bir izleyiciydim.

"Bay Knight." 1920'lerden kalma bir seks kedisinin boğucu mırıltısını benimsedi. "Pantolonunuzdaki bir tabanca mı, yoksa beni gördüğünüze sevindiniz mi?"

Damarlarımda dolaşan arzuya rağmen kıkırdadım. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Ellerini boynunun arkasında birleştirdi ve yüzünü bir koluna çevirdi. "Gerçekten bilmek istediğin bir şey olduğunu duydum."

"Öyle mi?" Kelime gırtlaktan çıktı.

Döndü ve işte oradaydılar. Kahrolası püsküller, hafifçe sallanıyordu, birkaç tel birbirine dolanmıştı.

"Biliyordum." Sesim insan gibi çıkmıyordu. Sesim tam olarak o gırtlaklı, kükremeye hazır canavar gibiydi. "Tanrım."

"Bu, sahnede kasıla kasıla yürüdüğüm ve erkekler ve kadınlar göğüslerime bakarken birkaç kahkaha daha attığım nokta." Tekrar sandalyenin kollarına yaslandı, göğüsleri ve yüzümdeydi, tam da tercih ettiğim yerde. "Ama bana dokunabilmen için gösterinin bitmesini gerçekten istiyorum."

Duymak istediğim tek şey buydu. Bir elimi başının arkasına doladım ve onu kucağıma çektim. Eski sandalye gıcırdıyordu ama umurumda değildi. Ağzına sahip oldum. Parmaklarını gömleğimde sıktı ve içime doğru inledi.

Geri çekildi. "Bilmeni isterim ki, senden bugünlük çalışmayı bırakmanı istemiyorum. Ama bir molayı hak ettiğini düşündüm."

Gelen kutumda bekleyen kaç soru olduğu umurumda değildi. Dudaklarını ısırdım. "Sen yanımdayken iş umurumda değil gibi görünüyor."

"Evet, biliyorsun. Ama sen gerçekten azgınsın."

"Tanrım, evet," diye inleyerek tekrar ağzına daldım.

Daha fazlasını istemek şakaklarımı dövmeden önce dillerimiz birlikte dans etti. Eğer sikimi bırakırsam, gün biterdi. Ve sonuçta, seks için ofisten ayrıldığım ve Aggie ile ayrıldıklarında çocuklarımı gece için el sallamak için zar zor dışarı çıktığım için kendimi bok gibi hissedecektim. Tova beni benden daha iyi tanıyordu.

Sandalyeyi döndürdüm ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. Onu masamın kenarına oturttum. "Bu gece benimsin. Ama sana küçük bir hatırlatma yapacağım."

Mavi gözleri parlıyordu, vücudunun geri kalanındaki safir sayesinde daha da maviydi. "Söz mü?"

Kravatımı gevşettim ve öne eğilerek dizlerini ayırdım. "Ayakkabılarını ve eldivenlerini çıkarma, kedicik."

Gözlerini kırptırdı ve ellerine baktı. "Onları unuttum. Bay Knight, bana şovumun bütün bir bölümünü unutturdunuz."

"Aynen öyle." Başımı kalçalarının arasına indirdim ve ıslanmış kumaş parçasını kenara ittim. "Tova, benim için yine ıslanmışsın."

"Evet," diye mızızlandı ve ellerini arkasında birleştirdi, dizleri birbirinden uzaklaştı, topuklarının arkası omuzlarıma dayandı.

Yarığını yaladım ve kalçalarını sıkıca kavradım. Tatlı ve tuzluydu ve o kadar bağımlılık yapıcıydı ki kendimi hava almaya zorlayabileceğimi sanmıyordum.

Kendimi onun içinde kaybettim. *Çok uzun zaman* zihnimde yankılanmaya devam etti. Kamyonetteki geceden şimdiye kadar geçen süre çok uzundu. Ona tekrar sahip olabilmem için çok uzun bir süre.

İstediğimi elde etmek için bir şeylerin kırılması gerektiği hissi kafamda dolaşıyordu. Olmak istediğim baba olabilmem için bir şeylerden vazgeçmeliydim. Olmak istediğim adam.

"Cody." Sırtı eğikti, göğüsleri tavana uzanıyordu, püsküllerin tek tek iplikleri göğüslerinin yamaçlarına dökülüyordu. Onu her gün böyle görebilirdim.

-Püsküllü ya da değil.

Onun yanında uyanmak nasıl bir şeydi?

"Bu gece benimle kal." Ağzım şişmiş klitorisinin üzerinde geziniyordu. Parlıyor, işini bitirmem için bana yalvarıyordu.

"Ne?" Kalçalarını tekrar salladı, serbest kalmak istiyordu. "Bu gece benimle kal. Benim yatağымda."

Başını salladı. "Evet, şimdi devam et."

Evet. Dilimi dışarı çıkardım. "Öylece mi?" "Cody, beni öldürüyorsun."

Benim sözümü kullanmasına gülümsedim. "Özür dilerim, kedicik. Daha fazlasını istediğin bu muydu?" Ona hızlıca bir yalama daha yaptım.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bir elini saçlarıma sıkıştırdı ve başımı daha yakına çekti.

Kıkırdayarak, yankıların teninde izin verdim. Bir elimi kışının yanağından çektim ve bir parmağımı içine soktum. Sıcak ve ıslak, en sevdiğim şey.

"Benim için gel, kedicik."

Gerginleşmeden hemen önce uzun bir inilti onu terk etti.

"Cody!" "Daha yüksek sesle," diye homurdandım.

"Cody, Cody, Cody." Yüzüme karşı , duvarları parmağımın etrafında kenetleniyordu. Ereksiyonum peşimi bırakmıyordu.
Bu gece.

Başımı itene kadar devam ettim. Sonra çektim. dudaklarımı yalayıp uzaklaştım. Önümde tamamen açılmıştı.

Mükemmel. Bir ay boyunca ereksiyon halinde olurum. En az.

Yine de aklımın bir köşesinde bir endişe vardı. Birlikte yalnız kaldığımız tek seferde pikapta seks yapmıştık. Aklımdaki tek şeyin onun içine girmek olmadığını bilmeliydi. O bir bütündü ve ben onunla birlikte olmak istiyordum. "Bu gece seni dansa götürmeme ne dersin?"

Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırdı. "Cody Knight, yüzün bacaklarımla arasındayken hayır diyeceğim hiçbir şey yok."

"Ah, kedicik, bu gerçeği gelecek için bir kenara saklayacağım."

* * *

Tova

İğrenç bir alarm çaldı ve bir gözümü kırarak açtım. Güçlü bir kol ortama dolanmıştı. Arkamdaki sert duvarın izin verdiği kadar gerindim. Sinir bozucu bip sesi beklenmedikti ama gerçek bir yatakta Codynin yanında uyanacaktım. Kendimi güvende hissetmemi sağlamaktan başka bir şey yapmayan ve bunu yaparken bana çığlık çığlığa orgazm yaşatan bir adamın sıcaklığını deneyimlemek için erken alarmı kabul ederdim.

Cody sonunda kıpırdandı ve telefonunun alarmını kapattı, ardından sağlam kolunu tekrar bana doladı.

Uyku sersemliği geçince "Daha erken," diye inledim. Bu kadar kaskatı kesilmeyeli uzun zaman olmuştu. Burlesk rutinine alışmıştım. Saatlerce swing dansı yapmaya ve iki adım atmaya ve sonra birkaç saat daha seks yapmak için geri dönmeye alışık değildim.

Cody doyumsuzdu. Her dakikasına ve aldığı endüstriyel boyuttaki prezervatif kutusuna bayıldım.

"Üzgünüm, çocukları hazırlamam ve onlara kahvaltı vermem gerekmediği için değiştirmeyi unuttum." Cody kulağımı kemirdi.

Aynen böyle, bacaklarımın arasında sıcaklık alevlendi. Kıpırdandım ve etkileyici bir ereksiyon tarafından arkadan dürtüldüm.

"Sorun değil." Sabahı uyuyarak geçirmek istemedim. Böyle çok sabahım olacak mıydı bilmiyordum.

Zamanımız tükeniyordu.

Bu düşünce, arzumu söndüren soğuk bir su sıçraması gibiydi.

"Sorun nedir?"

Nasıl anlayabilir ki? Yüz ifademi göremiyordu. Aleti bir ruh hali yüzüğü müydü? Üşüdüm ve alarmı çalıştırdım. "Kafamın içine giriyorum, hepsi bu."

Kolundaki kaslar esnedi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Her şey hakkında konuşmak istiyordum, sorun da buydu. Ona Frederick'ten bahsetmiştim. İçimi dökmek istedim.

sırf hayatımda yükümü hafifletecek bir kişi daha olsun diye annemle ilgili cesaretimi topluyordum ve Tanrım, onu bir sorunmuş gibi düşünmek kendimi tam bir pislik gibi hissetmeme neden olmuyor muydu? Her şeyden çok, Crocus Vadisi'nden ayrılmakla ilgili korkularımı kusmak ve bana bunun sorun olmadığını, bir şekilde Temmuz sonunun ötesinde ikimizi de içeren bir gelecek olduğunu söylemesini istedim. Onun olmayan bu eski çiftlik evinde kalacağını ve onunla tanıştığım da kilitlediği anıları barındırmayacağını. Bana kiralayabileceğim ve dans dersleri verebileceğim bir yer olduğunu, burlesk yaptığım için internetteki yorumlarda şıllık olarak adlandırılmayacağımı ve bana kirayı karşılayacak kadar para ödeyecek bir iş bulacağımı söylemesini istedim. Hepsi Crocus Valley'de.

Çok fazlaydı.

Başa çıkmam gereken çok şey var ve ona yüklenecek çok şey var.

Göğsümde bir baskı oluştu. Endişelerim hakkında konuşacak kimsem yoktu. Bunları Thelma'nın üzerine yıkamazdım. Aggie, Sutton ve Vienne tanıdık olmaktan öteye gidemiyorlardı, her ne kadar hepimizi arkadaş olarak takılırken görsem de. Ve ben hâlâ bir bavulda yaşıyor ve bir kanepede uyuyordum.

Vanayı açmak zorunda kaldım. Birazcık. Ya da çok. "Frederick'e anneme ne kadar bakmam gerektiğini söylediğim için kendimden nefret ediyorum."

Sessizleşti. Birkaç dakika geçti. "Bana ondan bahsetmeye korkuyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım ve burnumu çektim. Tek bir damla gözyaşı yuvarlandı ve kısa mesafeden yastığın üzerine kaydı. "Tek başına kalmaktan korkuyordu ama erkekler konusunda çok kötü bir zevki vardı. Bar . Son erkek arkadaşı tacizciydi."

"Köpek maması satan adam mı?"

"Köpek Maması Adam son erkek arkadaşından önce iki yaşındaydı." Koluna bir cankurtaran simidiymiş gibi sarıldım. "Sonunda gideceğini sanıyordum ama Thelma'yla birlikte kalmam için beni Yorba Linda'daki büyükannemin yanına getirdi. Geçici olduğunu düşünmüştüm ama sonra telefon geldi. Annem

hastanedeydi. Merdivenlerden düştüğü bahanesi kesinlikle yalandı." Ensem kızardı ve gözlerimin arkasına bastıran gözyaşlarımın gücü neredeyse gençliğimdeki kadar kuvvetliydi.

"Onu oraya o mu koydu?"

Sıcak bir gözyaşı daha süzüldü. "Evet. Mezun olana kadar beni büyükannemle bıraktı ve o adamla kaldı. Adam onu taciz etmeye devam etti. Kabul etmedi ama biz biliyorduk. Büyükannem yardım etmeye çalıştı. Yirmi yaşına geldiğimde annemi yanıma taşınması için ikna etmeye çalıştım ama o kaldı. Tekrar hastaneye yattı. Kafa travması."

"Siktir."

"Gitmesini sağlamaya çalıştık ama geri döndü." Vücuduma tutunması benim için bir dayanak noktasıydı. Hikâyeyi bitirmek zorundaydım. Birinin içeri girmesine izin vermeliydim ve lanet olsun, Cody'ye güveniyordum. "İyileşme sürecindeyken felç geçirdi. Onu hastaneye götürmedi. Dalga geçtiğini düşündü."

"Ah, Tova. Çok özür dilerim." Burnunu boynuma gömdü. Onu tutmaya devam ettim. Hikâye ortaya dökülüyordu. Cody'nin benim üzerimde hiçbir mali kontrolü yoktu. O Frederick değildi. Onunla güvendeydim.

İçimden gergin bir enerji sızdı.

Cody'nin yanında kendimi güvende hissediyordum. Kalbim bir çamaşır ipinde asılı olabilirdi ama onunla güvendeydim. Beni incitebilirdi ama bunun tek nedeni hayatını benim için değiştirmeyecek olmasıydı ve ben bunu ona karşı kullanamazdım. Çocukları için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. Aynı fikirde değildim ama söz konusu biz olunca ona güveniyordum.

Hikâyenin geri kalanı anlatılmak üzere dilimin ucuna geldi. "Büyükanne, Thelma ve ben ona mümkün olduğunca çok baktık. Yaralanması ve felç geçirmesi nedeniyle sözlü iletişimini ve ince motor becerilerini büyük ölçüde kaybetti. Yardımla yürüyebiliyor ama sağ tarafı zayıf. Çok fazla terapiye ihtiyacı vardı ve hala rutin tedaviye ihtiyacı var ama kendi başının çaresine bakamıyor. Sonra büyükannem öldü. Finansman ve

Engellilik ve kimin neyi ne kadar karşıladığı tam bir kabus. Her nasılsa hala ayda binlerce borç bırakan kafa karıştırıcı bir karmaşa. Büyükanнем elinden geleni yaptı, ben de fazladan iş aldım. Yalnız olmadığım zamanlar daha kolaydı." Kesik kesik bir nefes aldım. Kaliforniya'ya döndüğümde yine yalnız olacaktım.

"O zaman büyükannenizi kaybettiniz ve Thelma taşındı?"

Başımı salladım. "Büyükanнем öldükten sonra Kaliforniya'da yaşamının maliyeti Thelma için çok yüksekti, ama sanırım büyükanнемin anıları onun için yine de çok zordu."

"Ve Frederick seni en stresli olduğun anda yakaladı, tam bir yırtıcı hayvan gibi."

Cody nasıl bu kadar sezgili, bu kadar anlayışlı olabilirdi? "Onunla bir gösteriden sonra tanıştım ve çok yorgundum. Sabah 10'dan akşam 6'ya kadar ders veriyordum ve akşam 8'e kadar performanslar ayarlıyordum. Sonra bazen bir gecede üç ya da dört farklı mekanda sahne alıyordum ya da sekizde bir gösteri yapıp sabah ikide başka bir gösteri yapıyordum. Mümkün olduğunca çok yer ayırttım. Frederick fare yarışına ara verdiğinde, bir anlığına nefes alma şansını buldum." Güçsüzdüm.

"Yine de senin hatan değil."

"Her şeyimi kaybettim ve risk aldığım için annemin bakımına mal olabilirdim."

"Yapmadın. Ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaksın."

"Yedi ya da sekiz bin dolara iş bulabileceğim bir yer biliyor musun?"

"Diplomasız ve sadece dans tecrübesiyle bir ay mı?" Şakacı ses tonum yavan kalmıştı. Bir nefes verdim. Geçmişimi dökmek katartık olmuştu. "Senden sorunlarımı çözmeni beklemiyorum, Cody. Sadece bunun hakkında konuşmak güzel. Thelma'nın bana yardım edeceğini biliyorum ama bunu ona yüklemekten nefret ediyorum. Günde bahşiş olarak kazandığı para ona ancak güzel bir akşam yemeği ısmarlayabilir."

"Kocaman bir kalbin var, Tova Grace."

Adımın bu versiyonunu duymak hoşuma gidiyordu. Cody'nin söylediği her isim kulağıma müzik gibi gelirdi ama o bir isim seçmezdi.

beni manipüle etmek için. "Eskiden sahne adım neydi biliyor musun?"

"Hm?"

"Fannie Grace."

Kıkırdaması sırtımı titretti. "Kesinlikle bir popo tarafından perçinlenmişim." Kulağımın arkasına bir öpücük daha kondurdu. "Bizim için üzülüyorum," diye ağzımdan kaçırdım ve gözlerimi sıktım.

Tekrar kapat.

Kıpırdamadı, sonra saçlarımı okşadı, sıcak nefesi boynumdan aşağı süzülüp nefis ürpertiler yarattı. "Ben de öyle. Ayın geri kalanı uçup gidecek."

"Üç hafta."

"Üç hafta," dedi usulca. "Sen . . ." Nefes alış verişiyle birlikte göğsü sırtıma yaslandı. "Kalmayı düşünüyor musun?"

"Hayır."

"Asla mı?"

Ona bakmaya korkuyordum. Kahverengi gözlerinin sıcak derinliklerinde kaybolsaydım bu konuşma imkânsız olurdu. "Annemi daha yakına taşımam gerekecekti ve Frederick beni arabamı satıp kendi araba servisini kullanmaya ikna etti. Bunun daha güvenli olduğunu ve satıştan kazandığım parayla yatırım yapıp parayı büyütebileceğini iddia etti." Ki öyle de yaptı. Ve parayı sakladı.

"Ama bu seni sadece ona daha bağımlı hale getirdi." Benim için öfkelenmişti.

Mükemmel adamla tanışmışım ve mükemmel adamı terk etmek zorundaydım. Buffalo Gully'den taşınmak istemiyordu. Los Angeles kesinlikle söz konusu değildi. "Burada hayatımı kazanmamın bir yolu yok. Rafinerinin ya da kömür madeninin dans eğitmenine ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

"İş için bunu mu yapacaksın?"

"Öyle mi? Sahneye çıkmayı seviyorum ama asıl istediğim kendim için sahneye çıkmak. İstediğim için yarattığım bir numarayı yapmak. Çünkü sanatsal ifadelerimi paylaşmak istedim. Önceden, gösterimi bir kalabalığa satmak zorundaydım. Yapmak zorundaydım.

ama bunca zaman sonra kendi tarzımın ne olduğunu yeniden öğrenmek istiyorum." Hüzünlü bir iç geçirdim.

"Neden

yapmıyorsun?" "Ne

demek istiyorsun?"

"Sezon sonu gösterisinde. Çocuklar sahneye çıkabilir. Sonra Catherine. Sonra da sen."

Kızlar benim de sahneye çıkacağımı düşünmüşlerdi ve Cody bunu çok kolaymış gibi anlatmıştı. Ona Catherine'in sezon sonu dansı için bir rutin öğrenmekten heyecan duyduğunu söylediğimde çok heyecanlanmıştım. Onun performansının üzerinde tepinemezdim. "Bu gösteriş olurdu."

"Çocuklar çok sevinir." "Evet,

ama onlar önyargılı."

"Aileleri de çocuklarının öğretmeninin dans ettiğini görmek ister. Aksi takdirde, gerçekten yetenekli olup olmadığınızı merak edebilirler."

"Püsküllerimi almam gerekiyor mu?"

"Evet, ama onlar için değil. Cidden, çocuklara sor bakalım ne diyecekler."

Çocuklara sor. Çok basit. Ama aynı zamanda makul. Gösteri bir arka bahçe partisinden daha fazlasına dönüşüyordu. "Sıkı pazarlık yapıyorsunuz Bay Knight." Dün geceki mırıltının aynısını kullandım.

"Çok zor şeyler kullanıyorum."

Ereksiyonunu aramıza bastırdı ve alt dudağımı ısırdım, beni tutuş şeklini ve o sakin getirebileceği coşkunun vaadini seviyordum. Ağır konuşmamı aldı ve yakınımnda tutarak yükümü hafifletti. Sevgi kabarmıştı, ama buna yeni bir ilişkinin ya da harika seks içeren geçici bir kaçamağın baş döndürücülüğü eşlik etmiyordu.

Özlem zihnimin kenarlarında dolanıyordu. Crocus Valley'e geldiğimde ne kaybettiğimi biliyordum. Para, gurur ve anneme düzgün bir şekilde bakabilme becerisi. Crocus Valley'den ayrılırsam, kendim için istediğim gelecekte uzaklaşmış olacaktım. Hayal ettiğim gelecek için çalışıyordum.

Boktan ev sahipleriinden, berbat mekanlardan ve yırtıcı eski sevgililerden önce.

Beni ben olduğum için kabul eden bir aile gördüm. Onlara ne kadar para kazandırdığımı değil. Çocuklar Thelma'yı bile sevmişti ve kendi akrabalarım dışında huysuz, savunmacı Thelma'yı seven pek fazla insan olmamıştı.

İstediğim her şey Crocus Valley'deydi. Sıcacık bir ev. Arkadaşlar. Beni kendimden geçiren ve bana özel biriymişim gibi davranan bir adam. Hayallerim ve fantezilerim önemliymiş gibi davranan bir adam. Ama annemi, onun beni bıraktığı gibi bırakamazdım.

"Bir telefon görüşmesi yapmadan önce biraz vaktimiz var," dedi kabaca ve kışımı ona sürttüğümü fark ettim. "bu şekilde almak ve sonra duşta tekrar becermek istiyorum."

Vücudum sıkıştı ve eridi. "Kız kardeşin çocukları bıraktığında yüzüm orgazmdan kızaracak."

"Aynen öyle." bir şey almak için döndü, muhtemelen bir prezervatifti. Ambalajın kırışması varsayımımı doğruladı ve sonra kılıfını çıkarıp içime doğru kaymaya başladı. Zevk ateşlendi. Sonsuza kadar böyle kalabilirdim.

Çıkardığı inilti sanki yıllardır sevişmemişiz gibi geliyordu, oysa saatler olmuştu. Yavaşça girip çıkarken ellerimi çarşafın içine soktum, zevkin artmasına ve tüm pişmanlıkların silinmesine izin verdim.

Cody gibi başka bir adamla tanışmayacaktım. Ne Kaliforniya'da, ne de dünyanın herhangi bir yerinde. Bu yüzden önümüzdeki birkaç haftayı kalbime yakın tutacak ve bu deneyimleri önüme çıkan tüm zor zamanları atlatmak için kullanacaktım.

On altı

CODY

Kollarımı kavuşturmuş, küçük Coal Haven havaalanının dışındaki otoparkta pikabıma yaslanmışım. Rüzgâr saçlarımı karıştırıyor, güneşin üzerime vuruşunu serinletiyor ve takım elbisemin kumaşını ıslatıyordu. İyi ki siyahı seçmemiştim. Açık gri, Weston Duke'u beklerken canlı canlı kaynamamı engelledi.

Ensemdeki sıcak ter damlacıkları kayınpederimle telefonda konuştuğum için olabilir.

"Çocuklar heyecanlanıyor mu?"

"Değişimden dolayı gerginler." Ben olsam öyle bırakırdım. Grayson yaz sonundan bahsedildiğinde daha da somurtkanlaştı. Ivy kediler ve yeni sahiplerinin onlara bizim kadar iyi davranıp davranmayacağı konusunda endişeliydi.

Hiçbir güvence işe yaramadı. Hiçbirimiz için. O küçük tüylü füzelerin oynamasını, koşuşturmasını ve çocuklarımı güldürmesini özleyeceğim.

Curtis kıkırdadı. "Lauri ve ben hangimizin emekli olacağına karar vermeye çalışıyoruz."

"İkiniz de istemiyor musunuz?" Evlendiklerinde çocuklara ne kadar zaman ayırmak zorunda kalacaklarını itiraf etmişlerdi.

Meg'in vefatından sonraki ilk birkaç ay bana yardımcı oldu. Göğsümde tanımlayamadığım bir kıvılcım çaktı. Aklımda milyonlarca şeyle Bay Duke'u beklemiyor olsaydım, bunun kayınvalidemin geri adım atacağına dair bir umut olduğunu düşünebilirdim ve çok fazla çalışmamak için çok iyi bir bahanesi olan tam zamanlı bekar bir baba olmanın yolunu bulmaktan başka seçeneğim olmazdı.

"Şey ..." Her zaman yaptığı gibi sıkılmış dişlerinin arasından havayı nasıl emdiğini duydum. "Biliyorsun, farklı seçenekleri tartıştık. İkimiz de yarı zamanlı çalışıyoruz. O çalışmıyor.

-Ve ben, şey... Emekli olmak karmaşık bir iş." Ne kadar karmaşık ki? Başarılı olmuşlardı, Onlarca yıl boyunca kazançlı kariyerler. Sağlık sigortası ya da tasarruf hesapları hakkında endişelenmiyorlardı ve evleri vardı. Tereddütleri olan tek kişi ben değil miydim? "Emin misin-"

"Oh, evet, bu konuda endişelenme," dedi aceleyle. "Helena çocuklar için Buffalo Gully'den daha iyi olacak."

Kabul ettim ama midem bulanıyor ve çalkalanıyordu. Helena planları giderek yaklaşıyor, şüpheler ve keşkeler düşüncelerimi her geçen gün daha fazla işgal ediyordu. Çocuklarımı haftalarca görememe fikrinden nefret ediyordum. Elbette onları ziyaret etmek için seyahat edecektim ve onlar da eve geleceklerdi ama Buffalo Gully onların evi olmayacaktı.

Crocus Valley benim ev anlayışıma her yerden daha çok uyuyordu. Kız kardeşim ve eniştem çocuklarla takılıyordu. Sutton teyzeleri vardı. Tova ve resital sayesinde arkadaşları vardı.

Curtis konuşuyordu ve ben söylediklerinin yarısını kaçırmıştım. "-Ayın son Perşembe günü orada olabilir, Cuma günü ayrılabilir ve hafta sonunu taşınmak için kullanabiliriz. King Oil sözleşmesinin önemli olduğunu biliyorum ve meşgul olacaksın."

Panik damarlarıma yayıldı. "Cuma işe yaramaz."

"Buraya erken mi geliyorsun?"

Yok artık. Burnumun kenarını sıktım. Kararlar alınmıştı. Planlar devam ediyordu. "Hayır, ama geçen Cuma

ayın performansıdır." "Öyle mi?"

İlgilenmiş gibiydi.

"Tova'dan bahsettiğimi hatırlıyor musun?" O benim kirli sırrım değildi ama kayınpederime yattığım kadından bahsetmenin yaratacağı akıl tutulması kaçınılmazdı. "Haftalardır sezon sonu için çalışıyorlar. Cuma akşamı kasabadaki eski tiyatrodadır."

"Dans resitali gibi mi? Grayson adımları öğrenmekten bahsetti ama bir program yaptıklarını bilmiyordum."

"Üzerinde çok çalışıyorlar ve oldukça heyecanlılar."

"Kalkış tarihimizi Cumartesi olarak değiştirebiliriz. Bu da Sorun değil. Lauri ve ben performanslarını görmeyi çok isteriz."

Dilimi ısırdım. Çocukların Cumartesi günü gitmesini istemiyordum. Elimdeki tek zor tarih 31 Temmuz'du ve bu da hafta ortasına denk geliyordu. Kira sözleşmem o tarihte bitiyordu ve taşınmamız gerekecekti. Ama Helena'ya yerleşecekleri tarihi istemeden de olsa belirsiz tutmuştum.

Yoksa kasıtlı mıydı?

"Sana sahip olmayı çok isterler." Zihnimde geri saydım. İki hafta.

İki lanet hafta ve ben yine yalnızdım. Çocuklarıma sahip olamayacaktım ve hayatımı tanımak için harcamak istediğim kadına sahip olamayacaktım.

Kötü durumdaydım.

"Kalabileceğimiz bir odanız var mı?"

Orospu çocuğu. Bir elim kalçamda pikabın etrafında dolaştım ve gözüme çarpan talihsiz araçlara ters ters baktım. "Evet," diye homurdandım, davetkâr görünmeye çalışıyor ama başaramıyordum. "Bizimle kalmanızı çok isteriz." Uslu durmak zorundaydım. Tova'dan hoşlandığımı görmelerine izin veremezdim. Verecekleri tepki başa çıkmam gereken başka bir sorun olurdu ve ben yeterince sorun yaşamıştım.

"Pekâlâ," dedi Curtis, her zamanki gibi soğukkanlılıkla. "O zaman görüşürüz."

İki hafta daha.

Lanet olsun.

Telefonumu takım elbisemin cebine geri koydum ve boynumdaki boncuk boncuk teri temizledim. Bir sivrisinek yüzümün etrafında vızıldadı ve onu yumruğumla yakalayıp uzaklaştırdım.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Yaklaşan değişikliklerle ilgili içimdeki çatışma ziyaretçimin sorunu değildi ve benim için bazı sorunları çözebileceğinden, turunun keyifli geçtiğinden ve Knight's Oil Wells'ten etkilendiğinden emin olmam gerekiyordu.

Benim zaman ran Dışarı. Weston strode dışarı .
ve King Oil'in internet sitesindeki resmine tıpatıp benziyor. Bekliyordum. bir Entourage, ama Hayır bir takip etti Onu. Omzuna asılı siyah bir bilgisayar başka bir şey taşıyordu. Adamla şahsen hiç tanışmamıştım ama bana benzer şekilde giyinmiş rağmen grinin daha koyu bir tonunu giymişti, onu neredeyse bir dövüş ringinde kasıla kasıla yürürken hayal edebiliyordum. Yaklaştıkça burnundaki çıkıntı daha da belirginleşti. Bu özelliği ona haydutvari bir ilk izlenim vermiş olmalıydı. Yaşını bilmiyordum ama ne kadar olduğunu söylemek zor olsa da benden büyüktü. O vardıda küçük daha fazla gri atve tapınaklar daha I yaptı. Çalışmaları hem rahat hem de güçlüydü ama gülümsemesi benim yol gösterdi Ben gerçek neden neden o yönetim kurulu odasını domine etti.

"Alcott Knight, sonunda tanıştık." Cezalandırıcı bir tokalaşma için elini uzattı. Elini ezilmeyecek kadar sıkıca kavradım. Kanıtlayacak bir şeyim yoktu. Barns hâlâ hayatta olsaydı, muhtemelen beş dakika boyunca burada durup kimin daha güçlü kavradığına dair sessiz bir savaş verirdi.

"Gelebildiğinize sevindim Bay Duke."

"Weston'ın iyi olduğunu söylediğimde ciddi dim."

"Bu durumda bana Cody de." Bana nasıl hitap ettiğ i umurunda değildi ama bu aşinalık onu şirketimizle çalışmaya ikna yardımcı olabilirdi.

Başını eğdi. "Alcott'tan Cody'ye, ha?"

"Annem bana ve kardeşlerime klasik kadın yazarların isimlerini vermiş. Ben Louisa May Alcott'u aldım ama benim memleketim resmiyete uygun bir yer değil."

Kıkırdadı, gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar yayıldı. Kendini yolcu koltuğuna bıraktı ve çantasını ayaklarının dibine koydu. "Bıraktığın için teşekkürler. Önce rafineriye gitmemizin bir sakıncası var mı? Çok geç dönersek kimseyi kaçırmak istemem." Sırıttı. "Bütün günü çalışarak harcayamam."

"Sorun değil." Zihinsel olarak seyahat programını kafamdan attım ve otoparktan çıkıp bizi şehir dışına götürecek otoyola döndüm.

Coal Haven'dan geçtik ve eskiden ailesiyle birlikte yaşadığı yere giden sapağı işaret etti. Değişiklikler hakkında birkaç nostaljik yorum yaptıktan sonra şehirden ayrılmak üzere yola koyulduk.

Rafineri Coal Haven'dan sadece birkaç mil ötede, Sakakawea Gölü ile demiryolu arasındaydı.

"Seni yaz için buraya getiren nedir?" diye sordu. "Aile."

Normalde ben pek hakkında konuşmazdım. yeni tanıştığım insanlara özel hayatımı anlattım. Eşimden haberi olmayan iş bağlantılarımın sorgulayıcı bakışlarını ve "?" sorularını es geçmeyi tercih ederdim. Ama nedense Weston'ın rahat tavırları bana da aynı şekilde davranmam için ilham verdi. "Karım neredeyse bir yıl önce vefat etti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Şaşırmış gibi görünmüyordu. Onun gibi bir adam bilgilendirildiğinden emin olurdu.

Başımı salladım, her zamanki çaresizlik duygusunu hissetmiyordum, iki çocuğu nasıl büyüteceğimi ve iki işi nasıl finansal olarak ayakta tutacağımı merak ediyordum. "Kız kardeşim Crocus Vadisi'ne taşındı. Ben de hâlâ her şeye yakınen güzel bir kaçamak olur diye düşündüm. Çocuklarım okul değiştiriyor ve bir süre ayrı kalabiliriz."

Birkaç dakika sessiz kaldı, parmakları dizine vuruyordu. "Barnaby'yi takdir etmek zorundayım. Knight's Oil'i kurdu

Uzaktan çalışmak için Wells. Birçok kişi para ve köşe başi bir ofis için iftliği terk ederdi."

Babam değil. "Para iftlikte kalmanın bir yoluydu ve çiftliğe yakın olmak daha iyi. En küçük kardeşim atları ve sığırları idare ediyor, ama ben finans ilgileniyorum. Diğer kardeşlerim de hâlâ işin içinde." Olmak zorundaydık ama Lorenzo şirketlere ne kadar bağlı olduğumuzu kontrol ederdi.

"Ellerinizi kirletmeyi sevmiyorsanız tüm bunlar uzakta olabilir."

Tanrım, evet. Güneşe daha çok, LED ışık altında daha az zaman geçirmek istiyordum. O lanet güvenle bu mümkün değildi. "Barns'ın son arzusu aile şirketlerinde kalmamızdı. Bizi buna bağladı." Durumumu Weston'a itiraf etmekte bir sakınca görmedim. Benimle ve Knight's Oil Wells ile çalışmanın babamla çalışmak olmadığını anlayacağını ve fark edeceğini düşündüren gerçekçi bir hava yayıyordu.

Bakışları beni yakıp kavuruyordu ama yola devam ettim, hız limitinin aniden saatte yirmi mil daha artmasını diledim, böylece konuya daha fazla girmek zorunda kalmayacaktım. Bana ya da şirkete olan güvenini kaybetmek istemiyordum.

"King Oil'in şimdi sana ulaşması tesadüf değil, Cody."

şöyle bir baktım. Yüz ifadesi düşünceliydi, sanki konuşmaya devam etmesi gerektiğinden emin değilmiş gibiydi. Endişelenmesine yoktu. Nedenini biliyordum. "Babam başa çıkması zor bir adamdı."

Başını eğdi. Bir onaylama. "yleydi. İş için iyi bir kafası vardı, ama söylememde sakınca yoksa bu işe de berbattı."

Kahkahalarım bir basınç tahliye vanası gibiydi. Muhtemelen Barns'ın bana ve kardeşlerime bıraktığı tüm güven sorunlarını anlatabilirdim ve Weston bunu tamamen anlardı.

Babam petrol dünyasına fazla girmemişti ama ünü daha da ileri gitmişti. "Anlaştık."

"Yine de senden etkilendim ve eğer seni avlayabilseydim, avlardım."

King Oil'in radarında birkaç kuyunun sahibinden daha fazlası olarak mı yer alıyordum? İşimde iyi olduğuma dair aldığım tek onay, düşük devir oranı ve bazı zorlu ekonomik zamanlarda kapılarımızın açık kalmasıydı. Weston gibi bir adamın bana iş teklif ettiğini duymak bir iltifattı. "Onur duydum ama Billings'e taşınamam."

"Her yere taşınabilirsin, Cody. İstesen de istemesen de." Telefonunu çıkarıp bir göz attı, sonra tekrar cebine soktu. "Bu bekleyebilir. Her neyse, artık zirvede olamayacağın gerçeğinin değil de taşınmanın engel teşkil etmesine şaşırdım." Aile şirketlerimin her ikisinin de CEO'su olduğum ve Weston Duke King Oil'in başında olmaya devam edeceği için. "Billings'te çocuklarınız için düşünebileceğiniz daha fazla okul var. Daha fazla aktivite. Daha fazla eğlence."

Dişlerim birbirine kenetlenmişti. Teklifi kulağa mükemmel geliyordu ve kesinlikle istediğim son şeydi. Grayson ve Ivy öğretmenler ve kreş tarafından yetiştirilirken ben bir ofiste sıkışıp kalacaktım. En azından ben bir ev ofisindeydim. Ayrıca, bunun bir önemi yoktu. "Buffalo Gully'ye yakın olmam gerek."

İtiraf etmeyen bir homurtu çıkardı. Bana herhangi bir iş teklifi geleceğinden şüpheliydim. "Ev mi?"

No neredeyse dilimden uçup gidiyordu. Yaşadığım yer orasıydı ama uzun zaman önce evim gibi hissetmeyi bırakmıştım. Buffalo Gully'deki ev, işim kadar bir zorunluluktuk. Memleketimde değer verdiğim tek zamanlar kardeşlerimle sığır güttüğüm zamanlardı ve oraya en son gittiğimde babam gittiği için hatırladığım en iyi zamanlardı.

Ve Tova yüzünden.

"Evet." Cevabım boş çıktı. "Burası ev."

"Karım Billings'e taşınmak istemedi. Coal Haven'ın olmamız gereken yer olduğunu iddia etti. Ben de ona kendisinin ve çocukların yerinin evimiz olduğunu söyledim." Başımı salladım ama bana alaycı bir bakış fırlattı. "Benimle aynı fikirde olduğunu hiç sanmıyorum."

"Yine de gittin." Kınayıcı görünmek istememiştim. Daha çok merak ediyordum. Karısı, bana değişimin gerekmediğini, bir yerden memnunsan kalmanın sorun olmayacağını söyleyen vicdanım gibiydi.

Uzun memnun olmamıştım.

Ama sanki karısı da onunla birlikte taşınmış gibi konuşuyordu. Tova nereye gidiyordu? İlişkimizin henüz flört aşamasındaydık ve çocuklarımı Kaliforniya'ya taşıyamazdım.

"Taşındık," dedi. "En küçüğüm sonbaharda üniversiteye gidecek. İşler yoluna girdi."

"Güzel." Öyle miydi? Düşünceleri ve detayları hakkında açık olan bir adam için birdenbire kısa ve öz konuştu.

Sanki bu hamlenin iyi bir şey olup olmadığı konusunda açıklama yapmak istemediğini fark etmiş gibi omuz silkti. "Bir karar verirsin ve sonra da işe yarar hale getirirsin."

Bir karar vermiştim. Bu işi yürütmek istiyor muydum? "Her zaman yeni kararlar alınabilir."

"Ve sonra bunları çalıştırırsınız. Hayatın gerçek döngüsü."

Başka seçeneğimin olmadığı durumlar vardı. Annem gitmişti ve Barns ebeveynlik görevini üstlenmiyordu. Ya ben ya da hiç kimse. Meg hastalandı ve etti. Hayatımızı olduğu gibi sürdürmeye çalıştım ama işe yaramadı. Bu yüzden farklı bir karar aldım, hayattayken başarısız olduğum için sonunda onu mutlu edeceğini düşündüğüm bir karar.

Aggie'nin nazik ama kararlı sözleri aklımdan geçti. Artık Meg değil, ben buradaydım. Bizim için en iyisinin ne olduğuna karar vermeliydim. Ben de dahil. Kararımı yeniden vermenin zamanı gelmişti.

Tova'ya aşık oluyordum ama onu geride bırakmaya da hazırdım. Asıl soru şuydu: Kalıp onun gidişini izlemeye hazır mıydım?

Benim için kalmasını isteyecek kadar cesur muydum?

* * *

Tova

Pazar günüydü ve ben günü Cody ve çocuklarla geçirmeyi planlarken, annemle konuşmak için parka gitmiştim. Ona birkaç aylığına Thelma'nın yanında kalacağımı, Frederick'le aramızdaki ilişkinin yürümediğini söyledim. Hikayede daha fazlası olduğundan şüphelendiyse de fazla kurcalamadı. Bugün, güneş altında olacağım için salıncağa binmedim. Onun yerine, kuş pisliği olmadığından emin olduktan sonra dev bir ağacın gölgesindeki piknik masasına oturdum.

"Bundan sonra Cody ve çocuklarla havuzda buluşacağım. Yüzmek için mükemmel bir gün." Cody, burlesk yeteneklerimi kullanarak ona kendisini çok fazla masa başında tuttuğunu hatırlattığımdan beri çok fazla çalışmıyordu. Aslında dürtülmeye ihtiyacı olduğunu düşünmüyordum. Çocuklarla daha fazla vakit geçirmek istiyor gibiydi. Ve benimle.

Annemin sol gözü köşeden kırıştı. Eski gülümsemesinden bir iz.

Konuşurken, ona günümü anlatırken, göğsümde bir baskı oluştu, haftanın anlattığım her anısıyla daha da ağırlaşan sıcak bir ağırlık. "Keşke onlarla tanışabilseydin anne. Harika çocuklar. Grayson çok iyi bir dansçı. Tutkusuna bayılıyorum. Umarım Helena'ya gittiğinde büyükanne ve büyükbabası Cody'yi dinler ve onu derslere yazdırır. Ama futbolu denemekten bile bahsediyor. Ona pek çok sporcunun bale dersi aldığını söylediğimde çok heyecanlandı."

Annem başını eğdi. Konuştuğu tableti eğdiği için yere bakması gerekiyordu ama yüzünü yeterince net görebiliyordum. Onunla iletişim kurmak için klavye kullanmaya başlamıştık ama artık yorulmuştu ve benim konuşmama izin vermekten memnundu.

"Ivy bir isyancı. O bir prenses ve bir savaşçı. Ne istediğini biliyor ve kalabalığın peşinden gitmiyor. Annesinin bir minyatürü olduğunu düşünüyorum. Grayson hassas biri ve sanırım bunu Cody'den almış. Cody çok ..." Büyüleyici. Samimi. Düşünceli. "Peki, seni tekrar gördüğümde onun hakkında her şeyi anlatacağım."

Muhtemelen aylarca Cody hakkında konuşurdum. Sevdiğim yiyecekleri alırdı. Öğle yemeklerinin hazırlanmasına ve akşam yemeklerinin pişirilmesine yardım ederdi. Bazı akşamlar, evle birlikte gelen küçük kömür ızgarasını kullanarak ızgara yapardı.

Bağırışlar dikkatimi çekti. Grayson ve Ivy yolun karşısına doğru koşuyorlardı, Cody de kot pantolonu ve geniş göğsüne yapışmış bol gri Knight's Arabians and Cattle Company gömleğiyle peşlerinden geliyordu.

"Çocuklar, iki tarafa da bakın!" diye seslendi sinirli bir şekilde. Sokak sessizdi ve lokantanın önünde park etmiş sadece iki araba vardı.

"Yaptık!" Grayson çılgınca el sallıyor, Ivy de onun yanında hoplayıp zıplıyordu.

Neredeyse annemin sözünü kesip aceleyle telefonu kapatacaktım ama kendimi . Onlarla tanışmasını istemiştım ama onunla tanışmalarına hazır değildim. Onun tıbbi mücadelelerini ya da uzun süreli bakımda olduğunu bilmiyorlardı. Nefesim daraldı ve saç çizgimde bir ter damlası başladı.

Cody'ye annemden bahsettim ve açılmak benim için çok önemliydi.

Yavaş bir nefes aldım. Onlar çocuktu. İyi çocuklardı. Bana ulaşmak için annemi kullanmazlardı ve ben paranoyakça davranıyordum. O kişi olmak istemiyordum, tıpkı hayatımdaki insanları bölümlere ayırmaktan yorulduğum gibi.

"Anne, misafirimiz var." Cody'ye belli belirsiz bir gülümseme verdim, o da özür diledi. Bir omzumu kaldırdım. Çocuklar onunla tanıştıklarında hayatıma bir adım daha girmiş olacaktı. Şövalyelerin parmak izleri hayatımın her yerinde olacaktı.

Aldırmadım. Çocuklar aramızdaki son birkaç metreyi geçerken heyecanım arttı. Endişe bir yana, annemi seviyordum. Grayson ve Ivy'yi seviyordum ve annem de onlara bayılırdı. Öğrettiğim çocuklarla ilgili hikâyeleri dinlemeye bayılırdı.

Cody'ye güven verici bir gülümseme verdim ve ifadesi ısındı.

"Biriyle mi konuşuyorsun?" Grayson kuş pisliklerine aldırmadan bankta oturdu. Bu parkta onlardan çok vardı. Telefona bakmak için eğildi. Ivy diğer tarafa dolmuş, omzumun arkasında duruyordu.

"Çocuklar, bu benim annem. Lana Evanson."

"Merhaba, Lana Evanson," dedi çocuklar hep bir ağızdan.

Annem başını salladı ve ağzının sol tarafı yukarı kalktı. Sağ tarafı biraz yukarı kalktı. Küçük dalgası ekranda görülebiliyordu.

"Annem felç geçirdi ve konuşması ve hareketleri üzerinde çalışıyor, bu yüzden fazla konuşamayabilir. Daktilo yazabiliyor ama zaten çok konuşuyoruz. Ama inanın bana, dinliyor."

Çocuklar hiç umursamadan başlarını sallayıp el salladılar. Annelerini dikkatle dinliyorlardı.

"Hâlâ Kaliforniya'da mısınız?" Grayson sordu. Annem başıyla onaylayınca, "Tova sana parkı gösterdi mi?" diye devam etti.

"Babamla tanıştın mı?" Ivy kardeşinin arkasından sordu.

Bakışlarım Cody'ye kaydı. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu, yüz ifadesi hem eğlenmiş hem de rahatsızdı. Yanaklarındaki sabah tüyleri hâlâ duruyordu. Kirli sakalı bacaklarımın arasında nasıl bir his uyandıracaktı? Zaten sıcak olan bu günde içimi bir sıcaklık kapladı. Şimdi bu düşüncelerin zamanı değildi.

"Hayır, henüz babanla tanışmadı," dedim Ivy'ye.

Annemin gözleri dans ediyordu ve bunu görmek çok güzeldi. Frederick'i onunla hiç tanıştırmamıştım ve o da onunla tanışmakla hiç ilgilenmemişti, sadece onun hakkında bilgi sahibi olmuştu. Annemi bir erkekle tanıştırdığımda, onun özel biri olduğunu bildiğinden emin olmak isterdim. Bana iyi davranmayan bir adamla birlikte olduğum için endişelenmesini istemedim ve Frederick bana birçok yönden iyi davranmış olsa da, içten içe şunu biliyor olmalıydım onun eylemler ve motivasyonlar vardı yüzeysel.

İçgüdüsel olarak onun Bay Doğru değil, Bay Doğru Şimdi olduğunu biliyordum. Cody Bay Doğru'ydu ama sadece Bay Şimdi olabilirdi. Onu kaybettiğim için annemin omzunda ağlamaya geçecek bir adam olurdu. Ama ben ağlamayacaktım. ve hayatımı . Frederick gibi adamların benim gibi kızları ezip geçmesine izin verilemezdi. Onu başka bir kadını kurban etmesi için bırakmayacaktım. Ne yapacaktım?

Annem asla yapamadı ve Frederick'e ödetti.

Her nasılsa.

Cody, Frederick'e karşı durmam için bana güven veren adamdı. Annemin onunla tanışmasından mutluluk duyarım.

Arkamıza geçti ve yakınıma eğildi. Sedir ağacı ve adaçayı kokusu etrafımı sarmıştı, çok tanıdık ve baştan çıkarıcıydı. Ondan yeterince alamadım. "Bayan Evanson'la buluşacaksam Tova'ya biraz yer açmanız gerekecek," dedi çocuklara.

"Lana." Gülümsedim, ani aile buluşması ve selamlaşmasıyla ilgili çekinceleri varsa bile bunu belli etmediği için rahatlamıştım. "Bayan demekten nefret eder."

Keskin çenesi ekranı doldurana kadar telefonumu eğdim.

El salladı. "Merhaba, Lana."

Annem gülümsemesinin ne kadar yıkıcı olduğunu fark etti mi? Yüzünün benimkine ne kadar yakın olduğunu? Onun hayatındaki erkeklere hiç benzemediğini görebiliyor muydu? Cody ve çocuklar taşındığında onu bilgilendirmek için bolca vaktim olacaktı. Tarih zihnimdeki takvimde daire içine alınmıştı.

Telefonu geri getirdim ve çocuklar kadraja girmeye çalışırken kafamı ezdiler.

"Arkanızdaki bir hastane odasına benziyor," dedi Ivy.

"Annem çok zaman geçirdi hastanede de,"

Grayson ekledi.

Çocukların annemin durumunu nasıl karşılayacağından emin olamadığım için yanağımın içini çiğnedim. "Huzurevi gibi bir yer."

Grayson başını salladı. "Annem bir süre onlardan birinde kaldı." "Onunla birlikte orada olmamızdan hoşlanmazdı," dedi Ivy

Basitçe. "Tova'nın seninkine girmesine izin veriyor musun?"

Konu ağırdı ama sorusu o kadar masumdu ki kıkırdadım. Ciddi olacaklarını düşünmüştüm ama gerçekleri dile getirdiler, neredeyse annemin odası konusunda uzman oldukları için heyecanlanmış gibiydiler. "Evet, onu ziyaret etmeme izin veriyor. Elimden geldiğince sık gidiyorum."

"Güzel." Ivy önüme geçti ve piknik masasının kenarıyla benim aramda kucağıma tünedi. "Hey, Bayan Evanson-Lana, en sevdiğiniz prenses kim?"

Annem dudaklarını birbirine bastırdığında ne diyeceğini düşünmeye çalışıyordum. Yavaşça bir "Belle" çıktı.

Tam tercüme edecektim ki Ivy memnun bir şekilde arkasına yaslandı ve neredeyse başını çeneme çarpacaktı. "O benim ilk beşimde. Elsa ile birlikte. Ve Merida. Yay kullanıyor. Amcamın ok ve yayı var, biliyor musun? Eliot'ın. Muhtemelen Wilder Amca'nın da vardır."

"Austen Amca silah kullanıyor," diye ekledi Grayson.

Sakin Austen'ın toparlanmasını hayal edemiyordum. Cody'ye baktım. "O askeri polis," diye açıkladı.

"Yeni amcamızın yayı yok," dedi Ivy. "Evine gittim."

Annemin sözel becerilerini zorlayacak sorular sorarlarsa onun yerine konuşmak konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Annem zaten tek kelime bile edemezdi. Çocuklar ona dans gösterisinden, yazdan ve iki kedi yavrusu Lilac ve Cheetoh'dan bahsettiler.

Annemin omuzları gülmekten titriyordu. Çocukların ziyareti onu çok mutlu etmişti ve yanaklarım ağrıyana kadar ne kadar glmsediğimi fark etmemiştim.

Onları kendime çektim, Knight ailesini tanıdığım için çok mutluydum. Hatta yazı onlarla geçirdiğim için daha da minnettarım. Onlar gittiğinde ve ben ayrıldığımda kalbim kırılacaktı. Geçici bir anı olmaya alışmıştım ama kendim için böyle kalıcı bir şey olmasını diliyordum.

On yedi

Tova

Thelma verandadaki sandalyesinde sallanıyor, çocukları izliyordu. Elinde yanmayan bir sigara yerine kafeinsiz bir kutu diyet kola vardı. Bir bacağına diğerinin üzerine atmıştı ama görmeyi sevdiğim şey omuzlarını rahatça sarkıtmasıydı. Keyfi yerindeydi.

Önce annemle konuştum. Şimdi Thelma, Aggie ve Ansen, Vienne ve Catherine ve Sutton'la birlikte yemeğe katılıyordu.

"Bu yeni bir şey." Aggie parmağını ızgaranın yanında Ansen'le konuşan Cody'ye doğru salladı. Thelma ve ben diğer kadınlarla birlikte verandadaki pleksiglas masada oturuyorduk. "Daha önce hiç piknik yapmadı mı?" Bu akşam onun fikriydi. Büyük petrol şirketinden gelen adamla buluştuğundan beri kafası daha çok karışmıştı. İyi gittiğini söylemişti ama onu tamamen gördüğümünden beri şehvetimin derinliklerindeydim. Sonra aynalı güneş gözlüklerini taktı ve külotumu eriten yıkıcı bir sırıtış attı.

Kapalı.

Ama takım elbisesinin, kışına oturan ve uzun, güçlü bacaklarını aşağıya doğru sarkıtan kot pantolonu üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Üzerinde kovboy çizmeleri, düz siyah bir tişört ve o lanet olası

Güneş beni ağız ağızıma gelene kadar vücudunu tırmanmaya teşvik etti.

"Yaptıysa bile," dedi Aggie, beni arzu dolu bir ateş basmasından çekip çıkararak, "Ben duymadım ve kimsenin davet edildiğinden de şüpheliyim."

"İlk taşıdığı zamankinden daha rahat olduğunu bile söyleyebilirim." Vienne çingiraklarını evde bırakmış, onun yerine dört farklı kolye takmıştı. Boya fırçası şeklindeki metal bir tılsımla oynuyordu.

Bir bacağını diğerinin üzerine geçirmiştim. Aggie yıpranmış kovboy çizmesinin burnuyla ayakkabımı dürttü. "Her ne yapıyorsan, yapmaya devam et."

"Mümkün olduğunca sık deniyoruz." Sırıtmamak için sert maden suyumdan bir yudum aldım. Çocukları doğurduğu geceden beri Cody'yle günde en az bir kez görüşüyorduk. Genellikle çocuklar yattıktan sonra. Ben kalırdım ve seks açlığı çeken gençler gibi birbirimizin üzerine düşmek yerine konuşurduk. Ona günümünden ya da annemle konuşup konuşmadığımdan bahsederdim. Frederick'in anneme ya da bakım merkezine müdahale edip etmediğini haftada en az iki kez sorardı. Şimdiye kadar üçüncü bir girişimde bulunmamıştı.

Vienne hüzünle iç çekti. "İyi seksi özlüyorum," dedi nefesinin altında.

Sutton başını salladı ve bakışlarını Aggie'ye doğru kaydırıdıktan sonra verandanın zeminine indirdi. Benim gibi o da Aggie'ye bir Şövalye ile yaşadığı deneyimin ne kadar olağanüstü olduğundan bahsedemezdi. Kardeşim yoktu ama onların seks hayatlarını duymak istemeyeceğimden emindim.

"En azından ayrılığı kolaylaştırdı." Vienne, Catherine'in adımlarını çalışmasını izledi. Kız dün gece kostümlerin hazırlanmasına yardım etmek için gelmişti. Catherine bir profesyonel gibi dikiş dikebiliyordu. Gösterilerimde gardırop arızaları için ondan bir tane kullanabilirdim. "Yatak odası becerilerinin olmaması özlediğim bir şey değil, ancak yatakta sıcak bir bedenle uyanmayı özlüyorum. Horlasa bile ve

Ayaklarımın çok soğuk olduğundan şikayet ettim. Ama Catherine çok daha mutlu oldu. Sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi ve bunun sadece önümüzdeki Cuma günü için heyecanlanmasından kaynaklandığını sanmıyorum."

"Çok eğlenceli olacak," diye mırıldandı Aggie. Bir elini karnının üzerine koydu ve Sutton'ın gözleri kısıldı. Sutton'ın bakışlarını yakaladım ve kaşlarımı kaldırdım. Aggie bu değişimi fark etti ve Sutton'a şakacı bir şekilde ters ters baktı. "Lanet olsun, seni atlabileceğim bir şey yok mu?"

Sutton masumiyetini ilan edercesine ellerini kaldırdı. "Neyin hamile olup olmadığını belirlemek benim işim."

Aggie güldü. "Ben inek değilim."

"İyi bir şey, yoksa kolumu makatına sokuyor olurdum."

Vienne içkisinin içine öksürdü. Yutkunurken ağzını sildi ve kutuyu yere bıraktı. "Uzun zamandır bir çiftlikte yaşamıyorum, neredeyse espriyi unuttuyordum."

Geçen hafta dışarıda dart oynadığımız gecelerden birinde bana Crocus Valley'nin dışında büyüdüğünü söyledi. Üniversite için ayrılmış, evlenmiş ve Catherine'in babası gidince geri taşınmış.

Gülüyorlardı ve ben de şakanın parçası olduğum için mutlu bir şekilde gülümsedim. İneklerle, veterinerlerle ya da arkadaşlarla hiç deneyimim yoktu ama bu hoşuma gitmişti. Bu dünyayı sevdim.

Keşke zorunda olmasaydım.

Ama son birkaç haftadır Cody ile birlikte olmak, onu çok uzun süredir tanımamak, Frederick'le savaşıma ihtiyacımı daha da artırmıştı. Kaliforniya'ya geri dönmek ve yaptıklarının yanına kâr kalmamasını sağlamak için. Bu adil değildi. Ben bir kurbandım ve o bundan daha fazla zengin olmamalıydı. Beni kandırmıştı ve paramı geri almanın bir yolu olmalıydı.

Kaliforniya'ya dönerdim, gerekirse üç işte ama annemin bakım masraflarını karşılar ve bir avukat tutardım. Bu yıl Frederick'e karşı çıkma şansım olmayabilir. Belki gelecek yıl da olmazdı - yasal masraflar ne kadar tutardı? - ama ,

Kahretsin. Bana kazık atması ve beni kullanmaya çalışması yanına kâr kalmayacaktı.

Crocus Vadisi'ne saklanmak ve yaralarımı sarmak için gelmişim ama savaşmak için geri dönüyordum. Hepsi sihirli aleti olan bir adamın bana iyi davranması yüzünden. Sanki bir değerim varmış gibi.

"Cody'ye söyledin mi?" Sutton sordu.

"Cody," diye seslendi Aggie. Kocasına doğru boktan bir sırtışı fırlattı. "Ben hamileyim."

Ansen aslında kızarmıştı ama sırtışı geniş ve neşeliydi.

Cody bir an ona baktı, sonra yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Şaka mı yapıyorsun?" Elini kayınbiraderine doğru uzattı. Ansen avucunu Cody'nin uzattığı ele vurdu. "Tebrikler çocuklar. Gerçekten. Bu çok heyecan verici." Sırtışı kaybolmadı ve kız kardeşi ile Ansen arasında bir ileri bir geri baktı.

İhtiyaç ve kıskançlık dolu ani bir duygu kabarmasını yuttum. Onlar adına mutluydum. Heyecanlandım. Sahip oldukları şey özeldi ve aynı şeyi denemek için planlarımdan vazgeçmek zordu.

"Henüz erken." Aggie omuz silkti ama yüzü gülüyordu. "Kendimi tutamadım."

"Ne olursa olsun, senin yanımdayım. Gerçekten." Ansen'e baktı. "İkinizin de."

"Belki evlendikten hemen sonra çocuk sahibi olmanın maliyetini anlatırsın diye düşünmüştüm. Bu pahalı bir hayat kararı," diye şaka yaptı Aggie.

İlk tanıştığım Cody'nin Aggie'ye sonuçlarla ilgili ders verdiğini hayal edebiliyorum.

Kıkırdadı. "Merak etme. Rakamlar kafamda dönüp duruyor."

Cody ızgarayı çalıştırırken parmaklarından süt yerine uzun bir şişe sarkıyordu. Ön kollarının esnemesini ve şişeden kolay bir şekilde çekişini izledim. Ben "ya olursa "larla savaşırken kızlar doğum tarihleri hakkında sohbet ediyordu.

Ya buna sahip olabilseydim? Ya hamileliğimi açıklayan ben olsaydım? Ya . . .

"Yemek hazır," diye duyurdu Cody. Ansen hamburgerleri ve sosisli sandviçleri masaya koymasına yardım etti.

Ellerimi meşgul etmek ve düşüncelerimi dağıtmak için ayağa kalktım. "İçeri girip yemeğin geri kalanını getireyim."

Sutton, Thelma'nın yaptığı patates salatası ile sebze ve meyve tepsisini almak için benimle birlikte eve geldi.

Sutton kaseyi kolunun altına sıkıştırdı ve elindeki meyve tepsisini dengeledi. "Gelecek hafta ayrılacaklarına inanamıyorum. Onları özleyeceğim."

Kesilmiş kereviz, havuç ve alabaşlardan oluşan tabağı kavradım. Diğer elimde üç poşet çörek asılı duruyordu. "Farklı olacak. Sonra da kısa süre sonra gideceğim." Kararlılığıma , yoksa ağlayacaktım.

"Biliyorum." Sesinde hü­zün vardı ama gülümsedi. "Seni tanıdığıma sevindim. Yeni bir arkadaş edinmeyeli uzun zaman olması kulağa kötü mü geliyor? Sen ve Vienne."

"Kulağa kötü gelmiyor. Ben de aynıyım."

"Sanırım tekmişsin gibi hissetmek kolay. Büyük bir arkadaş grubun olduğunu hayal etmiştim."

"alışmakla çok meşguldüm." Döndüğümde değişecek miydim? Annem ve avukatlar için ihtiyacım olan parayı kazanacak olsaydım değişemezdim.

Aggie ve Vienne bindiler.

"öreklerini alacağım." Aggie paketleri benden aldı.

"ok çalıştım," diye şaka yaptım. Tekrar Sutton'a odaklandım ve bir kez daha *neden olmasın* kelimeleri kafamdan geçti. Neden dürüst ve açık sözlü olmayayım? "Kaliforniya'da oldukça yalnızdım. Çok çalıştım ama sonra ..." Onlara neden burada olduğumu hiç söylememiştim ve söylemeyi de planlamamıştım ama nedense tüm detayları anlatmak istiyordum. "Bir adamla tanıştım ve bazı uyarı işaretlerini görmezden geldim çünkü birinin bana yardım etmesi güzeldi." Alt dudağımı kemirdim. Bunlar

kızlar benim düştüğüm saçmalıklara düşmezdi. Sonra Cody'nin bana Aggie ve Ansen'in neden ayrıldıklarıyla ilgili anlattıklarını hatırladım. Daha gençti ama birdenbire en kötüsünü düşünmek yerine anlayacaklarını varsaydım. "Finans sektöründe çalışıyor ve paramın kontrolünü ele geçirdi, ben de nişanlı olduğumuz için sorun olmayacağını düşündüm. Her zaman bir çıkış yolum vardı. Sanırım annemin genellikle boktan erkek arkadaşlarına yaptığı gibi ayrılmayı planlamak için zamanım olmasını bekliyordum. Ama olmadı. O gece sahne aldığım mekânlardan birini satın aldı ve benden müşterileri için şahsen iyilik yapmamı bekledi."

"O piç kurusu," diye tısladı Vienne.

Aggie başını salladı, gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Bir ata, bir ipe ve büyük bir deliğe ihtiyacımız var."

Sutton, "Ben onu hadım ederim," diye önerdi. "Bu işte oldukça iyiyimdir." Aggie başıyla onayladı. "Öyledir."

Anında verdikleri destek daha önce hiç deneyimlemediğim bir sıcaklık bırakarak üzerime çöktü. Daha doğrusu, daha önce Cody'nin dışında hiç yaşamamıştım. "Onu hadım ederken iyi bir iş çıkarmanı istemem. En kötüsünü yap."

"Ondan kurtulduğuna çok sevindim," dedi Vienne ve bana öyle anaç bir şekilde sarıldı ki gözyaşlarımı tutamadım. Onun yerine, kolyelerinin tenimi okşayan soğuk metaline odaklandım. "Ne ibne ama."

Burnumu çektim, bunu haklı bir koklama olarak gösterdim. "Benim saksocu olduğumu düşündü."

"Doğru adam için hepimiz öyleyiz." Alay etti. "Sadece pek çok erkek bunun bizim seçimimiz olduğunu anlamıyor."

Aggie boştaki elini kalçasına dayadı. "Onun pis kışını terk ettiğinden beri seni yalnız bıraktı mı?"

"Beni bulmaya çalıştı ama annemin uzun süreli bakım merkezi ona erişim izni vermedi." Onlara annemden de bahsetmemiştim ama annemden bahsetmeyi çok isterdim. Ama hiç zamanım yoktu.

Sadece başlarını salladılar ve koro halinde "iyi" sesleri yükseldi.

Vienne sebzeleri Frederick'in kafasıymış ve onu parçalayacakmış gibi ellerimden çekip aldı. "Sen söyle. Sizi buraya kadar takip ederse, o pörsümüş çürümüş taşaklarını çivilemeye hazır bir kalabalıkla yüzleşmek zorunda kalacak."

Bu düşünce beni neşelendirdi. Senaryo asla gerçekleşmeyecekti ama bu fantezinin tadını çıkarabilirdim.

Dışarı çıktık ve çocuklar Thelma'nın iki yanında oturmuş, onun çocukken Crocus Vadisi'nin nasıl bir yer olduğunu anlatmasını dinliyorlardı.

"Bu tiyatro ben okuldayken sahneye çıktığım bir tiyatroydu," dedi gururla. Bunu bana en az üç kez daha söylemişti. Bunu asla dile getirmezdi ama başka bir neslin sahneye çıktığını görmek onu heyecanlandırıyordu.

Sonunda, onun için yapabileceğim bir şey.

Cody beni değerlendirdi, gözlerinde hafif bir soru vardı. Birer eşyadan daha azını almamızın ne kadar uzun sürdüğünü fark etmişti. Her şeyin yolunda olduğunu belirtmek için gülümsedim.

Her şey . Ve sonra olmayacaktı, ama böyle bir gece bana çok şey kazandıracaktı.

* * *

Cody

Herkes bir saat önce gitmişti. Çocukları yatırdım ama Tova'nın onları yatırmasını ve kitap okumasını istediler. Şimdi saat dokuzu geçiyordu ve çok yetişkince şeyler yapabilmek için onların uyumasını bekliyorduk.

Garip ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde, seks en sevdiğim kısım haline gelmemiştir. Tova'nın içinde olmak her zaman en sevdiğim aktivitelerden biri, saf cennet olacaktı, ama sadece onunla oturmak, gün hakkında sohbet etmek ve çocukların hikayelerini paylaşmak en üst sırada yer alıyordu.

Duygularım hoşlanmaktan daha fazlasıydı. Onun arkadaşlığından zevk almanın , ama şehvet ve derin sevginin ötesinde gerçekten ne hissettiğime bu kadar sert bakmaya hazır değildim.

Arka verandada Tova'nın yanındaki sandalyeye yayılmıştım. Bacaklarımı korkuluklara dayamıştım ve sinirlerimi yatıştırmak için sessizce gitarımı tıngırdatıyordum. Onun da ayakları benimkilerin yanında, parmaklığın üzerindeydi ve bacakları bu kadar yakırken birkaç melodiyi bir araya getirmeye zor konsantre oluyordum.

Giydiği küçük, ince bluz şu anda olmasını istediğimden daha fazla teni örtüyordu.

"Seni arabayla gezdirebilir miyim?" Daha önce de kızları etkilemek için bir şeyler yapmıştım ama bu geceki sürprizimin nasıl sonuçlanacağından emin değildim. Ona aklımdan geçenleri anlatana kadar heyecanlanabilirdi.

Weston Duke ile geçirdiğim günden beri kendime zaman tanımıştım. Yaşadığım netlik dürtüsel değildi, ama emin olmak istedim. Hem de çok emin. Kararım dalga dalga yayılacak ve başkalarını da etkileyecekti.

Şaşkınlık dudaklarını dolgunlaştırdı ve onun tatlı etini hayal ettim. Daha sonra.

Daha sonra alacağımızı umuyordum.

"Çocukları ister misin?" diye sordu.

"Vienne'e daha önce Catherine'le birlikte gün batımından önce bir saat kadar gelip gelemeyeceklerini sordum."

"Sence bütün bir saate ihtiyacımız olacak mı?" Alaycı gülümsemesi neredeyse beni evet, bir saatin tamamını kullanabileceğimi kanıtlamaya ikna ediyordu. Bunu biliyordu çünkü ben zaten bu gerçeği ortaya koymuştum.

Midemde biriken kelebekleri azaltmak için sıırıttım. "İki dakika ya da iki saat, bu hanımefendinin kararı, ama hayır. Sana göstermem gereken bir şey var."

"Bu cümleyi daha önce de duymuştum."

Güldüm ve botlarımı verandaya bıraktım. "Catherine'in gelip gelemeyeceğini öğrenmek için Vienne'e mesaj misin?"

Sadece birkaç dakika sonra Catherinei oturma odasında bıraktık. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve bebek bakıcılığı yapmaktan gurur duyuyordu.

Kasabanın içinden geçiyordum, midem sıkışıyor ve sinirlerim hedefimize varmadan önce her şeyi dökmekle tehdit ediyordu. Bizi kız kardeşime otoyola girdim. Yaklaşıyorduk.

Tova nasıl tepki verirdi? Ne derdi?

"Aggie'nin evinde bana bir şey göstermek zorunda mısın?" diye sordu.

"Hayır, ama evine yakın olacağız."

Cevap vermedi. Taksideki tek ses, ön cama çarpan böceklerin çıkardığı sestti.

Kendimi otomatik pilota aldım. Zihnim doluydu, bu gecenin çeşitli sonuçları çok küçük bir odada düzensiz dansçılar gibi oynuyordu.

Dizini kaşdı. Gergin miydi? Bana güveniyor muydu? Ne yaptığımı düşündüğünden emin değildim ama travma geçirmiş bir çocukken neredeyse sömürülen bir yetişkin de değildim.

"Amca olacağın için heyecanlı mısın?" Sanki benim ailemin genişlediğini görmek onunkini daha da küçültüyormuş gibi, sorusunda bir özlem vardı.

"Amca olmayı düşünmemiştim, özellikle de son zamanlarda. Çocuklarım vardı ve Wilder ile Sutton planlarından hiç bahsetmediler. Meg insanların ne zaman çocuk sahibi olacağımızı sormasından nefret , ben de asla sormamayı öğrendim. Eliot ve Austen hiçbir zaman baba olmadıklarından emin görünüyorlardı, ben de amca olmayı olmayacak bir şey olarak görüyordum. Şimdi ise sabırsızlanıyorum." Sırıtişımı ona doğru yönelttim. "Çocuklarına mümkün olan her iğrenç gürültülü oyuncacı alacağım."

Hafif , dalgın sessizliğine hoş bir değişiklik oldu.

Bu sesi ondan çıkarmak için bir ömür harcayabilirim.

Denememe izin verir miydi?

Gizlice ona bir kez daha baktım, ama o gökyüzündeki bulutları yararak morlar, pembeler ve turuncuların çarpıcı görüntüsüyle ufkun üzerinde süzülen güneşe bakıyordu.

"Güzel gün batımı," diye mırıldandım.

"Evet," dedi usulca. "Annem ve ben arabayla sahile gider ve gün batımını izlerdik."

"Onunla tanışmama izin verdiğin için teşekkürler."

Annesinin çocuklarla sohbet etmekten hoşlandığını söylemenin ötesinde telefon görüşmesi hakkında konuşmamıştı. Biz araya girdikten sonra onun rahatlamasını ve sohbetin tadını çıkarmasını izlemek hoşuma gitmişti.

Ayağımı gazdan çektim. İstedğim bölge yaklaşıyordu. Bugün, çiftlikte çalışmadan kot pantolon ve botlarla geçirdiğim ilk gündü.

Solmuş, lastik izleri çimenli yaklaşma yolunda durdum. Tarlaya girişi engelleyen bir çit yoktu, ancak yaklaşımın her iki tarafına direkler yerleştirilmişti ve metal çitler onlardan her yöne doğru uzanıyordu. Bu mera son birkaç yıldır ot biçmek için kullanılıyordu. Arkamızda kırk dönümlük bir arazi vardı ve sağ tarafımızda inekler görünüyordu. Bu mera da çitle çevrilmişti ve arazinin bir parçasıydı. Karşımızda Aggie'nin evinin ve dükkânının tepeleri görünüyordu.

Avuçlarım direksiyon simidinde terlemeye başlamıştı. "Neden heyecanlandığımı biliyor musun?"

Başını salladı, alt dudağını dişlerinin arasına çekti.

"Çünkü burayı ben inşa ediyorum." Kalbim küt küt atarken bir elimi ön cama doğru uzattım. Hiç bu kadar gergin olmamıştım.

-Asla bir kıza çıkma teklif etmedim. Ama ona çıkma teklifi de etmiyordum.

Gözlerinde şok parladı. "Ne?"

"Bu araziye satın alıyorum. Bir ev inşa ediyorum. Çocuklar kalıyor, kediler de bizde kalacak ve yarın onlara ve kayıinvalideme söyleyeceğim." Sert bir nefes aldım. Planlarımı yüksek sesle söyledim.

Weston'ı havaalanına bırakır bırakmaz kararımı vermiştim. Lorenzo'yu aradım ve o da umduğum şeyi doğruladı. Gerçekten de boşluklar vardı.

Belki de önce çocuklarla konuşmalıydım ama cevaplarını biliyordum. Aylardır endişelerini görüyordum ve değişikliği onlarla tartışmadan önce planlarımı sağlamlaştırmak istiyordum. Arazi komisyoncusu ile iletişimim

-Ansen'in kardeşi- e-posta üzerinden konuşmuştuk ve herkese kendim söyleyene kadar ağzımı sıkı tutmamı rica .

Listemde ilk sırada Tova vardı. Sonra çocuklar. Ve kayınvalidem. Curtis ve Lauri'ye söylemek için bunu yapmak zorunda olduğumu bilmekten daha fazla düşünmemiştim. Biriyle anlaşmazlığa düştüklerinde güç olabilirlerdi ve çocukların kalmasına karşı çıkabilirlerdi.

Bu kazanacağım bir tartışmaydı, ama bunu dört gözle beklemiyordum.

"Bu harika." Elimi tuttu, gözleri tanımlayamadığım duygularla doluydu. "Taşınmaya karar vermene gerçekten çok sevindim. Bence Crocus Vadisi çocuklar için iyi olacak."

İşte bu kadar. Nabzım kulaklarımın arasında atıyordu. Bir anlaşma yapmıyordum, aşık olduğum kadınla gelecek kurmaya çalışıyordum. "Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum. Bizimle kalmayı düşünür müsün? Benimle birlikte olmayı?"

Elleri kadar kavrama gücü azaldı. "Cody Knight, benden sabit kalmamı mı istiyorsun?" Benimle özel dansını yaparken kullandığı alaycı mırıltıya rağmen bakışları dalgalandı.

"Evet," diye çıktı ağzımdan, keşke bunu ondan duyuyor olsaydım.

Ağzını açtı, sonra kapattı ve bakışlarını ön camdan dışarı çevirdi. "Burası cennet ama benim değil. Crocus Vadisi benim evim değil. Hiçbir şeyim yok, Cody."

"Bize sahip olurdun." Kahretsin, kulağa ezikçe geliyordu. Ona neye ihtiyacı varsa verirdim ama sorun da bu değil miydi zaten? Ona her şeyi vermek, kendini kontrol altında hissetmesine neden oluyordu. Çaresiz.

Başını salladı ve gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırptırdı. "Ve ne? Biz çıkarken dadı olmam için bana para mı ödeyecektin?" Gözlerini kırptırdı. "Bunun beni ne hale getireceğini görmüyor musun? Aynı Frederick gibi, sadece ben istekli olurdum."

Savunmaya geçtim. "Onun gibi olduğumu mu söylüyorsun?" "Hayır." Elini benimkinden çekerek sarsıldı.

"Ama

Kalmamı istiyorsun ve seninle ve çocuklarla yaşamamı teklif edeceksin. Bana ödeme yapmaya devam etmekte ısrar edeceksin, o zaman resmen becerdiğin dadı olacağım." Üzgün ve sinirli bir ses çıkardı, bana mı yoksa kendisine mi yönelik olduğundan emin değildim. "Bundan daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Karşı koyduğumda sana aşık olmak bir şey, ama gelecek haftadan sonra bu bir anlaşma olacak. Çocuklarını seviyorum Cody, ama yapamam. Kendi başımın çaresine bakabilmeliyim. Benim de bir ailem var."

O böyle söyleyince, onun etrafında olmaya devam etmek için çırpınan bir adam gibi değil, lanet bir pislik gibi konuştum. "O zaman benim için çalışma. Ama Crocus Vadisi'nde kal. Bakalım bu iş nereye varacak. Burada işleri çözmene yardımcı olacak insanlar var."

Gözleri ısırapla doldu. "Yapamayacağımı anladığınızı sanıyordum. Lokantada günde yirmi dolar bahşiş annemin bakım masraflarını karşılamaz. Onu ziyaret etmem için beni Kaliforniya'ya uçurmayacak. Onu orada öylece bırakamam."

"Buraya taşınmak isteyip istemeyeceğini görebilirsiniz. Sağlık hizmetleri burada Kaliforniya'dan daha ucuz olmalı. Yardım ederim-" Dişlerimi birbirine kenetledim.

Öfkeyle başını sallıyordu. "Kaderimi başka bir adama teslim edemem."

"Sıradan bir adam olmak istemiyorum. Sana değer veriyorum, Tova. Seni kullanmak istemiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Bir şansımız olsun istiyorum."

Ellerini havaya kaldırdı. "Görmüyor musun? Eğer bir yere gitmezse, sen iyisin. Bir evin var. Küçük, şirin bir sürü arazin olacak-" Bakışları ineklerin kaybolduğu çukurlara ve vadilere kaydı. "Gah, bu bir dere mi? Ailene sahip olacaksın. Arkadaşlarım *benim* arkadaşlarım bile değil. Onlar senin kız kardeşin. Baldızın. Komşun. Aramız bozulursa, o zaman ben nerede olurum?"

"Eski karın gibi pisliklerle uğraşmaya alışkın olduğunu biliyorum ama biz iyi insanlarız."

"Herkes istediğini elde edene kadar iyi olduğunu düşünür." Parmaklarını alnına bastırdı. "İyi bir adam olduğunu biliyorum, Cody. Ama kalmam, Frederick'in benden aldığı her şeye sahip olmasına izin vermem anlamına gelir. Bu sanki ..." Sert bir nefes verdi ve yalvaran bakışlarını bana çevirdi. "Annemin daha iyi olduğunu düşündüğü bir şey için kötü bir ilişkiyi her terk edişinde yaptığı gibi vazgeçmek gibi olur."

"Tova."

Bu konuşmayı hayal ettiğimde, böyle boka saracağını hiç düşünmemiştim. Onun da benim hissettiklerimi hissettiğini sanıyordum. Daha sonra kendimi içine atacağım bir uçuruma yuvarlanacağımı. Çünkü o buna değerdi. Yaklaşan kalp kırıklığını göze almaya değerdi, ama ya işe yarasaydı? Ya sonuna kadar gidip bir aile kurarsak? Ya bu iyi bir şeyse? Ya diğerinin ihtiyacı olan şey bizsek ve o eski sevgilisiyle geride bıraktıklarından çok daha sahip olacaksa?

Koltuğuna yığıldı.

Umutsuzca konuşmayı kurtarmanın yollarını aradım, ama sadece denemek istemediği gerçeğine bağlı kalabildim. Geçmiş çok fazla içine işlemişti. Çocukken yaşadığı travma ve tanık oldukları, bir yetişkin olarak başına gelenlerle birleşmişti,

devam etmesine izin vermedi. "Yani bu kadar mı? Bu hafta bittiğinde, işimiz bitmiş mi olacak?"

Sertçe yutkundu. Korku bakışlarında çiçek açtı ve çabucak bastırıldı. "Evet, sanırım bu şekilde daha kolay olacak."

Bu konuda hiçbir şey kolay değildi. "Hemen gidiyor musun?" Sorum, cankurtaran salı için tutunacak bir hasır gibiydi. Onunla geçireceğim her saniyeye razıydım.

"Anneme bakabilmek için Frederick'le savaşımalıyım."

Frederick'in gün batımına doğru yürümesine izin vermeyi planlamadığına sevinmiştim ama kimseden yardım isteyeceğinden de şüpheliydim. "Tek başına mı?"

Başını salladı, çenesini kaldırdı. Gururun bir resmi. Yıkıcı bir bağımsızlığın.

İçimi çektim. "En azından yardıma ihtiyacın olursa numaram sende kalsın. Meg sayesinde pek çok avukat tanıyorum."

Bana göz kırptı, gözleri parlıyordu. Tekrar kırptı. Bakışlarını tuttum. "Ciddiyim. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Bağlanmak yok."

Şaşkın bakışları yerini boyun eğmiş bir kabullenişe bıraktı. "Her zaman bağlar vardır, Cody. Beni şimdi geri götürebilir misin?"

On sekiz

Tova

Kasabaya dönüş yolunda ağır, boğucu, kederli bir sessizlik vardı. Koltuğuma büzüldüm, ama evren beni yok etmek için yaptığım sessiz yakarışa bir kez bile cevap vermedi. Hareket halindeki araçtan atlayıp havaalanına koşmak istedim.

Bir ekin tozlama aracına binmediğim ya da özel bir jetim olmadığı sürece Crocus Valley'den uçmuyordum.

Planlar beynimde öfkeyle şekillendi ve dağıldı. Seçeneklerden oluşan küçük bir bulmaca.

Cody benden nasıl kalmamı ve tıpkı gibi bir ilişkiye girmemi bekleyebilirdi ki? Artık Frederick'le olduğumdan daha az şeye sahiptim.

Hain beynim Cody'nin Frederick gibi olmadığı konusunda ısrar etmeye çalıştı.

Sanki ben bunu bilmiyordum!

Frederick'e aşık değildim. Bu daha korkutucuydu.

Cody kiralık evin önünde durdu, kaşları birbirine çatılmıştı ve bakışları biz ayrılmadan önce orada olmayan, kaldırıma park etmiş şık bordo arabadaydı.

Belki Kali'nin büyükanne ve büyükbabasının ziyaretçileri vardı. Dışarı çıktım ve verandada oturan yaşlı çifti görünce durdum.

Cody kamyonetin arkasından dolandı ve onları görünce yavaşladı.

Adam golf sahasından çıkıp doğruca verandaya yürümüş görünüyordu. Koyu renk güneş gözlüklerini gri saçlarının arasına sıkıştırmıştı. Kadın da benzer şekilde giyinmişti, omuzlarına hafif bir kazak atmıştı, sanki her zaman ve kolayca üşüyormuş gibiydi. Saçları mükemmel bir gümüş tonundaydı ve bir şişeden çıktığından şüpheliydim. Muhteşem bir havası vardı ve tavırları zekâ fişkırıyordu.

"Curtis. Lauri," diye selamladı Cody.

Ben durduramadan nefesim kesildi. Meg'in ailesi. Cody'nin Crocus Valley'de kaldığını bilmeyen büyükanne ve büyükbabalar. Dul damatlarının bütün yaz dadıyı becerdiğini bilmeyen kayınvalideler.

Yazın yarısı.

"Alcott. Geçiş sürecine yardımcı olmak için erken gelip bir haftayı sizinle geçirmeye karar verdik." Curtis adındaki adam verandadaki salıncaktan kalktı. Meraklı bakışları bana doğru duruyordu.

"Bizimle fazladan birkaç gün geçirirlerse çocuklar için daha kolay olacağını düşündük." Kayınpederin bakışları bir bana bir Cody'ye kaymaya devam etti. Dikkatini Cody'nin boş sol eline kaydırduğında kaslarım Thelma'nın dairesine koşmak için seğirdi. "Özür dilerim, aramalıydık. O oda hâlâ açık mı?"

"Öyle," dedi Cody, sesi boş çınlıyordu.

Lauri'nin keskin bakışları beni kısırdı. "Sen dadı olmalısın. Tova, mi?"

Konuşmaya korkarak başımı salladım.

Bu çift göz korkutucuydu. Bu çift, bir burlesk dansçısının çocuklarına asmayı öğretmemesi gerektiğinden yakınan ebeveynler gibiydi. Bu çift muhtemelen daha çok Frederick'in ailesine benziyordu, Baldwin Opera Binası'nın Baldwin'lerine. Eğitilmiş. Kültürlü. Varlıklı. Benim olmadığım her şey.

"Bizi içeri almayan genç kız, Tova'yla gezmeye gittiğinizi mi söyledi?" Lauri'nin sesindeki keskin merak, açığa çıktığını görmek istemediğim daha derin bir duyguyu saklıyordu.

Bilseydi benden nefret ederdi. Kızının kocasıyla yatıyordum ve o gideli bir yıldan az olmuştu. Midem çalkalandı.

"Catherine seni içeri almadı mı?" Cody kafası karışmış bir halde sordu ve verandaya doğru yürüdü.

Curtis'in kıkırdaması şaşırtıcı derecede rahattı. "Torunlarını koruyan bir pitbull'a kızmak zor. Bir çocuğa göre oldukça sert. Siz dönüp kimliğimizi doğrulayana kadar beklememiz gerektiği açıktı. Bakıcı için iyi bir seçim." Bakışları yine bana doğru döndü, sanki "*Sen misin?*" diye sorar gibiydi.

Değildim ve bu ayrılmak için iyi bir zamandı. "Ben geri döneyim, size yerleşmeniz için zaman vereyim."

Cody'nin çenesi çalıştı. Birbirimize baktık, aramızda sessiz bir konuşma geçti.

Onunla *konuşmamız* gerek.

Şimdi zamanı olmadığını biliyorsun. Onlara bizden bahsetme. Bu onları . Ama bitmedi.

Öyle olması gerektiğini biliyorsun.

Son sözsüz düşüncemle birlikte, "Yarın görüşürüz," dedi. Neredeyse bir soru gibi gelmişti.

"Buna gerek kalmayacak," dedi Lauri neşeyle. "Biz buradayız."

Kalbim su dolu bir çukura düşen taş gibi düştü - kısa, zor bir mesafe. "Çocuklarım var-" Onlarla nasıl tartışabilirdim ki? Grayson ve Ivy ile işim bitmemişti. Onlarla geçirecek koca bir haftam vardı.

Babalarını terk etmeden önce bunu düşünmeliydin. Kendime o kadar kızmıştım ki, neredeyse içimden kendime Tova, canım diye hitap edecektim.

Ne zaman öğrenecektim? Hiç gücüm yoktu. İşe yaramadığım zaman, elden çıkarıldım.

Cody tepkimi ölçtü. "Tova onlarla birlikte dans rutinleri üzerinde çalışıyor. Bütün hafta gelmezse çok üzülürler." Sesini alçalttı ve bana, "En azından öğle yemeğinden sonra gelir misin?" diye sordu.

Yine, söylemediği şeyi duydum. *Onlara bizden bahsetmeyeceğim. Çünkü artık biz diye bir şey yok.*

Omuzlarımı dikleştirdim. Kayınvalidesi Catherine'e hayrandı.

Çocuklara baktığım için. Onları ben de önemsiyordum ve utanacak bir şeyim yoktu. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Yarın görüşürüz."

Cody'ye ve yüzündeki üzgün ama kabullenmiş ifadeye son bir kez bakarak Thelma'nın dairesine doğru koştum.

İçeride, sehpanın altından bavulumu çıkardım. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Cody ile gerçekten birlikte olmaya fırsat bulamadan ayrılmıştım. Kayınvalidesi şehirdeydi ve bunu biliyorlardı. Beş dakika içinde benim hayatım boyunca öğrendiğimden daha fazla bilgi edinebilen böyle zeki bir çift, Cody ile ne yaptığımı bilirdi. Gösteri Cuma günüydü. Çocuklar için burada olmalıydım ama aynı zamanda kalamazdım da.

Gitmek için duyduğum aciliyet şakaklarımı dövüyor, mantığımı bulandırıyordu.

Saat onu geçmişti ama Thelma dizlerine kadar inen tüllü beyaz bir gecelikten başka bir şey giymeden ayaklarını sürüyerek dışarı çıktı. Mavi, örümcekli damarlarla dolu sıska beyaz baldırları eteğin altından dışarı fırlamıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, sessiz olmaya çalışarak.

Bavuluma baktı. Katlanmış giysi yığınımı sehpadan alıp bavuluma yerleştirdim. Kemikli kollarını kavuşturdu. "Boktan bir sopaya mı dönüştü?"

Hıçkırdım. Ağlamıyordum ama hıçkırıklarımı tutuyormuşum gibi vücudumu titreme sardı. Homurdandım ve topuklarımın üzerine oturdum. Cody için aynaya çizeceğim tek penis ve taşaklar onun muhteşem setine bir övgü olacaktı. "Hayır." I

avucumu alnıma bastırdı. "O hâlâ iyi bir adam. Doğru olanı yapıyor."

Çocukları için kalmak gibi. Benden temelde sabit kalmamı istedi. Büyük bir risk almak.

Yine de bu büyük bir risk olur mu?

Annem vardı. Frederick'in parası vardı. Mücadelem ve amacım Kaliforniya'daydı.

Peki neden mutluluğum için savaşmam ve burada kalmam gerekiyormuş gibi hissediyordum? Neden Cody Knight ve çocukları benim amacımmış gibi hissediyordum?

"Bir yere mi gidiyorsun?" Sorusu dikkatle hafifletilmişti.

"Evet."

"Doğru yapan iyi bir adam yüzünden mi?"

Sormaktan vazgeçmeyecekti. İç çekerek kışımın üzerine oturmak için yuvarlandım ve bacak bacak üstüne attım. "Kalmamı istedi."

"Yani, gidiyor musun?"

Çoktan uçuş bilgilerini açmamış olmasına sinirlenerek saçlarımı yüzümden çektim. "Nasıl olduğunu bilirsin. Bütün para onda. Tüm kaynaklara. Annemin buraya taşınmasına yardım edeceğini söyledi."

"Bu korkunç," dedi alaycı bir tavırla.

"Thelma."

Başını eğdi, bekliyordu. Tartışmaya devam etmeyince ofladı pufladı. "Tova, güvende olmadığın için mi yoksa korktuğun için mi kaçırıyorsun?"

"Eğer korkuyorsam, bu güvende olmadığım anlamına gelir." Zihnimdeki telaş duruldu. Söylediklerim doğru olmalıydı ama mantık devreye girmeye başladı. Tam olarak neden korkuyordum?

Etrafımda döndü ve burada geçirdiğim gecelerin çoğunda yatağım olan kanepeye uzandı. "Eğer onun bir tehdit olduğunu düşünüyorsan, seni saniyeler içinde toplar ve uçağa bindiririm. Neden böyle düşünmüyorum?"

"Ona güvenmiyorsun." Güveniyordum. Dev bir kırmızı bayrak. Birine ancak güvenemeyene kadar güvenebilirsiniz.

"Ona herkese güvendiğim kadar güveniyorum. Ama . . . Bence o iyilerden biri olabilir."

"Olabilir." Başımı salladım ve bir çift şortu katladım.
"Olmayana kadar."

"Cevap Kaliforniya değil."

"Peki ya annem?" Thelma'nın benim tarafımda olması gerekiyordu. O benim ölüm kalım aracımdı. Neden rölantide çalışıyordu?

"Senin olduğun yerde olmak isteyecektir." "Ama Frederick-"

"Avukat tutacak paran yok. Ve eğer geri dönüp onu karşına alırsan, onun hukuk ekibi seni yiyip tükürecek ve sonra ne olacak?" İnce dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı.
"Anneni buraya, ona bakabileceğimiz bir yere taşıyın."

"Ama işler -ve yaptıklarının yanına kar kalması- ve-"

"Tanrı aşkına, Tova."

Geri çekildim. Thelma sürekli huysuz ama nadiren öfkesine yenik düştüğünü duyardım.

"Ayrılma düşüncesine sanki bir ipmiş ve sen de helikopterden sarkıyormuşsun gibi tutundun. Gitmekten başka seçenek yoktu." Şakağını ovuşturdu. "Anneni suçluyorum. Tanrı yardımcım olsun, bunca yıl bunu kendime sakladım ama senin de aynı hataları yapmanı izleyemem."

"Ne hatası?"

"Sadece üzgünken ayrılmak. Rahatsız olduğunda gitmek. Beni yanlış anlama, anneni seviyorum ama Lana'nın yerleşmesi gerektiğini düşünmüyorum. Ve seçtiği erkeklerden birkaçı da fiyaskoydu. Ama birçok ilişkiyi korkudan terk etti ve bu kişisel güvenliği için değildi. İyi bir adamın onu baban gibi terk etmeyeceğine güvenmekten korkuyordu. Babasının onu terk ettiği gibi. Kalbi kırılırsa sana tek başına bakamayacağından korkuyordu. Senin güçlü olduğunu sanıyordum ama sadece benzer bir model gördüm."

"Ben annem gibi değilim," dedim hararetle. Anında suçluluk duygusu içimde midemde kabardı. "Ben dikkatli oldum erkekler hakkında ben

."

"mi? Yoksa kendi kendine bir kehaneti mi gerçekleştirdin? Frederick'e bunu ödetme ihtiyacın, senin paranın büyük bir kısmına sahip olduğu için mi? Yoksa bunu bir bahane olarak kullandığın ve kalmamanı haklı çıkarmak için sebebini annene bağladığın için mi?" Parmağını Cody'nin evine doğru uzattı. "Onunlayken hatırladığım çocuk gibisin. Arkadaş edinmekten korkmuyorsun. Yapmak zorunda olduğun şeyi yaparken bile sevdiğin şeyi . İki aydan kısa bir süre oldu ama yine de havaalanından aldığım kız değilsin."

Söyledikleri her seferinde bir cümle olarak içime işledi. "Kalmayı hiç planlamamıştım."

Ellerini havaya kaldırdı. "Hiç kalmayı planlamıyorsun. Her randevu için benimle bir kaçış planı yapıyorsun. Yemin ederim, bana o kurnaz piç Frederick'le ne yaptığını söylediğinde, kurban olmak için bir neden aradığını düşünmüştüm."

Nefesim kesildi, rezil oldum. Suçlanmamayı talep etmek için ağzımı açtım ama avucunu uzattı.

"Hayır, Tova. Senin hatan olduğunu söylemiyorum ama sen daha iyi biliyordun. Bunu sen bile söyledin. Sanki dünyada yalnız olduğunu ve insanların senin peşinde olduğunu kanıtlamak zorundaydın."

Ağzımı kapattığımda dişlerim takırdadı. Gözlerimden sıcak yaşlar süzüldü. "Ne yani? Kalacak mıyım? Her hafta birkaç çocuğa dans öğretirken ve zengin, yakışıklı kocamın sırtından geçinirken sonsuza dek mutlu mu yaşayacağım?" Kulağa olduğundan daha kötü geliyor olmalıydı.

"Hayır. Seni gerçekten mutlu eden şeyi yapman ve belki biraz yardım kabul etmen gerektiğini söylüyorum. Süt Baba'ya karşı kendini mecbur hissetmek istemiyorsan, yardım etmeme izin ver. Lana'yı yerleştiririz, sen de o dans stüdyosunu açarsın."

"Hangi parayla?"

"Kazandığın parayla," dedi kızgınlıkla. "Bilgisiz rolü oynamak için çok uzun zamandır bu işin içindesin. Bırak artık."

İrkildim. Thelma benimle hiç konuşmazdı. Beynim yavaşladı ve hayata baktığım merceği değiştirdim. Cody'yle ilk tanıştığım zamanı, ne kadar gergin olduğunu düşündüm. Sonra ilk dans ettiğimiz zamanı. Ailesini ne kadar çok sevdiğini ve onun için ne kadar çok çalıştığını gördüm. Ve son olarak, bana gelecekteki evini gösterdiğinde yüzündeki gurur, heyecan ve hatta korkuyu.

Değişmek için yeterince cesurdu. Ama kaynakları vardı.

Thelma'nın sert ama şefkatli bakışlarıyla karşılaştım. Ağzı düz bir çizgi halindeydi, benim saçmalıklarımın bıkması.

Belki ben de kendi bokumdan biraz bıkmışım.

Onun kaynakları vardı ve kendimi aşarsam benim de olabilirdi. Geçici olduğumuzu düşündüğümde, bir bitiş tarihinin güvenlik ağına sahip olduğumda Cody'ye güvenmek daha kolaydı. Sonra varsayımlarımı alt üst etti ve ağımı koparan bir karar verdi. Kalmamı istedi. Bir ribaunttan daha fazlası olduğuma güvenmek zorundaydım. Onun erişebileceği bir kadından fazlası olduğuma emin olmalıydım. Cody'nin ötesinde, kendime güvenmeliydim.

Ve ben kapının yarısına kadar gelmişim.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü. "Ne yapacağımı bilmiyorum." "Ah, tatlım. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Ama birine izin vermelisin içinde. Doğru kişi olduğunu anlamak için kendinize güvenin." Biliyordum. Bu yüzden gitmek için bu kadar uğraşıyordum.

On dokuz

CODY

Herkesten önce uyandım, dün geceki konuşmayı aklımdan çıkaramadığım için bu yeterince kolay oldu. Huzursuz ve sinirli bir gece uykusu çekmiştim. Daha fazlasını yapabilir miydim? Farklı bir şey söyleyebilir miydim? Sonunda teklifi yaptım ve o beni reddetti. Crocus Valley'e kendi hayatı ve kendi hedefleriyle gelmişti ve nihayetinde ben de ona destek olmak istiyordum. Bana izin vermedi ama bu da onun seçimiydi.

Sabahın başlangıcı diğerleriyle aynıydı ama ben farklıydım ve günün geri kalanı da farklı olacaktı. Meg hastalandığında, dünyanın dönmeye devam etmesini ve dramı da beraberinde götürmesini tercih etmişti. Öldüğü gün de ona göre başka bir iş günüydü. Ondan çok önce kendinden geçmişti ama ben onun için gösteriye devam ettim. Ölüm döşeği yerine ofise gidiyormuşum gibi iş kıyafetlerimi giydim. Her şey normalmiş gibi davrandım. Rol yapmayı asla bırakmadım.

Sorun şu ki, bunu çok uzun süre devam ettirdim. Bunu düzeltme zamanı.

Grayson merdivenlerden indiğinde kahvaltı sandviçlerini hazırlamış ve sütü doldurmuştum. Esnedi ve gözlerini ovuşturdu, üzerinde hâlâ kırmızı Örümcek Adam pijama şortu ve gömleği vardı. Ivy de mor prenses geceliğiyle onunla birlikte zıplayarak aşağı indi.

"Nefis!" dedi, yemeğinin arkasından kayarak.

Grayson da aynısını yapmadan önce bana hızlıca sarıldı. Kahvaltıdan önce onları giydirdiğim günler geride kalmıştı.

"Hey, çocuklar. Bazı şeyler hakkında konuşmamız gerekiyor." Yerime oturdum ama yemeğimi çoktan yemiştim. "Büyükannen ve büyükbaban dün gece geldiler."

"Yaşasın!" Ivy sıırttı.

Grayson gülümsedi, sonra ciddileşti. "Bekleyin. Perşembe gününe kadar burada olmamaları gerekiyordu. Erken mi ayrılıyoruz?" Sesi yükseldi ve gözleri panikle doldu.

Başımı salladım. "Hayır. Kesinlikle olmaz." Nefes alıp verdi. "Tamam. Güzel."

"Ama ikinizle de konuşmak istediğim konu bu." Kayınvalidem hâlâ uyuyordu, uzun yolculuk ve saat değişikliği yüzünden yorgun düşmüşlerdi. "Siz ikiniz Helena'da onlarla yaşamak yerine Crocus Valley'e taşınısak nasıl olur?" İkisi de şaşkın şaşkın bana bakarken devam ettim: "Aggie ve Ansen'in evinin karşısındaki satılık araziye satın alıyorum. Bir ev inşa edebiliriz, hayvanlarımız olur. Ne dersiniz?"

Ivy gözlerini kıstı. "Yani Lilac ve Cheetoh bizde kalabilir mi?"

"Bence biz de bir köpek almalıyız," dedim.

Ivy sıırttı. Yumurtalı sandviçinden bir ısırık aldı. Ağzı dolu bir şekilde otururken, "Hadi yapalım," dedi.

Gergin bir şekilde Grayson'ı kontrol ettim ve yüz ifadesinin boş olduğunu gördüm. "Ne düşünüyorsun, dostum?"

Ayağa kalktı ve masanın etrafında döndü. Küçük kollarını bana dolayarak yüzünü omzuma gömdü. "Teşekkürler, baba."

Tanrı aşkına. Kendi başıma yapabileceğimi düşünemeyecek kadar korkak olduğum halde, onun yararına olacağını düşündüğüm planlarla bu çocuğa cehennemi yaşıtıyordum. "Seni göndermeyi düşündüğüm için özür dilerim." Onu kucaklayabilmek için döndüm. "Sen ve Ivy için en iyisinin bu olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Bizim için en iyi olanı bulduk."

Ivy sandalyesinden kayarak bize doğru geldi. Merdivenler gıcırdamadan önce birkaç dakika boyunca grup kucaklaşmasını sürdürdük. Göğsüm alev alev yanıyordu. Doğru seçimi yapmıştım.

Lauri'nin sandaletli ayakları merdivenlerin dibine çarptı ve şaşkın bakışları üzerimizde parladı. Kolunun altında bir tuvalet çantası vardı. Cheetoh onun önünde yerde kayarak Lilac'ı kovaladı. "Ah." Ağzı aşağı doğru döndü. "Kediler."

"Yeni bir ev inşa ediyoruz, büyükanne!" Ivy Lauri'ye doğru koştu ve kollarını ona doladı.

Lauri, Ivy'nin omuzlarını okşarken kaşlarını bana doğru kaldırdı.

Kahretsin. İşte .

Curtis göründü ve Lauri yolundan çekilerek "Yeni ev mi?" diye sordu.

"Crocus Vadisi'nde kalıyoruz," diye gururla açıkladı Grayson, büyükanne ve büyükbabasına sarılmaya giderken.

Kucaklaşmalardan sonra Curtis elini kargo şortunun bel bandında gezdirerek kısa aralıklarla çekiştirdi. "Kalıyor musun?"

Bu, sabahın diğer günlerden farklı olmaya başladığı yerd. Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi değil, doğru olduğunu hissettiğim şeyi yapıyordum. "Evet. İkinizle bir şey konuşmam gerekiyor ama önce çocuklara söyledikten emin olmak istedim."

Grayson ve Ivy masaya geri döndüler.

Lauri çantasını diğer koluna geçirdi. "Curtis, bana biraz kahve bul. Kafein olmadan bu konuşmayı dinleyebileceğimi sanmıyorum."

Yarım saat sonra, kayınvalidemlerin ikisi de tuvalete gitmiş, Curtis de şehrin dışındaki benzin istasyonunda büyük fincanlarda sade kahve bulmuştu.

Şimdi arka bahçedeydik ve çocukların oynamasına izin veriyorduk. Grayson ve Ivy ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı. Büyükanne ve büyükbabalarının bu karara verecekleri tepkiyle yüzleşmelerine gerek yoktu.

"Arazi satın alıp yeni bir ev inşa etmeye mi karar verdiniz?" Curtis başını salladı. "İşin hâlâ bir sorun değil mi?"

"Evet. Vakfın avukatı, şirket için çalışmanın vakıf açısından ne anlama geldiğini tam olarak tanımlıyor. Eğer geri dönüp yılda iki kez sığırlarla çalışırsam, ki zaten çalışacağım, ve Eliot'un tuttuğu muhasebecinin kayıtlarını denetlersem, o zaman teknik olarak hala Knight's Arabians and Cattle Company'nin bir çalışanıyım demektir."

"Siz müteahhit sayılmaz mısınız?"

"Olmak zorunda değilim." Kitaplara haftada bir bakabilirim. Ayda bir kez. Umurumda bile değildi. İşlerimden üzerimden alınmasına ihtiyacım vardı.

Curtis başını salladı. "Barnaby'nin tüm temelleri kapsadığından emin olacağını . Belirli değil miydi?"

Şüphelerimi bir kenara bırakarak, "Lorenzo'ya her şeyi halletmesi için para verdi," dedim. "Vakıf sadece çiftlik için çalışmamızda ısrar ediyor."

Lauri, "Hepinizle yakın çalışacağını bilen ve sizin gözünüze girmenin en iyisi olacağını bilen aynı Lorenzo," diye ekledi.

Omuz silktim. Hiçbir zaman yasal saçmalıkları bildiğimi iddia etmedim, ama kendimi bu karmaşadan kurtaracak kadarını biliyordum. Benim için işe yarayan şey kardeşlerim için de işe yarayabilirdi. Ve evet, eğer en büyük hesabıyla birlikte gelecek nesilleri de düşünüyorsa Lorenzo'yla çok iyi anlaşırdık.

Babamın bize biraz nefes aldirmek için parametreleri yoruma açık tuttuğunu düşünmek istiyorum, ama daha önce hiç yapmamıştı.

"Yani, bu kadar mı? Torun yok mu?" Lauri bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı ve ayağı dalgın bir enerjiyle sallanıyordu. O da benim gibi üzgündü ve Meg'i hayal kırıklığına uğratmaktan mı korkuyordu?

"Ne kadar kalmak isterseniz başımızın üstünde yeriniz . Her zaman ." Bunu nadiren kullandılar ta ki

Meg öldükten sonra. Benim aksime, kayınvalidemler kariyerlerinde başarılı oldular.

"Yolculuk tam bir gün sürüyor," dedi Curtis huysuzca. "Gün doğumundan gün batımına kadar - yollar yeterince iyi olduğunda."

Bu da kışın büyük bölümünün şüpheli geçeceği anlamına geliyordu. Başımı salladım ve suçluluk duygumu bastırdım. Onlar büyükanne ve büyükbabaydı. Çocuklar için en iyisinin bu olduğunu bilmeleri gerekiyordu. Ama ne zaman ve ne sıklıkta ziyaret edecekleri onlara bağlıydı.

"Ama kullanmaya başlamamız gereken bir sürü tatilimiz var." Lauri fincanının kapağını çevirdi. "Bu kararın genç ve güzel dadınızla bir ilgisi var mı?"

Ses tonu dikkatle nötrdü ama ne düşündüğünü göstermesini diledim. Hayatıma devam etmekten korkmak istemiyordum. Biriyle tanışmam için çok erken olduğunu mu düşünüyorlardı? Hiç onaylayacaklar mıydı? Tepkileri çocuklarla olan ilişkilerini etkiler miydi?

"Düşündüğün kadar genç değil." Tova'nın yaşı önemli olmamalıydı ama bastığım zeminin ne kadar dengesiz olduğunu bilmiyordum. "Ve hayır. Tova gösteriden sonra Kaliforniya'ya gidiyor."

Bakışlarımı yere indirdim. Çocukları tutmakla ilgili konuşma, dün gece onunla yaptığım tartışmayı düşünmek için güzel bir erteleme olmuştu.

"Ama ikinizin arasında bir şey var?" Curtis çenesi gerilmiş bir halde sordu.

Yavaş bir nefes aldım. Kayınvalidemin ilişkisizliğimi öğrenmesini düşünmekten ne kadar kaçındıysam, bir sonuca varana kadar farklı senaryolar üzerinde de oynadım. "Lütfen en içten saygımla bunun sizi ilgilendirmedeğini söylediğimi bilin."

Lauri'nin nefesi keskindi. Curtis'in yüzü kızardı.

Bunu bu şekilde bırakamazdım. "Ne olursa olsun, Meg'le yaşadığımız şeyin gerçek olduğunu bilmeni istiyorum. Eğer o ..." Sesim kesildi. Karımı özliyordum ama ben evlendiği adam değildim. Alcott'un farklı bir versiyonuydum.

Knight. "Eğer hâlâ burada olsaydı, bunları olmazdık. O ve ben hâlâ Buffalo Gully'den ne zaman taşınacağımızı tartışıyor olurduk ve yemin ederim ki onun haklı, benim haksız olduğumu kanıtlamak için ölmekten çekinmezdim." Bu yorum biraz zevksiz olabilirdi ama Meg'i gibi tanıyan kimse yoktu. O da aynı şakayı yapardı. Curtis'in yüzünü sevgi dolu bir gülümseme kapladı. Lauri eğildi

Başını.

"Ve uzun bir süre," diye devam ettim, sesim sertti, "çocukların ve benim biz olma durumumuzdan onsuz çıkabileceğimizi düşünmedim. Mesele şu ki, o olmadan biz aynı değiliz. Ben değilim. Çocuklar da değil. Ve şimdi bizi neyin mutlu ettiğini öğrenerek hayatlarımıza devam etmeliyiz."

Lauri gözlerini kırptırdı ama yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Curtis boğazını temizledi ama gözleri kapalı ve burnunun kenarını sıkıyordu.

Çenemi sıktım. Söylemem gerekeni söyledim. Meg hakkında.

Tova hakkında. Taşınma hakkında.

Arka kapı gıcırdayarak açıldı. Tova dışarı baktı, Lauri ve Curtis'in kederleriyle savaştığını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım. Özür dilerim."

"Hayır," dedim, neredeyse zıplayarak. Kalçalarını açıkta bırakan rengârenk uzun eteği ve çıplak karnını ortaya çıkaran dar beyaz bluzuyla tam bir hayal gibiydi. "Sadece konuşuyorduk. Her şey hakkında."

Bakışlarında netlik belirdi ve bir omzumu kaldırdım, bunu anladıklarına dair sessiz bir iletişimdi, yoksa bizi ifşa etmezdim.

"Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim." Havadaki rahatsızlığı dağıtmak için başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum. "Öğle yemeğini kaçırdık mı?"

"Hayır, erkenciyim." Hâlâ kapı aralığındaydı, daha fazla dışarı çıkmaya korkuyordu. Ona sorun olmadığına dair güvence vermek istedim ama ne yaparsam yapayım koşarak uzaklaşacağından korkuyordum.

"Tova!" Grayson izgili dışarı . ve
kum havuzu ve Tova'ya doğru koştu.

Dışarı ıktı ve kapının kapanmasına izin verdi.

"Günaydın!" Onun kucağına ve ben ilk kez ocuğumu
kısıkandım.

Ivy bir saniye gerideydi. "hiç dışünmemiştim," dedi
dramatik bir şekilde.

Tova güldü. "Dün gece yatmadan önce *The Little Engine
That Could*'u okuduğumuzdan beri bir sonsuzluk gelip geçti."

Ivy başını arkaya yasladı. "ok uzun zaman oldu."

"Yapacak çok işimiz var," dedi Grayson, on yaşında bir
bedende elli yaşında bir ocuk gibi.

"şey, bir dakikalığına babanı almak istedim." Elinde bir
dizi anahtar tutuyordu. "Tiyatronun anahtarlarını aldım ve
Perşembe günü sahnede prova yapmak için buluşmadan önce
incelemek istiyorum." Belirsiz mavi bakışlarını benimkilere
dikti. "Yalnız gitmek istemiyorum ve konuşabileceğimizi
dışündüm."

Onu içime çekiyordum ama sözleri kafamda bir umut
alevinin patlamasına neden oldu. Ne söyleyeceğini
bilmiyordum ama dün gece aldığım *Hayır*, ben *gidiyorum*
cevabından daha iyi olmalıydı.

"Biz tiyatroyu kontrol ederken siz de çocuklarla takılabilir
misiniz?" Lauri'ye sordum.

Yüzündeki şaşkın ifadeyi çocuklardan ve Tova'dan ayırdı.
"Evet," dedi kısık sesle. "Sorun değil."

İkisi için de sorun olmadığından emin olmak için Curtis'in
bakışlarıyla karşılaştım ve o da başını salladı, bakışlarını
indirdi ve tekrar boğazını temizledi.

Bu onlar için zor olmalı. Beni ve çocukları giderken
izlemek. Tek umudum çocukların hayatlarının bir parçası
olmaya devam etmeleri idi.

Ve Tova'nın hepimizin hayatının bir parçası olmasını
dilerdim.

***

Tova

Cody' yanında yürürken kollarımı kendime dolamıştım. İyi görünüyordu. Her zamanki gibi seksiydi ve yine kot pantolon, botlar ve üzerinde bir uyarı işareti olması gereken siyah bir tişört giymişti. *Dikkat: Islaksınız.* O dalgın dudaklarına bir öpücük kondurmak için can atıyordum.

Yanımızdan bir araba geçti, direksiyondaki kadın el sallıyordu. Burada herkes el sallar. Muhtemelen kim olduğumu biliyordu. Cody'nin adını biliyordu. Belki gösteriye bile geliyordu. Thelma'nın söylediğine göre, dedikodular kasabaya yayılmıştı. Halk çocukları tekrar tiyatroda görmekten çok memnundu.

Amacımın yanlış yönlendirildiğinin kanıtı.

Dün gece, gösteride yapmak istediğim küçük bir değişiklik aklıma geldi. Çocukların sır olarak saklayabileceğini umduğum bir sürpriz.

Cody konuşmuyordu. Beni mi bekliyordu?

İlk ben gidebilirdim. Bunu ona borçluydum. "Çalışmanızı böleceğimi sanıyordum."

"Bugün izin aldım."

"Gerçekten mi?" Dün onu reddettiğimi ve bugün af dilemeyi planladığımı hatırlamadan önce sordum. "Bütün gün mü?"

Kıkırdadı. "Evet." Gülümsemesi kayboldu. "Çocuklarla kasabaya taşınma konusunu konuşmam ve ardından Curtis ve Lauri'ye haberi vermem gerekiyordu. Onların gelişi olayları hızlandırdı."

"Çocuklar nasıl karşıladı?"

"O kadar mutluyum ki sonsuz bir suçluluk duygusu içindeyim."

Kıkırdadım. Kendine karşı çok sertti ama muhtemelen onu bu kadar iyi bir insan haline getiren de buydu. "Peki ya kayınvaliden?"

Onun kuru glmek oldu önsezi.
"ok oldum. Biz Sen ortaya çıktığında taınmayı ve
Meg'i konuuyorduk."

"Aman Tanrım." Durdum ve onunla yzletim. "Bu acil bir
durum değil. Geri dönmek gerekiyor mu?"

"Hayır. Söylemem gerekeni söyledim." Ba ve işaret
parmaklarını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Curtis bizi
anladı."

Paniğe kapılacaktım ama Cody'nin sakinliği sinirlerimin
zerinde serin bir rzgr estirdi. "Ona ne söyledin?"

"Kibarca bunun onu söyledim."

"Oh." Etkilendim ve ona bakakaldım. nemseği
insanların kendisi hakkında ne dndğu konusunda bu
kadar endişeli olan adam, kendi ayakları üzerinde durmuştu.

"Gidelim mi?" Tiyatronun kapısını işaret etti. "Doğru."

Ona bir şey yapıp yapmadığını sormaya geldiğimi
bilmiyordu.

. ğrencisi olup olmadığından bile emin olmayan zavallı bir
dans öğretmeniyle çıkmak istiyor muydu? Anahtarlarla
hokkabazlık yaptım, sürgü için olanı buldum ve kapıyı açtım.

Ahşap kapının üzerindeki cam kare koyu bir boyayla
buzlanmıtı. Bir ışık düğmesini denedim ve tavandaki
yuvarlak bir armatrdeki lo bir ampul içeriye hastalıklı bir
parlaklık yaydı. İçeri girer girmez kf kokusu bizi sardı.

"Peki," dedim.

"Yani," dedi ve gülmeye baladı.

Ben de kıkırdadım. "*Kötü* değil."

"Bu iyi değil, Tova." Gülümseyerek duvara vurdu ve
lobiye doğru yürüdü. Adımları ahşap zeminde
yankılanıyordu ama gıcırtıllar en az seviyedeydi. "Yeterince
sağlam."

Kapıya bakan uzak duvarın karşısında eski bir gie vardı.
Solumuzda pleksiglassız bir bilet giesi vardı. Tuvaletler her
iki yanımızda birer tane olmak üzere bizi çevreliyordu ve
gienin iki ucunda bir koridor kayboluyordu.

"Kesinlikle umut vaat ediyor," dedi ve ben sarkmak
istedim. Potansiyel gördüm ama aynı zamanda çok i vardı. O
da aynı şeyi hissetti ve

Midemin düğümleri
çözüldü. "Öyle mi
düşünüyorsun?"

"Kali'nin büyükbabasının su tesisatını hallettiğini söylediniz, elektrik çalışıyor ve tavanda su hasarından kaynaklanan yeni lekeler görmüyorum."

"Sahibi on yıl önce yeni bir çatı yapıldığını söyledi."

"İşte böyle." Karanlık bir koridorda gözden kayboldu.
Solumuzda. Girişten daha parlak olmayan bir ışık yandı.

"Yenilenmeye ihtiyacı var," dedim onu takip ederek. "Ama karakterini sevdim."

Çok fazla ahşap var. Tarihi olan eski bir tiyatro gibi. Büyülenmişim. Buraya geldiğim bir gecenin, provayla birlikte iki gecenin kıymetini bilirim.

Yüzüm yükseltilmiş sahneye dönüktü. Sahne ile aramda iki bölüm halinde kırmızı dolgulu sandalyeler uzanıyordu. Ahşabın cilalanmaya ve boyanmaya ihtiyacı vardı ama ağır kırmızı kadife perdeler iki yanda gururla asılıydı. Tavanın boyası dökülmüştü ve bir zamanlar eski sinema perdesinin sabitlendiği ahşap kirişler açıktaydı.

"Perdenin artık hareket etmediğini söyledi. Sahne arkasında iki soyunma odası var ve kanatlar küçük ama iş görüyor." Cody'yi sahnenin kenarına kadar takip ettim. Işıklar burada daha iyi değildi ama bir performans için mükemmeldi. "Ve en arkada büyük bir depo odası var."

"İşe " Ellerini sahnenin kenarına bastırdı ve etrafa bakmak için eğildi. "Gözlerin alıştıktan sonra fena değil."

"Seyircilerin daha net görebilmesi için sahnede tutmak üzere birkaç tane ayaklı lamba bulmam gerekebilir. Biraz daha bakacağım ama bariz bir tehlike görmüyorum."

Döndü ve kışını kenara yasladı. Kollarını kavuşturdu. "Konuşmak mı istiyorsun?"

Dudaklarımı tekrar yaladım, gergin bir hareketti. Genellikle dilimi takip ederdi ama bakışları kararlı bir şekilde benimkilerin üzerindeydi. "Evet. Um . . ." Bir elimi gevşek saçlarımın arasından geçirdim. Benim

saç bağıını bileğime dolamıştım. Cody ile yüzleşmekten vazgeçmeden önce daireden çıkmam gerekiyordu.

"Tova, sorun yok. Ne karar verirsen ver, sana zarar vermeyeceğim."

Beni yakalamaya çalışmak zorunda olmadığına da doğru şeyleri söylemeye devam etti. Onun zihninde ben çoktan gitmişim ama yine de bana güven veriyordu. Önünde volta attım. "Ama beni diğerlerinden çok daha fazla incitebilirsin çünkü bu sefer söz konusu olan gururum ya da param değil. Kalbim söz konusu." Durup ona baktım. Ön kolunda bir kas seğirdi ama konuşmadı. Tanrım, bu çok zordu. "Ve Thelma bana aptal dedi."

"Ne yaptı?"

"Kelimesi kelimesine değil." Adımlarımın yönünü değiştirdim. "Bana korkak dedi. Tam olarak değil ama özü bu."

"Neden?" Bir elini uzattı ve nazikçe dirseğimi kavrayarak beni kendisine doğru çekti. Sıcak teni onu takip etmekten başka çarem yoktu.

"Çünkü ben de annem gibi kaçıyorum. Güvenmiyorum. Bu yüzden başıma iyi bir şey geldiğinde buna inanmıyorum. Ne olursa olsun kendime bakabileceğime dair inancım yok. Bu yüzden dans öğretmenliğini bıraktım. Bu işle kendimi asla geçindiremeyeceğimi düşündüm. Bu yüzden ayrılmaya hazırdım. Burada yapamayacağımı varsaydım ama denemedim bile." Kalbim bir maratonun ortasındaymışım gibi atıyordu. "Gerçek şu ki, gitmek istemiyorum. Annemi burada yanımda istiyorum. Seninle olmak istiyorum. Çocuklarını seviyorum. Ama korkuyorum."

Bakışları ısındı, bana destekten başka bir şey göstermedi. "Ben de çok korkuyorum, Tova."

"Öyle mi?"

Başını salladı ve beni daha yakına çekti. "Verdiğim karar doğru mu? Zaten bir evim varken arsa ve ev için çok fazla para mı harcıyorum? Kayınvalidem çocukların hayatından elini eteğini çekip beni mi suçlayacak?" Yüzümü yukarı kaldırdı, nasırlı parmakları hoş bir his uyandırdı

Çenemin altında. "En çok, sana çok çabuk aşık olmaktan, hayatımda kızları etkilemek için her şeyin aslında sen benim geleceğim olduğun için olduğundan ve sen yanımda olmadığın için hep mutsuz olacağımdan korkuyorum."

O da benim kadar korkmuş muydu? İçimdeki devasa endişe yumağı çözüldü. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu, maddi olarak. O da benim gibi kalbi için korkuyordu ama yine de bana söylemekten çekinmemişti. "Bana aşık olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Daha önce hiç hissetmediğimi söylediğim için de kendimi bir pislik gibi hissediyorum, ama işte böyle. Hayatımda farklı bir yerdeyim ve bana hissettirdiklerin daha önce hiçbir şeye benzemiyor."

Kalbim sahnenin ortasında kendi üzerine çökmüş bir dansçıydı. Sonra vücudu uzayınca ve kolları gökyüzüne uzanınca kadar yavaşça yükseldi. Ayak parmakları sivri, ihtiyaç duyulan her yöne hareket etmeye hazır. Bu kadar uzun süre kapalı kaldıktan sonra, açılmak iyi hissettirdi, doğru geldi. Sanki kaybedecek hiçbir şeyim yokmuş ve kazanacak her şeyim varmış gibi.

Cody'nin kaybedecek çok şeyi vardı. Benimle yeni bir hayata başlamak için bir hayatı geride bırakıyordu ve hiçbir söz yoktu.

Ama birlikte olacaktık. "Birbirimizden korkabilir miyiz? Ben bir dans akademisi açıp Sutton ve Vienne'e direk dansı dersleri vermeyi düşünürken çıkabilir miyiz?"

Gülümsemesi kalbimin açıldığını görmek gibiydi. Önce yavaş, sonra genişleyerek. "Birbirimizden korkalım -Ve çıplak."

Bir kıkırdama beni terk etti. Hafif ve özgürdüm ve yeni çatıya kadar süzülebildiğim için çok mutluydum. Kollarımı boynuna doladım. "Bu benim Stern Babam."

"Bugünlerde o kadar sert değilim. Dadım bundan emin oldu." Başını öne eğdi. "Ve dilimde süttten çok daha fazlasının olmasını seviyorum. Ayrıca direk dansınız hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

Bununla birlikte ağzımı yağmaladı. Onu içeri buyur etmek için başımı arkaya doğru eğdim ve

Aramızdaki ilişkinin bitmemiş olması sade, sıcak ve görkemliydi.

Cody beni döndürerek kıçımı sahnenin kenarına koydu. Hemen bacaklarımı beline doladım.

"Bu eteği ne kadar sevdiğimi biliyor musun?" diye homurdandı.

Uzunluğu için almıştım ama gözlerindeki aç bakış için giymeye devam ettim. "Hoşuma gidiyor çünkü iç çamaşırı giymek zorunda değilim," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Başını geriye doğru salladı ve yüzümde gerçeği aradı. Kaşlarımı kaldırdım.

"Siktir," diye inledi. Uzun, kalıcı bir öpücük için ağzımı tekrar yakaladı. "Başkasının binasında sevişmek yanlış gelmese seni hemen şimdi alırdım."

Çenesine bir öpücük kondurdum. "Sanırım Sima günün parasını ödedi, bu yüzden onun yaramazlık yapmak ekstra yanlış hissettiriyor."

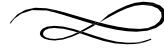
"Bir dahaki sefere sana sahip olduğumda, kedicik, ne yaptığımızı saklamak zorunda kalmayacağımız zaman olacak." Başparmaklarıyla kıçımda daireler çiziyordu ve bunu ahırda ilk kez yaptığında olduğu gibi, ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyordum. Etkileyici, tutkulu bir adamdı.

"Kulağa hoş geliyor." Yüzünü avuçladım. "Ben de sana gerçekten hızlı ve sert bir şekilde aşık oldum."

"Güzel." İfadesindeki kendini beğenmişliği gizleme zahmetine girmedim. Koyu renk gözleri ciddileşti. "Umarım eminsindir. Çünkü çocuklara bizden bahsettiğimizde orada olmanı istiyorum."

"Orada olacağım." Artık hiçbir yere kaçmıyordum.

Yirmi

Tova

Sahne arkasındaki telaş baş döndürücü ve bağımlılık yapıcıydı. Çocukların enerjisi o kadar yüksekti ki, olası bir kazaya hazırlıklı olmam gerekiyordu. Onlarla konuşurken sakın, yetkin bir ton kullandım ve içimdeki kargaşayı görmemelerini sağladım.

Gergin çocuklardan oluşan küçük bir kalabalıkla karşılaştım. Ivy elime yapıştı. Cody ve ben onlara bizden bahsettiğimizden beri daha da yapışkan olmuştu. Curtis ve Lauri öğleden sonra golf oynamaya gittiklerinde onlarla uzun uzun konuşmuştuk. Grayson bana uzun uzun sarıldı, gitmediğime sevindiğini söyledi ve sonra tamamen gösteriye odaklandı.

Ivy onlarla yaşayıp yaşamayacağımı sormuştu. Hayır. Henüz değil. Thelma'nın kanepesinden kalkmayı ne kadar istesem de, henüz hazır değildim.

-Ve onlar da bütün gece Cody'nin yatağında uyumamı istemiyorlardı. Fiziksel olarak çok iyiydim. Ama Cody ve ben sadece Cody ve ben değildik. Düşünmemiz gereken çocuklarımız vardı ve daha yavaş bir geçiş onlar için daha iyi olacaktı.

Böylece ikimiz resmen çıkmaya başladık. Erkek arkadaş ve kız arkadaş. Gelecek hafta, dersler için yer kiralamayı görüşmek üzere tiyatro sahipleriyle bir toplantım vardı.

"Cloud Nine "da Frederickton'ı yapıyordum.

"Gözler üzerimde, dansçılar." Yüzümü işaret ettim. Cody'nin sevdiği uzun eteğin altına performans kostümümü giymiştim. Takımım, anatomime değil sanata odaklanılmasını sağlamak için her şeyi örten ucuz siyah bir zıbındı. Tüllü gömleğim pembe, mor ve turuncuydu. Görür görmez satın almıştım. Renkler bana Cody'nin kalmamı istediği geceki gün batımını hatırlatıyordu.

Sıra bana gelmeden önce değiştirmem gereken bir etek daha vardı. Bacaklarımın etrafında dönüp duran kurdeleli bir etek. Çağdaş dans rutinim basit bir serbest stildi. Müziğe göre hareket ederdim. Özgürlükten başka bir şey yoktu. Hissettiğim gibi.

Bridger'la konuşurken Grayson Kali'yi susturdu. Britta kendini yelpazeliyordu, sanki Carnegie Hall'da sahneye çıkacakmışız gibi gergindi. Ivy bir o yana bir bu yana kayıyor, prenses eteğinin onunla birlikte hareket etmesini izliyordu. Bir haftalık öğleden sonra provalarımız sırasında anaç bir tavuğa dönüşen Catherine, onların dikkatini işini bitirdi.

Hepsi sustuğunda ve bana baktıklarında gülümsedim, içimdeki kargaşayı yansıtmayan hoş ve sakin bir ifadeyle. "Tamam. Beş dakika sonra dışarı çıkıp bizi tanıştıracacağım. Yan tarafa dönüp beklediğiniz kanadı işaret ettiğimde, Catherine'in annesi müziği başlatacak. İlk notayı duyar duymaz Grayson'ı takip ederek dışarı çıkacaksınız."

Kıpırdayan, gergin bedenleri bir dizi baş sallama hareketi izledi. Nasıl hissettiklerini biliyordum.

Sıcak bir el omzuma indi arzuladığım sedir ve adaçayı tıraş losyonu sardı. "Yapmamı istediğin bir şey var mı?" Cody kulağıma mırıldandı.

Başımı salladım ama sırtımı çocuklara döndüm. "Herkes burada mı? Kayınpederin geldi, değil mi?"

Curtis ve Lauri ile aramızdaki atmosfer kibardı. Daha çok tolerans gösterdiler. Her öğleden sonra geldiğimde, sabah onlara

Çocuklarla yeterince iyiydiler, ama bakışları değerdendiriyor, dudakları bir çizgiye oturuyordu.

Benden nefret etmediler. Ama benim için hevesli değillerdi. Bana bir şans veriyorlardı ve Cody ya da benim isteyebileceğimiz tek şey buydu.

Sanırım başka türlü onları gerçekten severdim. Meg ve Codysphere dışında tanışsaydık, açık sözlü tavırlarını ve alaycı mizah anlayışlarını severdim.

Cody'nin kızlarınıninkiyle çelişen farklı ebeveynlik tarzıyla uğraşıyorlardı. Artık polo yok. Yulaf ezmesi yok. Artık katı bir rutin yok. Ama Cody'nin hala bir rutini vardı, ben de buna dahildim ve Smith'ler uyum sağlamaya çalışıyordu.

"Curtis ve Lauri burada. Bunu kaçırmazlar." Döndüğünde yüz ifadesini okuyamadım, bu yüzden omuz omuzaydık, sırtlarımız çocuklara dönüktü. Sessizce, "Herkesten fazlası burada." dedi.

Yaşadığım şok beni hareketsiz bırakmakla tehdit ediyordu. "Herkesten fazla mı?"

Ciddiyetle başını salladı. "Koltuklar neredeyse dolu. Crocus Valley'de işi olmayan herkes burada olmak zorunda."

Sinirlerim onları kilitlediğim kafesten dışarı taşmakla tehdit ediyordu. "Kusacağım."

"İyi kusmuk mu, kötü kusmuk mu?"

"Sahne korkusu," dedim düzensiz bir fısıltıyla. "Çocukluğumdan beri hiç bu kadar kötü olmamıştım. Bu performans için para bile almıyorum."

Gözleri anlayışla doldu. Para almıyordum ve gösteri kendi başına gelecekteki dans akademim için bir reklamdı ama bundan çok daha fazlasıydı. Bu gösteri dansı ve dans öğretmeyi ne kadar önemsedığımı gösteriyordu. Çocukları ne kadar çok sevdiğimi. Geleceğimi elinde tutan bu küçük kasabada kabul görmeyi ne kadar çok istediğimi.

Çocuklar performanslarını sergiler ve yollarına devam ederlerdi. Ben dışlanmıştım. Kabul edilmek isteyen bendim. Eğer kabul edilmeseydim, annemden taşınmasını istemenin bir anlamı olmazdı. Yeniden başlamak için başka bir yer bulmalıyım.

"İyi olacaksın," dedi Cody, zihinsel sarmalımı bozarak. "İyiden de öte, her zaman yaptığın gibi. Gösteriye bayılacaklar ve seni sevecekler."

Kayınvalidesini ikna edememiştim ama onlar da şehirde yaşamıyordu. Crocus Valley Los Angeles değildi. Bir sonraki mekana öylece geçemezdim. Mekânı başarılı kılmalı ve kasabanın desteğini almalıyım.

"Tova." Kolunu omuzlarıma doladı ve saçlarıma doğru şöyle dedi: "Endişelenecek bir şey yok. Her şey yerli yerine oturdu. Tek yapman gereken dans etmek ve eğlenmek."

O haklıydı. Dudaklarımı büzdüm ve uzun bir nefes verdim. "Tamam. Haklısın. Bunu kendimle çok fazla ilgili hale getiriyorum."

"Ben öyle bir şey demedim." Sırtımı ovdu ve dokunuşundaki gücü içime çekti. "Bu seninle ilgili olmalı. Ama sen çocuklara bakıyorsun ve benim işim de sana bakmak."

Kısa bir süre önce olsa bunu söyleme biçimine karşı çıkardım. Ama o benimle ilgilendi. Beni kontrol etmedi.

Elini sıktım. "Ben iyiyim, teşekkür ederim. Git otur ve gösterinin tadını çıkar."

O gittikten bir dakika sonra Vienne kafasını kulisteki odaya soktu ve bana başparmağıyla onay verdi. Geniş sırtışı üzerimde dalgalandı ve yıpranmış sinirlerimi yatıştırdı. O ve Cody arasında, ben hazırdım.

Baş parmağımı çocuklara uzattım. "Herkes değişikliklerden memnun mu?" Hepsi sürprizimi kabul etmişti. Tüm sahne ışıkları üzerimdeymiş gibi sinirlerim parladı. Umarım Cody yaptığımız şeyi beğenmiştir.

Zaman dolmuştu. Sahneye çıktım. Daha önce çıktığım birçok etapta olduğu gibi parıltıdan gözlerim kamaşmadı. Sahne

yeni sahne ışıklarına ihtiyacı vardı, ancak binanın geri kalanı gibi onlar da yeterince iyiydi.

Tek dezavantajı tüm konukları görmemdi.

Cody ortada kayınvalidesinin yanındaydı. Ansen onun yanına oturdu. Sonra Aggie ve Sutton onun yanına. Aggie sırttı ve ön sıradan el salladı. Thelma bir bacağı diğerinin üzerine atmıştı ve her zamanki alaycı ifadesi gitmişti. Yüz ifadesi tıpkı benim çocukluğumda, o ve büyükannemin resitallerimde ön sırada yer aldığı zamanlardaki gibi beklentiyle parlıyordu.

Eliot ve Wilder Cody'nin arkasındaydı. Eliot, izin alamayan Austen için kayıt yapmak üzere telefonunu çıkarmıştı ve annem için bana bir bağlantı göndereceğini söyledi. Cody'nin fikriydi.

Tanrım, o adamı severdim.

Sandalyelerin geri kalanı hem yabancı hem de tanıdık yüzlerle doluydu. Hal, lokantadaki aşçı. Lokanta sahibi gösteri bitene kadar lokantayı kapatmayı onaylamıştı ve sonra da dondurma külahı spesiyali sunuyordu. Tiyatronun sahibi olan çift de oradaydı. Marketteki kasiyerler ve stokçular koltukları doldurmuştu. Benzin istasyonundaki görevliler. Arabalarının dışında görmediğim ama Thelma'nın evi ile Cody'nin evi arasında yürürken ya da parkta otururken yanlarından geçerken el sallayan insanlar.

Ellerimi birbirine sürttüm. "Hoş geldiniz." Kelime titrek çıktı. Titrek. Yanaklarım kızardı.

Ben bir sanatçıydım. Kaç yıl boyunca her gece kalabalığa göğüslerimi gösterdim? Bunu yapabilirim. "Gelebilmenize sevindim. Çocuklar yeteneklerini sergileyecekleri için çok heyecanlılar ve çok çalıştılar. Her birinden çok etkilendim. Her dansın sonunda, her sanatçı konuşmak için bir dakikasını ayırmak istiyor." Ellerimi çırpıttım. "Şimdi, daha fazla uzatmadan, 'Yaz Düşleri'ni sunmaktan onur duyuyorum."

Yan tarafa döndüm ve onları sahnede karşılamak için kolumu uzattım.

Vienne kanatların arasındaydı. Telefonundaki bir düğmeye bastı ve perdenin iki yanına yerleştirdiğimiz Bluetooth hoparlörlerden müzik yayını başladı. Grayson hareket edince sahneden geri çekildim. Gülümsemem yüzümü yutacaktı. Sinirlerim gitmişti. Yerinde sadece mutluluk vardı.

Bu.

Hayatımda yapmam gereken şey buydu.
Ve bunu birlikte yapmak istediğim adam da seyirciler arasındaydı.

Eğer başka bir performans sergileyebilseydim, annem de seyirciler arasında .

Hayat daha iyi olamazdı.

* * *

Cody

Çocukların konuşma yapacağını duymamıştım ama ilk dansın ardından öne çıkan Grayson'a zayıf spot ışıkları vurdu. "Bu dansı anneme ithaf etmek istiyorum. Çok çalışmayı severdi ve sanırım benim ne kadar çok çalıştığımın gurur duyardı."

Lanet olsun. Duygular göğsüme çarparak nefesimi kesti. Grayson haklıydı. Meg küçük dansçılarıyla çok gurur duyardı. Ve Tova bunu kabul etmesi için ona bir sahne vermişti.

Curtis ve Lauri'ye şöyle bir baktım. Onların gözleri de benimkiler gibi parlıyordu.

İkinci danstan sonra Ivy'deydi. Mükemmel bir reverans yaptı. "Bu performansı anneme adanmak istiyorum çünkü saçlarımı en iyi o örerd. Ben de annem gibi örmek için çok uğraştığım için babama ithaf etmek istiyorum."

Kıkırdadım, bu da gurur, takdir ve keder kabarmasını uzak tutmama yardımcı oldu. Tova dışarı baktı, ağzı gergin bir şekilde yanağının içini çiğniyormuş gibi büzülmüştü. Onunla göz göze geldim ve başımı eğdim. Mükemmeldi ve hayatımı ona bunu göstererek geçirmek zorundaydım.

Diğer çocukların numaraları da aynı şekilde tatlı ithaflarla geçti. Her çocuk büyük bir alkış aldı.

Grayson oyuncaklarıyla oynarken ya da çiftlikteyken hiç görmediğim bir şekilde kendinden emin ve mutlu görünüyordu. Ivy'nin coşkulu enerjisi doğal bir çıkış noktası bulmuştu ve çocuklarım gösterinin yıldızlarıydı. Diğer çocukların ebeveynleri ve aileleri de muhtemelen kendi çocukları için aynı şeyi düşünüyorlardı ama benim umurumda değildi. Benimkiler yıldızdı.

Bu yaz onlar için iyi geçmişti. Benim için de öyle. Hepimiz için. Yerimizi bulmuştuk ve ben de hayatımı birlikte geçirmek istediğim birini bulmuştum.

Tova eve dönmek gibi hissettirdi. Daha önce hiç tecrübe etmediğim bir eve. Meg ve ben uyumlu ve sadıktık ama birbirimize uymuyorduk. bir hayat sürebilmek için kendimizi, ideallerimizi değiştirmek zorunda kalmıştık.

Tova ve ben birbirimize karşı kendimiz olabiliyorduk.

"Catherine'i göreceğim için çok heyecanlıyım," diye fısıldadı Aggie yanımda.

Kız kardeşim henüz hamileydi ama onu her gördüğümde hayatının bir parçası olduğum için çok minnettar oluyordum. Çocuklarım ve ben yolun hemen diğer tarafında ondan bir meranın karşısında olacaktık. Çocuklarımız birbirlerini tanıyarak .

Yeni müzik başladığında Catherine parmak uçlarında dışarı çıktı. Vienne perdenin arkasından kayarak Sutton'ın boş sandalyeye oturdu. Tova'yı randevu gecelerine götürdüğümde çocuklarıma bu kız bakacaktı. Bu topluluğun mükemmel olduğuna dair başka işaretler de var.

Tova, Vienne, kız kardeşim ve Sutton ile dart liginde olacaktı. Ve bu gecedten sonra, o kadar çok

Dans akademisi için kayıt yaptırırken neden işe yaramayacağından endişe merak ederdi.

Tanrım, onunla yaşayacağım hayatı dört gözle bekliyordum.

Catherine bitirdiğinde, performansını annesine adadı. Vienne perdenin arkasına gizlenip gözlerini silerken başka bir melodi çalmaya başladı. Bana yazı, kuş cıvıltılarını ve güneş ışığını düşündüren enstrümantal bir melodi.

Hayallerimin kadınının sevdiği şeyi yaparken görebilecektim.

Tova dönerek dışarı çıktı, eteği uzun bacaklarının etrafında dönüyordu. Gömleği ve eteğinin kumaşı arasında, zarif bir rüzgâra kapılmış bir kurdele gibiydi, ritme göre hareket ediyor ve seyircide duygu uyandırıyordu. Mutluluk. Hoşnutluk. Rahatlama.

Şarkı devam ediyordu ve ben perçinlenmişim. Saçları aşağıdaydı. Sanki dansın parlaması için kendini olabildiğince gizliyordu. Sanki boktan eski sevgilisinin ona biçtiği rol olmadığını son bir kez kendine kanıtlamak zorundaydı. O bir sanatçıydı. Eserlerinden zevk alınmalıydı, kullanılmamalıydı.

Gösterinin yakında biteceğini biliyordum ama kendime daha fazlasını göreceğimi söyledim.

Şarkı biterken arkada ağır, yavaş bir alkış başladı. Tova dönüşünü yavaşlattı, bakışları alkışın yönünü takip ediyordu. Çünkü o bakıyordu, hepimiz .

"Bravo," dedi daha önce hiç görmediğim bir adam. Siyah bir takım elbise ve açık renkli bir gömlek giymişti. Karanlıkta rengini seçemiyordum ama tepeden tırnağa her şeyi para diye bağıırıyordu. "Bravo," dedi tekrar ve sert alkışını kesti.

Aşağılayıcı bir müdahale olduğunu düşündüğüm bu olay karşısında içimde bir öfke alevlendi. Tekrar Tova'ya baktım. Durdu, arkasından kaldırdığı ayağı donuk bir gümbürtüyle sahneye çarptı. Ağzı açık kalmış, gözlerinde korku vardı.

Onun rahatsız olmasına üzülererek ayağa kalktım ama adam beni fark etmedi bile. Bakışları onun üzerindeydi.

"Kıyafetlerini ne zaman çıkarıyorsun?" diye sordu, ne söylediği anlaşılmayacak kadar yüksek sesle.

Ağzı kapandı ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parladı. "Frederick. Beni nasıl buldun?"

* * *

Tova

Oh, Tanrım. Ohgodohgodohgod. Ne oluyordu?

"Performansından vazgeçerek beni binlerce dolar borçlu bırakan ve sonuçta bana milyonlara mal olan kadını nasıl buldum?" Her zamanki gibi kibirli bir tavırla başını eğdi ve bir kâğıt parçasının yere düşmesine izin verdi. Vienne'in kasabaya astığı duyurulardan biriydi. "Tova, canım. Sen tam olarak bir dahi değilsin. Annenin eski sevgilisi de verdiği bilgilerde çok özgürdü." Ellerini iki yana açtı. Takım elbisesinin düğmeleri, kanatlar birbirinden ayrılırken gerildi. Beni bulmuştu ve bunu yaparken takım elbise giymişti. Benden daha iyi olduğunu kanıtlamak için fazladan bir sürtünme. "Ucuz bir striptizcinin toplumunuzun çocuklarına ders vermesine izin verdiğinizin farkında mısınız?"

"Cimri değildim," diye ısrar ettim, sanki bu savunma yardımcı olacakmış gibi. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, içe hiçbir şey yapamayacağından korkan o güvensiz kız olmaya geri döndüm.

Çocukların yüzleri kulis perdelerinin arkasından dışarı bakıyordu. Onlara el salladım ama hareket etmediler. Hıçkıra hıçkıra ağlayacak, çılgılık atacak ya da koşarak binayı terk edecekmişim gibi vücudum ürperdi.

Cody zaten ayaktaydı ama koltukların çıktı. "Gitmeniz gerekiyor."

Frederick'in yüzü alaycı bir ifadeyle buruştu. Cody'ye baktı, kot pantolonunu ve genellikle video toplantısı olmayan günlerde giydiği polo tişörtünü değerlendirdi. Bakışları kovboy çizmelerine takılınca, yüzündeki kendini beğenmişlik daha da arttı. "Seni seks vaadiyle mi kandırdı? Erkeklerin onunla seks yapabileceklerini düşünmelerini sağlayarak geçimini farkındasınızdır."

"Hayatını nasıl kazandığı önemli değil. Sen aşağılayıcı bir ahmaksın ve gitmen gerekiyor." Cody'nin sesi sertti ve içime lezzetli bir ürperti gönderdi.

Frederick güldü. Kahrolası güldü.

Ellerimi yumruk yaptım. "Burlesk dansı yaptım ama Cody haklı. Hayatımı nasıl kazandığımın bir önemi olmamalı. Hakaret ediyorsun, saygısızlık ediyorsun ve beni pazarlamaya çalışıyorsun." Sesimi alçalttım ve bu gece pezevenğin ne olduğunu soracak olan ebeveynlerden ve büyükanne ve büyükbabalardan içimden özür diledim.

Seyircilerin soluk soluğa kalması yalnız olmadığımızı hatırlatıyordu. Kasabanın yarısı benim aşağılanmama tanıklık ediyordu.

Gitmek zorunda kalırdım. Burada asla hoş karşılanmazdım. Çocuklarla aramın ne kadar iyi olduğu önemli değildi, Frederick'in beni bu hale getirmesinden sonra kimse onlarla çalışmamı istemezdi.

Şansımı mahvetti. Geleceğimi bir kez daha elimden alıyordu.

"Tova, Tova, Tova." Cık cık etti. "Beni ismim ve param için kullanan sendin."

Bu sefer kaçmayacaktım. Olan olmuştu ve eğer çocuklar ve buradaki herkes benim yıkıldığımı göreceklerse, onlara gönüllü bir katılımcı olmadığımı gösterecektim. "Burlesk yapmış olabilirim, ki bazı nedenlerden dolayı bunun aşağılanması gerektiğini düşünüyorsunuz, ama kimseyi finansal bilgilerini vermesi için manipüle etmedim. Ne de biri hesap açtığında bedava seyahat çantası verilir gibi en yüksek yatırımcılarına verilmesini reddettikten sonra tüm paralarını çaldım." Ellerimi göğsümde birleştirdim ve masum numarası yaptım. "Oh, istiyorsun ki

Benimle yüz milyonluk yatırım yapar mısın? Bir saatliğine kız arkadaşşıma ne dersin?"

"Ben hiçbir şey çalmadım," dedi Frederick sakince. "Aslında, yaptıkların için bana borçlusun."

Yumruklarımı iki yanımda sıktım. "Kendimi korumaktan başka bir şey yapmadım. Burada istenmiyorsun ve gitmen gerekiyor."

"Gitmeden önce," dedi Cody kollarını kavuşturarak ve Frederick'le aramdaki tek fiziksel engel olan önümde durarak. "Bayana parasını geri ver."

"Bir fahişenin erkek şekerini dinleyecek değilim," diye alay etti Frederick.

Cody sakince, "O zaman Şeker Adam'ın avukatını dinleyebilirsiniz," diye cevap verdi. "Eminim senin gibi bir adam böyle bir davanın ayrıntılarının basına yansımısını istemez."

Bugün Frederick'in solgunlaştığına ilk kez şahit oldum. İlk kez gözlerinde belirsizlik vardı.

Cody kımıldamadı. "Bu doğru. Bu kasabaya dolandırıcılık ve iftira terimlerini bilmeyen bir grup yerel hödük bulmayı umarak geldin. Senden daha az kaynağı olan birinden yararlanacağını ve hepimizin çok etkileneceğini düşündün."

Frederick gözlerini kıstı.

"Ama bil bakalım ne oldu, pislik? Beni parasını istediği gibi kullanan bir adam büyüttü. Hayatım boyunca senin gibilerle uğraştım ve şimdi Tova'nın uğraşmak zorunda kalmamasını sağlayacak kaynaklara sahibim."

Frederick'in çenesi sıkıştı. "O bir striptizciden başka bir şey değildi."

"Ve bana direk dansı yapmayı öğretecek," diye söze girdi Vienne.

"Direk dansı öğretebilir mi?" diye seslendi biri koltuklardan, sesi heyecanlı bir ilgiden başka bir şey içermiyordu. "Öğrenmek istiyorum."

Kimin konuştuğunu bilmeden başımı salladım. müşterilere imza atmanın zamanı değildi, ama bir geleceği için es geçmekten nefret ederdim.

Boktan eski sevgilim yüzünden öğrenciyim.

Frederick etrafına bakındı. Kalabalıktan gelen enerji destekleyiciydi. Bakışlar ona doğru yönelmişti. Sanki bu sahneden inip bir anlayış bulutunun içine girebilirmişim gibiydi.

"Pekala." Lauri ayağa kalktı. Telefonu elindeydi.

Oh, hayır. Buraya kadarmış. Tabutun içindeydim ve kapak açık olduğu için dışarı tırmanıp hayallerim için çabalayabileceğimi düşündüm. Lauri'nin acımasız ifadesi son çivi olacaktı. "Görmem gereken her şeyi gördüm."

Ekranını parlattı. Frederick'in çeşitli finans dergilerindeki birçok resminden birini gördüğümü sandım. Onu bu kadar çabuk mu araştırmıştı? Etkilendim. "Ben Bayan Evanson'ın avukatıyım. Ve benden haber alacaksınız."

Ne dediğini anlayamadım. İddiası mantıklı gelmiyordu. Kalabalığın geri kalanı gibi ben de Frederick'in tepkisine odaklanmış bir izleyiciden başka bir şey değildim.

Frederick omurgasını tekrar yerine oturttu. Bakışları kadının vücudunda gezinerek mantıklı yürüyüş sandaletlerini, lacivert keten şortunu ve bol örgülü lacivert bir şalla örtülü düz beyaz tişörtünü inceledi. Muhtemelen gümüş rengi saçlarını basit bir atkuyruğuyla arkaya toplamış olması aklındaki tüm inandırıcılığı silip süpürmüştü.

Güldü. "Avukatlarım sizinle bir gün geçirecek." "Lütfen, Bay Baldwin."

Kendisini tanıtmamışken ve telefonunu göremezken soyadını kullanması karşısında sertleşti.

"Otuz yıldır sizin gibi adamları yemekten önce çiğniyorum. Bunu tekrar yapmak benim için bir zevk olacak."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Avukatlarım-"

"Arayabilirim. Gitmeniz gerekiyor." Cody odanın arka tarafındaki koridorlardan birini işaret etti ve Frederick'e doğru ilerledi.

"Bu adam çok kaba," diye fısıldadı çocuklardan biri perdenin arkasından baktığı sağ tarafımdan.

"O bir ezik," dedi Catherine tam bir otoriteyle. Frederick bir adım geri çekildi. Bakışları benimkilere kaydı, ve olan her şey yerine oturdu. Tamamlanmış bir bulmaca. Lauri beni temsil etmeyi teklif etti. Frederick'ten sadece burada geçirdiği birkaç dakika yüzünden nefret ediyordu ve beni destekledi. Bana yardım ederek, kendisi için ne kadar zor olsa da beni ve Cody'yi kabul etmiş oldu. Ücretini nasıl ödeyeceğimi bulacağım.

Vienne herkesin önünde dayanışma teklif etti. Daha önce konuştuğumdan şüphelendiğim başka bir kişi de öyle. Çocuklar arkamı kolladı. Beni önemseyen insanların cömertliği güç ve kaynaklara sahip olan bendim.

Gülümsedim.

Frederick'in yüzü kızardı. Cody'nin üzerine atıldı ve onu itti.

Cody, Frederick'in kollarını üzerinden attı. Eliot, Wilder ve Ansen saniyeler içinde ayağa fırlayıp Cody'nin arkasına doluştular. Curtis bile ayağa kalkıp gömleğinin tozunu aldı.

Cody, Frederick'e karşı patlamadı. Kayıtsızca Curtis'e baktı. "Sence bu yeterince iyi mi?"

"Bir avukatın cevabı her zaman değişir." Curtis başını iki yana eğdi, dudaklarını büzdü. "Ama bana nefsi müdafaa gibi görünecek."

Cody omzunun üzerinden baktı, bana göz kırptı ve Frederick'le yüzleşti. Cody'nin yumruğu şimşek hızındaydı. Frederick'in başı geriye düştü ve neredeyse düşecekti. Sonra Cody Frederick'i yakasından tuttu ve onu salonun dışına sürükledi.

"Ne yaptın- Burnumu kırdın!" Frederick kıpırdandı ve mücadele etti ama Cody'nin gücü karşısında işe yaramadı. "Çek ellerini üzerimden!"

Cody'nin kardeşleri de onları takip .

Kalabalığa baktım. Benden çıkışa doğru bakıyorlardı.

Thelma ile bakiştık. Şimdi ne yapmalıydım? Başıyla beni cesaretlendirdi. Ne için?

Neyin doğru olduğunu düşünüyorsam. Hiçbir zaman kendimi açıklama ihtiyacı hissetmedim, zaten buna gerek de yoktu, zaman da. Ama Frederick çamaşırlarımı havalandırmış ve en kirlisi oymuş gibi davranmıştı. Kendimi açıklamak için bir şansım vardı. Onlara bu kasabanın ve Şövalyelerin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatmak için.

"Ben sadece dans etmeyi seven bir kıyım. Daha çok sevdiğim tek şey başkalarına öğretmek, böylece onlar da kendi zevklerini bulabilsinler. Burada yapmak istediğim tek şey bu. Dans etmek, öğretmek ve dünyadaki en sevdiğim insanlarla takılmak."

"öyle." Thelma ellerini başının üzerinde birleştirdi ve alkışladı.

Seyirciler de katıldı. Aggie iki parmağını ağzına götürdü ve kurt ışığı . Cody'ye neler olduğunu öğrenmek için can atıyordum ama bugün için çok çalışan ve parlamak için zamana ihtiyacı olan insanlar vardı.

Çocuklara salladım. "Selamlama zamanı."

Tereddütle sahneye çıktılar ve ben de bu çocukları desteklemek için alkışlara katıldım. Diğerleri bekleyebilirdi. Ben hiçbir yere gitmiyordum.

Sonsöz

Tova

Alkışlar neredeyse tam bir yıl önce olduğu gibi salonda çınladı. Tüm çocukların arkasında durdum ve onlarla birlikte selam verdim. İkinci yıllık yaz gösterisi sona ermişti.

Zamanlama mükemmeldi. Yepyeni evimize taşınmıştık. Tiyatro, bazı tadilatları bitirmek için bu sonbaharda birkaç aylığına kapanacaktı.

Benim tiyatrom. Cody'nin yaptığı ve benim adımlı koyduğu tabelalı olan.

Pitbull avukatım Lauri sayesinde tüm paramı geri aldım. Frederick'in mal varlığımı iade etmesiyle yetinmemişti. Tazminatın peşine düşmüştü; beni trafiğe çıkarmaya çalıştığı için, takip ettiği için ve tiyatro gösterisi için. Frederick'in gurur duyduğu yüksek profilli soyadı sayesinde savaşmadan anlaştı. Aile utancı ve toplum önünde küçük düşürülme tehdidi yeterliydi.

Cody eğildi ve anneme bir şeyler mırıldandı. Ön tarafta tekerlekli sandalyesi için bir yer vardı. Erişilebilir oturma yerleri, tazminat parasıyla satın aldıktan sonra tiyatroda yaptığım ilk değişikliklerden biriydi.

Lauri'ye ödeme yapmaya çalıştım ama o reddetti. *Benim için zevkti*, demişti ve bunda ciddiye. Eğer Meg de onun gibiyse, Ivy büyüüp korkunç bir kadın olacaktı ve ben bunu görmek için sabırsızlanıyordum.

Annemin gözleri parladı ve sol elini kalçasına vurdu. Ben kalmaya karar verdikten hemen sonra ondan Kuzey Dakota'ya taşınmasını istemiştik. Evi haline gelen merkezden ayrılmaktan nefret ediyordu ama bana daha yakın olmak istiyordu. Cody ev inşa edildikten sonra bizimle kalabileceğini söyledi ama annem bakım ekibi yakındayken kendi evinde daha rahat olacağına ısrar etti.

Bismarck'ta bir huzurevindeydi. İkimiz de Kaliforniya'dayken onu çok daha kolay ziyaret edebiliyordum. Çocuklar odasını sanat eserleriyle süslemişlerdi ve o tek bir resitali bile kaçırmamıştı. Geçen Ekim ayında Cody ile açık havada yaptığımız samimi düğünde Thelma ile yanımdaydı. Cody'nin kardeşleri, Sutton, Vienne, Catherine ve yaz resitalindeki çocuklarla birlikte oradaydı. Benim ve Cody'nin hayatında önemli olan herkes katılmıştı.

Catherine çocukları sahneden çıkarmamda bana yardım etti.

"Çok iyi iş çıkardınız," dedim hepsine. "Şu anda olduğumdan daha gururlu olamam."

Ivy attı onu kollar etrafında Ben, onu yüz göbeğime çarpıyordu. "Teşekkür ederim."

Güçlü kollar beni arkamdan kucakladı. Gözlerimi kapadım ve Cody'nin dokunuşuna yaslandım.

"Seyirciler sanatçılarla tanışmaktan heyecan duyuyor,
Bayan
T."

I sırttı. Benim öğrenciler aradı Ben
Bayan T. Benim kutup
Dans sınıfı bana Fannie Grace demekte ısrar etti.

Grayson ve Ivy, Cody ile evlendikten sonra bana nasıl hitap edeceklerini öğrenmek istemişlerdi. Tova'da karar kıldılar ve bu gayet iyiydi. Cody ve ben annelerinin anılarını destekledik ve Meg'i mümkün olduğunca çok kutlamayı teşvik ettik. Onun

Çocuklarla çektiğimiz resimler yeni evdeki aile resimlerimizle birlikte asıldı.

Lauri'yi yanımdan her geçişinde gözyaşlarını silerken yakaladım. Kızının anılarını sileceğimden korktuğunu itiraf etmişti. Ben de beni asla kabul etmeyeceğinden korktuğumu itiraf ettim. Artık ona ve Curtis'e kayınvalidem diyordum ve onlar da bana gelinim diye hitap ediyorlardı, çünkü Cody onlar için bir oğul gibiydi.

Çocuklar aileleriyle buluşmak üzere dışarı çıkarken, ben de onları takip etmek için Cody'nin yanına sokuldum.

Eliyle karnımı okşadı. ". Seni izlemekten asla bıkmayacağım."

"İnsanların hamile bir kadının dansını izlemeyi nasıl karşılayacaklarından emin değildim."

Saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Herkes hamile olmak ve dans etmek isteyecek."

"Belki Aggie bu kadar çabuk olmaz." Aggie'nin küçük bir kızı vardı ve adını Ansen'in annesi Aurora'dan esinlenerek koymuşlardı. Ama çok fazla A ismi olduğunu iddia ettiler, bu yüzden ona Ro adını verdiler.

"Bu akşamki yemekte bize söyleyeceği şey buysa hiç şaşırmam."

Güldüm ve elimi onun elinin üstüne koydum. Bu bebeği doğurmak için sabırsızlanıyordum ama tanıdığım en harika iki çocuğa anne olmayı da çok seviyordum.

Grayson sadece benim en sadık öğrencim değil, aynı zamanda Crocus Valley'in en yeni futbol ve beyzbol oyuncusuydu. Tutkusu için dans eder ve arkadaşlıkları için spor yapardı. Ivy'nin bir sürü arkadaşı vardı ve yıllık yaz resitalinden daha organize bir şeyle ilgilenmiyordu ve bunun tek nedeni de dışarıda kalmak istememesiydi.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, sadece bendim. Birkaç ay içinde üç çocuğum ve performanslarıma gelen koca bir kasabam oldu. Tiyatronun yarısı ailemle doluydu.

Lobide insanlar çocukları öve öve bitiremiyor ve çiçek dağıtıyorlardı. Birçoğu gösteri için bana teşekkür etmeye geldi.

Sezonun en önemli olaylarından biri olmaya başlamıştı.

Eliot küçük yeğeni Ro'omzuna atmış, Thelma, annem, Aggie ve Ansen ile sohbet ediyordu. Wilder çalışması gerektiğini ve gelemeyeceğini söylemişti. Vienne ve Sutton bir kenarda konuşuyorlardı ve Vienne kolunu Catherine'e dolamıştı. Sutton ve Wilder'ın boşanması neredeyse bir yıl önce gerçekleşmişti ama Sutton biriyle çıkmak istiyormuş gibi davranmamıştı. Austen gelememişti. Eliot'ın sığırları işlemek için yardıma ihtiyacı olduğunda iznini kullanmıştı.

Şehre gelen herkes yemek için bizim evde olacaktı ve ardından bu gece canlı bir grubun sahne alacağı büyük bir sokak dansı vardı. Ağırılık merkezim swing dansı için fazla orantısız olmadan önce Cody'yi bir tur attırmak için çok heyecanlıyım.

Thelma annemin tekerlekli sandalyesini kapıya doğru itti. Elimi Cody'ninkine doladım.

"Siz ikiniz doğruca eve mi gidiyorsunuz?" Ben sordum.

Thelma döndü ve rahat sigaralarını taşıdığı küçük çantasını çevirdi. "Bana anahtarını vermiştin. Onu kullanmayı planlıyorum."

Cody, annemi taşımak için satın aldığımız minibüse yüklemek üzere annemin tekerlekli sandalyesini devralırken, "Biz seni istiyoruz," dedi. O yüklerken ve annemle konuşurken Thelma bana döndü.

"Seninle gurur duyuyorum, bebek yüzlü. O çocuklarla gurur duyuyorum." Üzerimizde yükselen tiyatroyu ve sonra da karnımı işaret etti. "Ve ben de bu küçük bebek yüzle gurur duyacağım." Gözlerini kısarak bana baktı. "Çantayı hazırladın mı?"

"Hayır." Bavulum boştu ve sadece Cody ile Buffalo Gully'ye sığırlara ve atlara yardım etmeye gittiğimizde ve Cody yeni muhasebeciyi eğitmek zorunda kaldığında doldurdum.

"İşte benim kızım." Eğildi. "Yine de arkanı kollayacağım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Her zaman."

Hiç şüphesi yokmuş gibi başını salladı, ama yoktu. "İyi bir tane seçmişsin. Cody şanslı bir adam."

Thelma sürücü koltuğunun arkasına geçti ve Cody yanıma gelip onların uzaklaşmasını izledi.

Dirseğimle yan tarafını dürttüm. "Senin şanslı bir adam olduğunu söyledi."

"O haklı. Etraftaki en şanslı Süt Baba benim."

Sutton, en yakın arkadaşının aynı zamanda eski kocası olan erkek kardeşiyle gizlice görüşmeye başlarsa ne olur? Sutton ve Wilder eski sevgilileriyle olan ilişkilerini Wilder'ın ailesinden saklayabilecekler mi yoksa [Bitmemiş Bir Anı](#)'da yeniden bir araya gelmeye mi karar verecekler?

Cody ve Tova'nın düğününe bir göz atmak için, [bültenime](#) kaydolduğunuzda bonus bir sonsöz alın.

Yazar Hakkında

Marie Johnston paranormal ve çağdaş aşk romanları yazıyor ve her iki türde de birçok ödül topladı. Yazar olmadan önce bir mikrobiyologdu. Duruma bağlı olarak, mikroplar konusunda garip bir şekilde ilgisiz veya garip bir şekilde fobik olabiliyor. Aynı zamanda lisanslı bir tıp teknisyeni ve halk sağlığı mikrobiyoloğu olarak ve hastane ve klinik laboratuvarlarında laboratuvar teknisyeni olarak çalıştı. Marie gönüllü acil yardım görevlisi, üniversite eğitmeni, güvenlik görevlisi, flebotomist, otel görevlisi ve bir bingo salonunda kahve dökücüsü olarak çalışmıştır. Hepsi bir yazar için yem!!! Dört çocuğu, kedileri ve yarı kör bir Corgie'si var.

mariejohnstonwriter.com Beni

takip edin:

Ayrıca Marie Johnston

Petrol Şövalyeleri

Pervasız Anı Bir Bir .

Anı Bitmemiş Bir .

AnıGeçici .

Oil Barrons Beni

Bütünleştir Et

Beni Titret Beni

Beni Allık

AldırYap Beni

Nefes Hayal

Petrol

KralKralKral'Kr

alKral'ın Q

ueen'i'ın Tacı 'ın

Fidyesi ın 'ın .

Ülkesi Hazinesi

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.